

CAYLA KLUVER

#ORPPERSEPHONE

ALERA

PRENSESİN MİRASI

PEGASUS

“Savaş sona ermeden çok kısa bir süre önce, Hytanica Prensesi ve tahtın ilk yasal vârisi olarak dünyaya geldim. İnsanlarımız, uzun süredir beklenen barışa kavuştuklarında ve normal bir hayat sürdürmenin ne olduğunu hatırlamaya başladıklarında ailem beni onlara takdim etmiş. Savaşla yoğrulmuş kuşakların, anlamını hiç bilmediği bir özgürlük ortamında büyüdüm. Bir kâbusun sona erışı gibi algılanan bu olay, meğerse bambaşka bir hikâyenin başlangıcıymış...”

ALERA
PRENSESİN MİRASI

Pegasus Yayınları: 878

Gençlik: 144

Alera - Prensesin Mirası

Cayla Kluver

Özgün Adı: Legacy

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Sibel Yıldız

Düzeltili: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2014

ISBN: 978-605-343-331-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014

Copyright © Cayla Kluver, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti.
aracılığıyla Taryn Fagerness Agency LLC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çöğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

CAYLA KLUVER

ALERA

PRENSESİN MİRASI

İngilizceden Çeviren:

Mine Akman

PEGASUS YAYINLARI

ÖNSÖZ

Ilk erkek çocuğu, doğduğu günün gecesi kayboldu. Geceye hükmeden solgun sarı ay birden kıızıla dönüp gökleri ürkütücü bir kan rengine boyadı. Cokyri Krallığı'nın amansız saldırıları da aynı gece son buldu.

Bunu takip eden günlerde, Hytanica toprakları boyunca uzanan her kasabadan, kaybolan erkek çocuklarının haberleri gelmeye başladı. Akıllı fikri ülkesini Cokyri'lerin vahşi kıyımına karşı yeniden güçlendirmek olan kral ise, bu durumu âdeta göz ardı etmeyi tercih etti. Ta ki kayıp çocuk vakaları, surların içinde kalan evlerde de yaşanmaya başlayana kadar. Olaylar bu denli ayyuka çıkınca, kayıpların sayımı bile yapıldı. Gel gör ki nasıl önlem alınabileceği hakkında bir fikir dahi geliştirilemeden, bu tuhaf kayıplar tıpkı başladığı gibi kendiliğinden sona erdi. Ardında bir iz bırakmadan yok olan son çocuk, zengin bir baron ve baronesin yeni doğan oğullarıydı.

Her gece kan damlatırcasına gökte yükselen ayın rengi normale döndüğü hafta, kayıp çocukların telef olmuş bedenleri şehrin sınırları dışında bulundu. Bu, Hytanica'mın o güne dek gördüğü en azılı düşmanın söylediği son bir söz gibiydi. Yas tutan ebeveynler, oğullarının çürüyen cesetlerini topladılar. Geriye yıllar boyu çözülemeyen bir gizem kaldı. O çılgın süreç boyunca sanki kırk dokuz çocuk da buhar olup uçmuştu ortadan. Bulunan ceset sayısı ise kırk sekizdi...

Hiç kimse, Cokyri'lerin neden çekip gittiğini, onları Hytanica ve halkını yok etmekten alıkoyanın ne olduğunu öğrenemedi. Cokyri'ler, hem strateji belirleyicileri hem de savaşçılar açısından Hytanica'lılardan çok daha üstündüler. Üstelik savaş söz konusu olduğunda her tür ahlaki değerden yoksun davrandıkları da biliniyordu. Yine de Hytanica savunması düşmedi. Bazılarına göre çekip gitmelerinin sebebi, tam bir zafer elde edememelerinin verdiği yılgınlıktı. Bazıları da Cokyri'li komutanların, Hytanica'yla ilgili efsanelerin gerçekliğini kabul ettiklerini düşünüyordu.

Kadim bilgilere göre, rahipler Hytanica'nın ilk kralına vatan toprağını korumak için soylu kandan olan masumların kurban edilmesi gerektiğini, bu fedakârlığın toprağı kutsayacağını ve ülkeyi ele geçirilemez hale getireceğini söylemişlerdi. Söylenenlere göre, kralın kendi küçük oğlunun canını alarak, kanını ülkenin her yanına serpmesi, himayesi altındaki tüm insanları aşılmaz bir güvenlik kalkanı altına sokmuştu.

Ben bu savaş sona ermeden çok kısa süre bir önce, Hytanica Prensesi ve tahtın ilk yasal vârisi olarak dünyaya gelmişim. İnsanlarımız, uzun süredir beklenen barışa kavuştuklarında ve normal bir hayat sürdürmenin ne olduğunu hatırlamaya başladıklarında ailem beni onlara takdim etti. Savaşla yoğrulmuş kuşakların, tadını hiç bilmediği bir özgürlük ortamında büyüdüm. Bir kâbusun sona erişisi gibi algılanan bu olay, meğerse bambaşka bir hikâyenin başlangıcıymış!

1. BÖLÜM

KAÇINILMAZ TERCİH

“ anırım kusacağım.”

Dairemin bir duvarının neredeyse tamamını kaplayan şömineye doğru ilerlerken, önümde tuttuğum ellerimi açıp kapatıyordum. Küçük kız kardeşim Prenses Miranna, harika bir akşam geçireceğim konusundaki fikirlerini tekrarladıktan sonra, bana son kez sarıldı ve kendi odasına çekildi. Oysa yanaklarının on beş yaşına özgü tatlı pembeliği ve tüm sırtını kaplayan çilek rengi gölgeli sarı bukleleriyle bu gece tanışacağım adama çok daha uygun bir partner olabilirdi. Özel yardımcıma izin verip bana bizzat eşlik etmek istemesinin sebebi, havadaki bu romantik esintiydi, bundan neredeyse emindim. Bedenimi saran ışıltılı gri elbiseyi ve boynumu zarıfçe kavrayan gümüş gerdanlığı kardeşim kendisi seçmişti. Genellikle omuzlarımdan aşağı saldıgım koyu kahve saçlarımı gevşek bir topuz haline getirdi ve neredeyse siyah denilecek koyuluktaki gözlerimi vurgulayıp yüz hatlarımı yumuşatan birkaç bukleyi de serbest bırakmıştı. Zengin eşyalarla döşeli odamda, Kral'ın seçkin muhafızlarından biri olan ve özel korumalığımı yapan London dışında kimse kalmamıştı.

London alayla kaldırdığı tek kaşının altından bana bakarak, “Kusacağın falan yok, Alera. Sadece biraz sakinleşmen lazım, hepsi bu,” diye öğüt verdi. Kanepeye doğru yürüyerek, yanındaki sehpa da duran kitaplardan birini aldı ve boş gözlerle sayfaları çevirmeye başladı.

“Nasıl yemek yiyeceğim bilmiyorum,” derken sesim kendi kulaklarıma bile titrek geliyordu. “Bu geceyi atlatabileceğimden şüpheliyim.”

“Her şey yolunda gidecek. Unutma ki o sadece adaylardan biri. Tıpkı diğerleri gibi, o da seni etkilemek için çabalamak zorunda. Sense onun için bir şey yapmak zorunda değilsin. Ayrıca anladığım kadarıyla onunla gerçekten ilgili de değilsin. Dolayısıyla neden böyle bir ruh haline girdiğini çözebilmiş değilim.”

“Anlamıyorsun değil mi?” dedim sinirli bir şekilde. “Eğer bu gece işler ters giderse, babam hayal kırıklığına uğrayacak.”

“İyi de, şayet Steldor’la evlenme konusunda benim bilmediğim planların yoksa, babanı eninde sonunda hayal kırıklığına uğratmayacak mısın?”

Odayı adımlamaktan vazgeçip elindeki kitabı bırakarak kumaş kaplı duvara dayanan London’ın karşısına dikildim. Kollarını geniş göğsünde bağlamış, koyu mavi gözlerini daha çarpıcı hale getiren dağınık gümüş perçemlerinin altından beni izliyordu. Bakışları bir cevap istercesine üzerime çevrilmişti.

“Ona asla tahammül edemiyorum! Tüm geceyi nasıl onunla geçiririm?” dedim.

“Sadece bir gece. Buna pekâlâ katlanabilirsin,” dedi London, biraz tereddüt ederek devam etti, “yine de tatlı bir akşam flörtüne açık olmanda fayda var, hava ay ışığında yapılacak bir bahçe yürüyüşü için son derece uygun.”

“Bunu benden istemez, değil mi London?” Şaka yaptığını bilsem de, şu anda bunu kaldıracak durumda değildim. İstemedenden de olsa yeni bir endişe dalgasını tetiklediğini fark eden London, hemen beni rahatlatmaya girişti.

“Eğer böyle bir şey isterse, kendini biraz hasta hissettiğini ve erkenden odana gitmek istediğini söylersin. Seni zorlamaya cesaret edemez,” dedi.

Ahşap oymaları özenle yapılmış koltuklardan birine çöküverdim, ellerimle yüzümü kapadım ve umutsuzca inledim. Lord Steldor’la

yemeğimizi bizzat babam Kral Adrik ayarlamıştı. Çünkü Steldor eşim olmaya uygun bir adaydı. Babam Steldor’a güveniyordu ve onun tüm krallıkta, bu konuma en uygun düşen kişi olduğuna emindi. Tahtın vârisi olarak benden istenen, benim namıma Hytanica’yı yönetecek biriyle evlenmemdi.

Aslında ben bile Steldor’un uygun bir aday olduğuna ikna olmuşum. Benden üç buçuk yaş büyüktü. Muhafızların şefi Cannan’ın oğluydu ve bir yıl önce, henüz on dokuz yaşındayken bölük komutanı olmuştu. Karizmatik, zeki ve güçlüydü. İnsanı hemen etkisi altına alan çekici bir fiziği vardı. Ancak bütün bunlara rağmen, ilk gördüğüm andan itibaren ondan nefret ettim.

Sertçe çalınan kapı, düşüncelerimi böldü. London beni çağırmak için gönderilen hizmetçiye kapıyı açarken ben de ayağa kalktım. Geri döndüğünde, “Artık gitsek iyi olacak. Steldor geldi, seni ana girişte bekliyor,” dedi.

London kapıyı geçmem için açık tuttu ve sarayın öteki ucuna, annem ile babamın yaşadığı bölüme çıkan merdivenlere doğru giden ikinci kat koridoru boyunca benimle yürüdü. Ailemin yaşadığı bölüm ve kardeşim ile benim dairelerimiz haricinde, sarayın bir kütüphanesi, ailemize ait bir yemek salonu, bir mutfak ve ayrı bir daire gibi düzenlenen bir de dersliği vardı. Kralın yemek odası ve balo salonu, ikinci kat koridorunda yer alan diğer bölümlerdi.

Keskin dönüşlerle aşağı inen merdivenlere yöneldik. London bana girmem için kolunu uzattı ve gece lambalarıyla aydınlatılmış merdivenden sarayın ana girişine kadar bana eşlik etti. Yürürken duvarlardaki çarpıcı desenleri seçmekte zorlandım. Çünkü bakışlarım koridorun sonunda beni bekleyen Steldor’a kilitlenmişti. Sol elini duvara yaslamıştı, sağ elindeyse ustalıkla çevirdiği bir hançer vardı. İyi görüneceğini düşünerek böyle bir poz aldığına yemin edebilirdim.

London hafiften dalga geçerek, “Keyfine bak,” dedi. Koridorun ortasına geldiğimizde Steldor da bizi gördüğünü belli etti.

“Çok uzağa gitmezsin, değil mi?” dedim titrek sesle.

“Yok, her iddiasına girerim ki bu defa daha önceki buluşmalarda olduğundan çok daha fazla korumaya ihtiyacın olacak. Her ne kadar muhabbet kuşlarına biraz özgürlük alanı tanımam beklense de seni tamamen ona terk etmem için iyi bir muhafız olmamam gerekir,” dedi.

“Harika! Benimle eğlenmeye devam et, olur mu?” diye şikâyet ederken, Steldor’un az önce oynadığı hançeri, dizlerinin üzerine kadar çıkan deri çizmelerden birinin içine soktuğunu fark ettim.

“Aslına bakarsan,” dedi London beklenmedik bir dürüstlikle, “onu senin namına tepelemem için biraz uzağınızda dursam iyi olacak.”

Korumamın ruh halindeki bu ani değişime şaşırsam da kaval-yemin yakınlaşması London’a cevap vermemi engelledi. Steldor, beyaz bir gömleğin üzerine, omuzlarında kırmızı şeridi olan gri bir yelek giymişti. Normalde giyindiğinden daha az resmî bir kıyafet seçmiş olsa da vücut yapısı onun çok şık görünmesi için yeterliydi. Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Dolgun kasları vardı. Siyaha yakın koyu kahverengi saçları, belirgin elmacık kemiklerinin hemen altına doğru özensizce uzuyordu. Siyah kirpiklerinin arasından ışıldayan buğulu, kahverengi gözlerinin ve bembeyaz dişlerini ortaya çıkaran dayanılmaz gülümsemesinin birçok kızın içini titrettiğine şüphe yoktu. Hem vücut yapılarımız hem de ten renklerimizle mükemmel bir çift gibi durduğumuzu düşününce ürperdim.

Steldor, “Leydim,” diyerek beni karşıladı ve elime bir öpücük kondurmak için eğildi. Gözleriyle beni baştan aşağı süzerek, “Yemek odasına kadar size eşlik etmeme izin verin,” dedi.

Görevini çok ciddiye aldığını belli eder şekilde duran korumama temkinli bir bakış atarak, beni kendine doğru çekti. Steldor’la koridor boyunca ilerlerken, mutfaktan gelen iştah açıcı kokular aldım ve hiç değilse lezzetli bir yemek yiyeceğimi düşünerek neşelenmeye çalıştım.

Birinci kattaki yemek odası, samimi ortamlara uygun olarak döşenmişti. Odanın her iki tarafında gürül gürül yanan şömineler vardı. Tam ortayaysa kırk beş kişinin oturabileceği büyüklükte oval bir masa yerleştirilmişti. Masanın üzerinde üç adet çok kollu şam-

dan, duvarlardaysa eşit aralıklarla yerleştirilmiş yağ kandilleri yer alıyordu. Bizim için sarayın batı kanadına bakan bahçeyi görecektir bir masa hazırlanmıştı. Yuvarlak masanın üzerine beyaz keten bir örtü serilmişti. Masa titreyerek yanan iki mumdan gelen tatlı bir ışıqla aydınlanıyordu. Batan günün son ışıqları camlardan içeri süzülüyordu. Steldor'un doldurduğu kadehe isteksizce uzandım çünkü bu gece Steldor'a duyduğum tedirginliğin aynısını şaraba karşı da hissediyordum.

Beni uzun uzun süzen Steldor, "Bu gece her zamankinden daha güzelsin, Alera," dedi.

Benim de benzer bir iltifat etmemi umarak duraksadı. Umduğunu alamayınca da hoşnutsuzluğunu bir gülümsemeyle gizlemeye çalıştı.

"Partnerlerimin benimle buluştuklarında güzel giyinmelerine alışkınım ancak benimkiyle bu kadar uyumlu bir kıyafet seçimine daha önce rastlamamıştım," dedi Steldor. Can sıkıcı iması karşısında iğneli bir cevap vermeme fırsat kalmadan konuşmasına devam etti, "Biraz halsiz görünüyorsun... belki de açlıktandır kim bilir. Ama elbette kadınlar üzerindeki genel etkim yüzünden de olabilir. Neyse, biraz yemek sana iyi gelecektir." Bekleyen uşağa el hareketiyle servise başlamaları için emir verdi. "Açlığın geçerse belki konuşma hevesin de yerine gelir," dedi sonra.

Babamın evlenmemi istediği adama bakarken, bu aşırı samimi tavrının beni ne kadar rahatsız ettiğini bir kez daha fark ettim. Mutfaktan gelen sebze, kızarmış tavuk ve yeni pişmiş minik ekmeklerle dolu tepsi, tatsız bir cevap vermeme engelledi.

Servis yapanlara çekilmeleri için işaret eden Steldor, hâlâ cızırdayan etten birer dilim keserek tabaklarımıza koydu. Birkaç dakika sessizlik içinde yemek yedik. Beni utanmazca inceleyen bakışları altında lokmalarımı yutmakta zorlanıyordum.

Suskunluğu bozup, "Seninle birlikte çok hoş vakit geçirmeyi umuyorum," derken sesinde tatlı bir kendini beğenmişlik seziyordu. Yine de kadife yumuşaklığındaki tonlamasının altına ustaca gizlediği

bıkkınlığı fark ettim. “Askerî sorumluluklarım çok fazla vaktimi alıyor. Elbette böyle bir hayata uygun olarak yetiştirildim. Akademiye girdiğim sene bütün öğretmenlerim, dönemimin, hatta belki de okul tarihinin en iyisi olduğum konusunda hemfikir di. Sınıftaki en iri yapılı öğrenci değildim ama kesinlikle en yetenekliydim. Senin de bildiğin gibi, gösterdiğim ilerlemeyle herkesi şaşırttım ve akademiden bir yıl erken mezun oldum,” dedi.

Tabağını biraz ileri iterek sol elini artistik bir tavırla masaya dayadı.

“On beş aylık piyade görevinin ardından, subaylık kariyerime başladım ve Hytanica tarihindeki en genç saha komutanı olmaya hak kazandım. Konumumun getirdiği yoğun sorumluluklara rağmen, akademiye yeni başlayanları silahsız dövüş sanatı konusunda eğitmeye vakit ayırdığımı da belirtmek isterim. Askeri Akademi’deki öğretmenler, böyle bir katkıda bulunmamdan ötürü son derece memnun oluyorlar ve bana çok fazla saygı duyuyorlar,” dedi.

O konuşurken sözcüklerinden ziyade, akıcı bir şekilde kullandığı mimiklerine ve beden hareketlerine odaklandığını fark ettim. Sözlerini bitirince de yine aynı zarafetle arkasına yaslanıp elindeki şarap kadehiyle oynamasını seyrettim.

Steldor, “Aslında böyle hayranlık uyandırıcı bir konuma gelmek için fazla çaba gösterdiğimi de söyleyemem,” diye keyifli keyifli konuşmaya devam etti. Sesi kendisinden duyduğu memnuniyeti açıkça yansıtıyordu. “O kadar inkâr edilemez yeteneklerle dünyaya geldim ki gözde olmam kaçınılmazdı. Ama senin bunu anlamakta zorluk çekeceğini düşünmüyorum, Alera? Sonuçta sen de benzer bir kaderi yaşıyorsun.”

“Nasıl bir benzerlikten söz ettiğini anlamadım?” deyiverdim. Kendini beğenmişliği en sonunda beni bile çileden çıkartmıştı.

“Ah! Hanımefendi konuşabiliyor,” diye şakalaşarak, hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam etti. “Sonuçta asil bir ailenin çocuğu

olmayı sen seçmedin, değil mi? Tıpkı benim tüm krallıktaki en saygın kişi olmayı seçmediğim gibi.”

“Babamdan daha saygın olduğunu mu düşünüyorsun? Sanırım bu durumda seninle birlikte olmamı sağlayan şansına şükretmeliyim,” dedim.

“Birçok kadın benimle yan yana olmayı bir ayrıcalık olarak görüyor. Ancak tahtın vârisi olmak seni zaten ayrıcalıklı kıldığı için, benim eşliğimden hoşlanmak ve kişiliğimi takdir etmekle yetinebilirsin,” diye yanıt verdi.

Steldor’un tavrı beni o kadar tiksindiriyordu ki midemdeki rahatsızlık, heyecanın verdiği basit kasılmaların ötesine geçti.

Ben konuşmayı devam ettirmeyince, o London’ın bir sandalyeye oturup ayaklarını masaya dayadığı köşeye doğru bir bakış fırlattı.

“Korumanın bizimle birlikte olması sıkıcı değil mi?”

“Senin açından belki,” diye cevap verdim.

“Alınmayın, Sevgili Prenses,” diyerek kıkırdadı. “Sadece başbaşa olsak, samimiyetimizi ilerletme fırsatımız olacağına dikkat çekmek istemiştım.”

Bana doğru yaklaşarak elimi tuttu ve gözleri az sonra açmaya hazırlandığı bir hediye paketine bakar gibi üzerimde gezindi.

“Bu biraz uygunsuz olmaz mı?” diyerek geri çekildim ve atağını engellemek istercesine peçetemi elime aldım.

“Siz hiç uygunsuz şeyler yapmaz mısınız, Prenses?” diye konuşmasını sürdürürken sesinde utanmaz bir davet vardı. Tek cevabım yüzümün kızarması oldu. O ise ayağa kalkarak, “Çok aç gibi görünmediğinize göre, tatlıyı es geçip bahçede bir yürüyüş yapmanın keyfini çıkarabiliriz,” diye atağına devam etti.

London’ın bana verdiği öğütleri hatırlayıp uygun bir özür bulmaya çalıştım. Ancak beynim çalışmayı durdurmuştu ve kuruyan boğazım sesini tamamen kaybetmiş gibiydi.

“Sessizliğinizi onay olarak kabul ediyorum,” deyip beni ayağa kaldırdı ve dirseğimi tutarak beni yönlendirdi. “Bahçeye buyurun lütfen!”

Steldor kolunu belime dolayıp beni kapıya doğru yönlendirince London dikkat çekici bir gürültüyle ayağa fırladı. Gözlerini benimkilere diktiğini fark ettim.

Steldor, “Bu kadar sıkı bir takibe ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum,” diyerek eliyle ona çekilmesini işaret etti. “Sonuçta prenses gayet emin ellerde.”

“Ününüz dikkate alındığında, buna pek katılmadığımı söylemeliyim,” diyen London’ın sesi ise oldukça soğuktu ve Komutan’ın oğlunu gözden kaçırmaya niyeti olmadığı açıkça belliydi.

Az önce London’ın kolunda geçtiğim koridor boyunca, sarayın bahçeye açılan kapısına doğru yürüdük. Çift kanatlı ağır kapılar, şehrin kuzey bölümüne açılıyordu. Yüksek şehir duvarlarının arkasında, Niñeyre Dağı’na doğru yükselen tepeler boyunca yayılan orman görünüyordu.

Steldor kapıyı bekleyen muhafızlara kimliğimizi bildirdi ve beni dışarı yönlendirdi. Bense ona duyduğum güvensizlikle ayaklarımın geri geri gittiğini hissettim.

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim,” diyen sesimdeki titreyişi, büyük ihtimalle tecrübesiz bir kızın heyecanına yoran Steldor durumdan son derece memnundu.

“Tabii ki harika bir fikir. Baksanıza ne kadar güzel bir gece.”

“Üşümekten korkuyorum. Yanımda bir şal bile getirmedim,” diye güçsüz bir sesle itiraz ettim. Hava güzeldi. Ancak henüz mayıs ayının başında olduğumuz için dağdan gelen rüzgârın serinliği hissediliyordu.

“Sadece bana yakın durun, Prenses. Sizi sıcak tutabileceğimden şüphe etmeyin.”

Kolunu tekrar belime dolayıp geçişimi anons ederek, beni civarda bulunan devriyeleri uyaran muhafızların arasından geçirdi.

Yıldızlarla aydınlanan pırl pırl gecede, bahçe yolunda ilerledik. Her ne kadar büyük meşalelerle aydınlatılmış olsa da bahçenin derinlikleri bir hayli kuytu ve gizemliydi. Bizi izleyen ayın ışığından başka hiçbir göz olmadığını fark ettim. Steldor beni yol üzerindeki mermer dört çeşmeden birinin yanına yönlendirdi. Onun ortamı fazlasıyla romantik bulduğuna şüphe yoktu. Bense içimde büyüyen endişeden başka bir şey hissedemeyecek haldeydim.

Steldor beni çeşmenin yanındaki banka götürdü ve yanına oturttu. Ellerimi avucuna aldığı anda gözlerinde beliren bakıştan, evlenmeye talip olmadan çok önce beni elde etmeyi aklına koymuş olduğunu fark ettim ve kalbim az sonra olabileceklerin düşüncesiyle yerinden fırlayacak gibi atmaya başladı.

“Beni büyülüyorsun, Alera,” diye fısıldayarak bedenini benimkine yasladı. Yoğun ve etkili parfümünün bütün hislerimi uyandırdığını hissettim. Derin ve baharatlı bir kokuydu. Hindistan cevizi ve tarçınla birlikte alttan alta gelen gizemli menekşe esintilerini taşıyordu. Parfümü beni tamamen etkisine almışken saçımın bir buklesini eline alıp oynamaya başladı. Ardından ani bir hareketle elini boynumun arkasına kaydırıp yüzümü kendisine çekti ve davet beklemeksizin beni öpmeye başladı.

Kendimi geri çekip cüretkârlığı karşısında duyduğum şaşkınlıktan büyüyen gözlerle ona baktım. Bir an için tepkime duyduğu kızgınlık yüzüne yansdı. Ancak hemen pişkin bir gülümsemeyle boynuma sardığı elini geri çekti.

“Bunun ilk öpüşmeniz olacağını düşünmemiştim doğrusu,” diye dalga geçmesi, yanaklarımın alev alev yanmasına neden oldu. “Elbette bundan şikâyetçi değilim. Ama doğrusu sizin daha tecrübeli olmanızı beklemiştim.”

Parmağını boynumu saran kolye üzerinde gezdirdi, sonra da okşayan temasını köprücük kemiğime doğru devam ettirdi.

“Daha birçok ilki size yaşatan kişi olmaktan zevk duyacağım.”

Ona verecek bir cevap bulamamanın hırsıyla titriyordum. Tam beni bir kez daha öpmeye niyetlendiği sırada, London'ın arkamızdan gelen sesi hoşnutsuzlukla geri çekilmesine neden oldu ve benim yeni bir utanç yaşamamı engelledi.

"Prenses! Korkarım acilen saraya dönmenizi gerektiren bir durum oluştu. Lütfen benimle gelir misiniz?"

Ayağa fırlayıp kurtarıcıma doğru koşar adım ilerlerken, içimi sıcak bir rahatlama hissi sardı. Steldor da benimle gelmeye niyetlenir gibi oldu. Ancak London onu bir el işaretiyle durdurdu.

"Sizi ilgilendiren bir durum değil. Dolayısıyla bizimle gelmeniz gereksiz."

Steldor aşağılamak ister gibi London'ın karşısına dikildi ancak korumam onun karşısında geri adım atacak gibi değildi. London, eş adayına göre biraz kısa sayılsa da vücut yapısıyla ondan aşağı kalmadığı kesindi. London'ın yaşı, Steldor'un neredeyse iki katı olsa da görünümü en az onun kadar dinç ve sağlıklıydı. Bu da yıllardır koruması altında yaşadığım adamı benim açımdan gizemli hale getiren unsurlardan biriydi.

Özel Muhafız Alayı'ndan üst rütbeli bir subayla karşı karşıya olmak, Steldor'un temkinli davranmasına neden olmuştu. Steldor'un ısrarcı davranıp saray kapılarından içeri girme ihtimalini dikkate alarak korumamın kanatları altına girdim ve aceleyle bahçeyi terk ettim.

Aile üyelemize ayrılmış dairelerin bulunduğu bölüme giden merdivenleri tırmanırken, "Tam zamanında müdahale ettin," deme ihtiyacını hissettim.

London ise, "Bence de..." diye kestirip attı. Besbelli olanlar hakkında şaka yapma niyetinde değildi. Steldor'a mı yoksa kendine mi kızgın olduğu belli değildi.

"Demek baban bu münasebetsiz herifle *evlenmeni* istiyor ha!" diye söylendi.

"Öyle görünüyor."

London'ın Steldor hakkındaki fikrini böyle açıkça ifade etmesine şaşırdığımı söylemeliyim. Her ne kadar babamın en gözde damat adayına pek sıcak bakmadığının farkında olsam da, onun böyle konularda benim şikâyetlerimi dinlemekle yetinmesine ve kendi görüşlerini aktarmaktan kaçınmasına alışkındım.

Steldor'un beni öptüğü aklıma gelince elimi dudaklarıma götürüp silme ihtiyacı hissettim. Bu istemsiz hareketimi fark eden London'ın kaşı alaycı bir biçimde kalktı.

“Samrım pek de hayalindeki gibi ilk öpücük olmadı.”

“Neden herkes bunun benim ilk öpüşmem olduğunu düşünüyor?” diye söylenirken aslında sadece bu kadar şeffaf bir hayatım olmasına duyduğum kızgınlığı aktarıyordum.

“Kiminle konuştuğunu unutma,” diye bilmiş bir gülümsemeyle cevap verdi London.

Gözlerimi kaçırarak kızarmamak için dua ettim.

“Her neyse,” diyerek durumu toparlamaya çalıştım. “Sonuçta araya girmene çok sevindim. Gelmeseydin neler yapacağını tahmin etmek istemiyorum.”

“Hani kaçmak istediğin zaman ona hasta olduğunu söyleyecektin?”

“O bankta otururken pek de düzgün düşündüğümü söyleyemem. O muhteşem... şey...” Yüzüme yayılan kırmızılığı daha fazla bastırmam artık mümkün değildi.

“Muhteşem ney?”

“Parfüm! Parfümü olağanüstüydü,” diye kendimi savunurcasına cümlemleri tamamladım.

“Demek beyimiz güzel de kokuyor!” diye alaycı bir kahkaha patlattı London. “Sanki kadınları deli etmek için sahip olduğu onca yetenek yetmezmiş gibi, bir de hepimizden daha etkileyici bir *kokusu* var!”

Daireme vardığımızda, ağzımın içinde saçma sapan bir şeyler geveleyip London'ın yüzüne kapıyı kapattım. Onun evli olmayan subaylara ayrılmış olan Doğu Kanadı'ndaki odasına gideceğini biliyordum. Özel korumam olduğu için görev saatleri ben kalkınca başlar ve

yatağa girene dek devam ederdi. Gece saatlerindeyse sarayın güvenliği koridorlarda dolanan devriyeler tarafından sağlanırdı.

Artık beni taşımayacak kadar yorgun olan bacaklarımı dinlendirmek için sabırsızlanıyordum. Çocukluğumdan beri sığınağım olarak gördüğüm odama girer girmez, kendimi süs eşyalarımın bulunduğu masanın önündeki koltuğa attım. Buklelerimi tutan tokaları çıkartıp koyu renk saçlarımn omuzlarıma kalın bir perde gibi inmesine izin verdim. Aynaya yansıyan tanıdık eşyalar çarptı gözüme: krem rengi yumuşacık bir örtüyle kaplı kocaman yatak, kuş tüyüyle cömertçe doldurulmuş yastıklar, şöminenin karşısına yerleştirilmiş pembe kadife minderlerle kaplı iki iskemle, çocukluğumdan beri benimle olan oyuncaklar, bebek evim ve sayısız kitap...

Yerimden kalkıp odanın diğer tarafına doğru yürüdüm ve balkon kapısının tahta kanatlarını açtım. Ayaklarım, yeri süsleyen halının tüylerine gömülüydü. Tenimi ürperten serin esintiye rağmen balkona çıktım ve altın saçlı oda hizmetçim Sahdienne'yi beklemeye başladım. Gün ışığının olduğu saatlerde balkonumdan bakınca, krallığımızın batı kanadında yer alan göle kadar olan bütün araziye görebiliyordum. Şimdiyse ay ışığının altında şehirdeki binaların silüetleri dışında bir şeyi görmek mümkün değildi.

Sahdienne'in gelişini haber veren kapı gıcirtısını duyunca içeri girdim. Elbisemin arkasındaki düğmeleri çözdü ve geceliğimi giyirken yatak odamın perdelerini kapattı. Yatak örtülerimin arasına gömüldüm ve o ortalıkta kalan birkaç parça eşyayı toplayıp çıkmadan önce uykuya daldım.

2. BÖLÜM

İSTENMEYEN MİSAFİR

Gün batıymıydı, yani günün en sevdiğim zamanı. Balo salonunun geniş balkonundan şehri seyretmeye bayılırdım. Sarayın kalın duvarları ile şehri çevreleyen surlar arasında yer alan evlerde kandiller yanardı. Surların dışındaysa, dağlardan gelen ve krallığımızın doğu ve güney sınırlarını belirleyen Recorah Nehri'ne kadar düzenli olarak ekilip biçilen tarlalar uzanırdı.

Civar krallıklardaki soyluların on yedi yaşına gelmemi kutlamak için bizi ziyaret ettikleri “10 Mayıs” tarihiydi. Bu doğum gününün diğerlerinden daha heyecan verici bir yanı vardı. Zira on yedi yaşına gelen bir prensesin, bir sene içinde adaylar arasından seçim yaparak evlenmesi beklenirdi. Bana en uygun adayın kim olduğu ve kimin asla düşünülmemesi gerektiği hakkındaki fısıldaşmalar ve yorumlardan bunalıp balkona sığınmıştım.

Aslında tahtın vârisi olarak kendi başıma hüküm sürmeye hakkım olması gerekirdi. Yine de gelenekler, iktidarın bir kadının değil, gerekli otoriteyi kurabilecek güçlü bir erkeğin elinde olması gerektiği yönündeydi. Babamın bu görevi üstlenecek bir erkek vârisi olmadığı için de, ben kraliçe olarak taç giyecek ancak krallığın yönetimine karışmayacaktım. Kraliçe'nin görevleri sarayın iç işlerine çeki düzen vermek, sosyal faaliyetleri yönetmek ve çocukları yetiştirmekten

ibaretti. Soyumuzun kanı benim aracılığımla taht üzerindeki hakkını devam ettirirken, evlendiğim kişi de kral olarak hüküm sürecekti.

Arkamdan gelen ayak seslerini duyunca döndüm. Aslında beni yalnız yakalamaya çalışan bir adayla karşılaşacağımı tahmin ederken, balkon demirlerine doğru giden Miranna'yı gördüm. Gece mavisi kadife elbisesi içinde yıldız gibi parlıyordu. Porselen berraklığındaki teni ve düzgün vücut hatlarıyla, birçok adayın kalbini kıracağı şimdiden belliydi.

“Kutlamalardan sıkıldın mı yoksa ablacığım?” diyen gözlerinde şakacı ışıklar yanıp sönüyordu. Çünkü sürekli ön planda olmamı gerektiren partilerden hoşlanmadığımı gayet iyi bilirdi.

“Doğrusunu istersen, o balo salonunda nefes almakta bile zorlanıyorum.”

Ben temiz havayı ciğerlerime doldururken sessizce yanyana durduk. Derken Miranna yavaşça elime dokundu ve sordu: “Söyle bana, bu akşam ilgini çekmeyi başaran kimse oldu mu?”

“Babamın onayını alacak kişilerin hiçbiri ilgimi çekmedi,” derken sesimdeki acı tonun farkındaydım. “Oysa onun onayını almadan evlenmem mümkün değil.”

“Haklısın. Ama çok cazip adaylar olduğunu da inkâr edemezsin!” Karşı cinse ilgisi son zamanlarda iyice artan kız kardeşimin bu süreçten çok keyif aldığı belliydi. “Babamın çok talepkâr olduğunun farkındayım ama sonuçta mantıksız biri değildir. Bugüne dek birçok kez insan karakterini değerlendirme konusundaki ustalığını bizlere gösterdi.”

“Öyle bile olsa, bu defa gözünün tek bir adaydan başkasını görmediğini kabul etmeliyiz.” Biraz şakalaşmak istesem de hemen kesmiştim. Çünkü bu durumu Miranna kadar eğlenceli bulmam söz konusu değildi. “Hadi, birkaç adayı birlikte gözden geçirelim: Lord Thane; şakacı ve sevimli. Ancak askerlik değil, tıp eğitimi almayı seçmiş. Bu durumda kralın mutlaka asker kökenli olmasını isteyen babam onu reddedecektir. Sonraki adayımız, bir şövalye olan Lord

Mauston. Ancak ailesi son yıllarda zor günler geçirmiş. Bu durumda babamı etkileyecek bir servete sahip olması söz konusu değil. Baron Galen ise bir tabur komutanı. Üstelik babasının etkileyici unvanının ve topraklarının tek vârisi. Ancak aynı zamanda Muhafız Komutanı'nın sevgili oğlu Lord Steldor'un yakın arkadaşı. Bu durumda ancak en iyi ikinci aday olabilir. Üstelik babam benim en az birkaç yaş büyük biriyle evlenmemden yana. Krallığı daha deneyimli birinin yönetmesini istiyor. Bu durum yaşıtım olan birçok prensi devre dışı bırakıyor." Son bir espri yapma gayretiyle devam ettim. "Gördüğün gibi sevgili kardeşim, sorun benim isteksizliğim değil, babamın imkânsızlıklarla dolu listesi."

"Peki ama Lord Steldor'un ne eksigi var? Bu gece onunla konuştuğun mu bilmiyorum ama gördüğüm kadarıyla çok hoş bir adam."

Miranna da tıpkı babam gibi komutanın oğluyla evlenmemden yanaydı. Ancak bunun ardındaki nedenin babaminkinden çok farklı olduğunu görebiliyordum.

"Onun etkileyici görünmediği bir tek duruma rastlamadım. Eğer ondan hoşlanıyorsan, benim yüzümden geri çekilmeni istemem, Mira."

Sözlerimi duymazdan gelen Miranna üsteledi. "Ondan neden hoşlanmadığını sorabilir miyim?"

"Doğrusunu istersen, tek nedeni çok yüksek bir egosu olması. Steldor yürümüyor, âdeta arz-ı endam ediyor. İnsanlarla konuşmuyor, onları varlığıyla şerefendiriyor. Hatta kahkaha bile atmıyor, etrafına ne kadar eğlendiğini gösterecek sesler çıkarıyor ve bunu kısa kesmediği takdirde midem bulanmaya başlıyor. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi tanıdığım en hükmedici ve hırslı karaktere sahip insan. Bu durum da beni fena halde ürkütüyor."

Miranna huzursuz bir şekilde saçının buklerleriyle oynamaya başladı. Aslında Steldor hakkındaki endişelerimi anladığını görebiliyordum, özellikle de sert tabiatıyla ilgili olanları. Hytania kadınları, kocalarının mülkü olarak görülürlerdi. Erkek, karısına nasıl istiyorsa öyle davranmakta tamamen serbestti. Bu durum Steldor'u benim

için tamamen uygunsuz bir aday haline getirmek için yeterliydi. Ona asice davrandığım takdirde Steldor'un vereceği tepkiyi düşünmek bile istemiyordum.

"Yine de birçok üstün özelliğe sahip," diye sözü benden aldı Mira. "Her ne kadar bahsettiğin huyları, onu senin açından zor bir koca haline getirse de, bir yönetici olarak başarısını da bir o kadar destekleyen özellikler. Ayrıca babam ve onun babası uzun süre başınızda olacaklar. Onun kral olmaya uygun bir kumaşı var, Alera. Bunu herkes görürken sen neden kabul etmek istemiyorsun?"

"Sanırım kutlamalara dönme zamanımız geldi," diyerek konuşmayı bitirdim. "Annem ve babam pek yakında salona girecekler. Benim de orada olmam gerekir."

Ona sırtımı dönerek balo salonuna yönelirken omuzlarımdan aşağı inen saçlarımı elimle düzelttim ve yüzüme kibar bir gülümseme yerleştirdim. Yürürken bu kutlamalar için özel olarak dikilen elbisenin ayak bileklerime değişimini hissediyordum. Vücut hatlarımı öne çıkaran beyaz şifondan yapılmış elbisenin dantel kollarının uçları neredeyse yerlere kadar uzanıyordu. Başımda, gümüş yapraklardan örülmüş zarif bir taç vardı. Yanımda yürüyen Miranna'nın sohbeti yarıda kesmekten hoşlanmadığını biliyordum ama onunla konuşmak yerine insanlara selam vermek daha fazla işime geliyordu.

Kraliyet habercisi ve babamın sekreteri olan Lanek'in sesi balo salonunda çınladı. Fazla besili ve halinden memnun bir kediye andıran küçük ve tıknaz vücudundan beklenmeyecek bir şekilde güçlü ciğerleri vardı.

"Herkes kralı selamlasın, Hytanica Kralı Adrik ve Kraliçesi Lady Elissia!"

Annem ve babam taht odasından çıkıp balo salonunda onlar için hazırlanmış olan yüksek platforma geçerlerken, ben ve Miranna dâhil olmak üzere herkes eğilerek reverans yaptı. Taht odası, babamın ve annemin ziyaretçilerini kabul ettikleri özel bir salondur.

Muhafız Komutanı Cannan da, pek az gülen gözleri ve siyah saçlarıyla annem ile babamın yanında yürüyordu. Babam yaşında olan bu adam hem asil bir soydan geliyor hem de Hytania ordusunu yönetiyordu. Babamın kral olmasından kısa bir süre önce ordunun başına geçmiş ve Cokyria Savaşı'nı o yönetmişti. O günden bu yana babamın hem güvenini hem de dostluğunu kazanmış olduğunu ve birçok önemli olayda danışmanı ve kişisel koruması olarak babama eşlik ettiğini biliyordum.

Babam ve annem bu akşam için benzer renklerde kıyafetler giymeyi tercih etmişlerdi. Bu resmî toplantılarda uydukları bir kuraldı. Annem kırmızı işlemeleri olan altın rengi bir elbise seçmişti. Arkaya doğru taranmış altın rengi saçlarını ise yakutlarla bezeli bir taç süslüyordu. Saç ve göz rengini aldığım babamsa benzer renkte bir kıyafet giymiş, omuzlarına da altın kordonlarla süslü, yerlere kadar uzanan kırmızı bir pelerin atmıştı. Annem oldukça mağrur ve mesafeli bir kişiliğe sahipti. Babam ise neşeli bir adamdı ve gülmekten göz kenarları ve yanaklarında oluşan derin kırışıklar da bunun bir kanıtıydı.

Babam, "Hoş geldiniz!" deyip bir baş hareketiyle misafirlerini selamladı. "Bu davet benim ya da kraliçemin onuruna değil, kızım Prenses Alera'nın on yedi yaşına girmesi şerefine veriliyor. Gelecek yılın sonunda evlenmesini ve seçtiği eşin, kral olarak tahta geçmesini bekliyoruz. Kızım ve eşi tahta geçtikten sonra, bize göstermiş olduğunuz bağlılığın aynısını onlara da göstereceğinize inanıyorum. Şimdi kızımı kutlamak istiyorum: Çok Yaşa, Prenses Alera!"

Babam yüzünde geniş bir gülümsemeyle beni işaret etti ve misafirlerin dikkatini bana yöneltti. Topluluğun ilgisine nazik bir selamla karşılık verirken, babamın bakışlarını yüksekçe platformun hemen yanında duran Steldor'a çevirdiğini fark ettim. Yakın arkadaşı Baron Galen, yanında duruyordu. Tam arkalarında ise Steldor'un sadık avanesi olan aristokrat kökenli iki asker; Baric ve Devant yer alıyordu.

Steldor'dan biraz daha kısa boylu ve biraz daha mütevazı bir yakışıklılığa sahip olan Galen'in dalgalı, kahve rengi saçları, sıcak

kahve rengi gözleri ve hayli etkileyici bir vücut yapısı vardı. Yine de birinci eş adayıyla boy ölçüşmesi zor görünüyordu. Babası, Galen henüz üç yaşındayken savaşta ölmüştü ve Cannan, Steldor'a olduğu kadar Galen'a da babalık yapmıştı. Aynı dönemde akademiden mezun olan ve tabur komutanı rütbesine getirilen iki arkadaşın birbirinden hiç ayrılmadıkları biliniyordu. Çok iyi anlaşmalarına karşın Galen, arkadaşına göre daha ılımlı biri olarak tanınmaktaydı. Bazen Galen'ın kişiliğindeki olumsuz özellikleri tetikleyen faktörün, Steldor'la yakınlığı olduğunu düşünürdüm.

Barid ve Devant ise, Steldor'un tayfasına akademi yıllarında katılmışlardı. Liderlerinden daha az akıllı oldukları bir gerçektir ve onun görüntüsüne ihtişam katma gibi bir faydaları olmasa, Steldor'un ilgisini çekmeyecekleri belliydi.

Ne Steldor ne de arkadaşlarıyla fazla karşılaşmadığımı söylemeliyim ama bu dörtlünün ünlüleri kendilerinden önde gitmekteydi. Kendilerinden alt seviyede kabul ettikleri kişiler için hayatı zorlaştırmaya bayıldıkları söylenirdi. Kendisini herkesten üstün gören Steldor için akademideki gençleri aşağılamak çok keyifliydi. Kimseye gerçek anlamda zarar verdiklerini duymamıştım ama öğrencilerin onların atlarını tımar etmekten, çizmelerini parlatmaktan bıktıklarını ve beyefendilerin sevimsiz eğlence anlayışı yüzünden kendi eşyalarını çamurla kaplanmış ve sularını içilemeyecek kadar tuzla karıştırılmış bulmaktan yıldıklarını tahmin edebiliyordum.

Steldor ve arkadaşlarının en sevdikleri eğlencelerden biri de, bir gecede Hytanica'daki bütün tavernaları dolaşmak, her içtikleri kadehten sonra biraz daha saldırganlaşmak ve her girdikleri mekanda olay çıkarmaktı. Steldor'un maceraları böylesi kulaktan kulağa gezerken, onun anne-babamın yanında tam bir centilmen gibi görünebiliyor olması ve ailemin bu söylentilere tamamen kulak tıkaması bana komik geliyordu.

Annem ve babam platformdan aşağı inip yanıma gelirken, Cannan ve askerleri de onları takip ediyordu. Misafirler eski pozisyonlarına

geri dönerlerken Galen, arkadaşını benim yanıma gelme konusunda teşvik eden dostça bir jest yaptı. Kadınlar konusunda kendine aşırı güvenen Steldor'un böyle bir cesaretlendirmeye ihtiyaç duyduğunu hiç sanmıyordum. O gece vücuduna tamamen oturan siyah bir kıyafet giymişti. Üzerinde gümüş süsler olan kıyafetin içinde dans edercesine zarif hareket ediyordu. Ne yazık ki yüzünde taşıdığı itici sırıtma, benimle iletişim kurabilme konusundaki bütün şanslarını kaybetmesine neden oluyordu.

Babam ve annem yanıma vardıklarında babam, "Alera," diye neşeyle seslendi. "Salonu nasıl buldun canım? Senin için yaptırdığımız süslemeler hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Duvarlara konulan kocaman meşaleler tüm salonu aydınlatıyordu. Masaların üzerinde taze çiçek aranjmanları vardı ve her yer elbisemin rengine uygun beyaz şifonlar ve dantellerle süslenmişti.

"Evet, dekor gerçekten muhteşem olmuş majesteleri," diye cevap verdim.

Babam, "Aman canım! Seremonilerden hoşlanmadığımı bilirsiniz," diyerek beni daha samimi konuşmaya cesaretlendirdi.

"Ama siz bu kadar muhteşem görünürken, nasıl daha farklı hitap edebilirim?" diye onunla şakalaştım.

"Bu unvanı sen de en az benim kadar hak ediyorsun, tatlım," dedi babam ve elini şefkatle yanağımda gezdirdi. "Bu gece seninle eş seçimin hakkında konuşmayı arzu ediyorum. Bu seçimin önemini anladığından eminim. Yine de..." Tam bu anda, Steldor mükemmel bir zamanlamayla yanımıza geliverdi.

"Majesteleri, kraliçem," diye ebeveynlerime selam verdi ve önümde eğilerek reverans yaptı. "Prenses Alera."

Elimi öperken, arsız sırıtışının yerine kendinden memnun bir gülümseme koymayı ihmal etmedi. Durumdan çok memnun görünen babamsa bana göz kırptı.

"Lord Steldor," diyerek soğukça gülümserken, babamın onaylayan göz kırpışını geri almak istediğinin farkındaydım.

Steldor, görüntüsünü daha ihtişamlı hale getirecek şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu. Babasıyla aralarında anlamlı bir bakışma olduğunu gördüm. Cahan'ın görevi ailemizi korumaktı, özel ilişkilerimize müdahale etmek değil! Ama oğlunu davranışlarına dikkat etme konusunda uyardığından emindim.

Konuşmalar sürerken, Steldor'un şaşırtıcı bir biçimde az konuştuğu dikkatimi çekti. Beyefendi, beni izlemek ve bir sonraki adımını planlamakla meşgul gibiydi. Hoşnutsuzlukla sırtımı döndüğümde, Miranna'nın en sevdiği kız arkadaşı Semari'yle el ele tutuşmuş yanımıza geldiğini gördüm.

Semari zengin toprak sahibi Baron Koranis ve Barones Alantonya'nın on dört yaşındaki kızlarıydı. Baron ve Barones, Cokyri Savaşı sırasında oğullarını kaybeden ailelerden biriydi. İlk çocuklarının, doğumundan kısa bir süre sonra beşiğinde yatarken ortadan kaybolmasıyla hayatlarından hüznün ve trajedi hiç eksik olmamıştı. Cokyri'lerin surların dışına bıraktığı bedenler içinde oğullarının cesedi de vardı. Aile, yaşamlarına devam etmek için elinden geleni yapmıştı ve iki sene sonra kızları Semari dünyaya gelmişti. Takip eden yıllarda iki kız ve en nihayet soylarının devamı için çok önemli olan bir erkek çocuk daha dünyaya getirdiler.

Işıltılı görünümüyle herkesin dikkatini çeken kardeşim ve Semari devreye girince, ben aralarından süzülüp balo salonundan dışarı kaçtım. Saray muhafızlarına başımla selam verdikten sonra, yaklaşık yedi metre aşağıdaki alt kata doğru inen merdivenlerin başına seğirttim. Muhafızların gezinmeleri dışında bir hareketin göze çarpmadığını görünce merdivenlerden aşağı inerek, bir yanı taht odasına bir yanı ise sarayın batı ve doğu kanadına açılan hole ulaştım.

Babamın resim odasının yanı sıra, Steldor'la birlikte yemek yediğimiz salonun ve büyük toplantı odasının da yer aldığı batı kanadına yöneldim. Adımlarımı atarken, deri ayakkabılarımın taşlara sürtünürken çıkardığı sesi duyabiliyordum. Bu koridorlar, çocukluk yıllarımdan beri adımlarıma aşınaydılar. Sarayın içinde çıplak ayakla

koşturduğum için ayaklarım kızarır, düşüp kalkmaktan dizlerimi çizer ve burnumu kanatırdım. Annem ve babam benim haylazlıklarım ile ilgilenecek zaman bulamazlardı. Çünkü sürekli hastalanan kız kardeşim onların bütün dikkatini üzerine toplardı. Savaşın ardından yeniden toparlanması gereken krallığın işleri ise zaten bitip tükenecek gibi değildi. Sonuç olarak benim için ebeveyn rolünü asıl üstlenen kişi, özel korumamdan başkası değildi.

Baktığım hiçbir yerde London'ı göremedim. Balo salonunu terk ettiğimi görmediğini düşünerek hıznırca gülümsedim; hâlâ bir sorun çıkarabilecek her şeyi tarayan gözlerle kalabalığın arasında dolaşmıyor olmalıydı.

Umulmadık özgürlük hissinin verdiği keyifle, büyük toplantı odasını geçtim ve sarayın yan tarafındaki bahçede yer alan mezarlığa çıkan kapıya doğru yürüdüm. Arka çıkışa vardığımda, muhafızlar ağır kanatlı kapıyı açarak bana yol verdiler. Standart prosedürü uygulayan nöbetçi, bahçedeki arkadaşlarına benim gelişimi duyurdu.

Babam beni ve Miranna'yı bize eşlik eden birileri olmadan bahçeye çıkmama konusunda daima uyarırdı. Bahçeye girmek isteyen bir düşman için aşılması gereken tek engelin, bahçenin yüksek duvarlarından ibaret olduğunu, bu nedenle bahçenin korunması güç bir alan olduğunu söylerdi. Kısmen şehrin kuzey tarafının yüksek dağlar ve sık ormanlarla kaplı olması, kısmen de bu yöndeki duvarların şehrin geri kalan bölümündekilere göre üç metre daha yüksek olması, bu güvenlik sorunu biraz dengeliyordu. Ayrıca böyle bir güzelliğin, içinde tehlike barındırabileceğine inanmak hiç mümkün görünmüyordu.

Hava tamamen kararmıştı artık. Ay ışığı ve meşaleler dışında yolumuzu aydınlatan hiçbir şey yoktu. Nadiren yakaladığım bu fırsatın, yalnız kalma lüksünün tadını çıkararak gölgeler arasında yürüdüm ve bahçenin mis kokularını içime çektim.

“Balo salonunu terk ettiğini görmedim sanma.”

London'ın sesini tam arkamda duyunca heyecanla irkildim. Kaşı alayla havaya kalmıştı. Her zamanki gibi beyaz bir gömleğin üzerine

deri bir yelek giymişti. Belindeki kuşaktan çift hançer sarkıyordu. Uzun deri botlarının birinde bir hançer daha saklı olduğunu biliyordum. Sağ elinin başparmağında ise gümüş bir yüzük vardı.

“Biraz... yürümek istedim,” diye kekeledim. “Bu kadar masum bir şey yüzünden kimsenin ayaklanmasına gerek yok.”

London bu sözlerimden dolayı gerçekten eğlenmiş gibi güldü.

“İyi denemeydi. Ama unutma ki benim görevim zaten senin kendi başına yürüyüşe çıkmak gibi aptalca işler yapmana mani olmak. Babanın bu bahaneleri dinleyeceğini mi zannediyorsun?”

“Bundan haberi olmayacak değil mi, London?” diye panikle sordum. Yıllar boyu süren savaş, babamı güvenlik konusunda neredeyse paranoyak bir hale getirmişti. Miranna’ya ve bana yanımızda korumalar olmadan hiçbir yere gitmememiz konusunda inanılmaz baskı yapardı. Yıllar içinde onun bu konudaki sert azarlarına maruz kaldığım için başıma ne geleceğini az çok biliyordum.

“Söylemem, merak etme,” diye güldü London. “Sadece sana bunun ne kadar sinir bozucu olacağını hatırlatmak istedim.”

Ona en sert bir ifadeyle baktım ve patikadan aşağı yürümeye devam ettim.

“Öyleyse benimle yürümen gerekecek,” dedim geriye dönmeden. “Sana izin verilenden daha yakına gelme ve konuşma.”

“Nasıl isterseniz, Prenses.”

Sesinde fark ettiğim alaylı ton, “Ciddiyim!” diye bağırmama neden oldu.

“Elbette biraz huzur içinde olma ihtiyacınızı anlıyorum.” Bu defa samimi gibiydi ve sesinde özür dileyen bir ton vardı.

Yumuşak esintiyle tatlı tatlı salınan yüksek otlar ve ağaç yapraklarının arasından patika boyunca yürüyüşüme devam ettim. Cırcır böceklerinin tatlı ötüşleri ve çiçeklerin tatlı parfümü beni sarhoş ediyordu. London’sa varlığını hissettimeyecek kadar sessizdi.

Bir köşeyi döner dönmez karşıma çıkan ısıltılı, yeşil gözleri gördüğümdeyse neredeyse çılgılık atacaktım. Kanım damarlarımda âdeta

buz kesti. Kara bir pelerin içindeki adam hiç de iyi niyetli görünmüyordu. Bana doğru bir hamle yaptığında elindeki hançerin ay ışığında parladığını gördüm.

Sinsi bir keyifle, “Prenses,” derken, sesi düşündüğümden daha ince bir perdeden çıkmıştı.

Karşısında ökseye tutulmuş bir kuş gibi kalakaldığımda, London’ın iki elinde hazır tuttuğu hançerlerle aramıza neredeyse tepeden ini-verdiğini gördüm. London’ın varlığıyla şaşkına dönen genç adam, boğuşma sırasında elindeki silahı düşürdü. Bıçaklarından birini bırakan London bir eliyle saldırganın kolunu arkasına büküp diğer elindeki bıçağı boynuna dayadı.

“*Cokyria*’ı, söyle bakalım, kaç kişisiniz?” derken sesinde bu sözcüğün ağzında bıraktığı tattan nefret eder gibi bir ton vardı.

Saldırgan cevap vermedi. Hâlâ korkudan titrememe rağmen merakla yakına girip yüzüne baktığımda tam bir şaşkınlık yaşadım.

“Ama... sen bir kadınsın?”

Kadının bu lafımı çok aptalca bulduğunu anlamam için sözlü cevap vermesine gerek yoktu.

“Geride dur, Alera!” diye kükredi London. Ben de sözünü dinledim. “Muhafızları çağır!” diye bana emir verdi. Şaşkınlıkla duraksadığımı görünce tekrarladı: “Hemen!”

“Muhafızlar!” diye bağırarak saraya doğru koştum.

Bahçenin çevresini saran yola ulaştığımda hemen üç muhafız bulunduğum yöne doğru koştu.

“London’ın yardıma ihtiyacı var,” diyerek olayın gerçekleştiği yönü işaret ettim. “Bahçede bir saldırgan var!”

Korumamın yardımına koşan muhafızların peşinden gittim.

London muhafızlara saldırganı zindana indirmelerini emretti. “Ben Komutan’ı ve Kral’ı uyarmaya gidiyorum.”

London bileğime yapıştı ve hızla saraya girip ikinci kata çıkan merdivenlerden yukarı tırmandık.

“Beni nereye götürüyorsun?” diye söylendim peşinden sürüklenirken.

“Babana olanları anlatmak zorundayız.”

“Ne oldu peki?” diye sorarken çok salak görünmemeye çalıştım.

“Bahçeye girenin kim olduğunu anlamadın mı?”

“Yoo...”

“Kimse sana Cokyria’lılardan bahsetmedi mi?”

“Bu ismi duydum ama nasıl insanlar olduklarını bilmiyorum?”

London cevap vermek yerine bileğimi biraz daha sıkı kavrayıp beni sürüklemeye devam etti.

“Söyle bana, London!”

“Anlamsız sorular sormayı keser misin! Burada çok daha önemli bir sorunu düşünüyorum.”

London’ın bana böyle sert ifadeler kullanmasına alışkın olmadığım için gözlerimin dolduğunu hissettim. Âdeta bir tokat yemiş gibiydim. Kendimi toparlamaya ve gözlerimden sızan damlayı silmeye çalışarak balo salonuna doğru onu takip ettim.

“Kimseyle muhatap olmadan doğruca Kral’a gitmemiz gerekiyor. İnsanların tedirgin olmaması daha iyi.”

Sanki yabancılardan oluşan bir denizi yarıp geçiyormuş gibi babama doğru yürüdük. Babam ve annem, Baron Koranis, Baroness Alantonya, Cannan ve eşi Barones Faramay’dan oluşan bir grup içinde sohbet ediyorlardı.

London kimseden izin beklemeden lafa girdi. Rapor vermekle yükümlü olduğu komutan Cannan’ı dahi atlayarak doğrudan babama hitap etti.

“Bir sorunla karşı karşıyayız, ekselansları. Korumaların sizi ve ailenizi odalarınıza götürmelerini tavsiye ediyorum.”

Babam her zamanki keyifli haliyle London’a gülümsedi. “Bu tavrının biraz sıradışı olduğunun farkındasın değil mi?”

“Sağduyunuzdan hiç kuşum yok efendim. O yüzden tavsiyemi göz ardı etmeyeceğinizden hiç kuşum yok. Majesteleri, lütfen dediğimi yapın.”

Ardından da komutana dönerek emir vermeye devam etti: “Benimle gelin. Sarayı güvenceye almamız lazım.”

London’ın rütbe ve prosedürleri hiçe sayan tavrı karşısında şaşırılmış olsa da sesindeki kaygıyı fark eden komutan itiraz etmedi. Bunun yerine sarayın korunmasından sorumlu olan muhafız subayı Kade’e dönerek emirlerini verdi. Cannan’ın her konuda –rütbe, boy, deneyim ve sertlik– altında olan Kade, iki adamını askerleri gereken noktalara yönlendirmeleri için gönderdi.

Kade ve babam birkaç cümlelik bir konuşmanın ardından annem ve kız kardeşimi muhafızlarla birlikte gönderdi. Ardından da taht odasına yöneldiler. Askerî olayların dışında kalmak istemeyen Galen ve Steldor’un da komutan ve babamla birlikte içeri gittiklerini gördüm.

3. BÖLÜM

DÜŞMAN YÜZÜNÜ GÖSTERDİ

O dama dönüğümde oturup dinlenemeyecek kadar gergindim. Bana eşlik etmesi için bir muhafız verilmiş ve koridora da iki nöbetçi daha konulmuştu. London'ın yerine benimle kalan korumanın rahat görünmeye çalışmasına rağmen benim dairemde bulunmaktan tedirgin olduğunu hissedebiliyordum. Saray korumalarının üniforması olan altın rengi armalı, lacivert bir tunik giyiyordu. Eğitiminin sonunda ona teslim edilen kılıç belinden sarkıyordu. Steldor'dan pek de büyük sayılmazdı ve Hytanica Prensesi'ni koruma görevinin kendisine verilmesinden ötürü şaşkın görünüyordu.

“Neler olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

“Efendim, korkarım siz ne olduğu hakkında benden daha fazla bilgiye sahipsiniz,” diye cevap verdi. Aslında onun da merak içinde olduğu belliydi. “Prenses'im, eğer saygısızlık kabul etmezseniz, size bahçede neler olduğunu sorabilir miyim?”

Ona olan biteni kısaca aktardım.

“Cokyrı'lı mı?” derken sesi pek duygusuzdu.

“London öyle dedi.”

“Burada ne işleri varmış?”

“Aslına bakarsan ben sadece bir kişi gördüm.”

“Asla tek olmazlar, Prenses!”

“Bu da ne demek?” diye söylendim. Anlamsız şeyler söylediği izlenimine kapılmıştım.

Dramatik bir suskunluğun ardından gelen açıklama hiç de komik değildi.

“Belki de savaş yeniden başlayabilir.”

Sanki biri ciğerlerimdeki havayı boşaltmış gibi hissettim. Savaş sırasında çekilen ızdıraplar hakkında duyduğum hikâyelerin hepsi birbirinden beterdi. Bu korkutucu düşmanların tam da ben ve yeni eşimin tahta geçmesi beklenen bir dönemde yüzlerini göstermeleri hiç de başıma gelmesini isteyeceğim bir şey değildi.

“Cokyrî’ler son on altı yıldır hiç ortaya çıkmadılar,” diye anlatmayı sürdürdü. “Savaş taraflardan biri için zafer getirmeden ve hiçbir anlaşma imzalanmadan öylece sona ermişti. Dolayısıyla bittiği gibi her an yeniden başlayabilir.”

“Bunları nereden biliyorsun?” Bir saldırganın ortaya çıkışının taşıyabileceği anlamı benden daha iyi bilmesi beni şaşırtmıştı.

“Akademide bizi yetiştiren askerî üstatlar, bu ülkenin savaş konusundaki en yetkili kişileri idi.”

Odada gezinirken tırnaklarımı istemsizce avuç içlerime bastırıyordum. Durum çok canımı sıkıyordu. Bu arada koridordan gelen bir sesle ürperdim. Ancak sesi çıkartan sadece serinlemeye başlayan odalardaki şömineleri yakması için gönderilen bir hizmetkârdı. Belki de yapılacak en iyi şey, mor kadife kanepeye gömülüp elime bir kitap almak ve zihnimi rahatlatmaya çalışmaktı...

Tam sabrımın tükendiğini düşünmeye başlamışken, kapı çalındı ve içeri London girdi. Benimle birlikte bekleyen muhafıza odadan çıkması için işaret verdi. O kadar nalet bir hali vardı ki zavallı delikanlı soru bile sormaya cesaret edemedi.

“O kadın kimmiş?” diye ayağa kalktım. Kucağımdaki kitap koltuğa yuvarlandı.

“Bahçedeki saldırganı mı soruyorsun?” diye anlamsızca lafı uzattı London. Sırtını duvara dayamıştı ve sanki tüm derdi zemini kaplayan halının desenlerini çözmeye çalışmış gibi yere bakıyordu.

“Bana bahçemize dalanın kim olduğu hakkında bir fikrim olup olmadığını soran sendin! İşte şimdi bunun cevabını öğrenmek istiyorum.”

Çaresizliğin getirdiği kızgınlığının hedefi olan London, gözlelerini gözlerime çevirdi. “Seninle bu şekilde konuştuğum için... özür dilerim.” O kadar samimi bir ifadesi vardı ki bütün kızgınlığım bir anda geçiverdi.

“Acil bir problemi çözmeye çalışıyordun,” diyerek ona yaklaştım. “Kimse seni gerginlikle söylediğin şeyler için suçlayamaz. Şimdi bana kadın hakkında biraz bilgi verecek misin?”

“Adı Nantilam,” derken eliyle sinek kovarcasına bir işaret yaptı.

Tamamen ona konsantre olmuşum. Ama söylediği isim bu güne dek tanıdığım kimseyi çağrıştırmıyordu.

“Kim?” Hafızamdaki detayları zorlasam da bir şey çıkacak gibi değildi.

“Nantilam. Ondan bahsedildiğini duymuş olmalısın. O...” London başını sallayarak konuşmayı kesti, kaşları çatılmıştı. “Gereğinden fazla bile konuştum.”

Dayandığı duvardan ayrılıp şömineye doğru ilerledi ve kendini oyalamak istercesine içine bir odun attı.

“London,” diye lafa girip ona biraz daha yaklaştım. “Babamın böyle konuların kadınlara göre olmadığını düşündüğünün farkındayım. Eğer seni endişelendiren şey bildiklerimi belli etmemse, bu konuda dikkatli davranacağıma söz veriyorum. Şimdi lütfen bana onunla ilgili biraz daha bilgi verir misin?”

London kısa bir tereddütten sonra konuşmaya başladı. “Nantilam Cokyri’nin Başrahibesi. Aslında kadın hükümdarları olduğunu da söyleyebiliriz. Ancak erkek hükümdar olan Ulubey ile evli değil. Onlar kardeş.”

“Tam olarak ne amaçla buraya gelmiş?”

Cokyri’lerin hayat tarzı hakkında ne kadar az şey bildiğimi düşünerek içini çekti.

“Cokyri’lerde, kadınların çok üstün bir yeri vardır ve tarihsel olarak ülke hep kadınlar tarafından yönetilmiştir. Şimdi ise çoktan unutulmuş bir sebepten dolayı, hem Başrahibe hem de erkek kardeşi Ulubey, Cokyri’de idareyi birlikte yürütüyorlar. Ulubey, fazla ön plana çıkmaz ve çok korkulan bir kişidir. Görevi Cokyri’yi ve Başrahibe’yi korumaktır. Tahtın getirdiği tüm sorumluluklar ise bizzat Başrahibe’ye aittir. ”

“Ulubey’den bu kadar korkulmasının nedeni ne peki?” diye devam ederken merakımı gidermeye kararlıyım.

“O bizim kralımız gibi biri değildir. Büyük, korkulan bir savaş lordu olmasının yanı sıra, kişiliği yıllardır anlatılan gizemli efsanelerle çevrilidir. Kara büyü gücü olduğu ve büyüü ruhuyla yönlendirmeye muktedir olduğu söylenir. Sana elinin bir hareketiyle ölüm ve çok daha beter belalar getirebileceğini anlatırlar. Ve buna inananlar yalnızca Cokyri’ler değildir. Savaşa gidip de geri dönmeyi başaran pek az sayıdaki Hytania askeri de gördüğü şeyler karşısında bunun gerçek olduğuna yemin edebilir.”

“Onu hiç gördün mü?” diye sorarken biraz tereddütlüyüm.

London’un geçmişi hakkında, savaşa katıldığı dışında fazla bir bilgim yoktu... o önce bir Hytanica askeri iken, savaş sonrasında babamı koruyan “özel muhafızlar” arasına katılmıştı. Ona yaşamı hakkında hiç soru sormazdım. Zaten o da kendisinden bahsetmeye pek gönüllü olmazdı.

London gözlerini uzun bir süre ateşin içinde yanan kor halindeki odunlara diktikten sonra cevap verdi.

“Gördüm.”

Merakım beni ele geçirmişti. Baskıya devam ettim. “Nasıl biriydi?”

“Nantilam’dan bahsediyorduk,” derken gözleri üzerine gitmemem konusunda beni uyarıyordu.

Konuşmayı tamamen kesmesinden korkarak kendimi uysal davranmaya zorladım.

“Ah, evet! Lütfen bana Başrahibe’den biraz daha söz et.” Neyse ki konuşmasına devam etti ve bu sırada kanepeye oturdu.

“Aslında garip ama bugüne dek Başrahibe hakkında fazla bir şey bilmiyorduk. Her ne kadar gizemli bir kişiliğe sahip olsa da, Ulubey hakkında çok daha fazla konuşulurdu. Oysa Başrahibe ta ki bugün Hytanica Sarayı’nın bahçesinde karşımıza çıkana kadar hakkında bilgimiz olmayan birisiydi.”

“Nerede tutuyorlar onu?”

“Zindana gönderdim ya. Hatırlasana!”

“Peki, ona ne yapmayı düşünüyorlar?”

Sorularımdan sıkıldığını belli edercesine içini çekti.

“Bu gece hücrede bekletilir. Yarın da sorgulanmak üzere taht odasına getirilir.”

“Orada olmama izin verilecek mi?”

“Aslında sen de kraliyet ailesinin bir üyesisin.” London elini sıkıntıyla gümüşü saçlarının arasından geçirerek devam etti. “Ancak baban orada olmana izin vermeyebilir.”

Somurttum. Babamın aşırı korumacı tavrının sonuçlarına aşinaydım.

“Eğer gelecek yıl kraliçe olacaksam, düşmanlarımız hakkında olabildiğince çok şey bilmem gerekmez mi?”

“Evet ama sonuçta sen kral olmayacaksın. Yani ülkenin yönetimi başkasına ait olacağına göre, senin bu konularda sahip olacağın bilgiler sadece seni tatmin etmeye yarayacaktır.”

İçin için böyle olmasına çok bozuluyordum. Ancak babamın tercihlerini sorgulamak ve tartışmak neredeyse imkânsızdı.

Şımarık bir çocuk gibi konuştuğumu bilsem de kendimi tutamadım. “Umurumda değil! Babam ne derse desin, orada olmak ve her şeyi bilmek istiyorum.”

London ise sadece omuzlarını silkti. “Öyle bile olsa artık yatağa girsen iyi olacak. Yarın oldukça önemli bir gün.”

“İyi geceler, London,” diye mırıldandım. Görevi sona eren London kendi odasına doğru gitti.

Kapımda bekleyen muhafızların sabaha kadar orada kalacaklarını bilmenin verdiği güvenle, yatmak için hazırlandım. Cahan ve Kade’i, bu geceki güvenlik önlemlerini ekstra sıkı tutacaklarını bilecek kadar iyi tanıyordum. Yanan son mumu söndürüp yatağın yumuşacık örtüleri arasına girdiğimde bedenim uyumak için isyan ederken, beynim uyanık kalmaya çalışıyordu. Bedenim galip gelmiş olacak ki sabah nasıl davranacağım konusunda hiçbir plan yapamadan uyuyakaldım.

“Baba!” diyerek taht odasına girdiğimde on üç metre yükseklikteki tavanı dâhil tahtalarla kaplı olan koskoca odanın içinde sesimin çınlayışını duydum. Gün yeni doğmuştu ve kuzeydeki pencerelerden içeriye sızan zayıf ışık odayı aydınlatmak için yeterli olmuyordu. Tutsağı sorgulamaya getirdiklerinde orada olabilmek için kalkar kalkmaz taht odasına gitmeye karar vermiştim ve Kral’ı ikna etmek için elimden geleni yapacaktım.

Babamın oturduğu mücevherle süslü taht, yüksek ve geniş bir platformun üstünde duruyordu. Onun sağında yer alan, anneme ait tahtsa bu sabah boştu. Bunun kendi tercihi mi yoksa babamın isteği mi olduğunu bilmiyordum. Tahtın solunda yer alan iki süslü sandalye ise, Miranna ve ben, Kral Odası olarak da bilinen bu salonu ziyaret ettiğimiz zamanlarda oturalım diye oraya konulmuştu.

Peşimden gelen London’la birlikte taht odasına girmemizin babamı hiç de hoşnut etmediğini yüzündeki ifadeden okuyabiliyordum. Teklifsiz bir şekilde odaya girmem uygunsuz bir hareketti ve bu davranışım babam kadar, tahtın yanında duran özel muhafızların da garibine gitmişti. Sadece kralın hemen sağında duran Cannan’ın fazla şaşırmadığını görebiliyordum.

“Alera, burada olmaman gerekir,” diyen babamın sesi kontrollü ancak soğuktu.

“Sorgulamayı izlemeye geldim. Neden odamda kalmam gerektiğini anlamıyorum.”

“Az sonra buraya getirilecek olan sefil yaratığın gözlerini kızıma değdirmesi için hiçbir neden yok. Kesinlikle odanda kalmalısın.”

“Ben artık çocuk değilim, baba! Gelecek yıl kraliçe olacağım. Ayrıca o gözler zaten benim üzerime çoktan değdi. Unuttun mu, bahçede onun saldırısına uğrayan kişi benim. Dolayısıyla burada bulunan insanların hepsinden daha fazla, onun sorgulandığını izlemeyi ve bu saldırının sebebini anlamayı hak ediyorum.”

Kafası zaten karışık olan babam, ummadığı bu sözler karşısında geliştireceği itirazı bulmakta zorluk çekti. Sesi çıkmıyormuş gibi ağzını birkaç kez açıp kapadı. Ancak bir bahane üretmeye fırsat bulamadan kapı açıldı ve tutsak içeri getirildi. Bu olay son itirazını da ortadan kaldırmış olacak ki, “Kal,” diye isteksizce izin verdi.

“Teşekkür ederim,” diyerek bana ait olan sandalyeye yerleşmek üzere platforma çıktım. London da beni takip etti.

Cokyria’lı tutsak, Kade ve iki muhafızın eşliğinde içeriye getirildi. Zindanın nasıl bir yer olduğunu, London’ın on yaşındayken gösterdiğim merak ve ısrar nedeniyle beni götürmeyi kabul etmesi sonucunda öğrenmiştim. Kalın taş duvarları ve kalın tahta kapıları olan, küçük ve pis odalardan oluşan bir yerdi. Her kapının üzerinde sadece mahkûmun yüzünü görmeye yetecek büyüklükte bir pencere vardı. Gece gündüz ışık almayan bu mahzenin nemini, soğukunu ve karanlığını gidermeye, duvardaki meşalelerin yetmesi mümkün değildi. Oraya giren kimsenin şansı yaver gidip çıksa bile oranın soğukunu unutabileceğini sanmıyordum.

Kralın önüne doğru sürüklenen kadının hapisteki zamanı boyunca neler hissetmiş olabileceğini düşünemiyordum. Yüzündeki gölgeler zorlu bir gece geçirdiğinin göstergesi olsa da oldukça sağlam görünüyordu. Aynı anda hem fırtınalı bir deniz gibi kasvetli hem de bahar

gibi aydınlık olan gözlerinde yeşilin birçok tonu mevcuttu. Koyu kızıl rengindeki güzel saçları, taranmamış olsa da yüzünü düzensiz dalgalarla çevreliyordu. Teni ise hayatını açık havada geçiren insanlara özgü bir bronz renkteydi. Baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Gömleği ve taytı, tiril tiril ve hafif bir kumaştan yapılmış gibi duruyordu. Boynundaki sıradışı görünümlü gümüş kolye, uçtaki altın süslemeye doğru daralıyor, sonra da genişleyerek tıpkı rüzgârda dalgalanan otları anımsatan düzensiz bir şekle sahip altı parçaya ayrılıyordu.

“Kimliğini açıkla,” diyen babam, ona sadece mahkûmlar ve büyük yaramazlıklar yapan kızlarıyla konuşurken kullandığı hükmedici tonla seslendi.

Yere diz çökmek zorunda bırakılmış olan mahkûm, cevap vermek yerine pozisyonunu değiştirmekle yetindi. Bir dizini yukarı kaldırarak ayağını diğer dizinin yanına yerleştirdi. Ancak başını kaldırıp babama bakmadı. Bunu da saygısından yaptığını hiç sanmıyordum.

“Bana cevap ver, Cokyria’lı,” diye ısrar eden babama hayretle bakıyordum. Kim olduğu bilinen birine adını söylemesi için ısrar etmenin ne anlamı vardı?

Yine cevap vermedi ama başını kaldırarak gözlerini babamın gözlerine dikti. Bakışlarında meydan okuyan bir ifade vardı. Bu kайдından yoğun bir güç hissi yayılıyordu.

“Sana istediğimizi yapabileceğimiz bir durumda olduğunu hatırlatırım. Sorulan sorulara cevap versen iyi edersin.”

Nantilam nihayet konuştuğunda sesi alayla doluydu. “Ashna bakarsan, beni burada tutmaman senin için daha hayırlı olacaktır. Zira ne şimdi ne de daha sonra senin kontrolünde olmayacağımı çok iyi bilmen gerekir, ödleک Hytanica’lı.”

Bu hakaret kulaklarıma erişir erişmez, London’ın yerinden fırlayarak mahkûmun yanına gittiğini ve aniden elinde beliren tehditkâr hançeri etkisiz hale getirmek için kadının bileğini bükerek silahın ucunu onun boğazına dayadığını gördüm. Bunları yapması bir an

kadar kısa sürmüştü. Kadına bakan çivit mavisi gözleri ise en az tutsağın yeşil hareleri kadar alevli görünüyordu.

“Bu silahı nasıl ele geçirdi bu kadın?”

Tahtın bulunduğu yüksek podyumdan aşağı inen Cannan’ın çenesi hiddetle kasılmıştı. London’ın yanına giderek Nantilam’ı ayağa kaldırdı. Korumam da ayağa kalktı. Ve o sırada yere yuvarlanan hançerin ne kadar sivri bir ucu olduğunu gördüm.

London bir elini uzatarak tutsağın boynundaki gümüş kolyeyi çekip aldı. Onu özenle incelediğinde ucundaki muskalığa benzer bölümün kırılmış olduğunu fark etti. Ucuna değmemek için dikkatle tuttuğu bıçak, tam da bu boşluğa yerleşmek için yapılmış gibiydi.

Babam hırsla ayağa fırladığında, parmağındaki kraliyet yüzüğünü sinirli sinirli çevirmekte olduğu gördüm. Sesinde hem dehşet hem de hiddet vardı.

“Götürün bu kadını,” diye emretti. “Onu bu haftanın sonunda daha fazla konuşmaya istekli bir halde karşımıza çıkarın.”

Kade’in bir baş hareketiyle, muhafızlar London ve Cannan’ın yanında duran kadının kollarına girerek onu sürüklediler. Kadın onlara karşı koymadı ancak gözlerindeki meydan okumayı koruyarak son ana kadar babama bakmayı sürdürdü.

Adamlar çıkınca babama kafamda dönüp duran soruyu sordum.

“Baba, kim olduğunu bildiğimize göre neden ona bunu sorup durdunuz?”

Babamın kaşları tehditkâr bir biçimde kalktı.

“Ne kim olduğunu ne de Hytanica’da ne aradığını bilmiyoruz. Bütün bildiğimiz bir Cokyria’lı olduğu ve evimizin sınırları içine girmeyi başardığı. Bunun nedenini anlamaya çalışıyoruz.” Hoşnutsuz bir tavırla bana yöneldi. “Neden onu tanıdığımı düşündüğünü sorabilir miyim?”

“Üzgünüm. Ben nedense onun kimliğini bildiğinizi zannetmiştim,” diye kekeledim.

Taht odasından çıkarken ruh halim son derece karmaşıktı ve tek istediğim London'la konuşmaktı. Ancak ben dışarı çıkarken Cannan ile London derin bir konuya dalmış gibi görünüyorlardı. Yine de özel korumam olarak birazdan yanıma gelmek zorunda olduğunu biliyordum. O zaman istediğim her şeyi sorup merakımı giderebilirdim.

4. BÖLÜM

YAKLAŞAN İHANET

Her ne kadar yapılan sorgu Nantilam hakkında fazla bir bilgi edinmemizi sağlamadıysa da bunu takip eden günlerde çok ilginç olaylar yaşandı. Cannan, sınırlarımız içinde başka Cokyril'lıların da olup olmadığını araştırmak üzere bir ekip kurdu ve tutsağın saraya sızmasını kolaylaştırmak için kimlerin yardım etmiş olacağını anlamaya yönelik bir sorgulama başlattı. Ayrıca saraydaki güvenlik önlemlerini de artırdı. Kraliyet ailesinin hiçbir üyesi hiçbir zaman, hiçbir sebeple tek başına kalamaz oldu. Bu durumda ben yirmi dört saatimi London'ın eşliğinde geçirmeye başladım. Ayrıca Kade, Cannan'ın emriyle koridorların her köşesine bir muhafız yerleştirdi ve zaten korunan alanlardaki adam sayısını artırdı. Dolayısıyla saray, kimsenin muhafızlara sezdirmeden nefes dahi alamayacağı bir yer haline geldi.

Olayların yarattığı ilk gerilim dalgası diner dinmez, babam benimle konuşmak istedi ve tabii ki yine eş seçimi konusu gündeme geldi. Bana uzun uzun nasıl bir seçim yapmam gerektiğini ve neden Steldor'un bu iş için en uygun aday olduğunu anlatmaya girişti. Her ne kadar beni istediğim dışında Cannan'ın kendini beğenmiş oğluyla evlenmeye *zorlamayacağını* bilsem de bu aday reddetme sebebimi anlamakta zorlandığını görebiliyordum. Birçok kişi babamın Steldor'la ilgili görüşünü paylaşıyor ve bana acı verecek biçimde ona hayranlık duyuyordu. Neredeyse her erkeğin bir Steldor olmak için çabalaması

ve her genç kızın böyle bir erkekle evlenmek için dua etmesi gerektiğini söyleyeceklerdi. Etrafı sürekli kıkırdayan kızlarla çevrili olan Steldor'un bu durumda biraz şımarık olması gayet normaldi. Onlara kalırsa, zenginlik, asalet ve az bulunur yeteneklerle donatılmış bu genç adam, her şeyin en iyisini ve herkesin ilgisini fazlasıyla hak ediyordu. Kadınları birer oyuncak gibi görmesine şaşırmamam gerekirdi. Ancak ben ne zenginliğinden ne de statüsünden etkilendiğim gibi onun benimle oynaması düşüncesine de asla tahammül edemiyordum.

Babam beni adaylar arasından bir seçim yapmaya zorladığı için tüm bir öğleden sonrayı somurtarak kanepemde geçirmeye niyetliyen kapının çaldığını duydum.

London duvara dayadığı sırtını yerinden hareket ettirerek sordu. "Açayım mı yoksa burada değilmiş gibi mi davranalım?"

"İster bak, ister bakma," diye umursamaz bir şekilde cevap verdim.

London, birileriyle konuşmak istemediğim zaman odada yokmuş gibi davrandığımı gayet iyi biliyordu. Benim küçük kaçışlarımı, sözsüz bir anlaşmayla desteklercesine davranırdı. Ayrıca babamla yüzleşmek konusunda isteksiz olduğumun da son derece farkındaydı. Kapıyı açıp babamı içeri buyur ettiğinde, böyle bir konuşmaya hiç de hazır olmadığımı düşündüm.

"Alera," diye içeri giren babamın sesi oldukça keyifliydi. "Tüm bu olaylar yüzünden birbirimizi ihmal ettiğimizi düşünmek beni üzüyor!" Kendi şakasını pek beğenmiş olacak ki bir kahkaha koyuverdi. "Nihayet konuşacak zaman bulmamıza çok seviniyorum."

Hâlâ açık olan kapının yanındaki pozisyonunu koruyan London, "Çıkmanızı arzu eder misiniz, efendim?" diye sordu.

"Yok, yok bu hiç gerekli değil. Çok uzun kalmayacağım. Ayrıca çıkman, komutanın emirlerini çiğnemen anlamına gelir. Cannan'la başını derde sokmak istemem!"

London duvarın önüne geçip kollarını göğsünde kavuşturarak en sevdiği pozunu aldı. Babamsa kanepede benim yanıma yerleşti.

“Söylediğim gibi, sevgili Alera, seninle birlikte olmak beni çok mutlu ediyor. Seninle doğum gününün gecesinde konuşmayı planlıyordum. Ancak malum olaylar buna izin vermedi. Neyse ki Cannan’ın keskin önlemleri bu karmaşanın hızla yatışmasını sağladı. O olmasa nasıl işin içinden çıkardık, doğrusu bilemiyorum!”

London her zamanki gibi hiçbir yorum yapmadı. Ancak saldırganın yakalanması konusundaki tüm takdir ve teşekkürlerin Cannan’a gittiğini duyunca alaycı alaycı gülümsediği de gözümden kaçmadı.

“Seninle konuşmak istediğim konu, tahmin ettiğin gibi eş seçimin,” derken babamın kahverengi gözleri oldukça şefkatliydi. “Lord Steldor’un birlikte geçirdiğiniz akşamdan çok memnun kaldığını duymak beni sevindirdi. Söyle bakalım, sen de aynı şekilde düşünüyor musun? Yoksa aklında başka bir aday mı var?”

Aslında bana kalsa, tüm adaylar Steldor’dan daha iyiydi. Yine de bunu babama nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Steldor’un kaderi âdeta baştan Hytania tahtının kralı olmak üzere çizilmişti.

“Korkarım, aklımda kimse yok, baba.”

“Düşüncelerimi senden saklayacak değilim,” derken babam halinden pek memnun görünüyordu. “Steldor’un eşin olmak için en uygun aday olduğu kanısındayım. Üstelik senden hoşlandığını da memnuniyetle görüyorum.”

Babamın, Steldor’un benim hakkımdaki düşüncesine, benim Steldor hakkındaki düşüncemden daha fazla önem vermesi beni çileden çıkarıyordu. Ancak bu duygumu bastırmam gerekiyordu.

“Lord Steldor... mutlaka çok özel bir insan. Ancak kişisel olarak ondan hoşlandığıma pek emin değilim.”

Neredeyse şoka girmiş gibi görünen babam endişeyle sordu: “Ne demek istediğini anlamıyorum, Alera!”

“Şunu söylüyorum...” Babamı tatmin edecek mantıklı bir açıklama bulmak için kıvranıyordum. “Steldor’u sadece bir arkadaş gibi görüyorum. Belki o Mira’yla evlense daha iyi olur.”

“Ah, saçmalama,” diye söylendi babam. “Miranna’yla evlenirse kral falan olamaz.”

“Ama karakter olarak... birbirlerine daha uygunlar.”

“Steldor kral olmayı bu krallıktaki herkesten daha fazla hak ediyor.” Babamın sinir kat sayısının yükseldiğini, ellerinin gergin hareketlerinden anlayabiliyordum. “Hükmetme yeteneği, bu konuda en önemli özelliktir.”

“Anlıyorum, babacığım,” diye isteksizce onayladım.

Eliyle çenemi kavrayarak gözlerime bakarken yüzünün ifadesi yumuşaktı.

“Senin gözünde arkadaştan kocaya geçiş yapmakta zorlanmayacağını düşünüyorum. Steldor’u eşin olarak değerlendirmen konusunda ısrarlıyım.”

“Anladım,” dedim. Bana başka bir yol bırakmaya niyeti olmadığını görebiliyordum.

“Çok güzel!” diye ellerini çırpın babam, bu konuşmadan istediğini elde etmiş gibiydi. “Öyleyse sana kur yapması için izin verebilirim.”

İtiraz etmeme fırsat kalmadan babam ayağa kalkıp dairemi terk etti.

“Olamaz,” diye inlerken yüzüm alev alev yanıyordu. “Ne yaptım ben?”

London’ın gülmemek için dudaklarını ısırıldığını fark ettim.

“Gülmeyi aklımdan bile geçirme,” derken epey hiddetliydim.

“Yo, hiç öyle bir niyetim yok,” dese de London’ın dudaklarında dondurduğu gülümsemenin gözlerinin içinde devam ettiğini görebiliyordum.

Kendimi çok gergin hissettiğim için Sahdienne’den bana bir banyo hazırlamasını istedim. Dairemde bir banyo ve giyinme odası vardı. Banyo, bir yükseltiyi oturtulmuş bir lavabo ve duvardaki bir tuvaletten oluşuyordu. Onu eşsiz yapansa çini zeminli tabanın içine gömülmüş küvette. Su, duvarların arasında dolaşan ve sarayın tüm

odalarındaki su ihtiyacını karşılamaya yarayan borular aracılığıyla geliyor ve odamdaki çift taraflı şöminelerin verdiği sıcaklıkla ısınıyordu.

Ben yıkandığım ve yatmak üzere hazırlık yaptığım süre boyunca London da rahatsız bir şekilde dairemde bekledi. Cannan, yirmi dört saatlik koruma kuralını getirene kadar, böyle özel işlerimi yaparken yanımda duramazdı. Ancak yeni koşullar, ilişkimizi daha mahrem hale getiriyordu.

Yarın sabah Cokyrialı kadının yine babamın karşısına sorgulanmak üzere çıkarılacağını düşününce midem kasıldı. Orada olmaya ve olan biteni izlemeye son derece kararlıyım. Tam uykuya dalmak üzereyken, daha önceki sorgulamaya ait bir anı zihnimde canlandı ve London'la konuşmak için yatağımdan fırladım. Oturma odasındaki kanepede yatan London'ın yanına gittiğimde, ilk tepkisi etrafta beni rahatsız edecek bir durum olup olmadığı konusunda endişelenmekti. Ona bir sorun olmadığını söyledim.

"Neden yatağında değilsin?" diye sordu. Durup dururken rahatsız edilmekten hoşlanmamış gibi bir hali vardı.

"Nasıl bildin?"

Bakışları şaşkıncı. "Neyi nasıl bildim?"

"Onun Başrahibe olduğunu ve adının Nantilam olduğunu?"

Sorumu idrak edince yüzü asıldı.

"Yanılmışım," diye homurdandı. "Aslında tam anlamıyla emin olmadığım bir söylentiye sana aktarmakla hata ettim. Şimdi gidip uyuyacak mısın yoksa sana bir masal okumamı mı istersin?"

London'ın alaycı sözleri, sohbet havasında olmadığını açıkça gösteriyordu. İçimdeki hoşnutsuzluğu gideremedim yatağa döndüm. Uyandığımda ortalık hâlâ karanlıktı. Kalkıp şifonyerin üzerinde duran sürahidenden bir bardak su doldurdum. Tekrar uykuya dalmadan önce biraz gezinip kafamdaki soruları yatıştırmanın gerektiğini biliyordum. Ancak London'ı aşır dışarı çıkmayı düşünmek sadece bir hayal olurdu. O kadar hassastı ki en ufak bir hışırtı dahi uyanmasına yeterdi ve küçük bir gezinti fikrinden hoşlanmayacağından emindim.

Yine de şansımı denemek istedim ve hafif adımlarımın sesini duymayacağını umut ederek yatak odamın kapısını usulca açtım ve oturma odasına doğru geçtim. Koridora doğru yürürken şansıma kendim bile hayret etmiştim. Kanepeye göz attığımda, hayretle London'ın orada olmadığını gördüm.

Karanlığın görüş gücümü azalttığını düşünerek tekrar kontrol etme ihtiyacı hissettim.

Yakında olduğu takdirde beni duyup cevap vereceğini bildiğim için, "London?" diye seslendim.

Ancak ses seda yoktu. Koridorun kapısını ardına kadar açıp da-iremi iyice aradım ama sanki London sırra kadem basmıştı.

Birden dışarı çıkıp dolaşmak için duyduğum bütün arzuyu kaybettim. London'ın başını alıp gitmesi inanılır gibi değildi. O kadar sıkı emirlere karşın beni yalnız bırakmış olmasına inanamıyordum. Acaba gecenin bir vakti çekip gitmesini gerektirecek kadar önemli bir gelişme mi meydana gelmişti? Bana saatler geçmiş gibi gelen bir süre boyunca yatağında uzandıktan sonra rahatsız bir uykuya daldım. Rüyamda, kötü varlıkların London'ı kovaladığını görmem herhalde normal sayılırdı.

Sabah uyandığımda, onu yerinde bulamama korkusu beni âdeta içeriyi kontrol etmekten alıkoymuştu. Sahdienne'in yardımıyla giyindikten sonra, üzerinde elmas taşlar olan gümüş tacımı da takarak, ikinci sorgulamada biraz daha otoriter bir görüntü oluşturmayı diledim.

Sahdienne işini bitirip selam vererek çıktı. Ardından oturma odama geçtim ve büyük bir rahatlamayla London'ın sırtını duvara vermiş ve kollarını göğsünde kavuşturmuş halde beklerken buldum. Konuşmadan önce uzun uzun birbirimize baktık.

"Ne oldu?" diye dalga geçti London. "Gömleğimi tersinden mi giymişim?"

"Hayır!" diye bağırırken aslında ona o kadar uzun süre bakmamın garip görüldüğünü kendime itiraf etmiş oldum. "Sadece dün gece burada olmaman garibime gitti."

London'ın gülümsemesi kayboldu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi rahatsız bir biçimde konumunu değiştirerek.

"Geceyarısı uyandığımda odada değildin."

"Hiçbir yere gitmedim. Kısa bir süre için koridora çıkmıştım. Ama dikkate değer bir süre dışarıda kalmadım. Rüya görmüş olmalısın."

"Çok canlı bir rüya!" derken sinirden alt dudağını kemiriyordum. "Neden gerçeği benden saklıyorsun, London?"

"Hiçbir şey sakladığım yok!" diyerek sırtını duvardan ayırdı. Bakışları alev alevdi. "Beni görevimi ihmal etmekle mi suçluyorsun?"

"Hayır, elbette öyle değil," diye geri çekildim.

Görevi ihmal etmek, birçok eğitimden sonra seçilen ve ayrıcalıklı bir konuma sahip olan özel muhafızlar için en büyük suçlardan biriydi. Kariyerini, hatta koşullar dikkate alındığında hayatını bitirecek bir suçlama yapıyor olabilirdim.

"Böyle haddini aşan bir iddiada bulunmayı istemedim. Onurunu kırdıysam özür dilerim. Ben... sadece senin için meraklandım, hepsi bu."

"Eğer hâlâ sorguya girmek istiyorsan, acele etsek iyi olur," diye kestirip attı.

Merdivenlere giderken aramıza çöken sessizlik çok rahatsız ediciydi. Onunla bu şekilde konuştuğum için pişmandım. Bana çok kızdığını biliyordum. Tıpkı ne olursa olsun affedileceğimi bildiğim gibi... Aşağıya indiğimizde babama ve birkaç muhafıza ait yüksek sesler duyduk.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Babamın sesi çileden çıkmış gibiydi. Çok sinirli olduğu elindeki kraliyet yüzüğünü deli gibi çevirmesinden belliydi.

Cannan durumu açıklamaya çalıştı: "Gece kaçmış olmalı. Akşam baktığımda tutuklu hücresindeydi. Sabah kontrol ettiğimizdeyse onu yerinde bulamadık." Sesi sakın olsa da alnındaki kırışıklıklar gerginliğini ele veriyordu.

London konuşmanın ortasına giriverdi. “Bir sorun mu var?” Böylece herkes orada olduğumuzu fark etti.

Cannan lafa giremeden babam konuşmaya başladı. “Öyle görünüyor ki tutsağımız, gecenin bir vakti zindandan kaçıp gitmiş.”

“Saha taraması yapıldı mı? Hâlâ sarayın sınırları içinde olabilir.”

“Elbette arama yaptık ve hiçbir yerde olmadığını tespit ettik,” diye cevap verirken Cannan aslında kendisinden daha alçak rütbeli bir subaya hesap veriyor gibi olmaktan rahatsızlık duydu. “Aramayı şehrin içine de yaydım ve bütün devriyeleri durum hakkında bilgilendirdim. Ancak tutsak âdeta ortadan kayboldu.”

“Nasıl olur da kaçmasına izin verirsiniz?” diye haykırdım. Ama böyle bir şikâyetle bulunması beklenen son kişi bendim.

Cannan’ın bana yönelen bakışları sertti ama yine de bana cevap verdi.

“Kade’e bakılırsa, kapısı aynen akşam olduğu gibi kilitliydi. Ancak hücrede mahkûmdan hiçbir iz yoktu.”

“Tüm bunlar çok mantıksız!” derken babam öylesine kızgındı ki hırsla salladığı ellerinin bize çarpmasından korkarcasına geri çekildik. “Bu kadar iyi korunan bir zindandan, onca muhafızın gözü önünde kaçabilmiş olması akıl alır gibi değil!”

“Kade’den dün gece nöbetine kalmış olan subaylardan birkaçını sorgulamasını istedim,” dedi Cannan. “Cokyria’lıların efsanelerde anlatıldığı gibi zeki ve hilekâr olup olmadıklarını anlamak için dün gece ne olup bittiğini duymamız lazım.”

“Aramızda bir hain olmalı!” diye bağırdı muhafızlardan biri.

“Tadark!” diyerek genç subayı azarladı Cannan. “Bu kadar yeter!”

“Gerçekten aramızda bir hain var. Bundan eminim,” diye ısrarla devam etti Tadark. “Tutsağın o zindandan kendi başına kaçmış olması mümkün değil. Mutlaka saraydan biri ona yardım etmiş olmalı.”

Tadark artık doğrudan babama hitap ediyordu. “Lütfen bu aralar fazla derin uykulara dalmamaya dikkat edin, ekselansları. Bu olanlar hiç de hayra alamet değil!”

“KES ARTIK!” diye gürleri Cannan. Steldor için üzülebileceğimi hiç düşünmezdim. Ama Cannan’ın tek bir sözcükle de ne kadar nefret barındırabildiğini görmek, kalbimde ona karşı az da olsa anlayış hissi uyandırdı.

“Emredersiniz, efendim,” diye saygıyla karşılık verse de, Tadark’ın düşüncelerini ifade etmiş olmaktan pişmanlık duymadığı çok belliydi.

Artık girmeye çalışacağım bir sorgu falan kalmadığına göre farklı kaygıların içine gömülebilirdim. Bir tutsak bizim zindanlarımızdan kaçmayı nasıl başarabilirdi? Babam bunun neredeyse imkânsız olduğunu düşünüyordu. Acaba gerçekten içeride ona yardım eden biri mi vardı? İyi ama neden? Olayın neresinden tutsam bir çıkış yolu bulamıyordum. Bu da başıma ağırlar girmesine neden oluyordu.

Sonraki birkaç gün tam bir kargaşayla geçti. Cannan, güvenlik önlemlerinin artırılmasını talep edince, Kade muhafız sayısını iki katına çıkardı. Hangi köşeyi dönsek, hangi işe el atsak karşımıza bizi izleyen ve kollayan bir muhafız çıkıyordu. Daha da kötüsü, kardeşim de ben de, kendi başımıza hiçbir şey yapmama, hele de bahçede gezmeyi aklımızın ucundan bile geçirmeme konusunda kesin talimatlar aldı.

Cannan her ne kadar Tadark’m boşboğazlığına kızsada söylediklerine katılıyor olmalıydı ki kraliyet ailesi üyelerine ayrılan özel muhafızların sayısı da ikiye çıktı. Talihsizliğim sonucu, London’ın yanı sıra bana eşlik etmek üzere seçilen subay da Tadark’tan başkası değildi.

Yirmili yaşlarının sonunda olduğunu düşündüğüm Tadark, benden en az beş santimetre, London’dan ise çok daha kısaydı. Güzelce taranmış kumral saçları ve kahverengi gözleri vardı. Tam bir “bebek yüz”dü. London gibi kuralsız davranmak yerine, Özel Muhafız birliğinin standart üniforması olan, çift sıra düğmeli lacivert tunik, beyaz gömlek ve siyah tayt giyyordu. Kılıcının sağ bacağında asılı olması solak olduğunu gösteriyordu.

Tadark birçok açıdan London'a taban tabana zıt yapıda bir insandı. Batıl inançları vardı. Uzun cümleler kuruyor ve gerekli gereksiz konuşmaya bayılıyordu. Geride kalmayı ve kendisine ihtiyaç duyuldukça ortaya çıkmayı tercih eden London'ın aksine, Tadark bana ikide bir, "Aman! Dikkat!" ya da "Geri çekilin!" gibi müdahalelerde bulunuyordu. Birlikte geçirdiğimiz ilk haftanın sonunda, ben rahatlıkla yeni muhafızımı zehirlemeye kalkışabilecek bir ruh halindeydim! Onun nasıl olup da Özel Muhafızlar Birliği'ne kabul edildiğini aklım almıyordu ve ilk fırsatta bu soruyu London'a sormaya kararlıyım.

Öte yandan, saray ahalisinin morali oldukça bozuktu. Zira omuz omuza çalışarak kraliyet ailesini korumaya gayret eden kişiler, birbirlerine hain olup olmadığı şüphesiyle yaklaşır olmuştu. Soruşturmanın tüm detaylarını sadece Cannan biliyordu. Elde edilen bilgiler, güvenlik açısından özenle saklansa da hiçbir açıklama alamamanın insanlarda yarattığı gerilim had safhaya varmıştı.

Herhangi bir üst rütbeli subay, olan biten hakkında bilgi sahibi olabilirken, benim bütün olaylardan uzak tutulmam fazlasıyla sinir bozucuydu. Kraliyet ailesine mensup olmam ve tahtın vârisi unvanını taşımamın neredeyse hiçbir önemi yoktu. Kadın olmam, sanki beni bütün dünyadan soyutlanması gereken, etkisiz bir varlık haline getiriyordu. Aslında benim de kendi sarayında mahkûm gibi yaşayan birinden farkım yoktu. Bir kadın tutuklunun rahatça kaçıp ortadan kaybolabildiği bu yerde, ben kendimi güvende hissetmekten acızdım.

Derken birgün aklıma çok yaratıcı bir fikir geldi; bana kur yapmak için fırsat kollayan Steldor, sonuçta ordunun içindeydi ve Komutan Cannan'ın biricik evladıydı. Onun tutsağın kaçıışı hakkında mutlaka ayrıntılı bilgi sahibi olması gerekirdi. Konuşmaktan ne kadar zevk aldığı düşünülürse, biraz bilgi almak için onunla yeni bir randevuyu göze almak, hiç de fena olmazdı...

5. BÖLÜM

STELDOR VE HIRSIZLIK

“**B**unu tam olarak neden yaptığını hâlâ anlamış değilim?” London son bir saat içerisinde aynı soruyu üçüncü kez soruyordu.

Steldor’la büyük avludaki buluşmamıza gitmek üzere daireme çıktım. Israrlı sorgulamalarına daha fazla katlanmak istemediğim için durup bir açıklama yapmaya karar verdim.

“Bütün bu yeni uygulamalar ve sıkı güvenlik kuralları karşısında, biraz dışarı çıkabilmemin tek yolu babamın gönlüne göre davranıp Steldor’la görüşmeyi kabul etmektir. İşte sebebi bu!”

Aslında London’a tam anlamıyla dürüst davrandığım söylene-
mezdi. Sarayın duvarları üstüme üstüme geliyormuş gibi hissetmeye
başladığım ve dışarı çıkmaya can attığım doğrudur. Ama böyle bir
randevuyu göze almaktaki asıl nedenim, ortalıkta dönenler hakkında
Komutan’ın oğlundan bilgi almaktır.

“Temiz hava ihtiyacın, Steldor’la baş başa geçirilecek birkaç saati
sineye çekecek kadar yoğun olmalı...” derken havalanan tek kaşı,
London’ın açıklamamdan pek de tatmin olmadığını gösteriyordu.

“London, sen de tıpkı Tadark gibi bu fırsatın üstüne balıklama
atlamalısın bence,” diyerek konuyu bütün günü yanımda bir koruma
olmaksızın Steldor’la geçireceğim gerçeğinden uzaklaştırmaya ça-
lıştım. “Beni planlarımdan vazgeçirmeye çalışmak yerine, kısa bir

süre için bile olsa özgür kalacağını düşünerek rahat etmelisin. Üstelik Steldor’la baş başa kalmamın, kralın fikri olduğunu da unutma. Nedense Steldor’un sen varken pek de rahat davranmadığına karar vermiş ve yalnız kalmamızın birbirimizi tanımak için daha uygun bir ortam sağlayacağını düşünüyor. Ayrıca bir sorun çıktığı takdirde Steldor da beni koruyabilir. Avludaki sayısız muhafızı da unutmayalım. Sen de kalk şehre git! Eğlenmeni... rahatlamayı sağlayacak bir şeyler yap! Benim için endişelenmeden geçirebileceğin birkaç saatin olduğu için şükret.”

Aslında ona karşı dürüst olmamak vicdanımı rahatsız ediyordu. Steldor’un London ortalıkta dolanırken tam anlamıyla rahat olamadığını babama söyleyen bendim ancak o yanımızda olduğu takdirde, asıl niyetimin ne olduğunu kolayca çözebilir ve biraz bilgi alma konusundaki tüm şansımı ortadan kaldırabilirdi.

“Yine de bu durumdan hoşlandığımı söyleyemem,” derken London hiç de yumuşamaya niyetli görünmüyordu. Pek nadir gösterdiği şefkat gösterilerinden birini sergileyerek beni şaşırttı. “Senin için endişelenmekten vazgeçmek, kalbimin atışını durdurmak gibi bir şey,” deyip elini hafifçe çenemde gezdirdi.

Gevşememe konusundaki bütün kararlılığıma rağmen, mutlulukla gülümsemekten kendimi alamadım.

“Ne Steldor’dan ne de kralın kararından hoşlanmadığımı biliyorum. Ama buna rıza göstermemiz lazım,” diyebildim.

“Sadece hoşlanmamak değil. Ben bu herife güvenmiyorum. Geçen sefer seni nasıl zorladığını unutmadım.”

Bir cesaret gösterisi olarak ellerimi kalçalarımaya dayayıp dimdik durdum.

“Gün ortasında ve bir sürü insanın içinde böyle bir şeye kalkışacak kadar salak olamaz, değil mi London? Ayrıca Madam Matallia refakatçim olarak yanımızda bulunacak.”

Madam Matallia, tombul olmasına rağmen ince yüzlü, orta yaşlı bir hanımdı. Miranna ve beni on iki yıldır görgü kuralları, son beş yıldır da ev idaresi konusunda eğitiyordu.

“Madam Matallia mı? Beş dakika geçmeden kendisine bir ağaç gölgesi bulup uyuyakalacağına bahse girerim. Böyle yapmasa bile, Steldor’a hayran olduğu çok belli. Ona seni öpmesi için fırsat vermeye gönüllü olacaktır!”

Gülümsememi zorlukla bastırdım. Aslında Madam Matallia’yı tercih etmemin temel nedeni, onun Steldor’a duyduğu çaresiz hayranlıktı.

“Ayrıca şu *dayanılmaz parfüm* konusu da var tabii... Bu defa ona nasıl karşı koymayı umuyorsun, küçük hanım?” London konuşurken sırtıyla çıkış kapısının önünü öyle bir kapamıştı ki bana kapının orada olduğunu unutturmaya çalıştığını rahatlıkla söyleyebilirdim!

Sinirli bir şekilde alt dudağımı kemirerek London’ı ikna edecek son bir atağa kalktım. “Bu defa neyle karşı karşıya olduğumun bilincindeyim. Eğer beni yine sıkıştırmaya kalkarsa onu tokatlarım. Tamam mı?”

“Eh, böyle bir şey beyimiz için çok sıradışı bir deneyim olur herhalde!”

Dairemi terk ederken, London içine kapanmış ve tam bir sessizliğe bürünmüştü. Bu kasvetli havayı dağıtmak için diğer korumam hakkında merak ettiklerimi sormaya karar verdim.

“London, çok merak ettiğim birşey var. Tadark, tam olarak Özel Muhafız kriterlerine uyan biri gibi durmuyor. Onun bu rütbeyi nasıl kazandığı hakkında bir fikrin var mı?”

Bu soruyla korumam büründüğü ciddi ruh halinden çıkmış gibi görünüyordu. Bir konunun onu çok eğlendirdiğini gizlemek istediği zamanlarda yaptığı gibi elini saçlarının arasından geçirdi. “Hımm, bu ne açıdan baktığına bağlı,” dedi.

“Açı derken neyi kastettin?”

“Hikâyenin versiyonlarını...”

“Yani kahramanımız hakkında birden çok hikâye mi var?”

London başını sallarken sırtışı bütün yüzünü kaplamıştı. “Tadark tarafından anlatılan resmî versiyonu mu dinlemek istersin yoksa görgü tanıklarının ifadelerine dayalı olanı mı?”

“Tadark’ınkiyle başlayıp diğeriyle devam edelim lütfen!” derken pek eğlenceli bir hikâye dinleyeceğimden emindim.

Merdivenlere vardığımızda, London aşağı inmek yerine durarak duvara yaslandı ve hikâyeyi anlatmaya başladı.

Tadark’ın Özel Muhafızlar’a katılması annenin başına gelen tatsız bir olay yüzünden gerçekleşmiş. Kraliçeyi tanımayan aptal bir hırsız, annenin üstüne atlayıp onu yere devirmiş ve çantasını alıp kaçmış. Muhafızlar da hırsızın peşinden koşup çantayı almak yerine önce annenin iyi olup olmadığını kontrol etmek istemişler. Tabii hırsız olay yerinden topuklayıp kaçmış. İşte talih kuşu tam bu aşamada Tadark’ın başına konmuş. Tadark’a sorarsan, hırsızın kaçtığını görüp onu kovalamış, yakalamış, yere devirmiş ve muhafızlar gelmeden önce teslim almış!”

Tadark’ı böyle bir kahramanlık yaparken hayal etmekte zorlandığım için sordum. “Ya diğer versiyon?”

“Başlangıç kısmı tamamen aynı,” derken London’ın bu hikâyeyi anlatmaktan pek keyif aldığı anlaşılıyordu. “Değişen kısım Tadark’ın devreye girişiyle ilgili. Kraliçenin yanındaki adamlardan birinin anlattığına göre, iki koruma hırsızın peşine takılmış. Tam yakalayacakken, Tadark bir sokağın arasından aniden çıkıvermiş ve hırsız çok hızlı koştuğundan bu ikisi kafa kafaya tokuşmuşlar. Hırsız yere serilmiş, korumalar onun üstüne çullanmış. Kraliçe nedense olayı dinlerken hırsızın Tadark sayesinde yakalandığına ikna olmuş. Saraya döndüğünde, bu cesur adamın gösterdiği erdem ve sadakat yüzünden ödüllendirilmesi gerektiğine karar vermiş. Cannan’dan onu saray muhafızları arasına almasını istemiş. Cannan’ın, kraliçenin bu arzusunu yerine getirirken, aklının başka bir işle meşgul olduğunu düşünürüm. Aksi takdirde mutlaka başka bir çözüm bulurdu!”

Hikâyenin sonuna gelen London, yeterince oyalandığımızı ve artık aşağıya inmemiz gerektiğini düşünerek merdivenlere yöneldi. Merdivenlerin sonuna gelirken birkaç cümle daha eklemeyi de ihmal etmedi.

“Muhafız eğitim programı, katılanların yarısı tarafından geçilemeyen zorlu bir süreçtir. Dolayısıyla Tadark’ın bu eğitimi başarıyla tamamlamış olması beni hep şaşırtır. Programda tutulacak adayları seçen kişinin hep yanlış bir karar verdiğini ve böylelikle bizleri bu sevimli arkadaşla mesai yapma eziyetine katlanmak zorunda bıraktığını düşünürüm. Bütün umudum onun üst seviyelere çıkamadan, yüzbaşı gibi bir rütbede kalması yönündedir.”

Büyük kapıya yaklaşırken kahkahalarımı bastırmak zorunda kaldım. Zira kolunda bir eliş sepeti olan Madam Matallia ve klasik pozisyonunu almış elindeki hançeri çevirme konusundaki ustalığını artırmaya çalışan Steldor bizi az ileride bekliyordu.

Saray muhafızları ağır kapının kanatlarını açınca, Madam Matallia mükemmel topuzlu başını dimdik tutarak gün ışığına doğru çıktı. Steldor ise sevgili oyuncağı minik hançerini çizmesinin içine yerleştirip elimi öpmek üzere önümde eğildi. Kendinden pek emin görünse de gözlerime bakan gözlerinde bariz bir tedirginlik vardı. Yeşil süet tuniğiyle her zaman olduğu gibi muhteşem, şık görünüyordu. Bense kendimi safır rengi elbisemin içinde sönük hissediyordum. Steldor’un uzattığı koluna girerek acaba onun için sadece günlük ajandasındaki işlerden biri miyim diye düşündüm. Dönüp son kez korumamla göz göze gelmek istedim ama o bakışlarını ısrarla benden kaçırdı.

Avlu, bahçeden sonra saraydaki en sevdiğim mekândı. Sarayın ön kapısından aşağı doğru inen geniş taş yolun iki yanı boylu boyunca leylak çalılarıyla kaplıydı. Aralarından yürürken çiçeklerden gelen muhteşem parfüm saçlarınıza ve elbisenize sinerek sizi sarhoş ederdi. Kayın ağaçları, beyaz meşeler ve çiçek açan kiraz ağaçları, çimenlerin arasına serpiştirilmiş bankaların üzerine keyifli bir gölge veriyordu. Merkez avlunun kapıları açıldığında eş güzellikteki doğu ve batı av-

lularına geçiliyordu. Okumak, hayal kurmak ve yürüyüş yapmak için tek kelimeyle eşsiz bir yerdi. Bu muhteşem akşamüstünün verdiği huzuru, ne sayısı artırılmış nöbetçiler ne de son zamanlarda gelişen tatsız olayların verdiği endişe bozabilirdi.

Hayal dünyamdan çıkıp Steldor'un dönüp dolaşıp kendi mükemmelliğine gelen hikâyelerine kulak vermekte zorlanıyordum.

"Sonuçta neden olmasın deyip onu yanağından öptüm..." diye sanki ezbere konuşuyordu. "Aslında onunla çok da ilgili olduğum söylenemezdi ama o kendini bana tamamen kaptırmış gibiydi. Ben de biraz ilgi göstermenin zararı olmayacağına karar verdim."

"Elbette ilgini biraz olsun üstüne çekmekten büyük mutluluk duyacak kızların sayısı çok fazla olmalı," diyerek onunla ilgileniyormuş gibi görünmeye gayret ettim.

Bu cevabımdan şaşkınlık duymuş gibi bir an duraksasa da anlatmaya devam etti.

"Tabii ki benimle olmak onu çok mutlu ediyordu. Ancak fiziksel görünüşüm ve sahip olduğum asil genler düşünüldüğünde buna şaşırmıyorum."

İçimden kusmak geliyordu ama aptal bir kız gibi kıkırdarak durumu geçiştirdim. Madam Matallia bir bankın gölgesine oturduğu için bizi duyabileceği bir mesafede değildi. Ben de bu fırsatı Steldor'dan bilgi almak için kullanabileceğime karar verdim.

"Gücünü ve cesaretini de yabana atmamak lazım," diyerek kendimden beklenmeyecek bir hayranlık gösterisinde bulundum. "Eminim insanlar sana hem saygı duyuyor hem de önemli konular için sana başvurmakta sakınca görmüyorlardır. Krallığın işleri hakkında birçok önemli bilgiye şimdiden sahip olduğunu düşünüyorum."

"Elbette, benim kulağım çok deliktir," diyerek beni onayladı. Planım şimdiye kadar fevkaalede işliyordu.

"Ah, lütfen bana biraz duyduklarından bahsetsene..." diyerek ona sokuldum.

Kolunu teklifsizce belime dolayınca bu hareketimin fazla ileri gitmek olabileceğini düşünüp endişelendim ama yine de başka çarem yoktu.

“Ne bilmek istersiniz, Prenses?”

“Mesela şu Cokyri kadını, onun hakkında daha fazla şey bilmeyi çok isterdim.”

“Cokyri’leri mi merak ediyorsunuz?” diye sözlerimi tekrarlayınca, niyetimi anlamış olmasından korktum.

“Ah, evet! Kaçmayı başarmış olması çok enteresan. Ama senin gibi zeki ve deneyimli birinin eminim bu konuda bir açıklaması vardır.”

Steldor bir an durup kaşlarını çatarak gözlerime baktı. Dikkatini dağımak için boynundaki gümüş kolye ucuyla oynadım. Ama korkarım, çabalarım boşa gitmişti...

“Deneyimli ve zeki olduğum bir gerçek,” derken kolyenin üzerindeki elimin üstüne elini koyup göğsüne hapsetti. “Ama Sevgili Alera, eğer benden araştırmaların nasıl gittiği hakkında bilgi almak istiyorsan sorman yeterli olurdu.”

Kolyesine diktığım gözlerimi yukarı kaldırmaya cesaretim yoktu. Kızaran yanaklarımın da beni fena halde ele verdiğinden emindim.

“Her ne kadar övgü almayı sevsem de beni göz göre göre kandırmaya çalışman doğrusu çok eğlenceliydi.” Beni daha da beter etmek için, çenemi tutup yukarı kaldırdı ve kahverengi gözlerini gözlerime daktı. “Ama bana oyun yapmak istediğin zaman zekâmı göz ardı etmemelisin.”

Bastırılmış olmanın verdiği sinir ve utançla, elimi onun göğsünden çektim. Gözyaşlarının hücumuna uğrama ihtimaline karşı sırtımı dönüp yürümeye başladım çünkü ona savunmasız bir halde yakalanmak en son istediğim şeydi. Derin nefes alarak beyaz meşenin altında duran taş bir banka doğru yürüdüm. Ulaşınca da mümkün olan en vakur halimle oturmaya özen gösterdim. Tek istediğim, şu an arkadaki çahlardan London’ın fırlayıp beni kurtarmasıydı! Onun yerine Steldor’un yanıma yerleşmesine katlanmam gerekti.

“Hadi ama!” Benimle tıpkı şımarık bir çocuğa hitap edercesine konuşuyordu. “Küçük oyunun işlemedi diye bu kadar bozulmana gerek yok.”

Ben cevap vermeyi reddedince, biraz daha yumuşak bir ton seçti ve aramızı düzeltecek bir öneride bulundu.

“Babamın ve kralın seni askerî konulardan uzak tutmaya çalıştıklarının farkındayım ama bence bunları öğrenmende hiçbir sakınca yok. Sonuçta bu bilgileri kötüye kullanabilecek bir konumda değilsin.” Bu arada fırsattan istifade sırtıma düşen bir saç buklesiyle oynamayı da ihmal etmedi. “Bir şey bilmek istiyorsan bana sorman yeter.”

Kendimi düşürdüğüm aşağılayıcı durum yüzünden nefes almakta zorlanıyordum. Yine de onunla görüşme amacıma odaklanmam en iyisiydi. Kendimi toparlayıp ona soru sormaya başladım.

“Cokyria’lı tutsağın kaçışı hakkında biraz bilgi almayı çok isterim.”

“Tamam, elbette!” derken halinden pek memnundu. Her zamanki mükemmel pozlarından birini alarak arkasına yaslandı. Kolunu bankın arkasına atıp saçıyla oynamayı sürdürdü.

“Henüz tam bir sonuca ulaşılabilmiş değil. Ama babamın soruşturmalarının, olası bir haini deşifre etmeye odaklandığını biliyorum. O gece nöbette olan iki subay uyuyakaldıklarını itiraf etmişler. İkisinin de daha önceki görevlerinde hiçbir ihmalleri görülmediği için babam sorumsuzluk veya ihanet gibi bir ihtimali düşünmüyor. Subayların ilaçla uyutulmuş olduğu kanaatinde.

“Subaylar görevi devraldıktan bir süre sonra onlara yemek getirilmiş. Yemeği yedikten sonraki süreyi ikisi de hatırlamıyor. Ancak güneş doğduktan sonra ve Kade’in zindanı kontrole gelmesiyle uyandıklarını söylüyorlar. Bu da bize kaçışın gerçekleşmiş olabileceği zaman hakkında fikir veriyor.”

“Babanın şüphelendiği özel biri var mı?” diye sorgulamaya devam ettim. Merak utancımı bastırmıştı.

“Hayır! Ancak hainin subaylara verilen emirleri takip edebilecek kadar içimizden biri olduğuna şüphe yok. Emirler her gün değişiyor

ve yalnızca o gün içinde nöbet tutan subaylar ve özel kraliyet korumaları dışında hiç kimse bu bilgiye erişemiyor. Yemeğe ilacı koyan kişinin bir biçimde bu bilgilere ulaşabiliyor olması lazım.”

“Öyleyse hain Özel Muhafızlardan biri?” Kraliyet ailesini korumakla görevli olan kişilerin böyle bir hainliğe kalkışmış olması fikri boğazımı kurutuyordu.

“Teorik olarak öyle. Bu nedenle koruma sayısı iki katına çıkarıldı. İlaçlama tezinin doğruluğunu kanıtlayan bir gösterge de kapıda hiçbir zorlama olmaması. Subaylar uyuklarken anahtarlar üzerlerinden alınmış ve sonra da kolayca yerine konulmuş.”

“Bunlar gerçekten ürkütücü bilgiler...” diye söylendim. Güneşin sıcaklığına rağmen tüylerim ürpermisti.

Steldor, “Korkmayın, Prensesim,” diyerek kolunu omzuma attı. “Ben size korurum.”

“Ona ne şüphe,” demek zorunda kaldım ama London’ın Steldor’a duyduğu güvensizliği de unutmadım.

“Haydi biraz daha yürüyelim?” diye ayağa kalktım.

O akşamüstünü, komutanın oğluya yemek yiyip hikâyelerini dinleyerek geçirdim. Saraya döndüğümüzde zavallı Madam Matallia’yı bankın üstünde uyuklarken bulunca vicdan azabı çektim. Steldor bana saray merdivenlerinin tepesine kadar eşlik etti. İçeriye girmek istediye de muhafızlara London’ı çağırmalarını söyledim.

Ona bir öpücük vermeden Steldor’un ellerinden kurtulmayı başardığım için memnundum. Ancak odama doğru giderken, gözümün önünden özel muhafızların yüzleri geçiyordu. Hangisinin hain olabileceği hakkında fikir yürütmeye çalışıyordum. Birçoğu, neredeyse benim yarı yaşıma kadar süredir buradaydı ve bugüne kadar hiçbir kusurları olmamıştı. Zaten sadakatinden şüphe edilebilecek kişilerin bu göreve gelmeleri imkânsızdı. Onlardan birini ihanete sürükleyen sebep ne olabilirdi?

İkinci kata çıktığımda kütüphane tarafından tanıdık sesler geldiğini duydum. Benimle birlikte yürüyen muhafıza gitmesini söyledim.

Tadark'ın konuşmasını duyabiliyordum. Yanında olup onu dinleyen kişinin de London olduğundan emindim, zira başka hiç kimse bu kadar uzun süre ona tahammül edemezdi!

“Dokuz yaşındayken, babamın kılıcını çalıp onunla oynardım. Amacım kimseye zarar vermek değildi ama ne zaman elime alsam başım belaya girerdi. Yine de bunu yapmaktan vazgeçmezdim. Sanırım bir gün asker olacağımı içten içe biliyordum. Hep bir saray muhafızı olduğumu hayal ederdim. Yani bir anlamda bugün geldiğim yeri, sizlerin verdiği ilhama borçluyum. Askerliğimi yaptığım dönemde pek çok hatam oldu. Yapmamalıydım ama yaptım! Askerî okula giderken Özel Muhafız Birliğine katılmak için seçmelere girmek gerektiğini duymuştum ve buna asla kalkışamayacağımı düşünmüştüm. Neden? Çünkü böyle bir şeyin altından asla kalkamayacağımı zannediyordum! Oysa bana bu fırsat verildiğinde, bu kez başarılı olmak için elimden geleni yaptım.”

Bir sessizlik oldu. Tahminimce Tadark, bir sonraki uzun paragrafa başlamadan önce derin bir nefes almak için durmuştu. Tekrar konuşmaya başladığında sesindeki şevke merak da eklenmişti.

“Peki sen bunu nasıl başardın?”

London'ın sorusuna cevap vermesini epey uzun bir süre bekledi. Onunsa Tadark'ı dinlemek yerine kitap okuduğundan ve kendisine soru sorulduğunu fark etmediğinden neredeyse emindim.

“Konuşmayı pek sevmiyorsun, değil mi?” Konuşan hâlâ Tadark'tı.

“Sen etrafta olduğun zaman evet,” diye cevap verirken London'ın sesi gayet ilgisiz ve soğuktu.

“Neden böylesin? Seni uzun uzun konuşurken hayal edemiyorum. Bu durumun bana biraz... acayip geliyor...”

Kahkahalarımı bastırmak için elimle ağzımı kapadım. Bu hareketim yanımdan geçen iki kat hizmetçisinin bana garip garip bakmalarına neden oldu.

London kısa bir bekleyişten sonra yanıt verdi: “Sen ikimize de yetecek kadar çok konuşuyorsun nasılsa, Tad.”

“Adım *Tadark*.”

“Nolmuş? Tad ismini sevmiyor musun? Bence sana çok uyuyor. Tad.”

“Beni böyle çağırma!”

“Sen bilirsin... Tad.”

Tadark birkaç kez homurdandı ama ben London’ın çoktan kitabına geri döndüğünden emindim. Birkaç dakika sonra ısrarcı muhafız subayı konuya başka bir taraftan girdi.

“Neden sürekli peşinde olduğumu bilmek ister misin?”

“Çünkü birlikte çalışıyoruz.”

“Evet ama ben başka bir şeyi kastediyorum.”

“Peki o zaman! Söyle bakalım, Tad, neden sürekli beni takip ediyorsun?”

“Çünkü sana hayranım. Sen... benim bir Özel Muhafız’da olması gerektiğini düşündüğüm bütün özelliklere sahipsin.”

“Ah, bu gerçekten çok onur vericiydi. Teşekkür ederim.”

“Bu yüzden de kral ve kraliçeyi kendi çıkarın adına aldatmış olmana inanamıyorum.”

Bu cümleyi uzun ve ağır bir sessizlik takip etti.

“Neden bahsediyorsun?” dedi London. Sesi, karşısında ne dediğini bilmeyen biri varmış gibi çıkıyordu.

“Biri onu serbest bıraktı... Cokyria’lı tutsağı kastediyorum. Bunu yapan herkes kadar sen de olabilirsin.”

“Kaçışına birinin yardım ettiğine dair hiçbir kanıt yok.”

“Hadi, lütfen!” dedi Tadark, London’la dalga geçer gibi konuşuyordu. “Elbette ki bunun doğru olduğunu biliyorsun. Ve... herkes gibi sen de şüphe altındasın.”

“Tadark! Herhangi birine suçlama yapabilecek bir konumda olmadığını sana hatırlatırım. Ayrıca şunu da unutma: Böyle durumlarda etrafındakileri suçlayanların, asıl suçlu oldukları birçok vakada rastlanan bir şeydir.” London’ın sinirlenmeye başladığı belliydi. Onu böyle uyaran ve temkinli bir ses tonuyla konuşurken pek fazla duy-

mamıştım. “Benimle uğraşma çocuk! Hayatını oldukça tatsız hale getirebilirim.”

“Çocuk mu? Bana nasıl böyle hitap edersin? Benden bile genç görünüyorsun!” Tadark’ın sesi çok tiz bir tonda çıkmaya başlamıştı. Sınır krizinin eşiğinde gibi bir hali vardı.

Yere düşen bir kitap sesi duyunca, London’ın ayağa fırlamış olduğunu tahmin ettim.

“Kendine gel!” diye gürlledi. “Karşında duran kişinin senden üstün olduğunu unutuyorsun!”

Tadark, “Hayır, efendim! Asla unutmuyorum, efendim,” derken kekeliyordu.

“Seni duymadım, asker!” diye üstüne gitti London.

“Unutmuyorum, efendim!” dedi Tadark, sesi emir alan bir asker gibi net ve düzgün çıkmaya başlamıştı.

Bir tatsızlık çıkmadan önce içeri girmemde yarar olacağını düşündüm. London’ı iyi tanırdım. Kuralları ve protokolleri hiçe sayardı. Eğer askerî seviyelerden bahsetmeye başladıysa bu çok kızdığı anlamına gelirdi.

Kapıyı gürültüyle açıp içeri girerken ikisine de neşeyle selam verdim. “Odama dönüyordum, içeriden seslerinizin geldiğini fark ettim. Yanılmamışım, buradasınız!”

London’ı şaşkın ve tedirgin bir halde yakalamak neredeyse imkânsızdır. Oysa şimdi bana bakan gözlerinde hayret okunuyordu. Az önce yere düşen kitapsa hâlâ ayaklarının dibinde duruyordu. Tadark, London’ın önünde durduğu pozisyonunda âdeta donakalmış gibiydi.

London, hazır olda duran Tadark’a, “Rahat,” emri verdi. Normal pozisyonuna dönen Tadark’ın kasılıp kalmış olan boynuna yeniden kan yürüdü ve yüzü kızardı. Birbirine bakarken iki adamın da yüzünde aynı soru ifadesi vardı. *Acaba bizi duydu mu?*

“Beyler.” Sesimdeki keyfi gizlemeye çalışmadım. “Yüzlerinizdeki ifadeye bakılırsa, benim duymamı istemeyeceğiniz bir konuyla ilgili konuşuyor olmalısınız.”

Ortama çöken sessizliği London bozdu.

“Alakası yok!”

Onları iğnelemekten vazgeçmeye karar verdim.

“Madem öyle, sohbetinize devam edin. Ben de hazır buraya gelmişken birkaç kitap karıştırayım.”

Babam yıllar içinde kayda değer bir kitap koleksiyonu oluşturmuştu. Bütün kitaplar özenle sınıflandırılmış ve sırtlarına isimleri ve yazarları gösteren işaretler konulmuştu.

Kitapların deri ciltlerini parmak uçlarımla okşayarak isimlerini okudum. İçlerinde tıp, tarih, din, matematik, astroloji, edebiyat gibi konularda az bulunur çalışmalar ve birçok dilde sözlükler vardı. Bunun yanı sıra kısa oyunlar, tiyatro eserleri, halk hikâyeleri de bulmak mümkündü. London büyük ihtimalle hukukla ilgili bir kitap okuyordu. Mükemmel bir Latince bilgisi olduğunu biliyordum.

Babam bize bu kitaplıktan yararlanma konusunda daima ısrar etmişti. Taht sahipliği konusunda hanedanın kadınlarına katı kurallar uyguları. Buna rağmen ileri görüşlü davranarak bizi ev idaresi, çocuk bakımı gibi işlerin yanı sıra bilim, sanat ve farklı diller gibi konularda da eğitim almaya teşvik ettiği için ona minnet duyuyordum.

Tozlu raflar arasında amaçsızca gezinmeye devam ettim. Kafam bir kitap seçip okumama izin vermeyecek kadar karıştı. Özel Muhafızların içinde bir hain olabileceğine inanmak istemiyordum. Tadark’a bakılırsa akla en yakın olasılık buydu. Biz bu muhafızların her birine hayatımızı emanet etmiştik. Hangisinden şüphelenebilirdim? İçlerinde en uygunsuz görüneni Tadark’tı. Buna karşın Tadark o kadar sakar ve gürültücüydü ki onun dışındaki muhafızların her biri, böyle bir kaçısa yardım etme konusunda daha becerikli görünüyorlardı...

Saray muhafızları içinde bir Cokyria işbirlikçisi olma ihtimali gerçekten çok ürkütücüydü. Öte yandan kadının ortadan kaybolduğu gün Kumandan Cannan Cokyria’lıların böyle bir kaçısu mümkün kılacak değişik hileler ve gizli güçlerle donanmış olduklarını söylemişti. Bana daha az tehditkâr gelen bu ihtimale tutunmayı umutsuzca istiyordum.

6. BÖLÜM

SIRLAR VE İTİRAFLAR

Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Kaçan tutsak değil, Cokyria'lılar hakkında. Bu konuda danışma ihtimalim olan kişiler listesini şöyle bir kafamdan geçirdiğimde ise, hepsinin bana cevap vermek için kendine göre nedenleri olduğunu görebiliyordum. London niyetlerimden şüphe ederdi. Tadark'ın ise benim kadar bile bilgisi olduğunu sanmıyordum. Steldor'dan yardım isteme opsiyonumu zaten kullanmıştım. Babam, Cannan ve Kade, bir kadının bilmesi gerekenler konusunda aynı tutucu yaklaşımı paylaşıyorlardı. Nazımın geçeceği kişiler içinde Cokyria hakkında konuşmaya gönüllü olacak birini bulma umudumu yitirmiş bir halde korumalarımın yanına döndüm. London kütüphaneden batan güneşi izliyor, Tadark ise bir koltuğa gömülmüş sessizce oturuyordu.

“Annemle görüşeceğim,” dedim. “Onunla vakit geçirmeyeli haftalar oldu.”

Her ne kadar onu sadece akşam yemeklerinde görebiliyor ve hiçbir özel konuşma yapamıyor olsam da görüşmeyi isteme nedenim özlem değildi.

İki korumam ayağa kalkarak ebeveynlerime ayrılan daireye kadar bana eşlik etti. Annemi, güneş batarken odasında olacağını bilecek kadar iyi tanırdım. Bu saatlerde odasına çekilmeyi tercih ederdi. Kralının hak ettiğinden daha az güzel olmaya katlanamayacağı için

akşamüstleri mutlak güzellik uykusuna yatarak, göz altı morluklarını ve yüzündeki çökmeleri engellemeye çalışırdı.

İkinci katta, benim dairemın karşı köşesinde yer alan kral dairesi beş odadan oluşuyordu: İkişi anneme, ikisi babama, biri de ortak kulanımlarına ayrılmıştı. Kral ve kraliçenin her gece aynı yatağı paylaşmayacakları düşünölmüşüü. Ayrıca bir suikast olması halinde ikisinin aynı yatakta yakalanmamasının daha iyi olacağı dikkate alınmıştı.

Kapıyı bir hizmetçi kız açtı. “Annem odasında mı?” diye sordum. “Evet, ekselansları,” diyerek kıbarca reverans yaptı.

Annemin yatak odasına doğru geçerken, Tadark ve London’ı kraliçenin özel korumalarının yanında bıraktım.

“Gelin,” derken annemin sesi her zamanki gibi gayet ahnekli ve kontrollüydü.

İçeri girdiğimde onu aynanın önünde oturmuş, bal sarısı saçlarını tararken buldum. Akşam elbisesini giymişti. Hizmetçisi de perdelelerini kapamıştı.

Annemin odası ağırlıklı olarak mürdüm eriğı rengi döşenmişti. Bu renk, tahta süslemelerin ağırlığını artırüyordu. Yatağında, elbise dolaplarında ve tuvalet masasında kullanılan tahta oyma desenler birbirinin aynıydı. Şöminesinin önünde erik rengi koltuklar vardı. Duvarların büyük bir kısmı da üstüne elle desenler işlenmiş, yünden duvar dokumalarıyla kaplıydı.

Miranna’nınkilerle tıpatıp aynı olan masmavi gözleriyle gülümseyerek bana baktı.

“Seni görmek ne güzel, hayatım. Umarım Cannan’ın güvenlik önlemleri seni çok bunaltmıyordur.”

“İdare ediyorum,” derken samimi hislerimi aktarıyordum. Steldor’la yaptığım kaçamağıysa es geçmeye karar verdim. “Cokyria’lı mahkûmun kaçışı bir an önce aydınlansın diye dua ediyorum.”

Annem saç fırçasını şifonyere bırakırken bana katıldığını belli edercesine başını salladı.

Kanepesine yerleşti ve, "Söyle bakalım, ne bilmek istiyorsun?" diyerek yanma yerleşmem için beni eliyle davet etti.

"Şaşırmış gibi bakma," diye kıkırdadı. "Senin yaşındayken ben de senin gibi meraklıydım. Umarım babana seni bilgilendiren kişinin ben olduğumu belli etmezsin."

"Elbette etmem, anne." Ona sokularak oturdum. "Bana Cokyri hakkında neler anlatabilirsin?"

Beni bir süreliğine süzdü. Bir an ummadığı bir konuya girdiğimi düşündüm.

"Sana Cokyri konusunda bilgi vermek için en doğru kişi olup olmadığımın emin değilim. Konunun bana göre uzmanı sayılabilecek kişiler var. Bunlardan biri de London."

Söyledikleri kafamı biraz karıştırmıştı. "Neden London'ın düşmanımız hakkında bu kadar bilgisi var?"

Birden benim bilmediğim bir konuya parmak bastığını fark ederek geri adım attı. "Belki de bunu sana söyleyen ben olmamalıyım."

"Neyi?"

İçini çekerek bir an çekimser kaldı. Ardından eliyle saçlarını okşayarak konuşmaya başladı.

"Yıllar önce savaş bitmek üzereyken London, Cokyria'lılara esir düştü ve neredeyse on ay kadar ellerinde rehin kaldı."

Bunu duymak benim için tam bir şok olmuştu.

"Birçok asker kaybettiğimiz, vahşî bir çatışma yaşanmıştı. London subayları komuta ediyordu. Diğerleri geri çekilmeye karar verdiklerinde London en arkada kalmıştı. Ölenlerin cesetlerini almak için savaş meydanına geri döndüğümüzde, London onların arasında değildi. Cokyria'lılar nadiren rehin alırlar. Ve onların içinden pek azı geri dönmeyi başarabilir. London geri döndü. Ulubey ve Başrahibe hakkında bildiklerimizin birçoğunu bu sayede öğrendik."

Annemin sesinin alışılmışın aksine kontrolsüz ve çatallı çıkması, hikâyeyi daha da gerilimli hale getiriyordu.

“Cokyria”lılar çocuklarımızı çaldıklarında, London onların elinde tutsaktı. Ona kalırsa, aniden geri çekilmelerinin sebebi, topraklarımızda aradıkları her neyse onu bulmuş olmalarıydı. Bizimse tek görebildiğimiz, birdenbire kamplarını toplayıp gittikleriydi. London, ordunun Cokyria’ya geri dönüşü sırasında yaşanan hengâmede kaçmayı başarmıştı.”

“Gözü altında tutulduğu sürede neler olduğunu anlattı mı size?” derken, olabilecek en kötü şeyi duymayı bekliyordum.

“Başına gelenler konusunda çok fazla şey bilmiyoruz,” diye elimi okşadı. “Sanırım bazı anıları, paylaşmak istemeyeceği kadar ağırdı.”

“Ona zarar vermişler mi?”

Bir tutsağa çok iyi davranmalarını beklemezdim. Ulubey’den bahsederken nasıl bir ifadesi olduğunu hatırlıyordum. Acaba onun gazabını üzerine çekmiş miydi?

“Söylediğim gibi neler yaşadığını bilmiyorum,” dedi annem.

Bu konuyu bir an önce kapamamı istediği çok belliydi. Ama ben olabildiğince çok bilgi almaya kararlıyım.

“Bize döndüğünde hali oldukça garipti,” diye usulca devam etti.

“Nasıl ‘garip?’”

“Fiziksel anlamda bir yarası yok gibiydi. Ama kendine gelmesi aylar sürdü.”

“Elbette! Böyle bir olayı atlatmak kolay olmamalı.” Sevgili koruyucumun fiziksel yara almadığını duymak beni mutlu etmişti.

“Tabii... Ama benim bahsettiğim, zaten fiziksel bir toparlanma değil.”

Âdeta o günleri hatırlamak başını ağrıtıyormuşçasına şakaklarını ovmaya başladı.

“Feci halde hastaydı ama hastalığı tanımlanamıyordu. Baş ateşler içinde yanıyordu ama bedeni buz gibiydi. Aklını kaçırmış gibi bir hali vardı. Kimse ona ulaşamıyor, söylediklerinden bir şey anlaşılmıyordu. Dayanılmaz acılar çekiyor gibi haykırıyordu ancak doktorlarımız bir teşhis koyamıyorlardı. Haftalar boyu neredeyse hiçbir şey yiyip içmek

istemedi. Doktorlar defalarca hayatından ümidi kestiler. Her defasında mucizevi bir şekilde ölümün kıyısından döndü.”

Bir süre için sanki o günlerde yaşananlar gözünün önünden geçiyormuş gibi duraksadı.

“Öyle bir haldeyken Hytanica’ya dönmeyi başarabilmek için nasıl bir irade sergilemiş olduğunu düşünsene! Tam olarak kendine geldikten sonra bize nasıl kaçtığını anlattı ve Ulubey gibi kişiler hakkında bilgiler verdi. Maalesef baban ve Komutan Cannan o zamanlar onu çok fazla zorladılar. Çünkü yine ellerinin arasından kayıp gideceğinden ve tüm bildiklerinin onunla yok olacağından korkuyorlardı. Onun ise acısını dindirmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Uzunca bir süre içine kapandı, sonunda bugün gördüğün adama döndü.”

Yerde serili olan halının desenlerini izlerken, aslında annemin anlattıklarından ne sonuç çıkarmam gerektiğini çözmeye çalışıyordum.

“London bana bunların hiçbirinden bahsetmedi,” diye mırıldandım.

Çok duygulandığımı görünce, “London özel hayatı hakkında ağzı sıkıdır,” diye beni ikna etmeye çalıştı annem. “Eğer ona Cokyri hakkında soru sorarsan, çok kişisel detaylara girmesi konusunda üstüne gitme. Bazı şeyler insanın kendisine kalmalıdır.”

London’la bütün bunları konuşmanın ikimiz için de çok huzur verici olmayacağını bilincindeydim.

“İyi geceler, Alera,” diyerek beni öpen annem de belli ki artık bu konuşmayı bitirmek istiyordu. Saçlarını düzeltmek üzere aynaya dönerken, “Merakının seni hataya sürüklemesine izin verme,” diyerek son bir uyarı yaptı.

“İyi geceler, annecim. Teşekkür ederim.”

Annemin odası ile salon arasındaki koridoru duyduklarımı sindirmek istercesine yavaş adımlarla yürüdüm. London’la Cokyri’ler ve Ulubey hakkında konuştuğumuz zaman ne kadar bilinçsizce sorular sorduğumu şimdi daha iyi anlıyordum. Yaşadıklarım benimle paylaşmasını isterdim. Ancak bu konuya asla girmemem gerektiğini artık kabul etmem gerekiyordu.

O gece ben rahat uyuyayım diye salonda nöbet tutan Tadarık ve London'a rağmen, yatağım bana çok huzursuz edici geldi. London'ın kanepeye uzandığını, birkaç kısa rahatsız uyuklamalardan fazlasına izin vermeyecek koltuğuysa Tadarık'a bıraktığını biliyordum. Genellikle Tadarık'ın homurdanmalarını duymak bana tanıdık bir huzur verir ve uykuya dalmamı kolaylaştırırdı. Oysa bu gece onun sesini her zamankinden daha tedirgin edici buluyordum.

Kanepede yatan adamı, karanlık bir Cokyri zindanında açlık ve yalnızlık içinde, geleceğinden kaygı duyarken hayal etmek beni darmadağın ediyordu. Bizim zindanlarımız bile bu kadar korkunçken, Cokyri'lerin tutsakları için nasıl yerler seçtiklerini düşünmek istemiyordum.

Ben böyle bir insanın varlığını düşünmekten bile huzursuz olurken London, Ulubey denilen zalimle yüzyüze gelmişti. Korkusuyla nasıl baş etmişti acaba? Ya da baş edebilmiş miydi?

Anneme kalırsa, London geri döndüğünde amansız bir hastalığın pençesindeydi. Ama görünürde fiziksel hiçbir hasar taşımıyordu. Belki de bu bizim tarafımızdan bilinmeyen bir Cokyri hastalığıydı. Ama London'a bulaştığına göre, onun üzerinden çevresine de yayılması gerekmez miydi? Doktorlar London'ın ölebileceğini söylemişler ancak hayatta kalmıştı. Az rastlanan bir hastalık geçiriyor olması ayrı bir konuydu. Ama doktorlar bir insanın öleceğini gösteren belirtileri ayırt edebilirlerdi.

Bildiklerimi yan yana koyunca, daha önce algılayamadığım resim şimdi daha net bir hale geliyordu. London, Cokyri'leri Hytanica'daki herkesten daha iyi tanıyordu. Ulubey'i ve Başrahibe'yi yakından görmüştü. Nantılam'ı bahçede görür görmez kimliğini çözmüştü. Peki, bu kadar önemli bir bilgiyi Komutan'ından ve kraldan gizlemiş olabilir miydi? Ardından hata yapmış olduğunu söyleyip inkâr etse de o akşam bana doğruyu söylediğini biliyordum. Eğer bu bilginin doğruluğundan emin olmasa bana söylemeye cesaret edebilir miydi? Belli ki benim

ona olan bağılılığımın bunu başkalarıyla paylaşmama mani olacağını ve zaten sorgulamaya girmek gibi bir şansımın da bulunmadığını düşünüp rahat davranmıştı.

Üstelik bana bu aralar söylediği tek yalan da bu değildi. Nantilam'ın kaçtığı gece onun odamda olmadığını biliyordum. Ancak o bunu inkâr etmeyi tercih etmişti. Bütün bunların iyi bir açıklaması olduğundan emindim ama bu açıklamayı bana yapmak istemeyeceğini de biliyordum. Bütün geceyi huzursuz düşünceler içinde bir o yana bir bu yana dönerek geçirdikten sonra bir karar aldım. Gerçekleri bana söylemeyi reddedebilirdi. Ama kralını reddetmesi mümkün değildi.

Ertesi sabah ilk iş olarak saray habercisi Lanek'e babamı görmek istediğimi bildirdim. Sonra da doğu kanatta, kraliçenin dairesinin az ötesinde yer alan aile şapelini ziyaret ettim. Günün bu saatinde, güney cephesine bakan vitraylı camlardan giren ışık buraya gerçeküstü bir duygu katardı. Özenli oymalarla süslü katafalkın önünde diz çöküp, bugün yapmayı planladığım şeyler için güç bulmak adına sessizce dua ettim. Sonra da babamla konuşma konusundaki kararlılığım artmış bir şekilde, koridorda beni bekleyen Tadark ve London'ın yanına döndüm.

Kralla görüşmek isteyenlerin taht odasına girme izni almak ve beklemek için kullandıkları hole yönledim. Bu hol, büyük merdivenlerin yanında yer alıyordu. Taht odasının bundan başka üç girişi daha vardı. Komutanın odası, saray korumalarının odası ve resim odası. Resim odası, babamın annemle paylaştığı daireden taht odasına geçiş yapmak için kullanmayı tercih ettiği yerd.

London ve Tadark alışılmışın dışında iyi bir ruh hali içinde görünüyordlardı. Ya da kendimle karşılaştırınc, herkes bana biraz daha keyifli gibi geliyordu. Holde birçok sandalye bulunmasına karşın ne onlar ne de ben oturduk. Sadece London en sevdiği pozisyonunu alıp sırtını duvara yasladı.

“Randevunuz saat kaçtaydı acaba, hanımefendi?” diyerek babamın kızıyla görüşmeyi bile resmî hale getirmesiyle dalga geçti London.

Cevap vermedim çünkü kendimle mücadele etmekle meşguldüm. Bekleme holünün duvarlarına resmedilmiş savaş sahneleri ise bana, “bu konuşmadan vazgeç” diye bağırır gibiydi.

“Hakikaten ironik bir durum,” diye ısrarla devam etti London. “Prenses, babasıyla görüşmek için randevu alıp beklemek zorunda. Hani Recorah Nehri’ni yüzerek geçeceğim desen ancak bu kadar zorlanırsın.”

Tadark kendini tutamayıp kıkırdadı. Sonra da kafasını arkaya çevirip onu böyle ciddiyetsizce konuşup gülerken gören birileri var mı diye kontrol etti.

London ise geçen akşama göre çok daha olumlu bir ruh hali içindeydi. O karşımda böyle sevimli davranırken, birazdan yapacağım konuşmayı düşünmek bana acı veriyordu. Askerlik onun tüm yaşamıydı. Acaba bu konuşmayla ona zarar verir miydim? Bu düşünceyi hemen aklımdan uzaklaştırdım. London’ın her şeye verecek bir cevabı olacağından emindim. Ama ya yoksa... zaten o zaman kendi yaşamını kendisi mahvetmiş olurdu.

Şakalarına cevap verecek bir durumda olmadığımı anlayınca London beni bırakıp Tadark’a sataşmaya başladı. Aralarındaki diyalogu izlemek, kafamı başka yöne vermeme yardımcı oluyordu. Bu beni memnun etmesine karşın, Tadark’ın bizim kadar eğlendiğinden epeyce kuşkuluydum.

Tadark, deneyimli korumamın pek de zarif sayılmayacak bir şakasını geçiştirmeye çalışırken taht odasının kapısı açıldı ve bir muhafız benim içeriden beklediğimi haber verdi. Salona girerken kendimi çok zayıf hissettim ve düşündüğüm konuşmayı yapmak bana birden çok zor geldi. Yine de doğru davranışın bu olduğuna kendimi ikna ettim.

London ve Tadark kapının arkasında kaldılar. Tahtında oturan babama doğru yaklaşırken kibarca reverans yaptım. Gözlerim tahtının arkasındaki silahlara takıldı. Dört bölüme ayrılmış kalkanın zemini,

krallığın simgesi olan altın rengiydi ve üzerine yine krallığın resmî rengi olan koyu mavi bir bayrak çizilmişti. Kalkanın üst tarafında, cesareti temsil eden kırmızı bir aslan vardı. Şu anda tam da ihtiyacım olan erdemin cesaret olduğunu düşünmeden edemedim. Sağ bölüm ise adaleti temsil eden mor renkteydi. Babamın anlatacaklarını dinledikten sonra, adaletli davranmasını umuyordum. Alttaki mavi bölüm babamın genelde sahip olduğu şefkatli kişiliği hatırlattı bana. Alt bölümdeki şahinse sadakatin simgesiydi. En büyük dileğim, bu konuşmanın ardından London'ın sahip olduğu bu değerli erdemi bir kez daha kanıtlamasıydı.

“Bu şerefi neye borçluyum, güzel kızım?” dedi, kahverengi gözleri sıcacık bakıyordu. Onun konuşma konumuz hakkında bambaşka bir beklentisi olduğunu hatırlayınca yüzüme soğuk bir rüzgâr vurmuşcasına ürperdim.

“Görüşme arzumun, eş seçimimle bir ilgisi yok, babacığım,” diyerek bu konuya girmesini baştan engelledim.

Yüzündeki keyifli ifade birden değişti. “O zaman neden günün bu saatinde beni görmek istedin, Alera? Bilmiyor musun, bu aralar çok meşgulüm.” Sesi sertleşmişti.

“Bahsetmek istediğim konunun, bu aralar seni meşgul eden gündemle yakından ilgisi var, babacığım,” derken oldukça gergindim.

Kaşlarını endişeyle çattı. “Her şey yolunda mı, kızım? Çok solgun ve endişeli bir halin var.”

Konuya girmeden önce sözü biraz dolandırmak istedim. “Hainin kimliğini belirleme konusunda herhangi bir gelişme kaydedildi mi?”

Babam, “Böyle bir şüphe ve çaba içinde olduğumuzu nereden duydun?” diye soruma soruyla karşılık verdi.

“Ortada laflar dolanıyor. Muhafızların birbirlerinden dahi şüphe ettiklerini duyuyorum.”

“Ne olursa olsun, bunlar senin ilgilenmen gereken meseleler değil. Sarayın içinde kendini güvende hissetmeli ve bu tip askerî konuların halledilmesini bana bırakmalısın.”

“Baba, lütfen! Herhangi bir iz bulundu mu?”

Babam sıkıntıyla içini çekti. “Henüz hayır! Ama... bulacağımızdan eminiz. Korkma, Alera. Cannan konuyu hassasiyetle araştırıyor.”

Gözlerimi kralın iki yanına dizilmiş olan muhafızların üzerinde gezdirdim.

“Yalnız konuşabilir miyiz, baba?”

“İstediğin buysa, elbette.”

Bir an kararsız kalarak durdu. Sonra ayağa kalkıp beni tahtın arka tarafında yer alan çalışma odasına yönlendirdi.

Çalışma odası biraz dağınık ancak sıcak ve rahat bir yerdi. Sol taraf olduğu gibi kitaplıkla kaplıydı. Tam karşıda duran meşe ağacından yapılmış masanın üzerine parşömenler yayılmıştı. Sağ tarafta duran deri kaplı kanepenin üzeriyse kitaplarla doluydu. Odanın sağ köşesinde yer alan şöminenin karşısına rahat koltuklar konulmuştu. Diğer bir köşede yer alan küçük bir masanın üzerinde babamın çok sevdiği satranç takımı vardı. Duvarlardan sarkan halılar ve yeri kaplayan uzun tüylü postlar, ayaklarımıza yumuşaklık hissi veriyordu.

Kanepeye otururken avuçlarımın heyecandan ıslandığını fark ettim. Babam da kitapların bazılarını kaldırıp yere koyarak kendine yer açtı ve yanıma oturup konuşmamı bekledi.

“Cokyria’lı kadının kaçtığı gece, London uzun bir süre benim odamda değildi,” diye apar topar söze girdim.

“Ne diyorsun?” derken babamın sesi şaşkınlıkla doluydu. “Emin misin?”

“Gece uyandığımda onu yerinde göremedim. Seslendim... cevap vermedi.”

“Hiç kuşkun yok, değil mi?”

“Eminim baba,” diye sözümü onaylarken içim endişe doluydu. “Öyle olmasa sana gelmezdim.”

“Seni yalnız bırakmaması gerekirdi. Neden hemen bana gelmedin?”

“Çünkü o benim yıllardır koruyucum ve dostum. Ona zarar verecek bir şey yapmak istemedim.”

Bunları söylerken ellerimi dizlerimin üzerinde endişeyle açıp kapadığının farkına varmam için babamın bir elini ellerime koyup beni yatıştırması gerekti.

“Peki artık ona zarar vermekten korkmuyor musun?”

“Onun için korkuyorum,” diye boynumu büktüm. “Ama bunu senden gizleyemeyeceğime karar verdim.”

“Peki bu konuda London’la konuştun mu hiç?”

“Konuştum ama o gerçeği inkâr etti,” diye isteksizce konuşmayı sürdürürken, onun beni endişeyle izleyen yüzüne baktım. “Odada olduğunu ve benim uyanıp onu bulamadığımı rüyamda görmüş olabileceğimi söyledi.

“Belki de haklıdır. Her halükârda onun sözüne karşı senin sözünün daha güvenilir olup olmadığı sorgulanacaktır. Sonuçta o Hytanica’nın emektar bir askeri ve sen asil de olsan bir kadınsın.”

Konuşurken ayağa kalkan babam içinde ateş yanmayan şömineye dayanıp bana baktı. İtirafılarına devam ettim.

“Gelmemin tek nedeni bu değil. Cokyria’lı kadının bahçede yakalandığı gece hatırlarsan onu etkisiz hale getiren kişi London’dı.”

“Evet, hatırlıyorum,” dedi babam. “Bunun konumuzla ilgisi ne?”

“London o gece bana çok garip bir şey söyledi. Kadınla onu tanırmış gibi konuşmuştu. Bana, tutsağın Cokyri Başrahibesi Nantilam olduğunu söyledi. Sen kadının kimliğini bilmediğin için sorguladığınızı söyleyince ona bunu tekrar sordum. O zaman da bana, ‘Sanırım ben hata yaptım, Başrahibe olduğunu zannederek yanıldım,’ dedi. Ama bunu beni geçiştirmek için söylediğini anladım.”

Sinirli olduğu zamanlarda yaptığı gibi elindeki kraliyet yüzüğüyle oynayan babam bana cevap vermedi. Ancak derin düşüncelere daldığını ve söylediklerimin gerçekliğine inandığı belliydi. O anda hayatımın en önemli sırrını açıkladığımı ve bunu yaparken çok sevdiğimin birinin hayatında önemli bir değişikliğe neden olabileceğimi fark ettim.

“Nasıl olabilir,” diye söylenirken babamın olanlara inanmakta güçlük çeker gibi bir hali vardı.

“Onun savaş sırasında on ay boyunca Cokyrı’lerin elinde esir kaldığını biliyorum. Eğer Başrahıbe’yi oradayken gördüyse burada da tanınması çok normal.”

“London sana esir düştüğünden bahsetti mi?..”

“Hayır. Esir olduğu zamanın detaylarını anlatmadı.” Şaşkınlığını gidermek için mecburen gerçeği söyledim. “Bu bilgileri annemden aldım. Ama bana yardımcı olduğu için ona kızmamalısın. Eğer kızılacak biri varsa o da benim.”

Bir yorumda bulunmadı ama odayı adımlamaktan vazgeçti.

“Eminim London’ın olan bitenle ilgili iyi bir açıklaması vardır. Sen ona bunları sorduğunda, gerekli açıklamaları alacağından eminim,” dedim tereddütle.

“Hiçbir açıklama, seni odanda yalnız bıraktığı gerçeğini değiştiremez. Ayrıca kadının kimliğini bizden saklamış olması da anlaşılır değil.”

Aniden kalkıp kapıyı açtı ve içeri seslendi: “Muhafız! Bana hemen Komutan Cannan’ı çağırın.”

Taht odasının kapısını bekleyen muhafızlardan biri bu emri duyunca, “Emredersiniz!” diyerek yerinden fırladı.

Babam, “Alera,” diye yanıma oturdu ve elimi tuttu. “Bana anlattıklarını Komutan Cannan’a da tekrar etmelisin. Bu çok önemli.”

Başımı onaylarcasına salladım. Her ne kadar bu açıklamaların çok sevdiğim bir insanı şüphe altında bırakması bana acı verse de komutana bilgi vermem gerektiğini kabul ediyordum.

Cannan birkaç dakika içinde babamın çalışma odasına geldi.

“Buyurun, majesteleri,” derken acilen çağırılmış olmaktan dolayı endişelendiği belliydi. “Beni almaya gelen muhafız öyle telaşlıydı ki bir an Cokyrı’lerin kapımıza dayandığını falan zannettim.”

Babam, konuşma zamanının geldiğini hatırlatırcasına bana bakınca bildiklerimi anlatmaya başladım. Cannan dinlerken duygularını belli etmekten kaçınan bir insandı. Yine de çatık kaşları söylediklerimden sarsıldığını gösteriyordu.

“London ve Tadark şu anda holde mi bekliyorlar?” dedi, kara gözlerini gözlerimin ta içine dikmişti.

Ben bu bilgiyi onaylayınca Cannan muhafızları çağırđı.

“London ve Tadark’ı hemen içeri getirin!”

Cannan ve babam bakışarak taht odasına geçmeye karar verdiler. Bana da onları takip etmemi söylediler. Babam tahtına yerleşti, ben de kendi koltuğuma. Komutan Cannan ise babamın tahtının sağ tarafında yerini aldı.

Muhafız az sonra yanında iki korumamla birlikte içeri geldi. Tadark merak içinde, London ise durgundu.

Komutan Cannan, “Tadark, Prenses’i odasına götür,” diye emir verdi.

“Efendim...” diyerek, neden London’ın da aynı emre tabii olmadığını anlamak istercesine tereddüt eden Tadark’ın aldığı tepki bir hayli sert oldu.

“Hemen!”

Ayağ a kalkıp Tadark’la birlikte yürüdüm. Yanından geçerken London’a bakmaktan kendimi alamadım. Gözlerinde hem ateş hem de sessiz bir teslimiyet vardı. Ne yaptığımı bildiğ inden emindim.

7. BÖLÜM

CEVAPSIZ KALAN SORULAR

Taht odasından ayrıldıktan sonra, yemek yemeyi, kitap okumayı ve el işimle oyalanmayı denemiş ancak hiçbirine odaklanmayı becerememiştim. London'la ilgili konunun nasıl sonuçlanacağı belli olmadan başka bir şeye aklımı veremeyeceğim belliydi. Odamdaki koltukta, gergin ve hareketsiz bir biçimde oturmaktan başka elimden bir şey gelmiyordu. Taht odasından çıkmamın üzerinden neredeyse altı saat geçmişti ve bu bekleyişe daha ne kadar katlanabileceğimi bilemiyordum. İçeride London'ın kaderi hakkında bir karar veriliyordu ve eğer onun adına olumsuz bir sonuç ortaya çıkarsa kendimi sorumlu ve suçlu hissedeceğimi biliyordum.

Tadark ise tüm bu süre boyunca defalarca söze girecek gibi derin bir nefes alıp devamını getiremeyerek sustu. Besbelli babamla neler konuştuğumuzu ve kendisi dışarıda bırakılırken, London'la paylaşılan meselenin ne olduğunu bilmek istiyordu. Her ne kadar kütüphanede London'a herkesin potansiyel bir şüpheli olabileceği konusunda sataşmaya cüret etse de sadık korumamın gerçekten böyle bir suç işlemiş olacağını düşünmesine ihtimal vermiyordum.

London'ın ihanetle suçlanmasının söz konusu olamayacağını söyleyerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Onun her şeye bir açıklaması olacağını ve az sonra hiçbir şey olmamış gibi işinin başına dönmesini bekliyordum. *London hain olamaz* cümlesi, ben sözcükleri

kafamda döndürdükçe anlamını kaybetmeye başlamıştı. Sonunda kendimi kandırmaya çalıştığımı ve bundan şüphe eden asıl kişinin ben olduğumu kabul etmek zorunda kaldım.

Kapının çaldığını dahi duymadım. Tadark kalkıp kapıyı açınca içeri giren yüz çok tanıdıktı.

“Destari!” diyerek ayağa fırlayıp bana doğru gelen özel muhafıza yaklaştım. “Burada ne işin var?”

Destari resmî bir biçimde eğilerek selam verdi. Öyle iri yarı bir adamdı ki onun yanında Cannan bile kısa kalır, Tadark gibi bir insan ise kendini küçük bir çocuk gibi hissederci. Simsiyah saçları, kara gözleri, keskin bir çenesi ve sert bakışları vardı. Ancak onu o kadar uzun yıllardır tanıyordum ki beni korkutması imkânsızdı. Tıpkı Tadark gibi o da Özel Muhafızlar’ın koyu mavi üstlük, beyaz gömlek ve siyah tayttan oluşan üniformasını giyiyordu.

“Sizin ikinci korumanız olarak atandım,” diyen sesindeki derin vurgu midemin altüst olmasına neden oldu.

“London nerede?”

Destari soruma cevap verirken yere bakmayı tercih etti. Besbelli duygularını gizlemeye çalışıyordu. Çünkü o ve London, askerî okuldan beri birbirlerini tanırlardı.

“London’dan görevi bırakması istendi.”

“Ne?” Şaşkınlıktan sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı. “Neden?”

“Nedenini siz daha iyi biliyorsunuz,” diyen Destari göz ucuyla Tadark’a bakıp sözlerimizi özenle seçmemizin iyi olacağını hatırlatmaya çalıştı.

Tadark’ın Özel Muhafızlar arasında çok itibarlı bir yeri olmadığı, hele de Destari’nin ona her konuyu yanında konuşabilecek kadar güvenmediği belliydi. Tadark’ın huylarını bildiğimden onlara hak veriyordum.

Oysa ben, “Benim söylediklerim herhangi bir kanıt içermiyordu ki!” derken onun uyarısını dikkate alacak halde değildim. Yaptığım davranışın sonuçlarını fark etmek beni altüst etmişti.

“Yeterli kanıt sayıldı.”

“Bu da ne demek?” Zihnim deli gibi olayları farklı bir yöne çevirmek için çareler üretmeye çalışıyordu.

“London sizin saygınlığınızı tehlikeye atacak bir şey yapamayacağı için Cokyri’li mahkûmun kimliğini bildiğini ve sakladığını kabul etti. Ayrıca tıpkı sizin iddia ettiğiniz gibi o gece odayı terk ettiğini de kabul etti. Ancak bunun dışında ne bir açıklama yaptı ne de mahkûma yardım edip etmediği hakkındaki sorulara cevap verdi.”

“Babamı görmem lazım,” diyerek odadan dışarı çıkmaya çalıştım. Ancak korumam yolumu kapıyordu.

“Destari, hemen yolumdan çekil!” diye emir verirken, otoriter bir tonda konuşmaya çalıştıysam da çatlayan ve tizleşen sesim heyecanımı açığa vurdu.

“Tüm saygımla, Prenses Alera, size saatin çok geç olduğunu hatırlatmak isterim. Kralı görmek için sabahı beklemeniz yerinde olacaktır.”

“Tüm saygımla, Destari,” diye onu taklit ederek cevap verdim. Bu kez yumruklarımı kararlılığımı belirtircesine belimin iki yanına koymuştum. “Yolumdan çekil!”

Şu ana kadar sahnenin tamamen dışında kalmış olan Tadark, belli ki daha fazla kendini tutamadı.

“Destari’ye katıldığımı bilmenizi isterim, Prenses,” diye lafa girmeye çalıştı.

“Sana fikrini soran olmadı, Tadark! Aslına bakarsan fikirlerini dinlemekten bıkmış bir haldeyim!”

Tadark, gözlerinde tekmelenmiş bir köpek yavrusunun kırgınlığıyla geri çekildi ve ben önümde bir kule gibi dikilen Destari engelini geçmeyi bir daha denedim.

“Şayet yolumda durmanın nedeni sana verilen ve benim de uymam gereken kesin emirler değilse, beni engelleyerek haddini aştığını hatırlatmak isterim!”

Bunları söylerken, parmağım la ona ilerlemesini istediğim yönü işaret ettim. Yenilgiyi kabul eden Destari yana çekildi ve ben koridora açılan kapıya doğru atıldım. Her iki korumam da beni takip etti. Büyük merdivenlerden aşağı koşar adım inerken, bu son çabanın anlamsızlığını fark ettim. Büyük ihtimalle iş işten geçmişti!

Babamın yanında korumalar olmaksızın oturduğu taht odasına paldır küldür girdim. Tadark ve Destari dışarıda kaldılar. Yüksek kuzey pencelerinden içeri giren akşam güneşi ortama daha da dramatik bir hava katıyordu.

“Neler oluyor, baba?” diye yanına sokuldum.

“Alera,” dedi babam yorgun bir sesle. “Destari’yi yolladığımda çıkıp gelmek isteyeceğini tahmin etmiştim.”

Babam eliyle çenesini sıvazlıyordu. Çok gülen bir adam olduğundan yüzünde oluşan derin çizgiler, şu anda ona yorgun ve yaşlı bir ifade veriyordu.

“Cannan ve ben söylediklerini değerlendirdik. Sonuçta yapılması gereken belliydi... başka çaremiz yoktu.”

“Ona ne olacak?” derken, mideme çöken korkunun tarifi imkânsızdı.

“Bu geceyi, gözetim altında, odasında geçirecek. Yarından itibaren de sarayın sınırları dışına gönderilecek.”

“Ama babacım, London hain olamaz! Yaptıklarının mutlaka bir açıklaması vardır.”

“Öyleyse bile, bunu bizimle paylaşmayı reddediyor. Bu durumda onun sarayı koruyan Özel Muhafızlardan biri olarak kalması mümkün değil. Tam anlamıyla güvenemediğim birinden ailemizi korumasını nasıl bekleyebilirim?”

“Onun Hytanica’ya sadakati tamdır!” diye bağırdım. “O bir hain olamaz.”

“Öyle ama sonuçta bir hain var!” diyen babamın da en az benim kadar gergin olduğu el hareketlerinden belliydi. “Her birini neredeyse hayatın boyunca tanıdığın bu Özel Muhafızlardan hangisini böyle bir konuda suçlamaya kalkabilirsin? Yine de hain onlardan biri.

London'ı diğerlerinden ayıran nedir, söyler misin?" Darmadağın bir halde olduğunu görmek, onu biraz sakinleşmeye mecbur etti. "Ona ne kadar yakın olduğunu biliyorum. Ama ailemizi riske atamam."

"Onun bütün bunlar için iyi bir açıklaması olduğundan son derece eminim," diye söylenmeye devam ettim. "Sadece bunu size ifade etmekten kaçınıyor."

"Davranışlarının nedenini Kral'ı veya Komutanı'ndan gizlemesinin ne anlamı olabilir? Bizimle konuşmazsa kiminle konuşacak, söyler misin?" dedi babam buz gibi sesiyle.

Platformun merdivenlerine çöküp kaldım. Cevap ortadaydı. Aynen babamın ifade ettiği gibi, kralına aktaramayacağı bir şeyi, başka birine söylemesi mümkün değildi.

"Onu tekrar görmek istiyorum, baba," demeyi başardım yine de. Göğsüme, tam kalbimin olduğu yere bir ağrı çökmüş gibiydi. "Onunla vedalaşmalıyım."

Bunun London'ı görmek için belki de son şansım olacağının farkındaydım. Benim saray sınırlarının dışına çıkmam, onun da bu sınırlardan içeri girmesi mümkün olmayacaktı. Bu uygulamanın ne kadar devam edeceği belli değildi ve sonra onu görmek istesem bile onun buna rıza göstereceğinden şüpheliydim. Tüm hayatını babamla yaptığım bir konuşmayla altüst etmiştim. Bu durumda benim yüzümü bir daha görmek istemezse onu suçlayamazdım.

"Pekâlâ," dedi babam, isteğimi anlayışla karşılamıştı. "Muhafızlara, yarın sabah sarayı terk etmeden önce onu odana getirmelerini söyleyeceğim."

"Teşekkürler," dedim zorlukla, ayağa kalkıp babamı selamladım ve taht odasından çıktım. Daireme dönerken London'la görüşmeden önce kendimi toparlamam ve duygularımı dizginlemem gerektiğinin farkındaydım.

Ertesi sabah erkenden kalktım ve kanepeye oturup London'ı beklemeye başladım. Onu saraydan güneş doğarken çıkarmak isteyeceklerini

biliyordum. Uyuyakalırsam onu görmek için son şansımı kaybederdim. Asık ve kaygılı bir yüzle koridora yakın köşede, ayakta duran Destari ve şöminenin yanında duran Tadark bana sessizce eşlik ettiler.

London'a söylemek istediğim çok fazla şey vardı. Ancak ne bunları söylemeye vaktim olup olmayacağını biliyordum ne de hepsini toparlayabileceğimden emindim. Nasıl bir ruh halinde olacağını ve beni dinlemek isteyip istemeyeceğini kestiremiyordum.

Kapı çalınınca yerimden fırladım. Destari kapıyı açıp London'ı içeri aldı. London'a eşlik etmesi için en az Destari kadar uzun ve onun iki katı genişliğinde bir muhafız atamışlardı. Besbelli Cannan, London'la başka türlü baş etmelerinin mümkün olmayacağından çekiniyordu. Eğer direnmek isteseydi, bu muhafızın bile yeterli olacağından şüpheliydim ama haline bakılırsa endişeye gerek yoktu.

"London!" derken sesim kapıda başka birini görmeyi bekler gibi şaşkın çıkmıştı. "Gelmeyeceğinden endişe etmeye başlamıştım."

"Seçme şansım olsaydı gelmeyeceğimden emin olun, Prenses," derken sesinde acıklı bir ifade vardı.

Bana sıcak davranmasını beklemesem de mesafeli davranışı içimi acıtmıştı. Sözlerinin etkisini kontrol etmek için odaya göz gezdirdiğimde Tadark'ın bir sinir küpüne döndüğünü fark ettim; yüzü kadife koltuklarım gibi şarap rengini almıştı ve elleri vücudunun iki yanında yumruk halindeydi. London'ın benimle konuşma tarzından rahatsız olmuş gibi davranırsa da aslında bir süredir ona yaptığı muamelenin öcünü almaya can attığından emindim.

London'a eşlik eden muhafıza gelince, donuk bakışlarından benimle, Hytanica Prensesi'yle nasıl konuşulduğu gibi detayları ayırt edebilecek birisi olmadığı belliydi. Kafasının da, kasları kadar kalın olduğuna bahse girebilirdim. Arkadaşının yanında duran Destari bir hayli tedirgin görünüyordu. Ancak Tadark gibi saldırmaya hazır veya duyduklarından dolayı şaşkın bir halde değildi. London'ın sert sözlerinin ardından bir süreliğine ortama sessizlik hâkim oldu.

“Bizi yalnız bırakır mısınız?” diyerek üç muhafızdan da dışarı çıkmalarını istedim. London’ın bana söyleyeceği her şeyi hak ettiğimin farkındaydım ve kimsenin benim yerime cevap verme şansı olmasını istemiyordum. Bu nedenle onunla yalnız kalmam en iyisiydi. Beklendiği gibi ilk itiraz Tadark’tan geldi.

“Sizi bir suçluyla baş başa bırakmamı isteyemezsiniz!”

Olduğu yerde dikleşip mümkün olan en iri ve korkutucu haline bürünmeye çalıştı. Bu arada London’a öldürücü bakışlar fırlatmayı ihmal etmedi.

“Kapa çeneni, Tadark,” diye homurdandı Destari ve en yakın dostunun omzunu, onu yatıştırmak istercesine kavradı.

Tadark ağzının içinden anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken, Destari ona başıyla dışarı çıkmasını işaret etti. “Koridora çık hemen!”

Tadark bir an tereddüt etse de üst rütbeli bir subaya karşı çıkma cesaretini gösteremedi ve başka subayların da beklemekte oldukları koridora yöneldi.

Destari, “İstedığınız kadar zamanınız var,” deyip önümde hafifçe eğildi. “Ben Tadark’ı zapt ederim.”

Ben başımı eğerek teşekkür edince, Destari elini London’ın omuzundan çekti. Diğer muhafızın kolunu tutarak dışarı çıkma zamanının geldiğini ima etmek için duraksadı ve London ile beni yalnız bıraktı. London, tek laf etmeden sırtını duvara yasladı ve kollarını göğsünde birleştirerek alıştığım pozisyonunu aldı. Sadece her zamankinden çok daha gergin görünüyordu.

“Bana kızgın olmalısın,” diye lafa girdim. Onunla konuşmaya nereden başlayacağımı bilemiyordum.

“Size neden kızmam gerekiyor, Prenses?” diye soğuk bir karşılık verdi.

“Benimle resmî konuşman gereksiz,” diye kekeledim. Prenses sözcüğünü aramıza mesafe koymak için kullandığının bilincindeydim.

“Sizi anlamakta güçlük çekiyorum, majesteleri. Sizinle herhangi bir alt seviyeden vatandaşın konuşması gerektiği gibi konuşuyorum. Zira şu anda onlardan biriyim.”

“Kes şunu, London.” İçimdeki suçluluk duygusu beni param-parça ediyordu.

“Efendim nasıl emrederse,” derken sesinde yapmacık bir nezaket vardı. Emirlerle uyuyormuş gibi yapıp kendi bildiğini okumaya devam edeceği belliydi.

“Lütfen, London.”

“Benden ne beklediğinizi bilmiyorum, Prenses.”

“Ne olur böyle davranma, London,” diye ona doğru atılırken gözyaşlarına hâkim olamıyordum. “Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım! Ama seni kızdırdım. Şimdi istersen bana bağır! Bana aptalın teki olduğumu ve burnumu üstüme vazife olmayan işlere soktuğumu söyle! Ama lütfen hiçbir şey yokmuş gibi durma karşımda!”

Duygusal patlamamın ardından odaya sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sessizlik çöktü. London toparlanarak sırtını yasladığı duvardan ayrıldı. Çenesi kontrol etmeye çalıştığı bir kızgınlıkla kasılmıştı. Elimde olmadan bir adım geri çekildim. Çivit mavisii gözleri acımasız bakıyordu ve ondan bana yansıyan soğukluk içimi titretiyordu. Niyahet konuşmaya karar verdiğinde ağzından çıkan her sözcük âdeta bir bıçak darbesi gibiydi.

“Ne ilginç... mahvolan benim hayatım ama sanki acı çeken senmişsin gibi konuşuyorsun. Yoksa yaptığının doğru bir davranış olduğundan şüpheye mi düştün?..”

“En doğrusunu yapmaya çalıştım,” diye şuursuzca cevap verdim. Oysa London tam da babamla konuştuğumdan bu yana beynimde dönen şüpheleri ifade etmişti: Yaptığım şeyin doğru olduğundan hâlâ emin miydim? Yaparken o kadar doğru görünen şey, üzerinden geçen zaman ve sebep olduğu gelişmeler sonucunda gözüme çok farklı görünmeye başlamıştı. Yine de ısrarla devam ettim. “Neden babama ve Cannan’a şüpheleri ortadan kaldıracak açıklamalar yapmayı reddettin?”

Sonunda, “Aptal olma, Alera,” diye patladı London. “Ne açıklama yaparsam yapayım, seni yalnız bırakmış olmamı haklı çıkaracak hiçbir özür öne sürmem mümkün değildi.”

“Onlara gerçeği söyleyebilirdin,” demeye cesaret ettim.

“Onlara anlatabileceğim kadarını söyledim.”

“Bu da ne demek, London? Herkes bir hain olduğunu düşünüyor! Gerçek bundan daha korkunç olamaz, öyle değil mi?”

“Ne biliyorsun! Belki de öyledir...”

Konuştüğümüz her saniye, kafam biraz daha karışıyordu. Ne yapmaya çalıştığımı anlamıyordum.

“Peki, sence ne yapmam gerekirdi? Babama gittim çünkü onun bu duruma açıklık getirecek en doğru kişi olduğunu düşündüm. Sonuçta olayların senin açıdan bu hale gelmesini hiç istemezdim. Farklı bir çözüm vardı da ben görmediysem lütfen söyle.”

“Bana gelebilirdin.” London bu cümleyi mantıklı hareket eden herkes böyle yapardı der gibi söyledi.

“Geldim. Ama sen bana yanıt vermedin. Üstelik yalan söyledin! Hem de bir değil, iki kere!”

“Eğer niyetinin bu olduğunu bilseydim, sana ihtiyacın olan... güvenceleri sunabilirdim,” derken London derin derin içini çekti ve yüzüne düşen gümüş saçlarını düzelterek devam etti. “Bana bunu yapma şansını vermeliydin.”

“O zaman belki de bunu şimdi yapmak istersin,” diye üstüne gittim.

“Artık sana söyleyeceklerim sonucu değiştirmeyecek,” derken London’ın sesinde umduğumun ötesinde bir hüznün vardı. Ama ben üzüntüye teslim olmak yerine, ona baskı yapıp gerçeği öğrenmek istiyordum.

“Sadece şu soruma cevap ver; tutsağa kaçması için yardım ettin mi?”

London, “Sorun bu değil...” diyerek cümleye girdi ama ben sözünü kestim.

“Yardım ettin mi, etmedin mi?”

“Bilmediğin şeyler var...”

“Bu basit bir evet-hayır sorusu. Yardım ettin mi? Sen bir hain misin, değil misin?” Ona ısrarcı gözlerle bakıp net bir cevap vermesi için âdeta zorladım.

“Ben bir hain değilim,” demekle yetindi. Hava aramızdaki gerginliğin elektriğiyle yüklüydü artık. Konuşmaya devam ederken London’ın sesi sakın ama alabildiğine kırıyordu. “Eğer birine güveniyorsan, onun sözlerini ve davranışlarını kendince yargılama gereği duymazsın. Anlaşılan sen bana böylesi bir güven duymamışsın.”

Bir an için dünya üstüme yıkılmış, ben de altında kalmışım gibi hissettim. Onun kızgınlığından da öte beni yıkabilecek tek şey, onu hayal kırıklığına uğrattığımı görmektir. Yüzüne yalvarırcasına baktım ama ifadesi değişmedi.

“Eğer benden istediğin başka bir şey yoksa artık gitmek istiyorum.”

Kapıdan çıkarken London’ı keder içinde koridora kadar takip ettim. Muhafızlar eşliğinde sarayı terk ederken, ne pişmanlık, ne inkâr etme arzusu ne de suçluluk hissedebiliyordum. Duyduğum üzüntü hepsini bastırmıştı. Onu bir daha ne zaman görebileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ve kalbim âdeta onun peşinden gitmek ister gibi attığı her adımda yerinden fırlayacakmışçasına çırpınıyor ve acıyordu. Peşinden koşmak, ağlamak, onların acı izlerini silmeyi çok isterdim ama olanları geri döndürmek için artık çok geçti.

8. BÖLÜM

ÇAY VE SOHBET

London'ın saraydan uzaklaştırılmasından sonra, hüznün ve pişmanlık yakamı bırakmadı. Keşke onun acınası davranışım hakkındaki yorumlarını kulaklarımdan silip acımı dindirebilseydim. Gergef işlemek, müzik dersleri almak, okumak, akşamüstü duası için şapele gitmek gibi gündelik faaliyetlerimi yapmaya devam ediyordum. Cannan, Miranna ile benim üzerimizdeki bazı sıkı güvenlik önlemlerini kaldırmıştı. Bu sayede muhafızlarımız eşliğinde, saray bahçesinde gezmemiz mümkün oluyordu ama içimden bunu bile yapmak gelmiyordu.

London'ın hayatımdaki yerinin ne kadar büyük olduğunu, kimse- nin ondan geride kalan boşluğu dolduramadığını görmüştüm. Sohbet edebileceğim birine ihtiyaç duyuyordum ama sürekli etrafımda olan Destari ve Tadark, bu anlamda doyurucu arkadaşlar olmaktan çok uzaktılar. Muhtemelen Destari de aynı benim gibi London'ın eksik- liğini duyuyordu, zira ikisi çok eskiden beri iyi arkadaşları. Ancak bunu ifade etmek yerine, suskun ve keyifsiz bir yüzle işini yapmayı tercih ediyordu. Zaten ben de onu düşüncelerimi ve duygularımı paylaşacak kadar iyi tanıımıyordum. Tadark ise, her zamanki dırdırcı haliyle London'a hiç güvenmediğini, o adamda hep rahatsız edici ve sinsî bir yan gördüğünü ve hislerinde nasıl da haklı çıkmış olduğunu

söylemekten kendini alamıyordu. Konuşmaktan zevk aldığım tek insandan mahrum kalmam, tatsız bir şaka gibiydi.

London'ın görevden alınmasının üzerinden yaklaşık iki hafta geçtikten sonra, annem beni hayata döndürecek bir adım atmaya karar vererek akraba ve tanıdıklardan oluşan bir grubu saraya davet etti. Kendimi bildim bileli, sarayımızda belli aralıklarla yirmi otuz asil genç kadının katıldığı toplantılar düzenlenirdi. Annem 19 Haziran'da böyle bir organizasyon planladı. Bu defaki toplantının amacı, saray adabı ve genel toplumsal nezaket kurallarını hatırlamak ve bu konudaki eğitimimizi pekiştirmektir. Böyle yarı eğlence yarı eğitim amaçlı toplantılar bazen bir çay daveti bazen de piknik şeklinde yapılırdı. Yılda bir kez de tatil kutlaması olurdu. Annem ve diğer olgun hanımlar kabul etsin ya da etmesin, böyle partilerin ifade edilen amacın dışında yerine getirdiği önemli bir işlev de elbette son dedikoduların aktarılmasıydı.

Bu defaki toplantı, Miranna'nın on altıncı yaş gününe denk geliyordu. On altı yaş, saray prosedüründe ayrıcalıklı bir yere sahip olmadığı için benim on yedi yaşuma girişim gibi resmî bir davetle kutlanması gerekmiyordu. Yine de annemiz bu küçük toplantıyı, Miranna için de bir kutlamaya çevirmeye karar vermişti.

Toplantının yapılacağı gün, akşamüstü saatlerinde annem ve Miranna'yla birlikte saray avlusunda yürüyorduk. Korumalarımız da bize eşlik ediyordu. Sarayın doğu kanadındaki bahçe, merkez ve batı kanadından daha farklı bir mimariye sahipti. Batı kanadındaki bahçe kiraz ağaçları ve aralarına serpiştirilmiş çiçekler nedeniyle daha vahşi bir doğaya sahipken, doğu kanadındaki bahçeye sosyal toplantılara ve balolara ev sahipliği yapması amacıyla özel dizayn edilmişti. Avlunun orta bölümü, renkli parke taşlarıyla döşenmişti ve birbirinin içinde iki halka oluşturacak şekilde düzenlenen bu taşların ortasında güzel bir çeşme yer alıyordu. Kayınlar ve karaağaçların gölgesi altında, duvar diplerine kadar özenle ekilmiş çiçekler vardı. Bugünkü gibi güneşli

havalarda, çiçeklerden yayılan parfüm insanın başını döndürür ve çeşmeden akan suyun tatlı sesi kulağınızı okşardı.

Parke taşlı avlunun ortasına birbirlerine yakın duracak şekilde beş masa kurulmuş ve üzerleri beyaz keten örtülerle kaplanmıştı. Davet edilen genç kızlar, çoktan masaların başında toplaşmış ve egzotik kuşların cıvıltılarına benzer seslerle kendi aralarında sohbet etmeye başlamışlardı. Bu toplantıda annemin haricinde dört yetişkin hanım hazır bulunuyordu. Görevleri, beş masanın her birinde genç hanımların kurallara uygun davranmalarını sağlamaktı. Güzel Leydi Hauna, Steldor'un yakın arkadaşı Galen'in annesiydi. On yedi yaşındaki kızları Niani and Nadeja'yla birlikte gelmişti. Sağduyusuyla bilinen Leydi Edorra yine on yedi yaşındaki, hayat dolu kızı Kalem'e eşlik ediyordu. Fazlasıyla kuralcı bir kişiliğe sahip Leydi Kadia, kolayca heyecana kapılmasıyla tanınan on altı yaşındaki kızı Noralee'yle birlikte gelmişti. Gösterişli bir fiziğe sahip olan Semari ise, cazibeli Baroness Alantonya'nın yanındaydı.

Miranna ve ben misafirlerimize hoş geldin demek üzere yanlarına gittik. Annem son misafirle de ilgilenip onun için ayrılmış olan iskemlenin yanına gelene kadar, bütün misafirler ayakta bekledi. Saray protokolüne göre, kraliçe yerine oturmadan onların oturması uygun değildi.

Çay servisinin kendisi de resmî ve incelikliydi. Sıcak içeceklerle birlikte bisküviler ve tatlı kekler ikram edildi. Kollarımız serbestçe iki yanımızda, dimdik oturmamız beklenirdi. Masaya yaslanmamız veya dirseklerimizi dayamamız uygun değildi. Kibar hanımlar, minik lokmalar alarak yavaş yavaş yemek yer ve ağızları doluyken asla konuşmazlardı. Ayrıca leydilerin zerafetine hitap eden belirli konuşma konularının seçilmesine özen gösterilir, gençlerin gerekli olmadıkça lafa girmemesi beklenirdi.

Çay servisi bitince, gerçek sohbet zamanı başladı. Masa başının katı kurallarından kurtulan genç kızlar, yaydan fırlayan oklar gibi etrafa

yayıldı ve kendi aramızda sohbet etmeye koyulduk. Yetişkin hanımlar birbirleriyle ilgilenirken, bizler de özgürce dedikodu yapabiliydik.

Aralarında Steldor'un kuzeni ve Galen'in ikiz kız kardeşi Dahnath da olan, on kadar genç kızdan oluşan bir kalabalığın arasındaydım. Hepsi de benimle gevezelik etmek için can atıyordu. Elbette günün ana başlıkları, sarayda yaşanan saldırı olayı ve benim eş seçimimdi.

Küçük grubumuzun lideri gibi davranmaya hevesli görünen, cüretkâr tavırlı, sarışın Reveina ilk soruyu sordu: "Anlat bize, Alera! Hain nasıl yakalandı? Söylentilere göre onu teşhis edip komutana teslim eden kişi *senmişsin!*"

Böyle bir soruyla karşılaşmayı beklemiyordum. Dolayısıyla nasıl cevap vereceğimi de düşünmemiştim. Evet, London'ın durumunu ortaya çıkaran bendim ama onun hain olduğunu düşünmüyordum. Bu yüzden soruyu olabildiğince basit cevaplamaya karar verdim.

"Soruşturmayı ilgilendireceğini düşündüğüm bazı davranışlar gördüm ve bunları babam ve komutanla paylaştım. Sonuç olarak bunlar soruşturmanın tamamı içinde önemsiz bir yer alan bilgilerdi. Ama London'ın uzaklaştırılmasına karar verildi."

"Adam senin özel korumandı!" Her şeyi bir skandala dönüştürmeye bayılan heyecanlı Noralee, sarı buklelerini sallayarak haykırdı. "Kraliyet ailesinin güvenliği için başlı başına bir tehdit oluşturan bu kişiyle yıllardır bir aradasın. Bu seni ürkütmedi mi?"

Bütün kalbimle London'ı savunma arzusu duyuyordum. Ancak bir yandan da bu konunun olabildiğince çabuk kapanmasını istiyordum.

"Onun yanında hiçbir zaman kendimi güvensiz hissetmedim," diye kestirip attım. "Ayrıca onun ailemize ihanet ettiğini gösteren hiçbir kanıt da bulunmadı. Görevden alınma sebebi, sadece ihmalkârlık."

"Aynı zamanda Cokyrı'lı mahkûmun kaçmasına yardım ettiği söyleniyor. Bu doğru mu?" Reveina'nın benim temkinli açıklamalarımına pabuç bırakmaya pek niyeti yoktu. Dedikodu malzemesi bulmak arzusuyla kıvrandığı belliydi.

"Bundan emin değilim," diye samimiyetle cevap verdim.

Miranna ve Semari'nin grubumuza dâhil olmasıyla birlikte, kızlar Miranna'nın doğum gününü kutlama yarışına girdiler. Ben de bu sayede sorguya çekilmekten kurtulmayı ümit ediyordum. Ancak maalesef bu kutlamalar da benim yakın zamanda yapılan on yedinci yaş günümü ve bu kutlamanın esas amacının, tahtın vârisine bir eş seçmek olduğunu akla getirdi. Eş adaylarımın her biri hakkında gevezelik edildikten sonra, Reveina hepsinin söylemek istediği şeyi bir güzel dile getirdi.

“Aslında hepimiz, tek bir aday üzerinde durulduğunu biliyoruz. Ama içimizden onu sana teslim etmek gelmiyor!”

Bu açıklama, kızların kahkahalara boğulmasına neden oldu. “Lord Steldor,” diyerek başkahramanım adını andılar ve hatta bazıları ona karşı duydukları ilgiyi gösterecek şekilde iç geçirdi. Kestane rengi saçlarıyla güzel bir kız olan Dahnath, kuzenine duyulan bu hayranlıktan sıkılmış gibi gözlerini devirdi. Cannan'ın küçük kardeşi Baelic'in kıızıydı ve akli ve çalışkanlığıyla takdir toplayan biriydi. Steldor gibi birinin yüzeysel çekiciliğine kapılması beklenmezdi.

Reveina ise, “Steldor âdeta tanrılar tarafından kutsanmış bir erkek,” diyerek çoğunluğun görüşünü özetledi. Galen'ın, kahverengi gözlerini ve kaygısız gülümseyişini abilerinden, sarı saçlarını ise annelerinden almış olan kız kardeşleri bile, bu görüşü tasdik edercesine başlarını salladılar. “Eş adaylarımın arasında olduğu için kendini çok şanslı hissetmelisin... tabii seninle ilgilendiği için de... Sonuçta kimle istese evlenebilecek bir erkek!”

“Ah, o sana bakışı yok mu,” diye iç geçiren bronz tenli Kalem, kızların içinde erkeklere en düşkün olanıydı. “Umarım bir gün bana da öyle bakan bir sevgilim olur.”

Bu sözler üzerine de birçok kafa onay verircesine sallandı. Oysa yapılan yorum beni bir hayli şaşırtmıştı. Ben Steldor'un asıl tutkusunun ben değil, taht olduğundan son derece emindim. Bu şaşkınlığımı da saklamayı pek beceremedim.

Kalem esmer buklelerini savurarak yüzündeki ifadeyle dalga geçti. “Ah, Alera, hakikaten pek safsın! Biz onun etrafında nasıl pervane oluyorsak, o da senin etrafında aynen öyle deli divane bir halde geziniyor.”

Steldor’dan hoşlanmasam bile, bu düşüncenin hoşuma gittiğini inkâr edemezdim. Tıpkı yüzüme yerleşen koca gülümsemeye engel olamadığım gerçeğini inkâr edemediğim gibi. Tam bu sırada, Kalem’in annesi Leydi Edorra yanımıza gelip, “Kraliçe aramızdan ayrılıyor,” diyerek konuşmamızı böldü. Yüzünde, bu sohbeti kesmek istemeyeceğimizi bilmesinden kaynaklanan muzip bir gülümseme vardı. Diğer kızlar hoşnutsuzca iç çekse de ben hayatımın mercek altına alınmasından kurtulacağım için sevinmiştim. Miranna’ya oradan ayrılma arzumu desteklemesi için yalvaran gözlerle baktım ve biz de annemin masayı terk etmesinden kısa bir süre sonra misafirlerimizden ayrıldık. Büyük merdivenin yanındaki muhafız odasının yanından geçerken, korumalarımız da bize katıldılar. Miranna elimi tutarak samimi bir sohbet başlattı.

“Kendini nasıl hissediyorsun? London’ın yokluğuna katlanmak senin için güç olmalı.”

“Gerçekten de zorlanıyorum. Hangi köşeyi dönsem, onun bana sataşan sesinin arkamdan geleceğini zannediyorum ama tüm duyduğum koca bir sessizlikten ibaret. Hayatımın çok büyük bir bölümünü onunla birlikte geçirdim ve şimdi kendimi terk edilmiş hissediyorum. Sanırım ona duyduğum bağlılık, güvende olma arzusunun çok ötesindeydi.”

“Nasıl hissettiğini anlayabiliyorum. Halias da aynı şekilde çok uzun bir zamandır benimle birlikte ve onsuz kalmayı aklımdan bile geçirmek istemem. Yine de zamanla bu duygu azalacaktır. Ayrıca ben sizin tekrar görüşebileceğinizden eminim.”

Halias, doğduğu günden itibaren Miranna’nın korumasıydı. London, Destari ve Halias hem deneyim hem de davranış olarak birbirlerini oldukça andırırlardı. Üçü de hizmet ettikleri kişiyle aralarındaki mesafeyi koruyarak varlıklarıyla rahatsızlık vermemeye dikkat

ederlerdi. Buna karşın Tadark, özellikle burnumun dibinde gezmeyi tercih ediyordu. Miranna'ya da Halias'ın yanı sıra ikinci bir koruma atamışlardı ama o Tadark türden bir baş belası değildi.

"Onu tekrar görmeyi ben de umuyorum. Ama şu anda hissettiklerimle baş etmekte zorlanıyorum. Onun boşluğunu doldurabilecek hiç kimse yok... hiç kimse." Bunları söylemek bile acı vermişti.

Günlerdir London konusunu açmak için can atan Tadark, içindekileri dışarı vurmak için tam da bu anı seçti: "London dediğiniz adam, gecenin bir yarısında sizi odanızda bırakıp gitti! *Ben böyle bir densizliği asla yapmazdım!*" diye kükredi. Duyan da yapılan hatayı, kendi onuruna yapılmış bir hakaret olarak gördüğünü zannederdi. "Onu gördüğüm ilk gün, adamda yanlış bir şeyler olduğunu hissetmiştim!"

"Tadark." Elimden geldiğince sakın bir dille onu susturmaya çalıştım. "Bir cümleyi bu kadar çok tekrarlırsan, anlamını yitirir. O yüzden lütfen sessiz olmaya çalışır mısın?"

"London koruma olarak benim elime su dökemezdi bir kere, tamam mı!" Bunları söylerken âdeta kendini inandırmaya çalışır gibi bir hali vardı.

"Of, hadi ama..." Hâlâ sabrımı taşırmaması için onu uyarmaya devam ediyordum.

Tadark alınmış gibi yüzüme baktı, sonra da adımlarını diğer korumalarınınkine uydurmak için geri çekildi. Kafamı geri çevirince Destari'nin ona nasıl baktığını gördüm.

"Bu adama daha ne kadar katlanabilirim, bilmiyorum," diye fısıldadım Miranna'ya. Yüzündeki ifade beni gayet iyi anladığını ortaya koyuyordu.

Sarayın arka tarafına geçtiğimizde bahçede kısa bir yürüyüş yapmak istedim. Kardeşim beni yalnız bırakmamayı teklif ettiyse de ona bunun gerekli olmadığını ve Destari'nin Tadark'ı idare etmeyi becereceğini söyledim.

Saray muhafızları, geçmem için kapıları açtılar ve ben zihnimin içindeki huzursuz sesleri biraz yatıştırmayı umarak kendimi bahçenin doğal güzelliklerine bıraktım. Serin gölgeleriyle karaağaçlar, meşeler, kestane ve kızcık ağaçları, üzerleri meyve dolu armut, limon ve portakal ağaçları, sayısız leylak, menekşe, gül ve lalenin yanı sıra çeşitli hastalıklara iyi gelen ve yemekleri tatlandırmakta kullanılan taze baharatların kokuları havayı sarhoş edici bir parfümle dolduruyorlardı. Bahçe aynı zamanda sayısız kuşa yuva olmuştu. Ayağımın altında hışırdayan yaprakların yanı sıra onların tatlı cıvıltılarını duyarak yürümek, beni mest ediyordu.

Akşamüstünü böyle tamamlamak moralimi bir hayli yerine getirdi. London'ın yokluğuna katlanmak giderek daha güç olsa da bunun atlatılması gereken bir süreç olduğunu biliyordum. Bahçedeki güzelliğin verdiği huzur sayesinde, onun saraydan uzaklaştırıldığı günden bu yana, ilk kez yatak bir savaş alanı olmaktan çıktı ve ben o gece uzun ve rahat bir uykuya daldım.

9. BÖLÜM

KAÇIRILMAZ KISMET

“**A** lera!”

Miranna’nın tiz ve heyecanlı seslenişi beni uykumun orta yerinde zıplattı. Rahat rahat uyuyabilmem için, kalın perdeler kapatılır ve güneş ışığının içeri girerek bana gecenin bittiğini fark ettirmesi engellenirdi. Ancak heyecanlı ziyaretçimin perdenin kanatlarını yırtarcasına iki yana savurmasıyla, güneşin keskin ışıkları gözümün içine giriverdi.

“Miranna? Ne oldu?..” Bedenim uykuya doymamıştı ve henüz cümle kurmakta zorlanıyordum.

“Haberleri duymam lazım! Kulaklarına inanamayacaksınız!”

Miranna keyiften sarhoş olmuş gibi davranıyordu. Dolayısıyla sözünü ettiği bu *haber*in de kötü bir şey olmadığını düşündüm.

“Sabahın bu saatinde, beni her şeye inandırabilirsin,” derken sesim hâlâ boğuk ve uykuluydu. “Nedir, ne oldu?”

“Ah, bunu aklın almayacak!” diye söylenmeye devam eden kardeşim parmak uçları üstünde dans eder gibi odanın içinde geziyor, çilek ve altın rengi bukleleri de yüzünün etrafında neşeyle oynaşıyordu.

“O kadarını anladım,” diye homurdanarak sırtımı yatağın arkasına yaslayıp oturdum. O ise hâlâ devam ediyordu.

“Tahmin et! Edemezsin ki... Ah, bu çok heyecanlı!”

“Mira, artık ne olduğunu söyleyecek misin?”

Miranna şakayla karışık somurttu. Besbelli cam bunu keyifli bir tahmin oyununa çevirmek istiyordu ama o da kendini daha fazla tutamadı.

“Dinle, bak,” diyerek kendini benim yatağıma attı ve çenesini ellerini üzerine dayadı. “Uşaklar fısıldaşırken duydum. Askerlerimiz Hytanica sınırları içinde dolaşan bir Cokyrî’liyi daha ele geçirmişler! Cannan onu bugün saraya getiriyormuş!”

Miranna nihayet ilgimi çekmeyi başarmıştı.

“Emin misin?”

“Dedikoduları duyunca, Halias’ın ağzını aradım.” Boğazımı temizler gibi yaparak Halias’ın mükemmel bir taklidiyle konuşmasını sürdürdü. “*Şehir sınırları içinde onlardan birini daha ele geçirdik. Ancak sen bunu elbette benden duymadın.*”

“Umarım onu böyle taklit ettiğini de duymaz,” diyerek onunla dalga geçtim. Çünkü biz böyle konuşurken, dört korumamız da salonda bizi bekliyordu.

Miranna imalı sözlerime sırtarak cevap verdi. “Eee, biraz casusluk yapmaya hazır mısın?”

“Ben mi? Gizlice bilgi toplamaya çalışmak mı? Asla!”

İkimiz de kahkahalara boğulduk. Miranna’nın planı bütün günü bahçede geçirmek ve tam tutsak saraya getirildiği sırada, *tesadüfen* orada olmaktı. Ona katılmayı reddedemeyecek kadar merak içindeydim. Ancak Halias’ın bu planı anlamamış olması mümkün değildi.

Miranna, “Sorun çıkaracağını hiç sanmam,” diyerek beni rahatlattı. Bacaklarını yatağımdan aşağı sarkıtıp dimdik oturdu. “Sonuçta bahçenin orta yerinde kılıçların konuştuğu bir mücadele falan yaşanmayacak. Halias orada olmamın bir tehlike oluşturmadığını bilecek kadar mantıklıdır. Yine de kellesini tehlikeye atmamak için saklanmamızı isteyecektir! Tanrı korusun! Cannan orada olduğumuzu fark ederse, Halias’ın kafasını uçurur!”

“Destari’ninki de onunla birlikte gider,” diyerek kardeşime katıldım. Cannan’ın, böyle durumlardan deneyimli korumaları sorumlu tutacağına farkındaydım.

Miranna’nın korumaları açısından böylesine şanslı olmasını bir an için kıskandım. Bir zamanlar benim de küçük sırlarımı ve küçük günahlarımı paylaştığım böyle bir korumam olduğunu hatırladım. Halias, London’la aynı boydaydı. Ama onun neşeli pırıltılarla ışıldayan mavi gözleri, her an gülümsemeye hazır geniş bir yüzü, ensesinde kuyruk yapmadığı zaman, yüzünün iki yanından aşağı doğru inen uzun, kumral saçları vardı. Söz konusu kardeşimi korumak olduğunda tam bir aslan kesilse de keyfi yerinde olduğunda, tanıdığım en sakın insanlardan biri olan London’ı bile sollayacak kadar yumuşak ve sevimli olabilirdi. Miranna’yı her zaman özgür bırakmayı tercih eder ve işinin onu terbiye etmek değil korumak olduğunu söylerdi. Bu esnek yaklaşımı, onu geçinilmesi çok kolay ve sevilen bir koruma haline getiriyordu. Tıpkı Destari ve London gibi o da Cokyri Savaşı gazilerinden biriydi. Krala olan sadakati nedeniyle, Özel Muhafız Birliğine seçilmişti.

Uyuşuk halimden bıkan Miranna, ayağa fırladı ve üzerimdeki yorganı bir yana fırlattı.

“Haydi!” diyerek elimden çekiştirdi. “Cannan’ın tutsağı ne zaman getireceği hakkında hiçbir fikrim yok. Onu kaçırmış bile olabiliriz!”

Yardımcımın gelmesini beklemek istemediğim için hemen kalktım ve kardeşimin yardımıyla giyindim. Yanımızda Destari, Tadark, Halias ve Miranna’nın diğer koruması Orsiett olduğu halde, kahvaltıyı boş verip kendimizi sarayın koridoruna attık. Orsiett, Tadark’tan birkaç yaş daha büyüktü ve Özel Muhafızlar’m arasına yeni katılmıştı.

Avluya doğru telaşla giderken duyduğumuz bu hazzı bir an gariptim. Topraklarımız içinde bir düşman olduğunu keşfetmek keyif verici bir şey değildi. Olayların gerçek anlamı üzerine düşünmeye gerek duymayan, küçük birer çocuk gibi davranıyorduk. Ancak son haftalarda Cokyri’lerin marifetleri hakkında duyduklarım ve diğer

tutsağın yakalanışı ve kaçıışı arasında yaşanan heyecanlı olaylar, ister istemez merakımı cezbediyordu. Bu güne dek gördüğüm tek Cokryi'li Başrahibe Nantilam'dı. Bu yeni tutsaksa tamamen farklı bir statüden olacaktı. Her şeyden önce, Miranna'nın kaynakları yarılmıyorsa yeni tutsak bir erkekti. London bana Cokryi kültüründe kadınların erkeklerden daha üstün tutulduğunu ifade etmişti. Bu durumda yeni tutsağın nasıl görüldüğünü, nasıl konuştuğunu ve davrandığını çok merak ediyordum. Acaba o da bir asker mi, yoksa sadece bir hizmetkâr mıydı?

Merkez avluya çıkar çıkmaz yüzümüzü okşayan tatlı sabah meltemi, yazın gelmekte olduğunu haber verdi. Haziran ayının son günlerini yaşıyorduk. Önceki gün hoş bir serinlik taşıyan hava, o gün ılık ve dingindi. Günün ilerleyen saatlerinde güneşin etkisini daha fazla hissetmek ve yaza özgü sıcaklığın tadını çıkarmak mümkün olacak gibi görünüyordu.

Hytanica'da yazlar, gündüzleri sıcak geçer, akşamüstleriye tatlı bir yağmur havayı tazelerdi. Havanın önceden tahmin edilebilir özelliği, çiftçilerin işini oldukça kolaylaştırıyordu. Surların etrafını çeviren köylerdeki tarlalar daima mevsime uygun şekilde ekili olurdu.

Ben sıcak ve sıkıntidan bayılma derecesine gelene kadar, saatlerce bahçede yeni tutsağın gelmesini bekledik. Bana kalsa çoktan içeri girecektim ama Miranna böyle bir şeyin lafını dahi etmek istemiyordu.

“Şunu bil ki biz buradan ayrıldığımız anda, Cannan şu kapıdan içeriye yanında tutsakla birlikte girer ve biz o kadar beklemiş olmamıza rağmen hiçbir şey göremeden gitmiş oluruz.”

Miranna'nın bahsettiği dış kapı, sarayın ötesindeki dünyaya açılırdı. Bu giriş günün belirli saatlerinde halka açık tutulur ve kralla görüşmek isteyen kişiler buradan girerlerdi.

Aniden Halias beklediğimiz kafilenin gelişini müjdeledi. “Yaklaşıyorlar. Sizi görmelerini istemiyorsanız bence saklanın... ve mümkünse seçtiğiniz yer, şu kiraz ağacının arkası olmasın.”

Böyle diyerek, sanki o kadar cılız bir gövde kendi vücuduna siper olabilirmişçesine Miranna'nın yanına gittiği ağaçtan bahsediyordu.

Kardeşim ve ben, telaşla yön değiştirip leylakların arasına koştuk ve güneşin altında gözleri rahatsız eden bir şekilde parıldayan, bembeyaz taşlarla örülü yolu gözlemeye koyulduk. Böyle durumlarda ne yapmaları gerektiği hakkında çok deneyimli olan korumalarımız ise gözden kaybolmuşlardı.

Büyük kapının kanatları henüz açılmadan, askerlerin bağırışları ve at üzerinde yol alırken çıkardıkları seslerle irkildik. Birkaç dakika içinde başlarında Cannan olmak üzere içeri bir grup asker girdi. Komutanın yüzünde alışılmadık bir memnuniyet ifadesi vardı. Güzelliği hiçbir hayvan tarafından pisletilmemesi gereken beyaz yolun başına gelince, askerler atlarından indi ve hayvanlar bakımları yapıldıktan sonra sahiplerini bekleyecekleri ahırlara götürülmek üzere seyisler tarafından teslim alındı.

Asker grubunun içinde bir tanesi özellikle dikkatimi çekti. Elleri bağlı bir adamı atının arkasında neredeyse sürükleyerek yürütüyordu. Tüm kabile, Cannan'ın etrafında toplandı.

Heyecanla dirseğime asılan Miranna, "Bu, o!" diye fısıldadı.

Bulunduğumuz yerden tutsağın yüzünü göremiyordum. Ancak beyaz gömleği ve kolsuz kahverengi yeleğiyle herhangi bir Hytanica köylüsünden farksız görünüyordu. Eğer önceden Cokyri olduğu söylenmeseydi, bu haliyle onu çarşığı gezip alışveriş eden halktan ayırt etmek mümkün olmazdı.

Miranna'nın arkasından sıyrılarak, çalılgın ucuna, tutsağı daha iyi görebileceğimi düşündüğüm bir yere doğru ilerledim. Kapılar kapanınca, Cannan kabileye ilerleme emrini verdi. Bulunduğumuz yöne doğru ilerlediklerinde gördüğüm yüz karşısında hayretle irkildim; yakaladıkları koskoca bir adam falan değil, gencecik bir delikanlıydı. Başını cesaretini göstermek ister gibi dik tutuyordu ama önüne ve yanına dizilmiş askerlerin arasında Cannan'ın yanından yürürken gözlerinden tedirginlik okunuyordu. Güneş tarafından farklı tonlarda

açılmış altın rengi, gür saçları, kulak altından birkaç parmak daha uzun olacak şekilde kesilmişti ve dağınık kâkülleri yüzüne dökülüyordu.

Miranna da benim yanıma doğru süzüldü ve fikrini benimle paylaştı.

“Bu çocuk benimle yaşı!”

Gözlerim askerlerin arasında gezinirken, birden ilgimi tutsaktan tamamen uzaklaştıran, tanıdık bir silüet gördüm; kendinden emin ve kontrollü bir yürüyüş, kalçalarının iki yanından aşağıya sarkan hançerler, çivit rengi gözlerinin ışıltısını kısmen gizleyen gümüşü perçemler... London buradaydı ve bir düzine askerin önünde, âdeta onlardan biriymişcesine ilerliyordu.

“Burada ne iş var?” diye fısıldarken kardeşimden çok kendimle konuşuyordum.

“Kim?” diye boş boş soran kardeşim besbelli Cokyri’li tutsağı izlerken kendini kaybetmişti.

“London,” diyerek parmağımın olduğu yeri işaret ettim.

Parmağımı izleyerek, eski özel korumamı gören Miranna’nın yüzünü kaplayan ifade de en az benimki kadar şaşkıncı.

“Evet! Burada ne işi var?” derken hayreti sesine yansıyordu.

Hiçbir mantıklı cevabım olmaksızın, dikkatimi yeniden bize doğru iyice yaklaşan tutsağa çevirdim. Çelik mavisi renginde, keskin ve derin gözleri vardı. Bakışlarında, yüzündeki genç çizgilerle tezat oluşturan, görmüş geçirmiş bir ifade yer etmişti. Bunlar yaşma uymayan deneyimlerle yoğrulmuş birinin gözleriydi ve bundan sonra da hayatının daha basit olmasını beklemiyor gibiydi.

Askerler bizim saklandığımız yerden geçerlerken, fark edilmemek için biraz daha eğildim. London varlığımdan tamamen habersiz bir biçimde önümden yürüyüp gitti. Suçluluk, pişmanlık, özlem ve sevgi gibi birçok hissin birbirine girdiği bir duygu selinin içinde kalıverdim. Miranna kafiye sarayın ihtişamlı ana kapısından girişlerine kadar gözleriyle takip ederken, ben London’a doğru koşma arzumu bastırabilmek için kafamı diğer taraf çevirdim.

“London’ı merak ediyordun değil mi?” diyen Destari’nin boğuk ve derin sesiyle sıçradık. İkimiz de arkamızdan sokularak bizi suçüstü yakalamak isteyen askerlerle burun buruna gelmekten korkmuştuk.

Yüksek bir yerden çimenlerin üzerine atlayan birinin çıkaracağı türden seslerin geldiği yöne dönünce, Tadark’ın ancak patates çuvalına yakışır bir zerafetle kendisini bir kayın ağacından aşağı saldıgını gördüm. Onunla birlikte saklanmış olan Orsiett, beceriksiz adamın can acısıyla koyuverdiği boğuk iniltilerini ve şikâyetlerini susturmaya çalışıyordu.

“Ağacın tepesinde kendine tüylü arkadaşlar edinmeye mi çalışıyordun?” diye onunla dalga geçen Halias’ın gözleri keyifle ışıldıyordu.

“Hayır,” diye homurdandı Tadark. “Olan biteni daha iyi görmek istedim.”

“Ah, şimdi anladım!” diyerek güldü Halias. “Sen prensesleri değil, manzarayı korumakla görevlisin!”

“Halias, biz bu kadar zaman boşuna uğraşmışız besbelli,” diyen Destari, Halias’ın başladığı espriyi devam ettirdi. “Kraliyet ailesine değil, kraliyete ait bitki örtüsüne odaklanmamız gerekiyormuş!”

Tadark’ın sinirinden kudurduğu her halinden belliydi. “Tamam, uzatmayın artık! İyice dalganızı geçtiniz.”

Genellikle ciddiyetini bozmamaktan yana olan Destari’nin de tıpkı London gibi Tadark’ı iğneleyen espriler yaptığını görmek beni güldürdü. Balın arıları etrafına topladığı gibi, besbelli bu genç subay da davranışlarıyla insanların alaycı tepkilerini üzerinde topluyordu.

Destari’nin gevşekliği kısa sürdü ve ilgisini hemen bana yöneltti. Ben de şakalaşma arzumu bastırıp asıl merak ettiğim konuyu sordum.

“London’ın burada ne işi var? Saray sınırlarından içeri girmesi yasak değil miydi?” demek bana zor geldi. Çünkü söze dökünce bu tatsız gerçeği kabul etmiş gibi oluyordum.

Destari konuşmak için ağzını açsa da güç bela sürünerek yanımıza gelip kendini acıyla çimenlerin üzerine atan Tadark'ın iniltileri yüzünden susmak zorunda kaldı.

“Solucanlar kendilerini yalnız hissetmesinler diye mi uğraşıyor-sun?” diyen Halias, Tadark'ın kıvranıp durmasıyla dalga geçerken, bir yandan da parmağıyla çimenlerin üzerinde ilerlemeye çalışan minik bir sürüngeni işaret ediyordu.

Tadark ise onun şakasına cevap veremeyecek kadar beter bir haldeydi.

“Galiba bir yerlerimi kırdım,” diye inledi.

Bir ağacın yanına kadar sürünerek gidip sonunda sırtını yasladı ve yerden bir avuç ot yolup parmaklarının arasında ezerek acısını bastırmaya çalıştı. Deneyimli subayların yanında böyle bir görüntü yaşanmasından mahcup olan Orsiett de Tadark'ın yanına çökerek onu teskin etmeye gayret etti.

Destari ise, tıpkı bizim gibi Halias'ın Tadark hakkında yaptığı yoruma gülmekle meşguldü.

“London'ın bu adamların arasında ne aradığını sordun, değil mi?” dedi nihayet.

Başımı salladım.

“Nedeni Cokyri'li delikanlının varlığını teşhis eden ve yakalatan kişinin London olması. Komutan Cannan'ın evine gidip tutsağı teslim etmenin karşılığında, kralla bire bir görüşme yapmak istediğini söylemiş.”

Olaylar kafamda yerli yerine oturmaya başladığı için içimin rahatladığını belli eden bir ses çıkardım. Oysa Miranna hâlâ gördüklerinin etkisindeydi.

“İyi de, Cannan'ın bütün askerleri şehri bir Cokyri'li bulmak için altüst ederken, nasıl olmuş da onların gözden kaçırdığı birini London görebilmiş?”

Halias ve Destari birbirlerine anlamlı bir bakış atarak bizimle ne kadar açık konuşabileceklerini kestirmeye çalıştılar. Nihayet Destari söze girdi.

“London, Cokyri Savaşı sırasında bu insanların görünüş ve davranış biçimleri hakkında, sıradan bir Hytanica askerinin sahip olabileceğinden çok daha fazla tecrübe sahibi oldu.”

Miranna bu açıklamayla tatmin olduğunu gösteren bir jest yaptı. Ben ise, annemin verdiği bilgiler sayesinde, London’ın diğer askerlerden farklı olarak nasıl bir tecrübeye sahip olduğunu çok daha iyi biliyordum.

O akşamüstü, olanlar hakkında endişe ve hayret dolu yorumlar içeren sayısız konuşma, sarayın koridorları boyunca bir nehir gibi aktı durdu. Ben ise dışa yansıyan silik, anlaşılmaz seslerden bir anlam çıkarmaya çalışarak taht odasının dışındaki bekleme salonunda saatler boyu oturdum.

Miranna’yla birlikte öğlen yemeği yedik. Sonrasında o yapması gereken başka işler olduğunu söyleyerek benden ayrıldı. Ondan ayrılır ayrılmaz hemen bekleme salonunun yolunu tuttum. Destari, London’ın yaptığı gibi sırtını büyük girişin yanındaki duvara yaslayarak ayakta durdu. Tadark ise incittiği ayağının verdiği rahatsızlığı azaltacak pozisyonu bulabilmek için, ağırlığını bir ayağından öbürüne vererek ayakta durmayı denedi. O acıyla her yüzünü ekşittiğinde, ağaçtan inmeye çalıştığı ve pek de zarif sayılmayacak bir şekilde yerle temas ettiği anın görüntüsü gözlerimin önüne geldi ve acıyarak gülümsedim.

İkisi de konuşmamalarına rağmen varlıkları bana fazla geliyordu. Tadark’ın hafif iniltileri bile odanın sessizliğini bozuyor ve anlamlı düşünceler üretmekte zorlanan zihnimi daha da bulandırıyordu.

Zihnimi sakinleştirme çabalarım, taht odasına ait büyük kapının gıcirtısıyla bölündü ve London, askerlerle birlikte dışarı çıktı. Benim varlığımı fark eder etmez onların arasından sıyrıldı. Ancak

yüzünde, orada olmam konusunda ne hissettiğini gösteren bir ifade mevcut değildi.

Bana, “Prenses,” diye hitap ederek, kısa bir baş eğmeyle resmî bir selam verdi.

“Lütfen, bıraktığımız yere dönmeyelim,” diye sızlanıp bir önceki konuşmamızdaki tutumuna devam etmemesini diledim.

Bu sözlerimin ardından bekleme salonuna bir sessizlik çöktü. Öyle ki neredeyse askerlerin nefes alışlarını duyuyordum. Yine de London cephesinden ateşli bir cevap gelmemesi, bana karşı kızgınlığının azaldığına dair bir işaret gibiydi.

“Babamla konuştunuz sanırım?” diye konuşmaya cesaret ettim.

London sadece başıyla onay verdi.

“Duyduğuma göre başarılı bir av olmuş,” diyerek dikkatli bir biçimde devam ettim. “Bu onu memnun etti mi?”

“Öyle olmalı.”

“O zaman?..”

“Babanız kolay affeden biri değildir.”

Duygularımı saklamak için gözlerimi taş zemine eğdim. Gösterdiği başarı karşısında, babamın London’ı tamamen affedeceğini ummak çocukçaydı. Yine de kalbimi bu ihtimale bağlamış ve yeniden birlikte olmamızın önündeki engellerin ortadan kalkmasını dilemiştim. Ancak babamın güvensiz ve katı tutumunu tek bir davranışla ortadan kaldırmak besbelli mümkün olmamıştı. Dilimin ucuna gelenleri söylemeden edemedim.

“Ya sen, London? Sen affedebilen biri misin?”

“Bazıları böyle olduğumu söyler,” derken ses tonu beni umutlandıracak kadar berrak ve acıdan arınmış gibiydi. Derken o hüznünlü gölge geri geldi. “Ama bazı şeyleri affetmek o kadar kolay olmayabilir.”

Utanç içinde olmama rağmen gözlerimle gözlerini bulmaya ve yüzünde beni rahatlatacak ufak bir ifade yakalamaya çalıştım.

Süslü ifadeler arayacak halde değildim “London... ben çok üzgünüm,” demek yeterli olur diye umdum.

“Biliyorum,” derken sakindi. Aramıza yeniden huzursuz bir sessizlik girdi.

Gözleri, muhtemelen London taht odasından çıktığı andan itibaren sırtım duvardan ayırıp bütün dikkatini aramızdaki konuşmaya vermiş vaziyette bekleyen Destari'ye kaydı.

“Artık gitmeliyim,” diyerek yanımdan ayrıldı ve birkaç kelime de onlarla konuşmak için eski dostlarının yanına gitti.

London saraydan ayrılırken, onu bir daha ne zaman görebileceğimin endişesi içime düşmüştü. Onu en iyi tanıyan insan olduğu için bunu sorabileceğim tek insan Destari'ydi. Onunla baş başa konuşup beni rahatlatması için bir fırsat gözledim.

“Beni affedebilecek mi?” diye inleyerek Destari'nin gözlerinin içine baktım.

“Bilemem,” derken, kara gözlerinin derinlerinde gizli düşünceleri anlamam mümkün değildi. “London kimseye kolay güvenmez. Güvenini boşa çıkaranları da kolay kolay affetmez.”

Destari'nin sözlerinin arkasında bilmediğim bir geçmiş olduğunu hissettim.

“Konuşmandan onun başka bir ihanete uğradığını bildiğini anlıyorum. Eğer bunları benimle paylaşırsan belki kendimi nasıl affetebileceğimi bulmak için bir şansım olur.”

Destari besbelli Tadark'ın olduğu bir ortamda London'ın özel yaşamı hakkında bilgi verme arzusunda değildi.

“Tadark,” diye sertçe emretti. “Hemen saray girişindeki hole git ve orada bekle. Biz de birkaç dakika içinde geleceğiz.”

Tadark üstüne karşı çıkmaya cesaret edemeyeceği için hemen denileni yaptı ama bekleme odasından çıkarken Destari'ye hoşnutsuz bakışlar göndermeyi de ihmal etmedi.

Destari, bana ne kadar açık davranabileceğini ölçmek ister gibiydi.

“London'ın Cokyri Savaşı sırasında esir düştüğünü biliyorum,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. “Eğer anlatacağın hikâye o döneme aitse rahat olabilirsin.”

Destari'nin çatık kaşları kısmen gevşedi. Benim London'un geçmişiyile ilgili bilgiye sahip olmadığımı zannettiği belydi. Kısa bir tereddüitten sonra anlatmaya başladı.

"Evet, söz edeceğim olay tam da o döneme ait."

"Anlat lütfen, Destari," diye ısrar ettim.

"London esir düşmeden önce, soylu ailelerden birinin kızıyla nişanlanmıştı."

Destari şaşkın yüz ifadem karşısında bir an duraksadı. London'ın hiç evlenmediğini biliyordum. Ama sebebinin, askerlik görevine duyduğu bağlılık olduğunu zannederdim. Destari'nin sözleri ise bana bir kez daha onun yaşamı ve gerçek kişiliği hakkında ne kadar az bilgi sahibi olduğumu fark ettirmişti. O kadar bencil davranmışım ki onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye bile çalışmamışım. Derin bir nefes alıp korumamın sözlerine devam etmesini bekledim. Destari, oturmaya ihtiyacım olacağını düşünerek dirseğimden tutup beni bir iskemleye yönlendirdi. Yerime yerleşince de duygu katmamaya çalıştığı bir sesle hikâyesini anlatmaya girişti.

"Nişanlısı, esir düşmesinden sonra neredeyse bir buçuk yıl kadar onun geri dönmesini bekledi. Bu arada herkes London'ın öldüğüne inanmaya başlamıştı. London'm mucizevi dönüşünden birkaç ay önce, ailesi kıza yeniden evlenmesi için baskı yapmaya başladı. Çünkü artık yirmi iki yaşına gelmişti ve bir süre sonra yeni bir koca adayı bulması imkânsız hale gelebilirdi. Kız başlangıçta bu önerileri kesinlikle reddetti. Çünkü London'ı çok sevmişti. Ancak sonunda pes edip kendinden bir hayli yaşlı bir erkekle evlenmeyi kabul etti. Bu evlilik gerçekleştikten çok kısa bir süre sonra da London bir gün aniden çıkageldi.

"Hytanica'ya yarı ölü bir halde döndüğünü biliyorsun sanırım. Dolayısıyla, nişanlısıyla ilgili bu durumu hemen öğrenmesi mümkün olmadı. Ama iletişim kurmayı başarır başarmaz ilk sorduğu şey kız oldu ve gerçeği ona anlatma görevi bana düştü."

Destari unutmaya çalıştığı bir anıyı hafızasının derinliklerinden çekip çıkarmak istercesine ensesini ovuşturmaya başladı.

“Bunu öğrenmek onun için hiç de kolay olmadı. Korkarım, bu sınav onun için öncekinden de zorluydu. Aylar boyunca onu kendine getiremedik. Tamamen toparlandığındaysa eskisinden de daha içine kapanık bir adam olup çıkmıştı.”

Destari anlattığı hikâyeden dolayı yorgun düşmüş gibiydi.

“O günden bu yana kimseye bağlanmadı. Daha doğrusu bağlılık duymasını gerektirecek ilişkilere girmemeye dikkat etti. Senin özel koruman olmasından dolayı aranızda kurulan yakınlık, bu kuralın dışında kalan tek ilişkisidir.” Destari cümlesini bitirmeden duraksayıp şöyle bir nefes aldı. “London nişanlısını onun geri döneceğinden şüphe ettiği için hiç bağışlamadı. Ona güvenini kaybettiğin için seni de bağışlayamayabilir.”

London’ın trajik olaylarla örülü geçmişi beni sözsüz bırakmıştı. Yeniden konuşmayı becerebildiğim zaman usulca sordum. “Kimdi o kadın?”

Destari önce duraksadı sonra da başını iki yana salladı. “Bunu söylemek bana düşmez. Ama belki bir gün London bunu seninle paylaşır.”

Alt dudağımı dişleyerek ona bakmaya devam ettim. Sonra da London saraydan uzaklaştırıldığından bu yana aklımı kemiren soruyu, bütün tepkisini göze alarak ona da sormaya cesaret ettim.

“London’ın Başrahibe’yi teşhis ettiğini ikimiz de biliyoruz. Sence onu serbest bırakmış mıdır?”

Destari soruma her zamanki kendine özgü tarzıyla cevap verince hiç şaşırmadım.

“Onu serbest bırakıp bırakmadığını bilemem. Tek bildiğim şudur; London daima Hytanica’nın çıkarlarını her şeyin üzerinde tutarak davranmıştır ve eğer tutsağı serbest bıraktıysa bunun da mutlaka iyi bir sebebi vardır. Onun bir hain olmayacağına hayatım üzerine bahse girer ve ölümün üstüne gitse gözümü kırpmadan onu takip ederim.”

Onun, arkadaşına gözü kapalı inanışına imrenirken kendime acıdığımı hissettim. Kendimi onun yaptığı gibi güven içinde kaderin akışına teslim edebilmeyi nasıl da isterdim.

Destari'yle birlikte, Tadark'ın yanına gitmek için büyük kapının yanından hole doğru ilerlerken, ikimizin de üzerine bir ağırlık çökmüştü sanki. Tadark'ın sohbetin dışında bırakılmaktan hiç hoşlanmadığı her halinden belliydi. Yine de adımlarını bizimkine uydurmaya gayret etti. Odama çekilip bir şeyler yedikten sonra yatağa girdiğimde, kendimi duygusal açıdan tükenmiş hissediyordum. Karanlıkta uzanıp uykunun beni teslim almasını beklerken, Destari ve Tadark'm atışıklarını duydum. Sadece Tadark'ın sözlerini seçebildim. "Hiç heveslenme! Kanepe benim, koltuk *senin*."

10. BÖLÜM

UYGUNSUZ BULUŞMA

Ertesi sabah geç kalktım ve Sahdienne'in yardımıyla giyindim. Oturma odasına geçtiğimde kahvaltım küçük bir sehpanın üzerinde beni bekliyordu. Tadark, asli görevi prensesi değil, prensenin kahvaltısını korumakmış gibi büyük bir ciddiyetle başında bekliyordu. Destari ise ortada yoktu. Nasıl ki varlığıyla bulunduğu yeri dolduruyorsa yokluğu da hemen kendini hissettiriyordu. Sahdienne gidince, benim için bırakılan tepsiyi alıp şarap rengi kadife koltuklardan birine yerleştim.

"Destari nerede?" diye sordum, ardından kahvaltı tabağının üzerindeki örtüyü açtım. Yeni pişmiş ekmek ve omletten iştah açıcı bir koku yükseliyordu.

"Bu sabah Muhafız Birliği Komutanı tarafından çağrıldı," diyen Tadark hâlâ masanın başında sallanıp duruyordu.

"Çağırılma sebebi belli mi?" diye sordum daha fazla açıklama yapmasını bekleyerek. Son gelişmelerden dolayı her şeyi sorgulama ihtiyacı duyuyordum.

"Bilmiyorum... bana açıklama yapılmadı," derken umursamız bir hava takınsa da olayların dışında bırakılmaktan ne kadar rahatsız olduğunu gayet iyi biliyordum.

Ben de omzumu silkerek saray politikasına karşı duyduğum açlığı gizlemeye çalıştım ve dikkatimi yemeğime verdim.

Tam yemeğimi bitirip önümdekileri bir kenara ittiğimde kapı çaldı. Tadark'ın açtığı kapıdan içeri giren Destari olunca merakım yine kabardı.

“En son yatağımdan kalkıp korumamı yerinde bulamadığımda art arda yaşanan bir felaket zinciriyle karşı karşıya kalmıştık.” London'ın uzaklaştırılmasına bir gönderme yaparak sorgulamamı haklı çıkarmaya çalıştım. “Şimdi neler olduğunu bilmek istiyorum.”

Elimdeki tepsiyi sehpanın üzerine bırakıp Destari'ye yaklaştım.

Destari, “Bana korumanız olma görevimden alındığım söylendi,” diyerek hafifçe başıyla selam verdi.

“Uzaklaştırılmanın sebebi de söylendi mi?”

Babam ve komutan Cannan'ın yaşantım hakkında bana danışmadan aldıkları kararlar giderek can sıkıcı olmaya başlamıştı.

Destari, “Size nasıl bir açıklama yapacağım konusunda herhangi bir emir almadım,” diye çekimser bir ifade kullandı, “ancak bana yeni bir göreve gönderileceğim söylendi.”

London'ın gidişinin ardından Destari'nin de başka bir göreve yollanmasıyla, Tadark denilen bu adamla baş başa kalacağımı fark etmek, bütün vücuduma hoş olmayan bir hissin yayılmasına sebep oldu.

“Peki, bu göreve *başkasını...*” derken göz ucuyla Tadark'ı işaret ediyordum, “göndermeleri mümkün değil miymiş?”

Destari neyi kastettiğimi çok iyi anladı ve başını iki yana salladı. “Üzgünüm ama görevin niteliği *başkasının* gönderilmesine uygun değilmiş.”

Memnuniyetsiz bir biçimde kaşlarımı kaldırdım. “Neymiş, bu görev?”

“Belki de bu soruları babanıza ve komutana sormalısınız.”

“Ben sana soruyorum,” diye ısrar ettim. “Nasıl olsa cevabı şu ya da bu şekilde öğreneceğim. Beni fazla uğraştırmadan anlatsan daha iyi olmaz mı?”

Bir süre tereddüt ettiyse de söylediklerimde haklı olduğumu biliyordu. Sonunda isteğime boyun eğip tedbirli bir biçimde anlatmaya başladı.

“Cokyria’lı mahkûmu nerede tuttuğumuzu merak etmediniz mi?”

Kapının önünde gidip gelen Tadark’ın da bu cümleleri duyunca durup kulak kesildiğini ve yüzünü Destari’ye çevirdiğini gözledim.

“Herhalde zindanda,” diye cevap verirken, Destari’nin düşüncemin aksine bir açıklama yapacağını farkındaydım.

“Sizce babanız kendi çocuğu yaşında birini, öyle bir zindanda tutacak karakterde bir insan mı?”

“Hayır,” derken sözlerinin ardında yatan anlamı çözmeye çalışıyordum. “Bu durumda onun sarayın içinde güvenli bir yerde tutulduğunu mu düşünmeliyim?”

“Evet, bu daha uygun bir yaklaşım olur.”

“Elbette bu durumda çok deneyimli birinin gözetimi altında olması son derece uygun olur!”

“Kesinlikle mantıklı bir düşünce.”

Aldığım cevaplardan tatmin olarak başımı salladım. “Geriye tek bir şey kalıyor.”

Destari onu kim bilir hangi uygunsuz sorularla sıkıştırmaya devam edeceğimden endişe edercesine yüzüme baktı.

“Bana bir koruma daha verilecek mi?”

“Korkarım hayır!” diyen Destari’nin yüzünde derdimi anladığını gösteren bir gülümseme vardı. “Komutan, son dönemde yaşanan olayların açıklığa kavuşması ve asayişin sağlanmasıyla kraliyet ailesinin güvenliği üzerindeki tehdidin de azaldığına ve alınan sıradışı önlemlerin artık gerekli olmadığına karar verdi.”

Boğazımdan yükselen rahatlama iniltisini güçlükle engelledim. Aldığım haberle kısmen hafiflemiştim. Artık yirmi dört saatimi Tadark’la geçirmek zorunda kalmayacağımı bilmek çok güzeldi. Belki daha küçük dozlarda alındığında varlığı daha kolay tahammül edilebilir hale gelirdi.

“Tamam o zaman,” derken kaygısız görünmeye çalıştım. “Bana açıklama yapma nezaketini gösterdiğin için teşekkür ederim.”

Destari bir baş selamı daha vererek odamdan çıkmaya yeltenmişti ki Tadark’ın, “Dur!” diyen haykırışıyla irkildik. “Bize yeni görevinin ne olduğunu anlatmayacak mısın?”

Destari’nin yüzündeki ifadeden aklımdan geçenleri ifade edecek sözcük bulmakta zorlandığı belliydi. Kısa bir süre Tadark’ı seyredip tek söz etmeden arkasını döndü ve gitti.

Bunu takip eden birkaç gün içinde ne Destari ne de genç mahkûmdan herhangi bir ize rast gelmedim. Bu nedenle onun kraliyet ailesinden uzak, üçüncü kattaki misafir odalarından birinde gözetim altında tutulduğuna karar verdim. Babam ve Cannan her gördüğümde derin tartışmalar içinde oluyorlardı ve konunun yeni mahkûmla yakından ilgili olduğunu tahmin edebiliyordum. Ancak ben yanlarına gidince aniden susuyorlardı. Eğer Destari bana açıklama yapmamış olsaydı hâlâ o gencecik çocuğun, o korkunç zindanda aç ve korkmuş bir şekilde tutulduğunu düşünüyor olacaktım. Ama böyle bir şeye babamın vicdanının elvermeyeceğini hesap etmem gerekirdi. Mahkûmun kimseye zarar vermeyecek şekilde tutulması, elbette ki eziyet çekmesini gerektirmiyordu.

Bu konuları aklımdan geçirirken, babamın yaptığı gibi mahkûmların gelecekleri hakkında karar vermek zorunda kalmayacağıma sevindiğimi fark ettim. Mahkûm genç olabilirdi. Ancak sonuç itibarıyla o bir Cokyria’lıydı ve güvenilmez biriydi. Hytanica’lılar bugüne dek yalnızca yetişkin Cokyri’lerle karşılaşmışlardı. Bu kadar genç birinin hangi amaçla yollandığını anlamaksa çok güçlü. Casusluktan mesaj göndermeye kadar birçok nedeni olabilirdi. Tabii ki bu konuda çok az bilgi sahibi olmaktan dolayı rahatsızdım. Ancak bu araştırmanın çok sıkı ve hatta saray korumaları hakkındaki incelemeden bile daha gizli yürütüldüğünden emindim. Steldor’un da bu konuda daha fazla bilgi

sahibi olacağını zannetmiyordum. Onunla baş başa bir akşamüstü eziyeti daha yaşamak zorunda olmadığım için de çok memnundum.

Destari'nin genç mahkûma göz kulak olmak üzere korumalığını bırakmasının üzerinden dört gün geçmişti. Tadark'ın konuşamayacağı bir yer olduğu için o sabahı kütüphanede geçirmeye karar verdim. Kafamda dönüp duran sorular, sakin ve dingin bir biçimde gözden geçirilmeyi bekliyorlardı. Ancak korumam sürekli London'ın ne kadar yetersiz bir insan olduğuna dair örneklerin üzerine bir yenisini koymaya çalışırken benim kendi düşüncelerimle baş başa kalmam mümkün değildi. Hatta ben kütüphanenin kapısına vardığımda bir tiradın ortasındaydı.

“Hatta, bazen gözlerinin içinde âdeta benimle alay ettiğini gösteren imalı bakışlar gördüğümü bile söyleyebilirim...”

Tadark'a, London'ın onunla sürekli alay ettiğini söylememek için kendimi daha ne kadar tutabilirim diye düşünürken kız kardeşimin de kütüphanede olduğunu gördüm. Pencerenin önündeki minderli sedire, en sevdiği arkadaşı Semari'yle birlikte oturmuş, gevezelik ediyorlardı. Semari'nin bizi ziyaret ettiğinden haberdar değildim. Besbelli iki kafadar gizli bir konu hakkında fısıldaşmakla meşguldü ve biri diğerini dinlerken gülme sesi duyulmasın diye eliyle ağzını kapatıyordu. Kütüphane kapısının açıldığını duyunca ikisi birden konuşmayı kesip bize döndüler.

“Alera! Buraya gel!” diyen Miranna keyifle ayağa fırladı. “Biz de tam son skandallar hakkında konuşuyorduk!”

Gülümseyerek pencereye yanaştım ve tatlı, geveze sohbetlerine katılmaya hazırlandım. Tadark'ın da peşimden seğirttiğini görünce bir el işaretiyle onu şöminenin önünde oturan Halias'ın yanına gönderdim.

“Miranna tam da bana Cokyria'lı mahkûmdan bahsediyordu,” derken Semari'nin parlak mavi gözleri heyecanla ışladı. “Söylediğine göre bir hayli yakışıklıymış.”

Bu sözlerin ardından Miranna'yla birlikte kahkahalara boğuldular. Ben de rahatça sohbet edebileceğim bir yere yerleştim. Mahkûm ger-

çekten de çekici bir erkekti. Ancak çekiciliği Steldor'unkinden oldukça farklıydı. Steldor çok yönlü zevklere sahip, bakımlı bir erkekti. Cokyri delikanlısı ise, insanı bir anda çarpan gözleri, özensiz ancak görmüş geçirmiş haliyle apayrı biriydi. Sadece bir kez görmüş olsam da ondan aldığım derinlik hissini Steldor'da bulamayacağımı biliyordum. Bu hislerimin hiçbirini paylaşmaya niyetim olmadığı için de, konuyu daha farklı bir yere çekmeyi tercih ettim.

"Neden burada olduğu anlaşılmış mı?"

"Açıkçası bu hiç umurumda değil," diyen Semari'nin akıllı bir karış havadaydı. "Ama onunla sohbet etmeyi ve bana ülkesini anlatmasını çok isterdim. Dağların ötesinde yer alan o çöller ülkesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve oraları görmeyi gerçekten çok istiyorum."

"Yetişkinler kadar tehlikeli olamayacağına göre onunla biraz sohbet etmekte ne gibi bir sakınca olabilir?" diyen Miranna da arkadaşının hevesini paylaşıyor gibiydi. "Cokyri'ler hakkında ilk elden bilgi almak için eşsiz bir fırsat!"

Sessizce oturup turnağıyla oynayan Semari'nin kafasına bir şeylerin takıldığı belliydi. Kardeşimden bir buçuk yaş küçük de olsa gösterişli görüntüsü ve neşeli karakteri onları birbirine uygun arkadaşlar haline getiriyordu.

"Aklında ne var?" diye sordu Miranna.

Semari aklından geçenlerin imkânsızlığına üzüldüğüne iç geçirdi.

"Zindanlara inip onu görmemiz mümkün değil. O kadar fazla muhafızın arasından fark edilmeden geçemeyiz!"

Onların bilmediği bir şeyi bilmenin keyfiyle kıkırdadım ve öne doğru eğilip ikisiyle bu küçük sırrı paylaşıverdim.

"Emin misin?" diyen Miranna söylediklerime inanmakta güçlük çeker gibiydi.

Başımı kendimden emin bir ifadeyle salladım.

Semari âdeta kendinden geçmişti. "Mükemmel! Ne yapmamız gerektiğini çok iyi biliyorum."

Kafa kafaya verip arzu ettiğimiz görüşmeyi gerçekleştirecek stratejiyi oluşturmaya başladık.

Semari, daha önceden planladıkları üzere geceyi Miranna'yla birlikte geçirecekti. Ertesi sabah da planımızı uygulamaya koyacaktık. Ben mahkûmun göz altında tutulduğu odayı saptamak için misafirlere ayrılan katta bir keşif gezisine çıktım. Onu sarayın en uzak köşesindeki odalardan birinde tutmayı tercih edeceklerini düşündüğümünden üçüncü kata çıkmak için kraliyet ailesine ayrılan merdivenleri kullanmadım. Bu katta misafirler olmadığı sürece, muhafız bulundurmak alışılmış bir durum değildi. Yine de çok dikkatli olmam gerekiyordu. Çünkü Destari'yle burun buruna gelmeyi istemezdim.

Keşif gezimi tamamlayıp kütüphanede oturan Miranna ve Semari'ye rapor vermem gerekiyordu. Tek endişem, burnumun dibinden ayrılmayan Tadark'ın bana ayak bağı olmasıydı. Ama korktuğum gibi olmadığını söylemeliyim.

"Burada ne işimiz olduğunu anlamıyorum," diyerek vakit geçirmek için seçtiğim aktiviteden pek hazzetmediğini belirtti.

"Tadark, senin görevin beni anlamak değil, bana eşlik etmek."

"Ya, olmamamız gereken bir yere geldiysek? Destari'nin misafir odaları hakkında bir laflar ettiğini hatırlıyorum..."

"Sana sessiz olmanı emrediyorum... Tad," diye onu sustururken, bu takma isimden ne kadar nefret ettiğini hatırladım.

"Beni böyle çağırmayın." Tadark'ın kahverengi gözleri duyduğu hoşnutsuzlukla kısıldı.

"Eğer sesini kesersen bir daha sana Tad dememeye söz veririm."

Bu sözlerim üzerine anlaştık dercesine başını salladı ve âdeta ağzı mühürlenmişçesine tek bir kelime dahi etmedi.

"Şimdi, sen burada dur. Birkaç dakika içinde geri geleceğim."

Tadark biraz huzursuzlandıysa da denileni yapmayı kabul etti.

Misafirlere ayrılan bölümde beş tanesi sarayın dış duvarları boyunca yerleştirilmiş, ikisi de penceresi ve dışarıyla bağlantısı olmayan yedi tane daire vardı. Bu kanadı kuşatan koridor boyunca yürüdüğüm

zaman her bir odanın önünden geçerek tekrar Tadark'ı bıraktığım noktaya geri gelmem mümkündü.

Önce batıya doğru yürüdüm, sonra da kuzeye dönüp hizmetkârların bölümü ile misafirlere ayrılan kanadın kesiştiği yere vardım. Yolun sonuna gelince, duvardaki kolonun ardına saklanıp Destari'yi gözlemeye başladım. Destari, bana arkasını dönmüş dışarıyla bağlantısı olmadığını söylediğim iki iç daireden bana yakın olanın kapısı önünde duruyordu. Cokyria'lı mahkûmun bu odada kaldığını anlamam için üzerine ayrıca işaret koymalarına gerek yoktu. Bu davetsiz misafirin, penceresi olmayan odalardan birinde tutulması gayet mantıklıydı.

Ön tarafa inen merdivenlere doğru geri geri gittim ve aşağı indiğimde Tadark'ı bıraktığım duvar dibinde uslu uslu beni beklerken buldum. Kraliyet yemek salonunun önünden hızla geçip Miranna ve Semari'yle buluşacağım kütüphaneye doğru koşar adım yoluma devam ettim. Onları da bıraktığım gibi pencerenin kenarında otururlarken buldum. Kendilerine seçtikleri yeni eğlenceyse, yumuşak başlı Halias'ın uzun, sarı saçlarına örgüler yapmaktı.

“Miranna, Semari, çabuk gelin!” diye onları ayaklandırımdı. “Size göstermem gereken bir şey var!” Destari ve mahkûmun yerini saptamış olduğumu hemen anladılar.

Semari ve Halias ayağa kalktı ancak Miranna bir müddet daha yerinde kaldı ve yüzündeki gülümsemenin yavaşça solduğuna şahit oldum.

“Sen iyi misin?” diyen Halias yanındaki iskemleyi pencere önüne doğru çekti.

Miranna, “Evet, gayet iyiyim,” diye fısıldadı. “Sadece biraz bacaklarım titriyor.”

Ardından ayağa kalktı ve bana doğru yöneldi.

“Haydi, bize göstermek istediğin şeye bakalım...”

Ancak sözlerine devam edemedi. Miranna'nın bez bir bebek gibi halının üzerine yığıldığını gördüm. Ona doğru koşup dizlerimin üzerine çöktüm.

Sesim telaştan titrek çıkıyordu. “Mira!”

Miranna yan tarafına doğru dönmüştü. Bütün vücudunu şiddeti giderek artan bir sarsıntı kaplıyordu. Ağzından dökülen sözcükler anlamsızdı. Tıpkı küçük bir çocukken geçirdiği ataklardan birine yalananmış gibiydi. Sırtı kütüphaneye doğru dönük olarak ayakta duran Semari panikten donakalmış gibiydi. Miranna’nın diğer tarafına çöken Halias ise bir kardeşime bir bana bakıyor ve besbelli onu korumak için yapacağı hiçbir şey olmadığından kendini çok kötü hissediyordu. Miranna en son on iki yıl önce atak geçirmişti ve bizler böyle durumlarda yapmamız gerekenlere dair pratiğimizi kaybetmiş gibiydik.

“Tadark!” diye kapının girişinde kalakalan korumama seslendim. “Bhadran’ı çağır! Ona Miranna’nın iyi olmadığını söyle!”

Tadark kraliyet doktorunu bulup getirmek üzere hızla yola koyuldu.

Halias’a, “Çabuk, annemi bul,” derken sözcükler boğazımda düğümleniyordu.

Halias da Tadark’ın ardından hızla kütüphaneyi terk etti. Onun koridorda kayboluşunu izleyen Semari, “Gittiler!” diye fısıldadı.

Aniden spazmları geçmiş gibi görünen Miranna yerinden kalktı.

“Zamanımız çok az,” dedim. “Acele etmeliyiz.”

Semari telaşla kapıya atılırken yüzü heyecandan kıpkırmızı olmuştu. Korumalarımızı başarıyla atlatmış halde üçümüz birden sarayın doğu tarafına giden koridoru takip ettik ve üçüncü kata çıkan merdivenleri tırmanmaya başladık. Üçlünün önderliğini ben yapıyordum. Mahkûmun tutulduğu odayı rahatça gözleyebileceğimiz bir köşede durdum.

Semari koridorun güney ucuna doğru giderken Miranna ve ben misafir odalarından birine gizlendik. Çok geçmeden acı bir çığlık kulaklarımızın zarını patlattı. Ardından bir çığlık daha...

Tam düşündüğümüz gibi, Destari neler olduğunu anlamak için dışarı çıktı ve kardeşimle birlikte saklandığımız odanın önünden geçerek koridorun diğer ucuna yöneldi. Biz de kardeşimle bunu fırsat bilip Destari’nin çıktığı odaya ilerledik. Ben kapı kolunu çevirip hızla

içeri girdim. Miranna'ysa kapıya yüklenip ardımızdan tam anlamıyla kapanmasını sağladı.

Cokyri delikanlısı sade döşenmiş odadaki yatağın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Bir elini ayağa fırlamaya hazırmışçasına yatağa yaslamıştı. Yine de onu ilk gördüğüm zamandan daha sakin bir hali vardı. Yıkanmış ve giysilerini değiştirmişti. Üstüne oldukça büyük gelen siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Bütün bunlar daha da genç görünmesine neden oluyordu. Üzerindeki eşyalar arasında kendisine ait olanlar belki de sadece belindeki kemer ve ayağındaki elde yapılmış deri botlardı.

Sıradışı girişimiz onu şaşırtmış olsa da bunu sadece hafifçe kaldırdığı kaşlarından anlayabiliyordum. Derin mavi gözleriyle sessizce bizi izliyordu. O anda sözcüklerimin beni terk ettiğini fark ettim. Odaya girebilmek için yaptığımız planın bütün ayrıntılarını düşünmüştüm ama onunla karşı karşıya geldiğimizde ne söyleyebileceğimizi hiç düşünmemiştim.

Rahatsız edici bir sessizlik yaşandı. Miranna ve ben ona, o da bize bakıyordu. Sonra ben herhangi bir karşılaşma esnasında yapacağım şekilde kendimi ona tanıttım.

“Lütfen giriş şeklimizi hoş görün,” derken olabildiğince kendimden emin görünmeye çalıştım. “Ben Hytanica Prensesi Alera'yım. Bu da kardeşim Prenses Miranna.” Yanımda şaşkın şaşkın duran Miranna'yı biraz öne ittim. “Misafirimize hoş geldin demek için iyi bir zaman olduğuna karar verdik.”

Konuşmak için hiç acelesi yok gibiydi. Söylediklerimizi değerlendirdicesine bize bakmayı sürdürdü. Tam onun sağır ve dilsiz olduğundan şüphe etmeye başlamışken yumuşak ve nazik bir sesle söze girdi.

“Açık sözlülüğümü bağışlayın Prenses ama ben kendimi bir misafirden çok bir mahkûm olarak görüyorum.” Elini kaldırarak bize kelepçelenmiş bileğini gösterdi.

Yanaklarıma hücum eden kırmızılığı engellemek için kendimle mücadele ettim. Doğrusu almayı beklediğim cevap bu değildi. Dinginliğimi kazanmak için çaba göstermem gerekti.

“Mahkûm bile olsanız size nazik davranıldığını inkâr edemezsiniz. Biz kibarca kendimizi tanıttığımıza göre aynısını sizin de yapmanız beklenir.”

Bize kuşkuyla bakmayı sürdürdü. Besbelli farklı bir sorgulama tekniği uyguluyor olduğumuz ihtimalini tartıyordu.

“İsmim Narian,” diye cevap verirken dahi sesinde bir şüphe gölgesi olduğunu sezdim.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Narian.”

Miranna odaya girmek için kullandığımız stratejinin işlemeden öyle hayrete düşmüştü ki konuşmak aklıma bile gelmiyordu. Neredeyse ona çarpacak gibi bir hızla tam arkasında açılan kapı, son şansını da kaybetmesine neden oldu. Kapının önünde, bir eliyle Semari'nin bileğine yapışmış olan Destari duruyordu. Gergin ifadeli yüzünün ortasında, kara gözleri mücevher gibi parlak ve tehditkâr ışıklar saçıyordu. Kapıyı arkasından kapatıp kızgın bakışlarını üzerimizde gezdirirken, olayların bu şekilde gelişmesine en ufak bir katkısı olmayan Narian dâhil herkesi cezalandırmak ister gibi bir hali vardı.

“Söyler misiniz, sizi buraya getiren hangi *parlak düşünceydi*?” derken sesi tokat gibi yüzümüzde patladı. “Böyle aptalca bir davranış hiçbirinizden ummazdım... özellikle de siz ikiniz!” diyerek parmağıyla beni ve Miranna'yı işaret etti. “*Sevgili prenseslerim!* Böyle beyinsizce bir davranışa sizi iten neydi, söyler misiniz? Haydi, buraya girdiniz diyelim; buradan nasıl çıkacağınızı, böyle saçma bir davranışın hesabını nasıl vereceğinizi hiç düşünmediniz mi? Kendinizden utanmalısınız!”

Kimsenin onu dinlemediğini fark edene kadar bizi azarlamayı sürdürdü. Oysa ne ben ne de kardeşim, bakışlarımızı birbirlerine kilitlenmiş olan Semari ve Narian'dan ayıracak durumda değildik. Semari'nin saçları biraz daha açık renkliydi. Ancak dolgun dudaklarının ve burunlarının şekli, kaşlarının özenli kavisleri birebirdi. Hatta

gözlerinin mavisi bile tıpatıp birbirine benziyordu. Aralarındaki tek belirgin fark, Narian'ın soğuk ve mesafeli, Semari'nin ise duygularını olduğu gibi dışa vuran, masum bakışlarıydı. Yan yana durdukları zaman gösterdikleri benzerlik öyle çarpıcıydı ki bunu daha önce fark etmemiş olmama hayret ettim.

Semari âdeta rüya görür gibi kekeledi. "Kyenn?"

Duruma el koyma gereğini duyan Destari'ye, "Sizi hemen Muhafız Komutanı'na teslim edeceğim! Hem de hepinizi," diye kükredi.

Narian'ın kelepçesini çözdü ve bizi önüne katıp odadan dışarıya, koridorun sonundaki döner merdivenlere yönlendirdi. Yol boyunca da elini şüpheci bir biçimde Narian'ın omzunda tutmaya devam etti. Alt koridora indiğimizde, Halias'la burun buruna geldik. Bir işler karıştırdığımızı fark ettiği ve bunu hiç eğlenceli bulmadığı belliydi. Tadark ise tamamen afallamış görünüyordu.

"Destari!" derken Halias'ın sesinde belirgin bir rahatlama seziliyordu. Güvendiği silah arkadaşının yanında olduğumuzu görmek endişelerini gidermişti. Ancak rahatlamasının kızgınlığa dönmesi çok uzun sürmedi. "Bunları nerede yakaladın?" derken Miranna, Semari ve bana yönelttiği bakışlar hiç de sevimli değildi.

"Tutsağın odasında," diyen Destari de resmen burnundan solu-yordu. Sinirden dikleşen siyah saçları ve çatık kaşlarıyla ürkütücü bir görüntüsü vardı. "Onunla tanışmaları gerektiğine karar vermişler."

Halias'ın Miranna'ya attığı bakışlar, iliklerime kadar titrememe neden oldu. Oysa kardeşim, Halias'a aptal bir kuzu gibi sırtıp kir-pikleri arasından masum bakışlar atmakla yetindi.

Nihayet ne halt karıştırdığımızın ayırdına varan Tadark ise önce bir yutkundu, ardından Halias'ı taklit eden onaylamaz bakışlarını üzerime dikti ama etkisi asla aynı seviyede değildi. Ona sakince gülümsemekle yetindim. Korumamın kahverengi gözleri kocaman oldu ve bebeksi yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti.

Halias, bir yandan Miranna'yı bakışlarıyla ezerken bir yandan da Destari'ye sergilediğimiz muhteşem oyunun detaylarını aktardı.

“Bhadran ve kraliçe şu anda kütüphanede bizi bekliyorlar,” diyerek sözlerini bitirdi.

“Öyleyse onları daha fazla bekletmeyelim,” diyen Destari’yle tartışmaya hiçbirimiz cesaret etmedik.

Halias, Miranna’nın, Tadark da benim yanıma yanaştılar. Destari ise Narian’a dikkat ederek kütüphaneye kadar bizi takip etti. İlk kez Tadark’ın varlığı beni rahatsız etmiyordu. Annem ve babamın yanı sıra bir de London’a hesap vermem gerekmeyeceği için neredeyse sevinmişim. Oynadığımız bu oyuna, London’ın verebileceği tepkiyi hayal dahi etmek istemiyordum.

Kütüphaneye varışımız arzu ettiğimden daha kısa sürede gerçekleşti. Kraliçe ve saray hekimi, bizi görür görmez camın önündeki koltuklardan ayağa fırladılar. Ancak ikisinin de ağzını bıçak açmıyordu. Annem, Miranna’ya ve bana onaylamaz bakışlarını dikip kafasını iki yana sallamakla yetindi. Gözlerinin içine bakamayacak kadar utanıyordum.

Destari, Narian’ın omzundan elini çekmeksizin, kapının önünde duran Halias’ın yanına yaklaştı. İki deneyimli korumanın arasında geçen sözsüz bir konuşmanın ardından Halias’ın bakışları birkaç kez Narian ile annemin yanında durup gözlerini yerdeki mermer karolara diken Semari arasında gidip geldi. Ardından Halias, Narian’ın koluna girdi ve onu pencerenin yanına sürükledi. Sonra da annem ve doktordan epeyce uzakta duran bir koltuğa oturması için emretti.

Destari, Cannan’ı getirmek için kütüphaneden ayrılınca annem biz üç kafadarın halının ortasında topladığımız yere iyice yaklaştı. Her ne kadar daima koruduğu soğukkanlı halini muhafaza etse de söyleyebileceklerini düşünmek beni yine de ürkütüyordu.

“Miranna, bana bütün bu nöbet geçirme hikâyesinin bir oyundan ibaret olmadığını söyle lütfen?..”

Miranna başını iki yana sallayınca bakır sarısı saçlardan bir örtü yüzüne indi.

“Üzünüm anne, ne yazık ki bunu söyleyemem,” diyerek itirafta bulundu.

“Üçünüzün ne derdi olduğunu anlayamıyorum,” diye devam ederken bile annem sesini yükseltmemeyi başarmıştı. “İçinize ne tür bir kötü ruh girdi?”

“Sadece onun neye benzediğini görmek istedik,” diye cevap veren Miranna’nın saçları hâlâ yüzünü örtüyordu.

“Aslında... çok da düşünerek hareket ettiğimiz söylenemez,” diye araya girerken annemin kısa bir zaman önce benimle paylaştığı çocukluk anılarını hatırlamasını ve kendisinin de ne kadar meraklı olduğunu düşünerek bizi hoş görmesini umuyordum.

“İşte bu çok doğru. Düşünebilen insanların yapacağı türden bir iş değil!” derken sesinde her zamanki melodik tondan eser yoktu ve mavi gözleri kızgınlıktan alev almış gibiydi. “Bu delikanlı hakkında hiçbir şey bilmiyoruz! Siz ise yanınızda tek bir koruma olmadan onun odasına dalıyorsunuz. Nasıl bir sorumsuzluktur bu? ”

“O sadece benim yaşımda, anne!” diye çıktı Miranna. “Bize ne kadar zarar verebilir?”

“Aptal çocuk!” Annem söylediklerini yalnızca bizim duyabileceğimiz bir tonda konuşmaya başlamıştı. “Eğer bir Hytanica’lı genç olsaydı, askerî akademideki üçüncü yılını bitiriyor olurdu! Cokyri’lerin askerlerini nasıl eğittiklerini bilmiyoruz ama size pekâlâ zarar verebilecek durumda. Neyle uğraştığının farkında değilsiniz. O bir *Cokyri’li*! Hiçbiriniz o savaş yıllarında yaşananlar hakkında fikir sahibi değilsiniz. Belki olanları bilseydiniz, bugün böylesine rahat davranamazdınız. Onca ölüme, acıya... o soğukkanlı katillerin bir aileyi çoluk çocuk nasıl katledebildiklerine benim gibi şahit olsaydınız, o odaya girmeden önce biraz düşünürdünüz.”

Semari, Miranna ve ben hâlâ ölü kadar sessiz ve nefes almaktan çekinir halde annemin çektiği söylevi dinliyorduk. Bunları duymak, fiziksel bir ceza almaktan daha acı vericiydi.

“Davranışınızdan ötürü öncelikle korumalarınızdan özür dilemeniz gerekir,” diyerek lafı kestirip attı. “Ayrıca hepinize gelecekte daha basiretli kararlar alan kişiler olmak için şapelde dua etmenizi öneririm.”

Bizimle işi bitince dönüp saray hekimine ona ihtiyaç olmadığını söyledi. Annemle konuştuktan sonra kütüphaneyi terk eden hekim, yanımızdan geçerken kınarcasına başını salladı. Annem yerine oturunca, bizler de utançtan başımızı eğerek onun etrafına dizildik. Narian konuşmaya başlayana dek, odaya tam bir sessizlik hâkimdi. Hafif bir aksanı olduğunu da o zaman fark ettim.

“Neden bana o isimle hitap ettiniz? Kyenn kim?”

Semari başını yerden kaldırıp umutla aydınlanan yüzünü, delikanlının tıpkı onunkine benzeyen yüzüne çevirdi. Eminim odada bulunan herkesin aklından geçen şey aynıydı. Semari tam cevap vermeye hazırlanırken Halias onu durdurdu.

“Semari, lütfen mahkûmla bir şey konuşmadan önce, komutanın bize katılmasını bekle.”

O anda sanki bunların söylenmesini beklermişçesine kütüphanenin kapıları açıldı ve Komutan Cannan peşinde Destari’yle içeri daldı. İki adamın sert ve hükmeden varlığı odanın havasını bir anda değiştirmişti. Herkes dikkatini Komutan Cannan’a vermişti ama onun ağzını bıçak açmıyordu. Bakışları Semari ve Narian arasında gidip geldi. Şüphe içinde kıvrandığı belliydi.

Destari ona yaklaşarak fikrini sordu: “Bu duruma ne diyorsunuz, efendim?”

“Aralarında büyük benzerlik olduğu aşikâr,” diye cevap verdi Cannan.

“Bu mümkün mü?” diye askerî protokolü unutarak lafa dalan Halias, son anda kendini toparlayıp ekledi: “Komutanım?”

“Başka bir açıklama bulamıyorum. Kralın bundan haberdar olması lazım!”

11. BÖLÜM

ÖLÜLER DİYARINDAN DÖNÜŞ

Saray bir dedikodu kazanından farksızdı. Haberler inanılmaz hızla yayılıyor ve bu sayede benim de olan biten hakkında bilgim oluyordu. Babamın Miranna ve bana çok kızgın olduğunu biliyordum. Ancak Cokyri’li gencin kimliğini belirleme konusu, gündemini o kadar meşgul ediyordu ki bize, davranış disiplini konulu bir söylev çekmeye henüz zamanı olmamıştı. Ben de bu durumdan oldukça memnundum.

Çılgın planımızı takip eden gün Semari, ailesiyle birlikte sarayı ziyaret etti. Miranna da ben de ziyaretçilerle görüştürülmedik. Dolayısıyla neler döndüğü hakkında bilgi almam çok zordu.

Miranna, Semari’yle görüşmeyi çok arzu ediyordu ama babamdan bunun için izin istemeyi göze alması demek, bize henüz hak ettiğimiz dersi vermediğini hatırlatması anlamına geliyordu. Narian’ın akibeti hakkındaki kararın ne olduğunu çok merak ediyordum. Bu konuda bana kimlerin yardım edebileceğini biliyordum. Ancak hiçbirinin benimle konuşmaktan mutlu olacağını zannetmiyordum.

Babam, meraklı kızına iyi bir ders vermenin zamanının geldiğine inanmış olacak ki nihayet yoğun gündemi içinde zaman ayırıp beni ziyaret etti. Yoğunluğunun henüz başlamadığı erken bir saatte daireme geldi.

O sırada, günlük raporunu vermek ve çalışma programını almak için koridorda bekleyen Tadark kapıyı açtı ve babamın gelişini haber verdi. Kral salonuma girerken yüzü alışılmadık derecede asık görünüyordu. Bense yataktan henüz kalkmıştım ve koltuğumda oturmuş koyu kahverengi saçlarımı taramakla meşguldüm. Sabahın nemli havası insana ürpertici bir serinlik veriyordu. Babamın da gelişiyile bu ürperti artmış gibiydi. Saçlarımı taramayı bırakıp ayağa kalktım ama eliyle bana oturmamı işaret etti.

Konuşmaya başladığında ses tonu duygusuzdu. “Geçen hafta yaptıklarından dolayı çok hayal kırıklığına uğradım, Alera. Beni mantıklı kararlar alma konusundaki yeteneğinden şüphe etmeye yönlendirdin.”

“Biliyorum, babacığım. Üzgünüm!” derken pişmanlığım samimiydi. Ama annemle konuşurken yaptığım gibi boynumu bükmedim.

“Korkarım, bu defa ‘üzgün’ olmak yeterli gelmeyecek, Alera! Yalnız kendini değil, kardeşini ve onun en yakın arkadaşını da tehlikeye attın. Tavrın hakikaten aptalcaydı! Böyle davranarak beni gelecekte yapacakların hakkında da endişeye düşürdün.”

“Benim yerimde olsaydın ne yapardın, Alera? On yedi yaşında ve hâlâ çocukça oyunlar peşinde koşan bir kızım var. Gelecek yıl kraliçeliğin ilan edilecek. Yetiştirilme biçimin düşünüldüğünde, çok daha basiretli davranman beklenmez miydi?”

Konuşmasını el hareketleriyle de desteklemeye başlaması, öfkesinin giderek yükseldiğini gösteriyordu. Bense sessizce yerime oturmuş, eleştiri yağmurunun dinmesini bekliyordum.

“Böyle bir kraliçeye hangi kral eşlik etmek ister? Böyle davranan bir kraliçe eşinin ülkeyi yönetmesine destek mi olur, yoksa aptalca davranışlarıyla onun çabalarını boşa mı çıkarır?”

Beni bir cevap vermeye zorlar gibi sert bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Benimse boğazım tamamen kurumuş ve zihnim babamın acı verici bir açıklıkla ifade ettiği yetersizliklerim dışında hiçbir düşünceye odaklanamaz hale gelmişti.

“Artık birini seçmen lazım, Alera,” diyerek adımlarıyla salonumu arşınlarken, sıkıntıdan bıyıklarının terlediğini görebiliyordum. “Ardımdan tahta geçecek kişinin kim olmasını istediğimi biliyorsun. Yakın zaman içerisinde, nitelikleriyle boy ölçüşebilen bir başka aday ortaya çıkmadığı takdirde Hytanica Kralı olarak son emrim, Lord Steldor’la evlenmen olacak.”

“Ama ben Steldor’la evlenemem,” diye kekeledim. Beynimdeki uyuşukluktan nihayet kurtulmaya başlamıştım.

“Aklında başka biri mi var?”

Babam aniden yürümeyi kesip yüzüme baktı. Benim seçimlerimin uygunluğundan fazlasıyla şüphe ettiği ve benimsediğim adaya itiraz etmeye hazır olduğu ses tonundan belliydi.

“Hayır, başka kimse yok,” derken az önce yaptığı eleştirilerin halen beynimde dönüp durduğunu fark ettim.

“Tam da beklediğim gibi,” diye cevap veren babamın sesinde belli belirsiz bir aşağılama hissettim. “Ben senin namına karar verip Steldor’u sur dışında bir piknik yapmanız için davet ettim bile. Ona seninle baş başa zaman geçirme iznini veriyorum ve senden de boş hayal ve heveslerini bir yana bırakıp Steldor’un niteliklerini ciddiyetle değerlendirmeni istiyorum.”

Babam cevap vermeme beklemeden sırtını dönüp odadan çıkmaya yeltendi. Bense peşinden koşturarak durumu kurtaracak son bir çaba gösterdim.

“Bekle baba! Eminim Miranna da böyle bir geziden çok keyif alacaktır. Senden onun da bize katılmasına izin vermene rica ediyorum.”

Babam geri adım atmaya pek yatkın bir ruh halinde değildi. Ama böyle samimi bir buluşmanın ne kadar stresli olabileceğini o da takdir etmiş olmalı ki önerimi dikkate aldı.

Bense fikrimi geliştirerek aktarmaya devam ettim. “Mesela Miranna’ya eşlik etmesi için de bir genç ayarlanabilir. Böyle bir düzenleme, buluşmanın herkes için daha az gergin ve doğal bir ortamda geçmesini sağlayacaktır.”

Babam bir an düşünmek için sessiz kaldı ve adeti olduğu üzere parmağındaki yüzükle oynadı.

“Fikirlerin beni genelde dehşete düşürse de bu söylediklerinde akıllıca bir yan olduğunu inkâr edemem,” diyerek yumuşadı. “Miranna’ya on gün sonra yapılacak bir piknikte sana ve Steldor’a eşlik edeceğine dair haber göndereceğim.”

Babam daha fazla laf etmeden odamı terk etti. Bense onunla konuşmanın verdiği bitkinlik hissiyle koltuğa çöktüm. Yükselen sabah güneşi ve sözlerinin etkisi âdeta bütün enerjimi emmişti. Birkaç dakika sonra babamın Miranna’ya da uğramış olabileceği aklıma geldi. Birbirimizin hislerini en iyi anlayacak kişiler olduğumuzdan emindim.

Alalecele dairemden ayrılıp Miranna’nın kaldığı bölüme giden koridora yöneldim. Onun da benimki gibi üç odadan oluşan bir dairesi vardı ancak odalarında balkon yoktu. Duvarları süsleyen el işlemleri, ayaklarınızın altına serilen yumuşak tüylü halılar ve zevkli mobilyalarıyla benim daireme oldukça benziyordu. Aradaki en temel fark, onun dairesine çok sevdiği mavi tonlarının hâkim olması, benimse şarap rengini tercih etmemdi.

Halias dairenin kapısını açıp gelişimi haber verdi ve beni içeri aldı. Kız kardeşimi bir koltukta elişi yaparken buldum. Yüzümdeki keyifsiz ifadeyi görünce ayağa kalkıp hemen yatak odasına geçmemi söyledi.

Oturma odalarımız benzer döşenmiş olmasına karşın yatak odalarımız bir hayli farklı bir görüntüye sahipti. Onun odasında uçuk mavi kadifeler ve dantellerle yapılmış aksesuarlar dikkat çekiyordu. Duvarlarda pembe, sarı ve mavi ipek kumaşlardan süsler vardı. Aynı renklerdeki kurdeleler yatağının dört bir yanından sarkıyordu ve işlemeli örtülerle süslenmişti. Kitaplığının ve şifonyerlerin üzerinde çok sayıda bebek yer alıyordu; sevgiyle saklandıkları belliydi.

Yatağının üzerine kendini attı ve bana da aynısını yapmamı söyledi.

“Sorun babam mı?” dedi.

“Elbette.” Somurtarak yanına yerleştim.

“Bu sabah bana da başkalarına örnek olabilecek nitelikte, akıllıca davranışlar sergileme konusunda bir söylev çaktı,” derken yatağın üzerindeki yastıklardan birini kucakladı. “Sevimli bir sohbet sayılmazdı ama en azından tokat falan atmadı. Sizinki nasıl geçti?”

“Bana da tokat atmadı ama söylediklerini duymaktansa tokat yemeyi tercih ederdim. Benimle iyi bir kız evlat olma konusundaki eksiklerim hakkında konuştu.” Biraz tereddüt ettikten sonra anlatmaya devam ettim: “Bana, iyi bir kraliçe olabileceğimden şüphe ettiğini söyledi. Böyle çocukça oyunlar oynayarak ona hâlâ akıllıca kararlar almaya uygun olmadığımı gösteriyordum.”

Gözlerime hücum eden yaşları engellemeye çalışmanın bir faydası yoktu. Ne kadar inkâr etsem de söylediklerine hak vermeden edemiyordum.

“Bence babam ne dediğini bilmiyor,” diyen Miranna ellerimi şefkatle ellerinin arasına aldı. “Mükemmel bir kraliçe olacaksın. Sadece bir olaydan yola çıkarak hakkında karara varması çok yanlış.”

“Mira, babam bu krallığı yıllardır yönetiyor. Bir kraliçenin sahip olması gereken özellikleri hepimizden iyi bildiğini düşünüyorum.”

“Yaptığımızın akıllıca olmadığını biliyorum. Ancak senin de üzerine fazla gelmiş. Sen bir vârisin sahip olması gereken tüm özelliklere sahipsin ve aslında babam da bundan şüphe etmiyor.”

“Üstelik bana ‘gerekli özelliklere sahip’ bir aday gösteremediğim takdirde, Steldor’la bir an önce evlenmemi emredeceğini de söyledi.” Elimini sıkıntıyla ellerinin arasından çekip yatağın örtüsüyle oynamaya başladım.

Miranna söylediklerime tepki gösterdi. “Emredecekmiş, öyle mi?!”

“Evet! Ne yapacağım ben, Miranna? Steldor’la evlenmem söz konusu olamaz!”

“Bu konuşma tarzı babama hiç uymuyor,” diyerek şaşkınlığını belirtti. Bana bakan gözlerinde şefkat vardı. “O herhalde... kendini biraz fazla stres altında hissediyor. Eminim zaman içerisinde biraz daha gevşer... ve alıştığımız esprili haline geri döner.”

Beni rahatlama çabası pek de işe yaramadı. Çünkü onun sesinde de şüphe vardı.

“Ya dediğin gibi olmazsa? Ya beni gerçekten onunla evlenmeye zorlarsa? Ben daima, zeki, olgun ve anlayışlı bir erkekle evlenmeyi hayal ettim; öyle ki Hytanica tarihindeki en iyi kral olacaktı! Sence itici bulduğum bir erkekle evlenmeye zorlanmadan önce, böyle biriyle tanışabilmek için ne kadar şansım ve zamanım kaldı?”

Kardeşim, “Sakin ol, Alera!” diye ısrar etti. “Her ne kadar senin Steldor hakkındaki olumsuz görüşlerine katılmasam da insanın sadece âşık olduğu erkekle evlenmesi gerektiğini düşünüyorum. Babama biraz zaman tanı. Eminim o da seni anlayacaktır.”

Bir müddet sessizlik içinde oturduk. Sonra Miranna zıplayıp ayağa kalktı.

“Haydi bakalım! Biraz hava değişikliği ikimize de iyi gelecektir. Dışarı çıkmaya ne dersin? Gidelim ve sarayı da endişelerimizi de bir müddet arkamızda bırakalım!”

“Biraz gezmekten zarar gelmez, değil mi?” diye sızlanarak teklifini kabul ettim.

Miranna, bir saç buklesini parmağında döndürerek alternatiflerimizi zihninden geçirdi. Sonra da aniden kararını verdi.

“Bence bugün pazar yerine gitme günü. Etrafa şöyle bir göz gezdirelim.” Elimden tuttu ve beni ayağa kaldırdı. “Kimbilir, belki yol üzerinde alternatif adaylara da rastlayabiliriz!”

İçinde bulunduğum durumu hiç komik bulmasam da yaptığı espiye gülmeden edemedim.

İki saat sonra, peşimizde Tadark ve Halias’la sarayın avlusundan dışarı çıkıp şehir merkezine doğru yola koyulduk. Bir süreliğine on santimetre genişliğindeki ana yolu takip ettik. Bu yol, şehrin tam ortasından geçip batıya doğru ilerlediğimizde bizi pazar yerine götürürdü. Şehrin pazar yeri diye anılan bölgesinde, aklınıza gelebilecek her tür küçük esnafın dükkânları, dar sokaklar boyunca serpiştirilmişti. Yol boyunca

karşımıza pastaneden tuhafiyeciye, kumaşçıdan mücevherciye kadar birçok dükkân çıktı. Günün sonunda kepenklerle örtülen vitrinin alt tarafına yerleştirilmiş tezgâhlar üzerinde mallarını sergiliyorlardı. Tezgâhların üst kısmı tenteyle kaplıydı. Üzerinde bulunduğumuz caddedeki dükkânların tabelaları eyer ve koşum imal eden ve deri işleyen esnafların toplandığı bir bölüme girdiğimizi gösteriyordu. Bir sonraki sokakta ise kasap, manav ve mum imalatçıları vardı.

Dükkânların bittiği yerde cadde geniş bir çayıra açılıyor ve ilerideki tepenin üzerinde Hytanica Askerî Birlikleri'nin üssü yer alıyordu. Normal zamanda boş olan bu çayırılık alanda, o gün geçici olarak kurulmuş esnaf çadırları ve tezgâhlar vardı.

Haftada bir gün bu alanda kurulan pazar, birçok esnafın ilgisini çekmişti. Çiftçilerin yanı sıra, civar köylerde yaşayan insanlar da el sanatlarını sergilemek için pazar yerine gelirlerdi. Bazen bunlara gezgin tüccarlar da katıldıkları için satılan ürünler büyük değişiklik gösterebilirdi. Mobilyadan el aletlerine, kürkten cam eşyalara, egzotik baharatlardan yağ ve parfümlere, tencere ve tavalardan değişik kumaşlara, dantellere kadar birçok ürün burada alıcıların beğenisine sunulurdu.

Komutan Cannan'ın uyarıları doğrultusunda, şehre indiğimiz zamanlarda gösterişli kıyafetler yerine, halktan birinin kullanabileceği türde elbiseler giymeyi tercih ederdik. Temkini asla elden bırakmak istemeyen Cannan, kimliğimizi belli etmeyecek şekilde gezmemizi daha güvenli bulurdu. Üniformalı muhafızlarla gezmeye çıkmış iki kadını halktan biri gibi görmek mümkün olmayacağı için koruyucularımız da gündelik kıyafetlerle bizi takip ederlerdi. Neyse ki Halias bugün bizim biraz kişisel özgürlük alanına sahip olmamızda sakınca olmadığına karar vermişti. Bu durumda, özel korumamın dirseğimden tutarak yanımda gezmesine gerek kalmadan yürüyebiliyordum. Elbette Tadark bundan memnun değildi ama ondan daha üst rütbeli olan Halias'a itiraz etmesi de mümkün değildi.

Tezgâhlar ve çadırlardan oluşan kalabalığın içine daldık. Dört bir yanımızda, mallarını överek müşterilerin ilgisini çekmeye çalışan tezgâhtarlar, pazarlık eden müşteriler, ağlayan çocuklar ve onları susturmaya çalışan anneler vardı. Bu canlı ortamın verdiği enerji hemen moralimi yerine getirdi.

“Ah, şuraya bak!” dedi Miranna. Eliyle sebze tezgâhlarının yanında duran ve yüksek boyuyla onlarca insanın arasından seçilen yirmi yaşlarında bir erkeği işaret ediyordu.

“Oldukça yakışıklı biri... bence onunla evlenebilirsin!”

“Eminim böyle bir seçim, babamın benim hakkımdaki fikirlerini çok olumlu etkiler,” diye dalga geçerek cevap verdim. “*Ekselansları, izninizle ben bir sebze tüccarıyla evlenmek istiyorum... tabii sebze tüccarının yardımcısı da olabilir,*” diyerek durumu babama aktardığım sahneyi canlandırdım.

“İtiraz ederkenki yüzünü görmek çok eğlenceli olabilirdi!”

O haftanın ürünlerini inceleyerek tezgâhlar arasındaki gezimize devam ettik. Miranna bir eşarp denerken tam arkamızdan tanıdık bir ses geldi.

“Mira!” Semari parıldayan gözleri ve heyecandan pembeleşmiş yanaklarıyla kalabalığın arasından kendine yol açmaya çalışıyordu.

“Semari!” Bize doğru gelen sevgili arkadaşını görmekten çok mutlu olmuştu. “Nasılsın?”

“Babam yaptıklarımızı duyunca çok kızdı ama artık üzüntümden eser kalmadı,” dedi Semari. Yüzündeki gülümseme bunu kanıtlıyordu. “Zaten o da kızgınlığını çoktan unuttu.”

“Narian yüzünden mi?” diye konuyu akıllarımızı meşgul eden olaya –Semari ve Cokyrı’lı delikanlı arasındaki inanılmaz benzerliğe– getirdi Miranna.

Semari başını salladı ve alışveriş edenlerin oluşturduğu kalabalıktan rahatsız olmadan konuşabileceğimiz bir tezgâh kenarına çekildi.

“Kral ve Komutan Cannan bizi çağırıp kaybolan bebeği teşhis etmek için fiziksel özellikleri ve yaşı dışında bir ipucu olup olmadı-

ğını sordular. Annem, Kyenn doğduğunda sol kulağının arkasında hilal biçiminde bir doğum izi olduğunu hatırladı. Komutan Narian'ı incelediğinde tam da annemin tarif ettiği işareti taşıdığını gördü! Sence insanların bu kadar sıradışı bir izi taşımaları ne kadar tesadüf olabilir?”

“Böyle bir ihtimal göremiyorum,” derken kendimi tamamen hikâyenin büyüüne kaptırmış bir haldeydim.

“Kral da komutan da tutsağın, ailemizin kaybolan üyesi olduğuna karar verdiler.”

“Peki, şimdi ona ne olacak?” diye soran Miranna'nın da en az benim kadar etkilendiği belliydi.

“Eh, elbette annem ve babam onun eve gelip bizimle yaşamasını istiyorlar. Ancak henüz tam anlamıyla güvenilir bir durumda olmadığı gerekçesiyle şimdilik sarayda göz altında tutulacak. Komutan bir yandan onun yavaş yavaş Hytanica yaşamına ayak uydurması için eğitilmesi gerektiğini düşünüyor. Bir yandan da davranışlarını gözleyip Cokyri'lerin onu geri gönderme amacını ortaya çıkarmak istiyor.”

“Onunla konuştun mu?” diye üsteledi Miranna.

“Elbette! Komutan onun her hafta bizi ziyaret etmesine izin veriyor. Bu ziyaret günlerinde Destari onu alıp bizim eve akşam yemeğine getiriyor ve ertesi sabah da birlikte geri dönüyorlar. Bizde olduğu süre boyunca hareketleri gözleniyor ama şimdiye kadar hiçbir sorun çıkmadığını söyleyebilirim.”

“Nasıl biri?” diye sorarken heyecandan nefesim kesiliyordu.

“Elbette kayıp kardeşimle tanışmak çok heyecan verici bir durum. Ama aynı zamanda oldukça da garip.” Semari'nin bu konuyu derinlemesine düşündüğü belliydi. “Ben hep ailenin büyük çocuğu olmuştum. Şimdi birinin kız kardeşi olma düşüncesine alışmam gerekiyor. Annem ve babamsa, onun ölümden dönmüş biri olduğunu düşünüyorlar.”

Söylediklerini şöyle bir zihnimde değerlendirdim. Semari'nin abisi Kyenn, doğumundan bir hafta sonra beşiğinden alınmış ve o zaman-

dan beri ölü olduğuna inanılmıştı. Oysa cesedi, Cokyri'ler tarafından surların dışına bırakılanlar arasında bulunmamıştı. Baron Koranis ve Baroness Alatonya'nın, üzerinden 16 yıl geçtikten sonra bile, bu acı olayın etkisinden kurtulamadıklarını ve oğullarının kaderiyle ilgili belirsizliğin onları daima huzursuz ettiğini biliyordum. London'ın esir aldığı bu Cokyri'li delikanlının onların kayıp çocuğu olması mucizevi bir durumdu. Ancak delikanlının bunca zaman Hytanica'nın en büyük düşmanı tarafından yetiştirilmiş olması, evlatlarına kavuşmanın sevincine kısmen de olsa gölge düşürüyordu.

"Çok suskun biri," diyen Semari'nin sesiyle düşüncelerimden uzaklaştım. "Konuşmak yerine gözlemeyi seviyor."

Miranna, "Eh, Hytanica onun için bir hayli ilginç olmalı," diye fikir yürüttü. "Herhalde bizim yaşantımız Cokyri'lerinkinden oldukça farklıdır."

"Doğru tanımın 'ilginç' olduğundan emin değilim. Aslına bakarsan yaşama biçimimizi onaylamaz gibi... sanki daha fazlasını ummuş ve hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali var."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sorguladım.

"Bunun kendini beğenmişlikle bir ilgisi olmadığından eminim. En iyisi bir örnekle anlatmaya çalışayım. Benim silah kullanmayı bilmemem ve kız kardeşlerimle birlikte aldığımız eğitimin toplum kurallarıyla sınırlı kalması, tarih ve politika gibi konularda tamamen bilgisiz olmamız onu çok şaşırttı ve rahatsız etti. Böyle bir eğitimin çok yetersiz olduğunu düşünüyor."

"Hiç Cokyria'dan bahsediyor mu?" diyen Miranna'nın konuşmasının gidişatından memnun kalmadığı ve konuyu kendi ilgisini çeken yerlere getirmek istediği belliydi.

"Söylediğim gibi, pek de konuşkan sayılmaz. Aslında bütün bildiğim şu; Cokyria'dayken bir Hytanica'lı olduğunu öğrenmiş ve buraya gelmeye karar vermiş. Ama bize bunu nasıl öğrendiğini ve eski yaşamının neye benzediğini hiç anlatmadı. Biz de onu fazla zorlamak istemedik. Ama annem ve babam davranış biçimine ve bilgi

seviyesine bakarak, onun üst sınıf bir aile tarafından yetiştirilmiş olduğuna karar verdiler.”

Tam bu aşamada aklıma başka bir düşünce takıldı. “Peki siz ona nasıl sesleniyorsunuz? Sonuçta şimdi iki ismi var.”

“Orası biraz belirsiz,” derken Semari’nin de duygularının karışık olduğunu fark ettim. “Ailem onu Kyenn diye çağırmak istiyor; bu isimle doğmuş ve vaftiz edilmiş ancak o Narian diye çağırılmakta ısrar ediyor. Annem ona bir Cokyri ismiyle seslenmekten hoşlanmasa da, onun isteğine saygı gösteriyor ama babam bunu tamamen reddediyor. Onunla bu konuda konuştu ve kendisini başka yerlerde ve başka insanların yanında Narian veya hangi isimle anılmak isterse öyle tanıtabileceğini ancak bizim çatımız altında olduğu sürece isminin Kyenn olduğunu söyledi. Erkek kardeşimse, Narian dışında herhangi bir isimle çağırıldığı zaman cevap vermeyeceğini ve hangi çatının altında olduğunun bu konudaki kararını etkilemeyeceğini açıkça ifade etti.

“Şimdi sırf babamı kızdırmamak adına hepimiz ona Kyenn diye hitap ediyoruz. Ancak o sadece kendisine Narian diye seslenen aneme cevap veriyor. Bu da gerginliği artırmaktan başka işe yaramıyor. Ayrıca, o ne zaman bir şey sormak istese –ki bu çok az olan bir şey– doğrudan annemi muhatap alıyor ve şayet annem yerine babam cevap vermeye kalkarsa da ona kendisinden daha düşük seviyede birine davranılacak şekilde muamele ediyor.”

“London bana bir kez, Cokyrria’da kadınların erkeklerden daha üstün konumda olduklarını söylemişti,” diye fikir yürüttüm. “Belki de bu yüzden baban yerine anneni muhatap almakta ısrarcı davranıyordur.”

“Bu da bir sebep olabilir.”

Semari birisi onun adını seslenmiş gibi sokağa doğru bakarak yanıt verdi.

“Geliyorum, anne!” Sonra da konuşmaya devam etti. “Sorun şu ki bizimkiler ona nasıl davranmaları gerektiğini anlamakta güçlük

çekiyorlar. Annem ilginin merkezi olmaya hiç alışkın değil ve zaten erkek kardeşimin sorduğu sorulardan bazılarının cevabını hiç bilmiyor. Evimizin reisi babam ve her konuda söz sahibi olmaya son derece alışkın. Ama o da Narian'a, yani Kyenn'i sıkıştırmak istemiyor. Öldüğünü sandığı oğlu hayatta ve babam onu daha iyi tanımayı arzu ediyor. Kyenn'in tavrı ise, hepimizi ama en çok da otorite merkezi kabul edilmeye alışan babamı zora koyuyor."

Anlattığı davranış biçimi gerçekten de Hytanica için çok sıradışıydı. Bir konuda öncelikli yetkiyi kadına vermek ve erkeği ikinci seviye vatandaş kabul etmek, Hytanica'lılar için sosyal kuralların altüst edilmesi anlamına geliyordu. Narian'ın bizim dünyamıza uyum sağlamakta güçlük çekmesi doğaldı.

İsminin seslenildiğini tekrar işitince Semari kalabalığa doğru seslendi: "Geliyorum, anne!" Bize sarılıp vedalaştı ve ailesine katılmak için yanımızdan ayrılırken ekledi: "Bizim eve ziyarete gelmelisiniz. Hem o zaman büyük ihtimalle Kyenn'le de tanışabilirsiniz."

Miranna arkadaşının arkasından, "Ne kadar da şanslı," diye söylendi. "Cokyria hakkında daha fazla bilgi almak için tutuklunun odasına biz girdik. Şimdi onunla aynı evde yaşayan Semari."

"Ah, şekerim, hayat bazen prenseslere bile adil davranmıyor," diye onunla dalga geçtim ama aslında Narian oradayken, Semari'yi ziyaret etmemize izin verilmeyeceğini düşünmek beni de isyan ettiriyor ve mideme kramplar girmesine yol açıyordu. Babamı tanıdığım kadarıyla, Baron Koranis ve Barones Alantonya'nın oğullarını daha iyi tanımak, çocukların ise birbirleriyle kaynaşmak için baş başa vakit geçirmeye ihtiyaçları olduğunu söyleyerek bizim gitmemize engel olurdu.

Gökte toplanan yağmur bulutlarını görünce, "Artık saraya dönsek iyi olacak," dedim. Zihnimi meşgul eden konuyu açtığımda, arkamızda Tadark ve Halias'la parke taşlı yol üzerinde kız kardeşimle yan yana yürüyorduk.

"Babam, Steldor'la yeni bir buluşma ayarlamış," dedim duygusuz bir sesle.

“Sahi mi? Ne zaman?”

“Önümüzdeki hafta. Ne yazık ki onunla baş başa kalmamak için seni öne sürmek zorunda kaldım. Babam seninle birlikte katılabilecek birini ayarlayacak ve dört kişi pikniğe gideceğiz.”

“Hey, bu kulağa harika geliyor! Ne zamandır şehir dışına çıkmamıştık.”

“Yani, bana kızmadın mı?”

“Hem de hiç! Hatta Steldor’la gezmeye gideceğimiz için memnunum. Dikkatini sana yoğunlaştırmasına engel olacağıma garanti veririm!”

Hâlâ kardeşimin nasıl olup da Steldor’la vakit geçirme fikrinden heyecan duyabildiğini aklım almıyordu. Ama bunu tartışacak halde değildim. Ortada ne kadar çok dikkat dağıtan şey olursa komutanın oğlu bitmez tükenmez övünmeleriyle canımı sıkmak için o kadar az fırsat bulurdu.

12. BÖLÜM

PİKNİK

Basit bir piknik adı altında başlayan hazırlıklar, titiz bir planlama gerektiren bir festivale dönüştü. Öncelikle Miranna'ya uygun bir kavalye bulunması gerekiyordu. Babam, Hytanica'nın neredeyse bütün soylu delikanlılarını gözden geçirdi. Yine de içlerinde küçük kızına eşlik etmeye layık olanını bulmakta güçlük çekti.

Ne yiyeceğimiz ve piknik yapılacak yere nasıl gideceğimiz, krallığın gündemindeki diğer konuydu. Ben çevreyi gezerken bir seçim yapacağımızı zannediyordum. Oysa babam, tam olarak nerede olacağımızı saptamaya kararlıydı. Bunun babacan bir kaygıdan ziyade, Cokyri'lerden gelebilecek bir tehlike beklentisinin yarattığı paranoyak güvenlik ihtiyacı olduğunu fark ettim.

Özel korumalarımız da ayrı bir tartışma konusu oldular. Babam her ikisinin birden gelmesine gerek olmadığına, zira Steldor'un güvenilir ellerinde rahat edeceğimize kanaat getirdi. Ama ben Komutan Cannan'ın gideceğimiz yeri sürekli denetim altında tutacağından şüphe ediyordum. Tadark, genç ve duruma daha uygun olduğunu iddia ederek, bizimle gelecek korumanın seçiminde kendini ön plana çıkarmakta ısrar etti. Bu durum elbette ne Halias'ın ne de benim hoşuma gitti. Ancak babamın bir itirazı olmadığı sürece, bize söz düşmezdi.

Babamın emriyle, annem saray aşçılarıyla görüşüp piknik menüsü için bir seçenekler listesi hazırlattı. Önüme gelen liste sayfalar

uzunluğundaydı. Benimse sonuna kadar bakacak halim olmadığı için en baştaki birkaç seçeneği işaretleyiverdim.

Piknik günü gelip çatığında, hazırlıklarından o kadar bıkmıştım ki artık tek istediğim bir an önce bitmesiydi. Miranna'nın heyecanı ise arttıkça artıyordu. Bu ruh halinin, Steldor'a duyduğu hayranlıktan başka sebebi olmadığından emindim.

Haziranın üçüncü haftasında olduğumuz için hava hayli sıcaktı. Bu nedenle, Miranna da ben de uzun etekler ve kısa kollu beyaz bluzlar giymeyi tercih ettik. Ben saçlarımı bir örgü halinde sırtıma bıraktım. Miranna ise genelde Halias'ın yaptığı gibi ensesinde toplamayı tercih etti.

Muhteşem görünümlü iki adet siyah Friesia aygırı tarafından çekilen, özel olarak hazırlanmış bir arabaya binerek kuşluk vakti saraydan ayrıldık. Arabanın ön tarafında sürücünün oturması için yüksekçe bir bölüm ve arka tarafta da oturma yerleri yastıklarla desteklenmiş yolculara ait bir bölüm vardı. Yolcuların binmesi kolay olsun diye oturma bölümü biraz alçak dizayn edilmişti.

Arabayı Steldor süreceği için ben de yanındaki boş yere turmandım. Rahat etmem için, oturduğum yere yastıklar yerleştirdiler. Kavalylem resmî olmayan ama şık bir kıyafet seçmişti; altın düğmeli, göğüs kısmı çift kat kumaşla desteklenmiş, üzerine oturan beyaz bir gömlek ve siyah tayt. Ayrıca her zamanki gibi arka bölümü altı düğmelerle süslenmiş, gösterişli uzun çizmelerini giymişti. Gömleğinin parlak beyazlığı, cildinin ve gözlerinin koyu rengiyle kontrast yaparak nefes kesen bir etki oluştuyordu. Bu kıyafetleri çok bilinçli seçtiğine bahse girebilirdim. Kafasını arkaya çevirdiği zamanlarda onu seyretmekten kendimi alamıyordum.

Miranna'nın kavalyesi ise Temerson isminde tıknaz görünümlü, genç bir erkekti. Boyu aşağı yukarı benimki kadardı. Koyu renk gözleri ve tarçın rengi saçları vardı. Askerî akademinin standart kıyafetiyle, Steldor'un yanında pek sönük kalıyordu. Ama böyle bir karşılaştırma yapılmaması halinde hoş görünümlü olduğu söylenebilirdi.

Miranna ve Temerson arabanın arkasındaki koltuklara yerleştiler. Tadark ise atının üzerinde, arabanın yanından gidiyordu. şehrin sokaklarından geçerken atlarımızın toynakları, parke taşları üzerinde ritmik tıkırtılar çıkartıyordu. şehrin sol yakasında esnaflar yer alırken, sağ taraf sarraf, simsar, berber, doktor gibi iş sahipleri ile tavernalar ve hanlara ayrılmıştı. Geniş yolun daha gerisinde kilise damları, ağıllar ve sayısız ev göze çarpıyordu. nmzdeyse, tüm şehri çepeçevre saran ve dört yanında nöbetçilere ayrılmış kuleleri olan on metre yüksekliğindeki surlar yer alıyordu. Surların içinde yaşamını sürdüren on beş bin kişinin yanı sıra, şehre bağlı civar köylerde de iki bin beş yüz kadar insanın olduğunu biliyordum.

şehir surlarının dışına çıkınca parke taşlı yol yerine bir patika üzerinde ilerlemeye başladık. Yol kıvrılarak bizi kıyıları bir köprüyle birleşen Recorah Nehri'ne doğru götürüyordu. Sonunda, kk bir yan yola saparak nehrin kıyısındaki piknik alanına vardık. Ağaçların vadedilmiş gölgesi ve hızla akan suyun sağladığı tatlı serinlik nedeniyle çok huzurlu hale gelen bu kuytu yere varmamız, tempolu bir srşle bile iki saatimizi almıştı.

Gezintimiz olduğa sakın başladı ama piknik öncesinde oluşan gergin hazırlık evresinin beni Steldor'a karşı daha tahammülsüz hale getirdiğini fark etmem uzun sürmedi. Miranna'nın varlığı elbette işe yarıyordu ama Steldor onunla değil benimle flört etme derindeydi. Atlar varacağımız yere doğru ilerlerken, olabildiğince suskun kalıp onu da manzaraya odaklanmaya teşvik ettim.

Hytanica'nın ekili alanlarında bu mevsimde yeşil filizler boy vermişti. Nadasa bırakılan tarlalarsa vahşi eklerle bezeliydi. Biz arabayla yanlarından geçerken, tarlalarda çalışan çiftçilerin bazıları bize el sallıyordu. Kavalıemse, onlara yüce gönüllü bir edayla karşılık veriyordu.

Sohbet etme konusundaki isteksizliğimden hiç etkilenmeyen Steldor, bir kez daha monolog şeklini alan bir konuşmayı sürdürme becerisini kanıtladı. Birlikte yemek yediğimiz akşam anlattıklarına

oldukça benzeyen cümlelerini art arda dizerken bana doğru yaslanıyordu.

Bir ara, “Kız kardeşine eşlik eden kişinin ismi neymiş bakalım?” diye sordu.

Temerson, utangaç bir biçimde kendini bize takdim etti ama Steldor kendisi olmakla öyle meşguldu ki çocukcağıza olan ilgisi pek uzun sürmedi.

Onun kendini beğenmiş hali sabrımı tükettiği için delikanlıyla ben ilgilendim. “Lord Temerson, sanırım babanızı tanıyorum. Kendisi Battalion Savaşı’nı yöneten ve son on beş yıldır askerî akademide ders veren Yüzbaşı Garreck, öyle değil mi? Ayrıca anneniz Leydi Tanda’nın da annemle arkadaş olduklarını biliyorum.”

Bu sözlerime kız kardeşimin sohbet çabalarına pek az katkıda bulunan Temerson yerine Steldor tepki verdi. Geriye doğru dönüp genç adamı süzerek sordu: “Ah, Temerson yoksa akademide öğrenci misiniz?”

Aslında genç adamın kıyafeti bu soruyu pek gereksiz hale getiriyordu ama besbelli askerlik dışında konuşabilecekleri ortak bir konu da yoktu.

Miranna’nın kavalyesini dikkatle izlediğimde, bu soruya cevap ararken kendini köşeye sıkışmış bir hayvan gibi tedirgin hissettiğini fark ettim. Ağzını açtı ama sesi çıkmadı. O da başını olumlu anlamda iki kez sallamakla yetindi. Steldor’un kişiliği, çekingen tabiatlı bir kişiyi daha da içe dönük hale getirmeye çok müsaitti. Askerî okulda olduğu için çocukcağızın daha önce Steldor ve çetesinin kaba şakalarına maruz kalmış olma ihtimali yüksekti.

Steldor, sanki Temerson bizimle değilmişçesine hakkında yorum yaptı. “Sessiz bir insan! Bana onun yaşlarındaki başka birini çağrıştırdı.”

“Kimmiş bu kişi?” diye sordum. Sonunda sosyal nezaket anlayışım, suskun kalma konusundaki kararlılığıma baskın çıkmıştı.

“Cokyria’lı çocuk.”

“Hytanica’lı demek istiyorsun,” diye düzelttim. Narian’ın gerçek kimliğini biliyor olmalıydı.

Steldor ise benim uyarıma omuz silkti. “Bir Cokyri olarak yetiştirilmiş. Onlar gibi düşünüyor ve davranıyor. Ben bunu bilir, bunu söylerim.”

“O Hytanica doğumlu! Ben de bunu bilir, bunu söylerim,” diyerek Steldor’a itiraz ettim. Narian’ı böyle yargılaması beni şaşırtmıştı.

“Bu tartışmanın konumuzla bir ilgisi yok zaten. Ben sadece; onu saraya getirirken yol boyunca ağzını bıçak açmamasının bana çok tuhaf geldiğini söylemek istemiştım.”

“Belki de başına gelenler onu fazlasıyla etkilemiştir. Hayatım boyunca korkulacak bir düşman sandığım insanlar tarafından yakalansam ve sonra da onların içinden bazılarının gerçek ailem olduğunu öğrensem sanırım ben de suskun kalmayı tercih ederdim.”

“Belki de boş kafalının biri olduğu için konuşacak laf bulamıyordur.”

“Parmağının ucuyla dokunur dokunmaz, hayat hikâyesini anlatmaya başlayan biri olmaması onun aptal olduğunu göstermez, Steldor.” Gördüğüm kadarıyla onunla tartışmaya hevesli olmamdan pek hoşlanmamıştı. Aksi gibi ben de bu durumdan çok zevk alıyordum.

“Neden onu savunuyorsun? Onu benim tanıdığımdan daha fazla tanıımıyorsun ki...”

“Tamam o zaman! Sen de tanımadığına göre onu eleştirme.”

“Anlaşıldı! Bu konuda ortak bir fikre varmamız mümkün değil.”

“Sana tamamen katılıyorum.”

Gezimizin kalan bölümü oldukça sessiz geçti. Steldor ve ben bir daha konuşmadık. Miranna’nın Temerson’ı sohbete ısıdırma çabalarıysa sonuçsuz kaldı.

Steldor arabayı, nehrin yanındaki bir kayın ağacının altına çekti ve atları bağlaması için Tadark’a teslim etti. Temerson, arabadan inmesi için Miranna’ya yardım ederken, ben de istemeye istemeye kendimi Steldor’a teslim ettim. Belime sarılan ellerini, beni indir-

dikten sonra da gevşetmedi. Bunun yerine gözlerini gözlerime dikti ve beni öpeceğini zannettiğim için bütün yüzüme kan hücum etti. Hınzır bir gülümsemeyle beni serbest bırakınca bu tepkiyi almayı beklediğini anladım.

Tadark ve Temerson, piknik malzemelerini sepetlerden çıkarmaya koyuldular. Besbelli böyle işlere el sürmesi gerekmediğini düşünen Steldor'sa, onları izlemeye ve âdeta piknik yeri değil de askerî bir kamp yeri kuruluyormuşçasına emirler yağdırmaya başladı. Yer örtülerimizi sermesi için Tadark'a kafasına göre bir yer işaret ettiğinde kendimi daha fazla tutamadım.

"Ben şurayı tercih ediyorum," diyerek doğrudan araya girdim. Parmağım ile işaret ettiğim yer dereye oldukça yakındı. Tabanı yumuşacık çimenlerle kaplıydı. Üzerinde ise toprağa doğru sarkan dalları rüzgârla tatlı tatlı salman söğütler vardı.

"Hayır," diye itiraz eden Steldor'un son derece hükmeden bir hali vardı. "Örtü tam şuraya serilsin."

Ellerinde yarıya serilmiş örtüyle eğik vaziyette kalan Tadark, doğrulup tartışmamızın bitmesini beklemeye başladı.

"Burada zemin daha yumuşak," dedim ve bütün öğle vaktini tartışarak geçirmeye niyetim olmadığını göstermek için kararlı bir biçimde tercih ettiğim yere doğru ilerledim.

"Benim gösterdiğim yerin daha hoş bir gölgesi var," diye ısrar etti Steldor.

"Ama artık buraya geldim ve örtüyü başka yere sererseniz tekrar yer değiştirmek zorunda kalacağım," derken Steldor'a baygın bir gülümseme göndermeyi ihmal etmedim.

"Tadark örtüyü neredeyse sermişti," diye ısrarını sürdürdü Steldor.

"Ah, eminim bu durumu değiştirmek onu fazla yormayacaktır. Üstelik o yapmasa bile bunu benim için sen yapabilirsin."

Steldor bir an durup beni inceledi. Onunla güç savaşına girdiğim her halimden belliydi. Kontrolünü kaybetmeyi göze alamayarak nazikçe boyun eğerek görünmeyi tercih etti.

“Arzu ettiğiniz gibi olsun, prenses. Örtüyü istediğiniz yere serelim.”

“Teşekkürler,” derken ciddiyetimi korumaya gayret ettim.

Tadark bu ondan istenilebilecek en anlamsız işmiş gibi oflayıp puflayarak örtüyü kaldırdı ve seçtiğim yere serdi. Tartışmamızın bitmesini, elindeki piknik sepetiyle beklemekte olan Temerson’sa besbelli yükünden kurtulduğu için memnun oldu ama herhangi bir yorumda bulunmadı.

Erkekler bizim için hazırlanan içecekleri getirmek üzere tekrar arabaya doğru gittiler. Elbette yükü Tadark ve Temerson taşıdı. Steldor ise organize etti. Miranna ve ben bu esnada örtünün üzerine yerleşmiştik. Kardeşim derin derin iç geçirerek bana döndü.

“Neden Steldor’a düzgün davranmayı denemiyorsun?”

“Çünkü onun havalı hallerine tahammül edecek durumda değilim,” diye savunmaya geçtim.

Miranna, “Ona biraz şans tanı, Alera,” diye ısrar etti. “Şu ana kadar korkunç denilecek bir şey yapmadı. Ayrıca onun bencilce davranışını da söyleyemezsin. O... sadece *Steldor*. Başka türlü davranmayı bilmiyor, hepsi bu.”

“Sanırım kötü davranmadığını kabul etmeliyim,” diyerek biraz geri adım attım. “Eğer bu seni mutlu edecekse günün geri kalanında ona daha iyi davranmaya çalışacağım.”

“Lütfen öyle yap.”

Steldor, arkasında şarap testilerini ve bardaklarını taşıyan Temerson ve Tadark’la yanımıza geldi.

“Yemekten önce, nehir kenarında kısa bir gezintiye ne dersiniz?” derken saygılı davranmaya dikkat etse de sesi bir hayli otoriterdi.

“Önce bir şeyler yemeyi tercih ederim,” diye itiraz ettiğim sırada, az önce kız kardeşime verdiğim sözü tutmadığımın farkındaydım.

“Yürürsek iştahımız açılır.”

“Zaten açım. Bir de yürürsek herhalde bayılırım!”

Steldor ondan hoşlanmadığımın farkındaydı ve bu durumla eğleniyormuş gibi görünmesi sinirlerimi daha da bozuyordu. İnat-

çılığma daha fazla katlanamayan Miranna ayağa kalkıp Steldor'a eşlik etmek istediğini söyledi. Bana da öyle soğuk bir bakış fırlattı ki boyun eğmek zorunda kaldım.

"Şöyle bir düşündüm de yürümek çok da fena bir fikir değil," diyebildim ama sesimin pek içten çıkmadığının farkındaydım.

Ayağa kalkınca Miranna'nın koluna girdim ve bedenimi ona yaslayarak yürümeye başladım. Böylece Steldor'un bana yanaşmasına engel oldum.

Tadark görevini yerine getirmek için, Steldor ise gururundan arkamızdan geldiler. Kafilenin en sonundaysa, bu garip toplulukla nasıl baş edeceğini bilemediği her halinden belli olan Temerson yer aldı.

Hafif eğimli dar yol bizi Recorah Nehri'ne doğru götürdü ve su kenarına doğru genişlik kazanarak nehir boyunca yürümeye uygun bir hale geldi. Recorah'ın yön değiştirerek doğuya akmak yerine, batıdaki tepelere doğru kıvrıldığı noktada suyun genişliği azalıyor ve akışı hızlandığı için kıyıya küçük beyaz dalgalar vuruyordu. Nehrin üzerinden krallığımızın topraklarına geçit veren tek nokta olan köprü epeyce ilerideydi. Cokyria başrahibesinin gizlice saraya sızmasının ardından tehlike kısmen geçmiş gibi görünse de babam ve Komutan Cannan sıkı güvenlik önlemleri uygulamayı sürdürüyorlardı. Bu nedenle köprü çok sayıda asker tarafından korunmaktaydı.

Miranna'yla birlikte nehrin yumuşak kıvrımlarını takip ederek yürüdük. Steldor bir ara bana sokulmaya çalıştı ama ben nehir kenarına oldukça yakın durduğum için kendine yer açamadı. Aptal durumuna düşmekten çekinmiş olacak ki bir kere daha denemedi. Bunun yerine bizim de duyabileceğimiz yükseklikte bir sesle Tadark'la sohbet etti.

"Demek Alera'nın yeni özel koruması sensin?" Sesindeki içten pazarlıklı tonu hiç de hoşuma gitmemişti.

"Öyle, efendim!" Tadark pek gururlanmıştı.

"Senden öncekine göre daha iyi bir iş çıkaracağını umuyorum."

"Bundan şüphenez olmasın!" diye cevap veren Tadark'ın sesi heyecandan çatlıyordu. "London hiç de iyi bir koruma sayılmazdı.

Alera'yı bir dakika bile gözlemekten acizdi. Nasıl olup da bu konuma getirildiğini anlamakta zorluk çekiyorum. Bu kadar önemli bir sorumluluğu taşıyabilecek biri olmadığı çok açıktı."

"Katılıyorum," derken Steldor sahte bir kızgınlık belirtisi sergiledi. "Babamın aksine ben ona hiç güvenmedim. Komutan Cannan, hainin Steldor olduğunu duyunca şok geçirdi. Bense işin böyle sonuçlanmasına neden hayret ettiklerini hiç anlayamadım. Sonuçta hep biraz asi bir hali yok muydu?"

"Aynen! Ben de onun hain olmasına hiç şaşırmadım," diye haykırdı Tadark. Heyecanlı bir oğlan çocuğundan farksızdı. "Onu tanıdığım ilk andan itibaren bana çok şüphe verici biri gibi göründü. Ona asla güvenmedim çünkü aklımın hiçbir zaman Prenses'te olmadığı, başka işlerle uğraştığı çok belliydi."

Bu konuşmalara katlanamayacak bir hale gelmiştim. Tam ağzımı açmak üzereyken Miranna'nın yumuşak sesi bana engel oldu.

"Onları dikkate alma," dedi. "Ne konuştuklarını bilmiyorlar. Ayrıca Steldor bunu bilerek yapıyor. Bütün derdi senin dikkatini çekmek. Cevap vererek onu amacına ulaştırmış olacaksın."

Kız kardeşimin sözlerinde bilgece bir yan olduğuna karar verip kendimi toplamaya çalıştım. Steldor ve Tadark'ın kulağımı tırmalayan konuşmalarına aldırmamaya gayret ettim ama bu davranışı komutanın oğlunu iyice gözümünden düşürmekten başka bir işe yaramadı.

Biraz daha dolaşp piknik yerine geri geldiğimizde, yiyecek sepetleri örtünün üstünde bizi bekliyordu. Tadark arabaya doğru gittiğinde, Temerson da nihayet bize katılmaya karar verdi. Soğuk çorba, peynir çeşitleri, taptaze ekmekler, meyve ve şaraptan oluşan piknik menümüz çok iştah açıcıydı. Ah, bir de komutanın oğlu yanımızda olmasaydı... Yine de ağzı yemekle meşgul olduğunda konuşamadığı için memnundum.

Yemeğin sonuna yaklaştığımızda Miranna olanca tatlılığıyla Temerson'a rica etti.

“Bana nehir kenarına kadar eşlik eder misin? Ellerimi yıkamak istiyorum.”

Böyle bir teklif almış olmaktan dolayı şaşkınlıktan gözleri büyüyen Temerson, sadece başını sallayarak cevap verebildi. Sonra da beni eş adayıyla başbaşa bırakarak yanımdan ayrıldılar.

Ben uzun ve ağır bir sessizliğe gömülmeyi beklerken, Steldor’un başka planları olduğunu fark ettim. Bir elini belime sararak beni teklifsizce kendi bedenine doğru çekti. Kolları karşı koymam için fazlasıyla kuvvetli, kokusuysa baş döndürücüydü.

“Benden çekinme, Alera,” diye mırıldandı. “Kadınların biraz savaşçı ruha sahip olması beni memnun eder.” Dudakları yanağımı okşarken, “Üstelik bu defa bize engel olacak bir koruma da yok,” diye fısıldamasıysa büyüüyü bozuverdi.

“Ne demek istiyorsun?” London’dan bahsetmesi sinirlerimi tepeme çıkarmış ve ne yaptığımı fark etmemi sağlamıştı. Ondan uzaklaşıverdim.

“Geçen sefer baş başa kaldığımızda, London kabaca araya girip sarayda *acil* bir durum olduğunu söyleyerek yakınlaşmamıza engel olmuştu.”

Örgümden kurtulmuş olan saç telleriyle oynamaya ve boynumu okşamaya başladı.

“Senin istenmeyen dokunuşların, pekâlâ saraydaki bir acil durum olarak değerlendirilebilir,” diyerek üzerine gittim.

Steldor âdeta donakaldı. Eminim bu güne dek dokunuşlarını ‘istenmeyen’ olarak tanımlayan biriyle karşılaşmamıştı. Ben ise bunu kabaca dile getirmiştım. Hızla ayağa fırlarken neredeyse benim de dengemi kaybetmeme neden oldu. İçinden yükselen kızgınlık alevini görebiliyordum.

“Burada seninle baş başayız. Ben sana olabildiğince şefkatli bir biçimde yaklaşıyorum ve bundan hoşlanmadığını söylüyorsun!” Sesi o sıcak bal kıvamını çoktan kaybetmiş, haşin ve saldırgan bir tona

bürünmüştü. “Hytanica, sana gösterdiğim ilginin birazcığını elde edebilmek için her şeyi yapacak kadınlarla dolu, Alera!”

Hırsını piknik sepetine bir tekme atarak almaya çalıştı. Sonra da Miranna ve Temerson’un yan yana oturdukları kaya çıkıntısına doğru yürümeye başladı. Besbelli Miranna, Steldor’un yokluğundan yararlanarak Temerson’u gevezelik etmeye ikna etmişti. Ancak komutanın oğlunun yanlarına gelmesi delikanlıyı yine dut yemiş bülbüle çevirdi.

Steldor kız kardeşime yanaştı. Bir ayağını artistik bir hareketle kayanın üzerine dayadı ve meşhur hançerini eline aldı. Onları duymayacağım kadar uzaktaydılar ama hançeri atıp tutarken takındığı tavır ve kardeşimin yüz ifadesi, ne yapmaya niyetlendiğini açıkça gösteriyordu. Miranna kıkırdadıkça benim kızgınlığım artıyordu. Steldor’un beni kışkandırmak için kız kardeşimi kullanmaya çalıştığından emindim. Ama hislerimin kıskançlıkla hiçbir ilgisi yoktu.

Steldor’un cazibe atakları biraz fazla uzun sürünce, Miranna benim olduğum yöne doğru bakmaya başladı ve uygunsuz bir durum olduğunu fark etti. Birden ayağa kalkıp genç adamın omzunun üzerinden parmağıyla işaret etti.

“Bak, bir elma ağacı!”

Besbelli Steldor’un aklı bir genç kızın kendi büyüünün etkisi altındayken nasıl olup da bir elma ağacını fark edebildiğini almakta güçlük çekiyordu. Bir an duraksadıktan sonra omuz silkerek kendini topladı. Bir erkeğin ilgisine nasıl karşılık vermesi gerektiğini bilemeyecek kadar genç bir kızla karşı karşıya olduğunu düşünerek kendini avuttuğundan emindim.

Miranna, “Alera!” diye bana seslendi. “Haydi gel, elma toplayalım!”

Kız kardeşim önde, suskun Temerson ve hançerini çizmesinin içine geri koymuş olan Steldor arkada, bana doğru geldiler. Steldor yanıma geldiğinde umursamaz bir tavır takınmaya çalıştı. Herhalde beni kışkandırma çabalarının olumlu sonuç verdiğini zannediyordu.

“Evet, Alera! Elma toplarken sen de bize katıl.”

Bense Miranna ve Temerson'a elma ağacına doğru yürümelerini söyledim. Sonra da babamın bana eş olarak seçtiği adama döndüm.

"Siz de Tadark'la birlikte atları ve arabayı hazırlasanız iyi olur diye düşünüyorum." Bu sıkıcı geziyi daha fazla uzatma niyetinde değildim.

Steldor, "Ah, kalkmak için bu ne acele?" diye manalı manalı üstüme geldi. "Kral bizi akşamüstünden önce sarayda görmeyi beklemiyor. Onu hayal kırıklığına uğratmasak iyi olur derim." Sonra da biraz daha yanıma sokulup gözlerini gözlerime dikti.

"Atların bakımının da yapılması gerekiyor," diye sinirli sinirli onu uzak tutmaya çalıştım. "Tadark'la birlikte onları nehre götürüp su verseniz iyi olur."

Bir an için zorla bana sarılmaya kalkışabileceğini düşündüm ve nabzım korkuyla hızlandı. Ama Steldor her zaman yaptığı gibi, istediği tepkiyi alır almaz geri çekildi.

"Nasıl istersen," diye aldırışsızca cevap verdi. "Tadark'la birlikte gidip atlara su verelim."

Sonra iyice kafası karışmış gibi görünen korumam Tadark'ı da yanına katıp arabaya doğru yollandı.

Sarsılmış bir halde Miranna ve Temerson'un arkasından seğirttim. Steldor'a bu kadar meydan okurcasına karşı çıkmamam gerektiğini biliyordum. Çünkü Hytanica'da kadınların erkeklere saygı göstermeleri beklenirdi. Steldor henüz eşim olmasa da bu durum babamın kulağına gidebilir ve bana sözünü daha fazla geçirmesi için ona cesaret verebilirdi.

Küçük bir tepeye tırmanıp orada birçok elma ağacı olduğunu görünce neşelendim. Kız kardeşim birinin altında durmuş, meyve yüklü dallarına göz gezdirdiyordu. Tam ben Temerson'un nerede olduğunu düşünürken ağacın tepesinden bir feryat yükseldi, ardından genç adam hayretten ağzı açık kalmış Miranna'nın üzerine doğru düşüşe geçti. Birlikte yere yığılmalarıyla Temerson'un toparlanıp ayağa fırlaması bir oldu.

"Canını acıttım mı?" diye kekelerken yüzü utançtan kızarmıştı.

“Yok, yok ben iyiyim,” diye onu rahatlatmaya çalışan kız kardeşim, olduğu yerde doğruldu ama hemen ayağa kalkmaya yeltenmedi.

“Sana bir şey getirmemi ister misin?”

“Biraz su iyi gelir,” dedi Miranna. Aslında derdinin su olmadığı, zavallı Temerson’un kendini işe yarar hissetmesini sağlamaya çalıştığı belliydi.

“İyi olduğuna emin misin?” diye tekrar sorma ihtiyacı hissettim. Çünkü kimseyi telaşlandırmamak için canının acıdığını gizliyor olabilirdi.

“Yok, gerçekten iyiyim,” diyerek bana güven verdi. “Sadece biraz sarsıldım.”

“Temerson’un ağacın tepesinde ne işi vardı?”

“Benim beğendiğim elmayı koparmaya çalışıyordu... kıpkırmızı olgun bir elmaydı ama dalın en ucundaydı. Hadi ayağa kalkmama yardım et. Daha fazla kimseye yük olmak istemiyorum.”

Tam ben onu elinden çekerek yarıya kadar kaldırmıştım ki kızcağız acıyla inleyerek kendini geriye bıraktı.

“Neyin var?” diye endişeyle sordum. “Neresi acıyor?”

“Ben... bilmiyorum,” derken her kelimesinde canının acıdığını çok belliydi. “Nefes alamıyorum.”

“Yardım çağıracağım.” Arabaya doğru seslendim. “TADARK!”

Çağırımı duyan korumam ve Steldor hemen yanı başımızda belirdiler.

“Sorun nedir?” diye soran Steldor endişeliydi. Sanki ben korumamı değil de onu çağırmışım gibi davranıyordu.

Olanları anlatırken Tadark’a doğru baktım. “Miranna yaralandı... acilen saraya geri dönmeliyiz.”

“Daha önce de böyle bir durumla karşılaştım,” diyen Tadark ise yüzünü Steldor’a dönmüştü.

“Benden kurtulmayı bu kadar çok mu istiyorsun, Alera?” Steldor’un sesinde keskin bir ton vardı. Besbelli kütüphanede yaptığımız oyunun

bir benzerini tekrarladığımıza inanıyorlardı. Bu hikâyenin muhafızlar arasında kulaktan kulağa anlatıldığından emindim.

Konuya bu şekilde yaklaşması beni kızgınlıktan deliye çevirdi. “Senden ayrılmaya itirazım olmasa da, kendini her şeyin sebebi olarak görmemelisin, Steldor! Kardeşimin canı acıyor ve bizi bir an önce saraya geri götürmenizi istiyorum.”

Tam bu aşamada, Miranna’nın kesik kesik aldığı nefesler normale döndü. Steldor da büyük ihtimalle bunu yapılan numaranın bitişi olarak kabul etti.

“Gördün mü?..” diye gözleri kapalı halde uzanan Miranna’nın vücudunu işaret etti. “Durumu giderek iyileşiyor. Oyuna gerek yok, Alera. Numaraların bana işlemiyor. Bize belirlenen geri dönüş saati gelene kadar buradan hiçbir yere ayrılmıyoruz.”

“Şahane! Öyleyse sen burada kal! Ben arabayı alır ve kardeşimi kendi başıma geri götürürüm. Sen de sunacağın özürleri şimdiden planlamaya başlasan iyi edersin, Steldor! Çünkü babamın neden bizi yalnız bıraktığını soracağından çok eminim.”

Sırtım korumama ve kavalıyeme dönük halde kardeşimin yanına diz çöktüm. “Tekrar ayağa kalkmaya gayret et, canım. Ben seni arabaya kadar götüreceğim.”

Ona oturma pozisyonuna gelmesi için yardım ederken, yutkunmakta zorluk çektiğini görebiliyordum. Ayağa kalkmaya çalışırken boğazından bir inilti yükseldi ve acıdan bayıldı. Güç bela kolumu belinden geçirip bir kez daha sertçe yere düşmesine mani olabildim.

Kardeşimi tekrar yere uzattıktan sonra, bakışlarımı artık davranışlarıyla iyice sinirimi bozmaya başlayan erkeklere çevirdim. Bana destek olmalarının vakti çoktan gelmişti. Neyse ki Steldor yere çömelip elini Miranna’nın kül rengine dönmüş yanaklarında gezdirmeyi akıl etti.

“Buz gibi terlemiş,” derken onun da alnında bir kaygı çizgisi oluşmaya başlamıştı.

“Ne yapalım?” dedi Tadark, ne tarafa gideceğini bilemeyen biri gibi bir o ayağının bir bu ayağının üzerinde yaylanıp duruyordu.

“Ortalıktakileri hızla toplayıp arabaya yerleştir,” diye emir verdi Steldor.

“Nasıl yaralandı?”

“Yere düştü,” diye yalan söyledim. Aksi halde Steldor, Temerson’a dünyayı zindan edebilirdi. Neyse ki beni daha fazla sıkıştırmadı.

“Arabaya git,” dedi hemen. “Ben Miranna’yı taşıyım.”

Steldor kız kardeşimi kucağına aldı ve biz de Tadark’ın ardından piknik alanına geri döndük. Elinde bir bardak suyla karşımıza çıkan Temerson, kendinden geçmiş Prenses’i görünce şaşkınlıktan donakaldı.

Miranna’yı dik bir biçimde arabanın arka koltuğuna oturtmaya çalışan Steldor’u durdurdum.

“Dur! Onun uzanması lazım.” Yiyeceklerin altına serdiğimiz örtüyü yerden alıp kardeşimin başının altında yükseklik yapacak şekilde katladım ve Miranna’yı boylu boyunca koltuğa uzatmasını istedim.

Steldor, “Bu şekilde bize yeterince oturacak yer kalmayacak,” diye beni uyardı.

“Ben arabanın zeminine otururum. Böylece onu daha iyi koruyabilirim.”

Steldor somurtarak Miranna’yı koltuğa yatırdı.

“Sen ön tarafa benim yanıma geliyorsun. Temerson arabada yere oturup Miranna’ya göz kulak olabilir. Orası bir hanımefedinin oturması için uygun bir yer değil. Ayrıca senin de araba zıplarken bir yerini incitmenden korkuyorum. Bu günlük arıza yeter.”

Temerson’un arabaya oturmasını sağladı ve ön tarafa geçmem için bana yardım etti.

Yanıma tırmanırken Tadark’a, “Atın üzerinde taşımakta zorlanacağın her şeyi burada bırak,” diye emir verdi. Atları çok hızlı olmayacak bir şekilde sürmeye başladı. Bense kardeşimin ciddi bir zarar görmemiş olması için dua etmekle meşguldüm.

Şehre yaklaştıkça taş surlar karanlığın içinden yükselen bir engel gibi karşımızda belirdi. Akşam saatlerine doğru kapatılan ağır demir kapılar, bizim geçişimiz için açıldı. Nöbetçiler biraz sıradışı bir durum

olduğunu belli eden halimizi ilgiyle izlediler. Tam biz kapıdan içeri girerken başlamak üzere olan yağmuru haber veren gökgürültüsü duyuldu.

Saraya doğru ilerlerken pazar yerini dolduran insan kalabalığının içinden geçtik. Steldor, at arabasıyla girilmeyen yürüyüş yolunun başında arabayı durdurup Temerson'u aşağı indirdi. Beni arabadan aşağı indirirken genç adama da emirler yağdırmaya başlamıştı.

“Koşarak muhafızların yanına git ve saray doktorunu getirmelerini söyle. Ben Miranna'yı odasına taşıyacağım.”

Kız kardeşimin yanına giderek elimi nemli alnıma koydum ve acı içindeki mavi gözlerine baktım.

“Birkaç dakika içinde odanda olacaksın, tatlım,” diye mırıldandım.

Hafif bir mimikle anladığını belirtti ama ses çıkarmadı. Steldor beni kenara itip onu kollarına aldı ve saraya doğru hafif bir eğimle yükselen yolda yürümeye başladı. Ben de bu sırada yanımıza gelen Tadark'la birlikte onu takip ettim. Girişe vardığımızda, nöbetçilerin geçişimizi sağlamak için kapıyı açtıklarını gördüm.

İçeri girince yol göstermek için Steldor'un önüne geçtim. Onları büyük merdivenlerden, Miranna'nın dairesine doğru yönlendirdim. Dairenin kapısını açıp onları yatak odasına aldım. Az sonra Miranna, renkli kurdelelerle süslü büyük yatağının üzerine uzanmıştı.

Steldor kadınca süslerle bezenmiş odada huzursuzca göz gezdirerek, “Ben sizi salonda beklerim,” dedi.

Saray doktoru ve annem kısa bir süre sonra yanımıza geldiler. Endişeden beti benzi atmış olan Temerson da salonda bekleyen Steldor ve Tadark'ın yanında kaldı.

Bhadran, Miranna'yı muayene ederken kazanın nasıl gerçekleştiğini ona anlatmamı istedi.

“Elma toplarken ayağı kaydı ve düştü,” diye yalan söyledim ve kardeşimle göz göze gelmemeye çalıştım. Neden bu yola başvurdüğümü anlayacağını umuyordum.

Doğduğumuzdan bu yana birçok zor durumda bizimle ilgilenmiş olan deneyimli doktorumuz bana şüpheyile baktı. Artık iyi ellerde olduğundan emin olduğum için dışarı çıkma zamanımın geldiğine karar verdim.

Salonda bekleyenlerin yanına gittiğimde, Temerson'un ürkek gözlerle bana baktığını gördüm. Zavallı genç adam açısından pek talihsiz bir gün olmuştu. Daha önce hiçbir prensese kavalyselik etmemişti. Böyle bir görevi ilk üstlendiğinde, eşlik ettiği kişiye zarar vermekten dolayı, hem kraliyet ailesinin hem de soylu çevrenin tepkisini almaktan korktuğu belliydi. Sırtını dönüp kaçmadığı için bile onu takdir etmek gerekirdi. Ona nazıkçe gülümsedim. Ardından da kendisi için mi, yoksa Miranna için mi endişelendiğini bilemediğim Steldor'a döndüm.

O sırada dışarıda yağan yağmur hızlanmaya başlamıştı. "Yardımın için teşekkür ederim," dedim. Kendime hâkim olamadan ekledim: "Öyle görünüyor ki bu piknik birçok açıdan şanssız bir deneyime dönüştü."

Beni dikkatle inceleyen bakışlarından, onunla ilgili bir şikâyetle bulunup bulunmayacağını merak ettiği belliydi. Sonuçta bana inanmayı reddedip saraya dönüşümüzü geciktirmeye çalışmıştı. Ama bu konuda onu ele vermemem için bir şey söylemekten kaçındı.

"O nasıl?" diye sormakla yetindi.

"Doktor sorunun kaynağını henüz saptamış değil. Ama yanaklarına biraz renk geldiğini söyleyebilirim."

"Nasıl yaralandığını bir kez daha anlatır mısın?" diye sordu, ilk açıklamamdan tatmin olmadığı belliydi.

"Ayağı kaydı ve düştü. Bir taş parçası veya dala takılmış olmalı."

Steldor bana şüpheyile baktı ve Temerson'a döndü. "Düştüğünde sen de yanındaydın. Olay nasıl gerçekleşti?" Genç adamın yanaklarındaki kan çekiliverdi. Araya girme gereği hissettim.

"Önemli olan nesi olduğu. Nasıl yaralandığı değil!"

Tam bu sırada kapı açıldı ve telaş içindeki Halias içeri girdi. Her zamankinin aksine uzun saçları omuzlarından aşağı özensizce bırakılmıştı.

“Neler oluyor?” diye sordu. “Miranna iyi mi?”

“Düştü ve yaralandı,” demekle yetindim. “Bhadran ve annem şu anda içerideler.”

“Bu bir yere yanında ben olmaksızın son gidişidir,” diye kükredi. Tadark’a aşağılayan bir bakış fırlatmayı da ihmal etmedi. “Ne zaman benden ayrı bir yere gitse başına bir iş geliyor.”

Tadark’ın, bir koruma olarak yeterliliği hakkında yapılan imalı eleştiriye çok alındığı belliydi. Ancak cevap vermeye fırsatı olmadan yatak odasının kapısı açıldı ve annem dışarı çıktı.

“Doktorumuz Miranna’ya acısını yatıştıracak bir ilaç verdi. Şu anda uyuyor,” diyerek kibarca bizi bilgilendirdi. “Birkaç tane kaburgasını incitmiş ya da kırmış gibi duruyor.” Steldor ve Temerson’a gülümsedi. “Onu bir an önce saraya getirme konusunda gösterdiğiniz hassasiyet ve çabaya teşekkür ederim.”

Annemin nazik teşekkürünün artık gitmeleri gerektiği anlamına da geldiği belliydi. Saygıyla eğilip odadan çıkmaya davrandılar.

“Temerson, bir dakika,” diyerek onu yanıma çağırdım. Seslenişimle Steldor da durmuştu. “Sadece Temerson’la konuşmak istiyorum. Siz gidebilirsiniz,” diyerek ona yoluna devam etmesini söyledim.

Steldor tavrımdan hiç hoşlanmasa da odadan çıktı.

Ürkmüş görünen delikanlıya yaklaşıp fısıldadım: “Miranna’nın yaralanması sadece bir kazaydı. Bu konuda sana herhangi bir suçlama gelmesini istemiyorum. Kız kardeşim de ben de ayağı kaydığı için düştüğünü ve bu yüzden yaralandığını ifade ettik.”

Kazadan bu yana ilk kez gülümsedi ve müteşekkir olduğunu belli eden bir selam verip odadan ayrıldı.

Akşamın ilerleyen saatlerinde daireme geri döndüğümde, Tadark'ı korumam olarak görevinin başında buldum. Onunla konuşmak istediğimi söyledim.

“Aslında kralın, Miranna’nın yaralanması esnasında gösterdiğin beceriksiz ve kararsız tutumdan haberdar olması gerekir,” derken gözlerimde hain bir ışıltı olduğunun farkındaydım.

Tadark'ın olduğu yerde kasıldığını fark ettim ama ağzını açmadı.

“Belki de böylesi *önemli sorumlulukları* üstlenmeye uygun biri değilsin,” diye onu London hakkında kulladığı sözcüklerin aynıyla eleştirmek bana haince bir zevk verdi.

Süklüm püklüm haline bakılırsa işi için endişe etmeye başladığı belliydi.

“Sakin ol,” diyerek onun üzerinde elde ettiğim bu yeni gücün tadını çıkardım. “Eğer sen bana problem çıkarmazsan ben de seni ele vermem. Umarım ne dediğimi anlamışsındır!”

Bana bakarken kahverengi gözlerinde isyan okunuyordu. Ancak başını sallayarak gücüme boyun eğdiğini belirtti.

“Hepsi bu kadar. Artık çekilebilirsin.”

O gittikten sonra ben de yatak odama geçtim. Zor geçen bir gün, nihayet iyi bir yönde gelişmeye başlamıştı.

13. BÖLÜM

ASİLLER ODASI

Bir hafta sonra annem beni ve Miranna'yı resim odasına çağırdı. Burayı bir tür çalışma odası gibi kullanır, misafirlerini burada ağırlar ve saray aktivitelerini burada planlardı. Saray çalışanlarıyla görüşmelerinde bulunmamızı istemek gibi bir adeti yoktu. Önümüzdeki günlerde, bizimle birlikte planlaması gereken önemli bir sosyal aktivite de olmadığına göre, bizi neden odasına çağırdığını anlayabilmiş değildim.

Annemin çalışma odasına girerken, taht odasının önünde beklediğimiz gibi davet beklemeye gerek yoktu. Bu nedenle Miranna ve ben doğrudan kapıyı çalıp içeri girdik. Bizim dairelerimize oldukça benzeyen salonda iki krem rengi sırmalı kumaşla kaplı kanepeler ve cam kenarlarına gruplar halinde yerleştirilmiş birçok pembe kadifeden koltuk vardı. Masaların üzerinde ve yerde bulunan kocaman vazoların içi çok sayıda taze çiçekle doluydu. Bu da insanda baş döndürücü bir etki yaratıyordu.

“Ah, çok güzel,” dedi annem biz içeri girerken. Sol taraftaki yazı masasında oturmuş, bir yazışmayla ilgileniyordu. “Konuşacak çok şeyimiz var.”

Ayağa kalkıp bizi oturma gruplarından birine yönlendirdi. Miranna neşeli bir biçimde kanepelere oturan annemin yanına geçti. Ben de hemen yanındaki koltuklardan birini seçtim.

“Bugün keyfiniz nasıl bakalım?” diye soran annem, Miranna’nın arkasındaki yastıkları düzelterek onun rahat etmesini sağladı.

Miranna yerine yerleşirken çektiği acıyla yüzünü buruşturdu. “Daha iyiyim ama bundan iyi hissettiğim günler de olmuştu.”

“Üzgünüm, tatlım ama hâlâ senin basit bir düşünüşle kaburgalarımı nasıl bu hale getirebildiğini aklım almıyor.”

Kardeşimle aramızda anlamlı bir bakışma geçti. Temerson’u, hiç hak etmediğini düşündüğümüz kötü bir gelecekte koruma konusunda anlaşılmış olduğumuz için susmakla yetindik.

Annem ise aklına gelen bir şeyi yapmak için ayağa kalktı ve bir buket sarı gülü alıp yanımıza döndü.

“Bunlar senin için, tatlım. Lord Steldor geçerken bunları bırakıp gününün aydınlık geçmesini dilemiş.” Çiçekleri Miranna’ya verdikten sonra mavi gözlerini benim üzerime çevirdi. “Ee, söyle bakalım. Flört durumları ne alemde?”

Aldırışsız halimi görünce bir uyarıda bulunmadan edemedi: “Geçinilmesi güç kadınlardan iyi eş olmaz... ya da iyi bir kraliçe.”

Ona üzüldüğümü belli eden gözlerle baktım. Steldor’un piknikteki tutumunu onunla paylaştığı belliydi. Annemle işbirliği yaparak bana baskı uygulaması hiç de hoşuma gitmemişti.

Annemse sevimli tonlamasıyla, “Bazen kadere teslim olmak, hayatı zevk alınabilir hale getirir,” dedi. “Dikenleri görmezden gelmek, çiçeğin doğasını değiştirmez ama güzel kokusunun farkına varmanı sağlar.”

Onun bilgece öğüdünü algıladığımı belirten bir baş hareketiyle karşılık verdim. Bir yandan da Steldor’un babamla neler paylaştığını merak ettim. Kralın bu duruma tepkisi çok daha keskin olur ve benimle ilgili hayal kırıklığı da artardı.

Tartışmaya girmek yerine eleştiriyi sineye çekmemden memnun olan annem, “Her neyse, sizi buraya çağırma sebebim bu değildi,” diye devam etti. “Babanızla düşündük ve Baron Koranis ve Barones Alatonya için, oğulları Lord Kyenn’in geri dönüşü şerefine bir davet vermenin uygun olduğuna karar verdik. Alera, sen kraliçe olmaya

hazırlanmışına göre, artık bu daveti tek başına organize edebilmen gerekir. Ben sadece son kontrolleri yapmak için yanında olacağım. Elbette Miranna da sana yardım edecek.”

Kraliçe olunca böyle sorumlulukları da taşımam gerekeceğinin farkındaydım. Ancak bunun böyle ani bir biçimde üzerime bırakılmasını beklemiyordum. Açıkçası böylesi bir organizasyonu yapmak için nereden başlaman gerektiği hakkında bile fikrim yoktu. Bu yüzden Miranna’nın bana yardım edeceğine çok mutlu oldum.

“Davetin ağustosun üçüncü haftasında olmasını uygun gördük. Bu da sana hazırlıklar için yaklaşık bir aylık bir zaman veriyor,” derken annem altın rengi topuzununundan çıkan birkaç teli yukarı doğru sıvazlıyordu. “En acil iş, davetli listesinin çıkartılması ve davetiyelerin gönderilmesidir. Bu konuyu, bu hafta sonuna kadar bitirmiş olmanız gerekir.”

“Böyle bir davete kimleri çağırmak gerekir?” derken bir yerlerde hazır bir liste olmasını ümit ediyordum. Ama annem bu umudumu boşa çıkardı.

“Bu senin karar vermen gereken bir konu. Unutma ki bu toplantının amacı, Kyenn’i Hytanica sosyetesine tanıtmak olacak. Dolayısıyla bütün asil ailelerin burada bulunması gerekir. Kyenn, Hytanica yaşamına uyum sağlamak konusunda epeyce aşama kaydetti... Cannan onu geçen hafta tamamen ailesine teslim etti ve şimdilik her şeyin yolunda gittiği görülüyor. Bu davet de onun bir Hytanica soylusu olarak yeniden doğuşunun son aşaması olacak.”

Annem hazırlıkların hangi aşamasında nelere dikkat etmemiz gerektiğini ayrıntılı olarak aktardı. Aslında bu görevin gizli bir ödül olduğunu fark ettim. Miranna’ya açıkça söylediğim gibi komutanın oğluyla evlenmek benim için imkânsız görünüyordu. Bu davet sayesinde, bana daha uygun olabilecek soylu bir delikanlıyla tanışma ve yakınlaşma şansını da elde edebilirdim. Cannan ve eşi Leydi Faramay, davetli listesinin en tepesinde yer alacakları için, Steldor’un da orada

olması kaçınılmazdı. Yine de altı yüz kişilik bir topluluk içinde ona fazla vakit ayırmak zorunda kalmayacağım kesindi.

Miranna'yla birlikte birkaç hafta boyunca kafamızı işlerden kaldırmaya fırsat bulamadık. Çünkü uğraşmamız gereken birçok detay vardı. Babamsa benimle piknik hakkında konuşmaya hiç yeltenmedi. Ne Steldor'un ne de annemin piknikte olanlar hakkında ona bir şey yansıtmaya kalkışmadıklarına hükmettim. Hatta iyi planlanmış bir davetin babamın gözüne daha fazla girmemi sağlayacağına bile inandım.

Dekorun ve sunulacak yemeklerin seçimi de yapmam gereken işler arasındaydı. Resmî bir yemek daveti verilmeyecekti. Ama içecek ve aperatif yiyecek servisi yapılacaktı. Aynı zamanda uzun yoldan gelecek olan bazı davetlilerin saraya getirilmesi, misafir odalarında ve gerekirse şehirdeki bazı otellerde misafir edilmelerinin sağlanması da bu işin bir parçasıydı. Koranis ailesi, üçüncü katta misafir edilecek konuklar arasında yer almıyorlardı. Zira onların yalnız kendilerine ait toprakları ve mâlikaneleri değil şehrin içinde kalabilecekleri bir evleri de vardı.

Yapılacak hazırlıklar arasında büyük bir temizlik harekâtı da vardı. Hizmetkârlar günlerce tavan köşelerinde kalmış örümcek ağlarını temizlemek, koridorun zeminini cilalamak, merdiven tirabzanlarını parlatmakla uğraştılar. Ayrıca yağ kandillerinin temizlenip doldurulması ve çok sayıda mumun kullanıma hazırlanması da gerekiyordu.

En fazla zorlandığım işlerden biri de baloda giymem gereken kıyafetin hazırlığıydı. Miranna kumaş seçmeye ve model bulmaya bayılırdı. Bense modadan anlamıyor ve uzun süren aksesuar tartışmalarından sıkılıyordum.

Elbette sonuçta ortaya çıkan kıyafetler de bizim kişiliğimizi ortaya koyuyordu. Benim elbisemin göğüs ve bel kısmı tamamen üzerime oturuyor ve eteği aşağı doğru zengin kıvrımlarla açılıyordu; kollar ise dirseklerime kadar sıkıca temine yapışırken, bileklerime doğru inen volanlar elbiseye yumuşak bir hava veriyordu. Bu elbise için açık şarap tonunda ham ipek bir kumaşı tercih ettim. Miranna'nın

elbisesiye, neşeli ve canlı bir hava taşıyordu. Nane yeşili şifon kumaş, dökümlü bir biçimde üzerinden akıyordu. Gösterişli yaka bölümü, serbestçe sarkıtılmış renk renk kurdele süslerle bezeliydi. Bu süsler, Miranna her hareket ettiğinde sallanarak göz alıyordu. Saçına da aynı süslerden yerleştirmeyi ihmal etmemiştir.

Davet akşamı, Miranna ve ben tepede tırnağa bakımlı ve süslü bir şekilde odalarımızdan çıktık ve kral, kraliçe ve asil konukların balo salonuna resmî giriş yapmadan önce hazırlanmak için kullandıkları Asiller Odası'na yöneldik. Midemin heyecandan kasıldığını hissediyordum. Bu davet benim için tam bir sınav gibiydi. Başarılı olmadığı takdirde, babamın gözünde bir kraliçe adayı olarak değerimin daha da düşmesinden endişe ediyordum.

Halias, Asiller Odası'nın kapısını çaldı. İçeride bulunan hizmetkârlar tarafından açılan kapının ardında beni bir sürpriz bekliyordu. Koranis ailesinin üyeleri erkenden gelip odaya yerleşmişlerdi. Onur konuklarımız oldukları için davet salonuna girişlerinin kraliyet ailesinin ardından gerçekleşmesi gerekiyordu. Miranna'yla birlikte içeri girdik. Korumalarımız ise, herhangi bir tehlike veya sorun ihtimalini erkenden saptamak için salondaki konuklar arasında gezinmek üzere bizden ayrıldılar.

Girişimiz görevli tarafından duyuruldu. "Herkes, Hytanica Prensesleri Alera ve Miranna için ayağa kalsın!"

Baroness Alantonya ve kızları, yerleştikleri altın rengi brokar kaplı kanepeden kalkarak bizi karşıladılar. Barones, mavi-yeşil harelî gözlerine çok yakışan, turkuaz rengi kadife bir elbise giymiş, platin sarısı saçlarınıysa omuzlarını açıkta bırakacak şekilde yukarıdan toplamıştı. Semari'nin soluk altın rengi elbisesinin modeli de annesininkine oldukça benziyordu. Ancak yaşına daha uygun olan basit süslemeler kullanılmıştı. Annesininkiyle aynı renkte olan saçları toplanmış ve canlı bir görüntü oluşturmaları için pastel renkli çiçeklerle süslenmişti. On iki yaşındaki Charisa ve on yaşındaki Adalan ise basit kesimli

mavi elbiseler içindeydiler. Beyaza yakın sarı saçları, omuzlarından aşağı serbestçe taranmıştı.

Baron Koranis, balo salonuna geçiş için kullanılan üç basamaklı platformun sağ tarafına yerleşmişti. Yüzüklerle süslü ellerinden birini vücudunun yanında tutuyordu. Bir elini ise, altın rengi ceketinin göğüs kısmından içeri doğru sokmuştu. Ceketin kol kenarları altın rengi iplikten yapılmış süslerle bezeliydi. Ailenin geri kalanı gibi sarışın olan dokuz yaşındaki oğulları Zayle, platformun üzerindeki sandalyelerden birinde otururken biz girince ayağa fırlamıştı.

Narian ise babasının karşısındaki duvara sırtını dayamış, kollarını göğsünde kavuşturarak bizi karşıladı. Halindeki isteksizlik, durumdan pek de hoşnut olmadığını ortaya koyuyordu. Üzerine oturan koyu altın rengi ceketinin içinde oldukça yakışıklı görünüyordu. Ceketin tasarımına kendisinin karar verdiğini düşündüm. Çünkü düğmeleri, Hytanica stilinde ortadan değil, yandan aşağıya doğru açılıyordu. Diz altına kadar yükselen yumuşak kahverengi deriden çizimleri ise Hytanica erkeklerinin kullandığından daha uzun konçlu ve daha kalın tabanlıydı.

Her ne kadar Narian'ın kimliğini saptamak için boynundaki doğum izini kontrol etmiş olsalar da, çenesinin keskin hatları onun Baron Koranis'in oğlu olduğunu açıkça belli ediyordu. Kalın telli ve gür saçlarını da babasından almıştı. Sadece altın sarısı rengi Koranis genleriyle ters düşüyordu. Vücudundaki her santim, onun iyi bir aileden geldiğini belli ediyordu.

Alantonya ve kızları bizi nazik bir reveransla selamladılar. Zayle ise hafif ama içten bir şekilde eğildi. Narian sırtını yasladığı duvardan ayırıp babasının yanına geçti ve özenle eğilerek saygısını sundu.

Koranis ise, "Majesteleri," diyerek bizi karşıladı. "Size oğlum Lord Kyenn'i takdim etmeme izin verin."

Eliyle Narian'ın olduğu yönü işaret etti. Oysa Narian, onun el hareketi karşısında bir süre tamamen tepkisiz kalarak bekledi. Sonra da sadece kendi kararıyla hareket ettiğini gösterircesine bize doğru ilerledi.

“Babamı hoşgörün lütfen,” derken zekice parıldayan gözleri gür saçları tarafından hafifçe perdeleniyordu. “Benim adım, Narian.”

Koranis başını huzursuzca oğluna çevirdi. Kocasının hemen arkasında duran Alatonya ise âdeta korktuğu başına gelmişçesine, şuursuz bir hareketle elini kalbinin üzerine koydu.

Narian babasının sert bakışına, “Şu anda sizin *çatınızın altında* değilim,” diye cevap verdi, sesinde saygısızlık yoktu ama kararlı olduğu çok belliydi.

Bu sözleri takip eden sessizlik, Narian dışında herkesi tedirgin etmişti. Baron nasıl cevap vermesi gerektiğini kestiremez bir halde kalakaldı. Gergin ortamı bozan Semari’nin sesi soldu.

“Elbiseleriniz muhteşem görünüyor,” diyerek bize iltifat etti ve babasının yanından bize doğru ilerledi. “Yeni mi yaptırdınız?”

Aramızda başlayan konuşma bir süreliğine baba oğul arasında oluşan gerilimin geçiştirilmesini sağladı. Sesini ve sakinliğini geri kazanması birkaç dakika süren Koranis, yeniden duvara yaslanmış olan Narian’ın yanına geçti. Miranna ve Semari’yle gevezelik ederken, bir kulağım da baba oğul arasında geçen konuşmadaydı.

“Bu davet senin Hytanica’ya dönüşünü kutlamak için veriliyor,” diyen Koranis’in ses tonu itiraz kabul etmeyeceğini belli ediyordu. “Bu nedenle, bu akşam sana Hytanica’da verilen isminle hitap edilecek ve sen de buna yanıt vereceksin.”

Narian, babasının uyarısına olumlu ya da olumsuz herhangi bir yanıt vermedi. Benim dikkatimse hâlâ onun gözlerindeki ifadedeydi. Keskin ancak temkinli bakışlarında, onun yaşında bir insanda olması beklenen çocuksuluktan eser yoktu. Gösterişli ve güçlü bir vücudu olmasına karşın, Steldor’da ya da bizi koruyan askerlerde görülen özenle geliştirilmiş kas yapısına sahip değildi. Oğlundan birkaç santim daha uzun ve onun en az iki katı ağırlıkta olan Koranis’in yanında, fazla iddialı bir fiziğe sahip gibi görünmüyordu. Gözlerindeki derin anlam olmasa, onu henüz gelişimini tamamlamamış ve aklı gündelik

haylazlıklar dışında bir şeye çalışmayan diğer Hytanicalı delikanlılardan ayırmak mümkün olmazdı.

Tam bu sırada, kraliyet habercisi Lanek, kral ve kraliçenin gelişini anons etti. Hytanica'nın sembolü olan koyu mavi ve altın renklerinde kıyafetler giyen kral ve kraliçe, yanlarında özel korumaları ve Komutan Cannan'la içeri girdiler.

"Herkes ayağa kalksın..." diyen Lanek, zaten herkesin ayakta olduğunu görüp bir an duraksadı. Sonra da prosedürü bozmadan devam etti. "Majesteleri Hytanica Kralı Adirk ve Leydi Elissia'yı selamlayın."

Bizim girişimizde yaşanan selamlama sahneleri art arda tekrarlandı. Sonra da Baron Koranis öne çıkıp oğlunu takdim etti.

"Kralım, kraliçem. Sizlere oğlumu tanıtmaktan şeref duyarım, Lord *Kyenn*."

İsmi söylerken sesinde annemin ve babamın dikkatini çekmeyecek, uyarıcı bir vurgu vardı. Narian duvarın önündeki pozisyonunu terk edip, kral ve kraliçenin yakınına geldi ve önlerinde eğilerek onları selamladı.

"Majesteleri," derken sesinde ölçülü bir saygı vardı. Az önce gösterdiği isteksizliğin aksine, şimdi olayın önemini takdir eden biri gibi davranıyordu.

"Seninle böyle samimi bir ortamda yeniden tanıştığımıza sevindim, delikanlı. Korkarım, ilk karşılaşmamız, nezaket kurallarının dışında gerçekleşti," dedi babam, her zamanki keyifli halini sergiliyordu. Narian'ın kalkık kaşları ise, kralın daha önceki karşılaşmalarında ortaya çıkmayan esprili kişiliğini keşfetmekten duyduğu şaşkınlık ve hoşnutluğu gösteriyordu.

"Böyle düşünmenize çok memnun oldum, majesteleri!" derken tam da onun konumundaki bir gence uygun düşecek davranışlar sergilemesi dikkatimi çekti. Daha önce babasıyla konuşurken gösterdiği katı tutumdan eser kalmamıştı. Duruma göre tavır takınmak konusundaki yeteneğine hayret ettim.

Babam da gencin gösterdiği yaklaşımdan hoşnut kalmış olacak ki yüzündeki gülümseme genişledi. Hytanica'da Cokyri'lerin saldırgan caniler ve hırsızlar olarak görüldüklerini biliyordum. Böyle insanlık dışı bir halkın içinde yetişmiş olan bir delikanlıdan umulmayacak bir nezaketle davrandığı ortadaydı. Babamın sabit fikirli bir insan olmadığını biliyordum ama Narian'ın beklenenin üzerinde bir sosyal beceri sergilemesi, onu bile şaşırtmış olabilirdi.

Ben Cokyri'lerin savaşta gösterdikleri vahşiliğe şahit olmadığım için bu ulusun üyelerine karşı da önyargılı değildim. Ancak ben bile Koranis'in oğlundan böylesi bir kıvraklık ve zarafet beklemediğimi itiraf etmeliyim. Yetiştirilme biçimi hakkında hiçbir şey bilmesem de sosyal zekasına bakarak onun üst sınıftan bir ailenin içinde büyüdüğünü, gözlerindeki ifadeye bakaraksa zor bir çocukluk geçirmiş olduğunu söyleyebilirdim. Bakışlarından Narian'ın her halini ölçüp biçtiği belli olan Cannan'ın da bu delikanlının gizemini çözmekte zorlandığını tahmin ediyordum.

Lanek, misafirlerin gelişinden bizi haberdar etmekle görevli olduğu için yanımdan ayrıldı. Koranis ve eşi, annem ve babamla birlikte platformun üstündeki koltuklara oturup sohbet etmeye başladılar. Semari, Miranna ve ben tatlı gevezeliklerimize geri döndük. Ufaklıklar, kanepeye gömüldüler. Cannan bütün dikkatini Narian üzerinde toplayarak kapı girişine yakın bir sandalyeye oturdu. Narian ise sırtını duvara yaslayıp suskunluğuna geri döndü.

Semari ile pazar yerinde başladığımız sohbeti sürdürmeye can atıyordum. Ancak onun duyabileceği kadar yakınında dururken, Narian'dan bahsetmek uygun olmazdı.

Lanek yaklaşık yarım saat sonra tekrar Asiller Odası'na geldi.

"Ekselansları, soylu misafirlerinizin tamamı buradalar ve balonun başlaması için emrinizi bekliyorlar," diyerek raporunu verdi.

"Fevkalade," diyen babam ayağa kalktı. Balo salonuna giren kapıya yöneldi. "Misafirlerimizi selamlama zamanı geldi!"

Annem de doğrularak elbisesine ve saçlarına çekidüzen verdi, sonra da babamın koluna girdi. Birlikte platformun ucuna doğru ilerlediler. O sırada Cannan da, kralın gelişini anons etmesi için Lanek'e kapıyı açtı. Ufak tefek, tıknaz adam koskoca balo salonunda çınlayacak bir duyuru yapabilmek için önce derin bir nefes aldı.

"Herkes, Hytanica Kralı Adrik ve Kraliçesi Elissa'yı selamlasın!" diye gürledi. Aynı anda yüzlerce göz bizden yana çevrildi ve saygıyla yere doğru baktı. Yüzlerce insan, onları yöneten kişiye selam vermek üzere eğildi.

Annem ve babam önden yürüdüler. Ben ve Miranna, annemin arkasında yerimizi aldık. Bizim girişimiz ayrıca duyurulmadı. Ama benzer bir saygının bize de duyulduğunu hissettik.

Babam, "Hoş geldiniz," diyerek her zamanki karşılama seremonisine başladı. "Bu defa davetimizi, krallığımıza yıllardır sadakatle hizmet vermiş ve hem benim ve eşimin yakın dostluğunu hem de çocuklarımla sevgisini kazanmış bir aile onuruna veriyoruz. Onları size takdim etmek istiyorum; Baron Koranis ve eşi Barones Alatonya; kızları, Leydi Semari, Leydi Charisa ve Leydi Adalan; küçük oğulları Prens Zayle; ve heyecan verici dönüşüyle bizi bu daveti vermeye teşvik eden genç adam... büyük oğulları ve ilk çocukları Prens Kyenn."

Koranis ve ailesi sunum konuşması yapılırken platformun üzerinde, babamın sağında yer aldılar. Babam sözlerini bitirir bitirmez davetlilerden bir alkış yükseldi.

Cannan, annem ve babamın platformdan balo salonuna inişleri için yol açtı ve ebeveynlerim korumalarının eşliğinde misafirlerin arasına katıldılar. Platformun sağ tarafında iki adet kanepe hazırlanmıştı. Babam ve annem balonun büyük bölümünü burada oturarak geçirecek ve kendilerini selamlamak isteyenleri ve sohbet etmek isteyen misafirlerini orada kabul edeceklerdi. Aynı bölüme ben ve Miranna için oymalı sandalyeler de yerleştirilmişti. Ama zamanımızın pek azını onların üzerinde geçireceğimizi biliyordum. Babamın geceyi Steldor'la birlikte geçirmemi tercih edeceğinin farkındaydım ama

ben resmî flörtümden olabildiğince uzak durup zamanımı benimle evlenmeye uygun başka adaylarla yakınlık kurmak için kullanmayı arzu ediyordum. Narian ve ailesi de misafirlerle selamlaşmak ve kısa nezaket sohbetleri yapmak için kalabalığın arasına karışmışlardı.

O gece balo salonunun iki yanına uzun masalar yerleştirilmişti. Bu masaların üzerinde misafirlerin ihtiyaçlarını karşılayabilecek her çeşit yiyecek ve aperatif yer alıyordu. Salonun ortasında bir bölüm ise dans etmek isteyen çiftler için boş bırakılmıştı. Kalan yerlerde de, davetlilerin birbirleriyle kaynaşmasına uygun sohbet köşeleri vardı. Bu gecenin amacı, Narian'ın aramıza yeniden katılımını kutlamak olduğu için, dekorasyonu Hytanica'nın resmî renkleri olan koyu mavi ve altın renklerinde hazırlamıştık.

Miranna'yla birlikte kalabalığın içinde yol alırken, bir yandan da etrafa göz gezdirip kız kardeşimin deyimiyle “iyi bir av” seçmeye çalışıyordum. Genç erkeklerse benim yanıma gelmek için âdeta bir bakışımı fırsat görüyor gibiydiler. Steldor haricinde bir aday bulmak hevesiyle, beni sıkıntıdan boğacak kadar çok sayıda, birbirinin benzeri tanışma seremonisine katlanmak zorunda kaldım. Bütün erkekler ezberletilmiş gibi aynı şeyleri söylüyorlardı: “İyi akşamlar, Prenses Alera. Bu gece ne kadar da güzelsiniz... Hava da ne kadar hoş, değil mi?”

Erkek delisi diyebileceğim kardeşim Miranna dahi, bu birbirinin kopyası konuşmalardan bunalmaya başlamıştı. Kokteyl masalarının arasında tanıdığı birini görür görmez yanımdan kaçmaya yeltendi.

“Ah, bak!” diye heyecanla elime sarıldı. “Temerson orada! Onunla konuşmalıyım.”

Yanaklarına renk gelmesi için çimdikledi ve saçlarını iki yana salladı. Ardından onu utangaç bir hayranlıkla izleyen on altı yaşındaki delikanlıya doğru neşeyle ilerledi. Miranna'yı görünce paniğe kapıldığı her halinden belliydi. Kardeşimin ondan hoşlandığının farkında mı acaba diye merak ettim.

Öte yandan kardeşimin beni yalnız bırakmasıyla birlikte, bütün misafirlerle ilgilenmek bana kalmıştı. Tam beni saran bekar erkek-

lerden yakamı kurtarmak için annem ve babamın yanına kaçmayı planlarken, Steldor'un da onların yanına gittiğini gördüm. Elbette takipçisi Galen da onunla birlikteydi ve etrafları, her söylediklerine kıkırdayıp kızaran aptal kızlar ordusuyla çevriliydi. Steldor'un beni kıskandırmak ve ilgimi çekmek için bu zavallı kızların zaafalarını kullandığının farkındaydım. Ama benden uzak durmasını sağladıkları sürece kiminle vakit geçirdiğine zerre kadar önem vermiyordum.

Babamların etrafını çeviren insan kalabalığına bakınca, yönümü dans pisti yerine, salonun diğer ucuna çevirmeye karar verdim. Bu gece dans etmeye hevesim yoktu. Bunun yerine kulağa hoş gelen müziği dinleyip kimlerin birbiriyle flört ettiğini seyretmek istiyordum.

Müzisyenler en az dans edenler kadar çaldıkları parçalardan zevk alıyor gibi görünüyordlardı. Mandolin, lut, ziller, vurmali çalgılar ve lirden oluşan bir orkestramız vardı. Çalgıların bazıı yüksek ve uyarıcı, bazılarıysa yumuşak ve davetkâr sesler çıkarıyorlardı.

Keyifle birbirlerinin kollarında dönen insanları seyrederken ben de memnuniyetle gülümsedim. Dans eden çiftler arasında Miranna ve Temerson da vardı. Ortada dönen en başarılı çift olduklarını kimse söyleyemezdi. Aslında dans sırasında kimin kimi idare ettiği de pek belli olmuyordu. Fakat gülüşüp konuşmalarına bakarak dansın tadını en fazla çıkaran çift olduklarını rahatça söyleyebilirdim.

Müziği dinleyip ritmi içimde hissettikçe keyfim yerine geldi. Ne var ki Steldor da benim olduğum yeri saptamış ve yanıma gelmek için harekete geçmiş gibiydi.

Ona belli etmeden gözden kaybolabileceğim bir şans yakalamak amacıyla odayı gözlerimle taramaya başladım. Şansımın yaver gitmesiyle birçok anne kızlarını tanıştırmak için onun yolunu kapattı. Ben de kendimi kaş ile göz arasında, balo salonunun yanındaki balkona atıverdim. Tatlı ağustos gecesinin huzuruna kendimi bırakmadan önce omzumun üstünden bakarak Steldor'un arkamdan gelip gelmediğini kontrol ettim. Onu atlattığımdan emin olunca da bir süre yalnızlığın keyfini çıkarmaya karar verdim. Meğer yalnız değilmişim...

14. BÖLÜM

YÜZLEŞME

Narian'ın balkon demirlerine yaslanmış olduğunu fark edince kalbim yerinden oynadı. Öyle ki sesini onun dahi duyabileceğini zannettim. Balo salonunun aydınlığından sonra, soluk ay ışığının altında onun balkondaki varlığını fark etmekte gecikmişim. Gözlerim karanlığa alışınca normalde ciddi bir ifadesi olan dudaklarının hınzır bir gülüşle kıvrıldığını gördüm.

“Sizi ürkütmek istemezdim, prenses,” diyerek saygılı bir biçimde önümde eğildi. Yüzündeki gülüş gidince ifadesi yine anlaşılmaz bir hal almıştı. Çok nazik konuşuyordu. Dilimizi belli belirsiz bir aksanla konuştuğunu fark ettim ama bu da ona ayrı bir hoşluk katıyordu. Soylu insanlarla nasıl konuşması gerektiği konusunda özel bir eğitim aldığından emindim.

“Affedildiniz, Lord Narian,” diye resmî bir cevap verirken aslında kendi iç dengemi sağlamaya çalışıyordum.

Heyecanımı bastırmak için aramızdaki mesafeyi korumaya dikkat ederek kollarımla balkonun kenarlarına yaslandım. O ise, bana biraz daha yaklaşarak benim gibi demirlere dayandı.

“Merakımı bağışlayın ama sizin gibi bir prenses, böyle önemli bir sosyal aktivitenin orta yerinde, neden balkonda olmayı tercih eder?”

Saçlarımı geriye atarken gözlerim derin bakışlı mavi gözlerine takılı kaldı. Kendimi ona bakmaktan alamıyordum. Sanki gözlerimi çekersem zemin ayağımın altından kayacak, ben de düşecekmişim gibi güçsüz hissettim.

“Kendimce sebeplerim var,” diyerek onun bilinçli sorgulamasına temkinli bir karşılık verdim. “İnsan bazen kalabalıktan kaçmak istiyor.”

Tenimin hassasiyeti artmış gibiydi. Kontrolümü yeniden ele alma ihtiyacı hissediyordum.

“Sanırım ben de onur konuğumuzun, herkes onunla tanışmak için can atarken neden balkonda olmayı tercih ettiğini sormalıyım?”

“Sizi sıkı kalabalık mı, yoksa esmer bir beyfendinin ilgisi mi?”

Benim sorumu göz ardı edip konuyu hemen canının istediği yere getirivermişti. Cüretkârlığı kadar keskin gözlem yeteneği de hayret vericiydi. Steldor’un bana ilişkin planları olduğunu nasıl algılamıştı? Neden beni izliyordu? Beynimin içinde yükselen uyarıcı sese rağmen kendimi ondan uzakta tutamıyordum. Gizemli bir kuvvetle ona doğru çekiliyor gibiydim.

“Lord Steldor, Komutan Cannan’ın oğludur.” Onu tutuklayan adamın ismi söylenince bir tepki göstermesini bekledim ama hiçbir işaret gelmedi. “Benimle evlenmek istiyor.”

“Ancak siz onun ilgisine cevap vermiyorsunuz,” diyerek bana döndü. Bir eli boşa, diğer eliyse hâlâ demirlerin üzerindeydi.

“Hayır,” diye cevap verirken, onunla yüz yüze geleceğim şekilde döndüm.

Şu ana kadar yeterince açık vermiş olsam da bir yanım konuşmaya devam etmek istiyordu. Çünkü karşımda düşüncelerim ve duygularıyla ilgilenen birini bulmak beni etkilemişti. Bu güne kadar London’dan başka hiç kimse beni dinlememiş, herkes kadın olduğum için bana ne yapmam gerektiğini söylemekle yetinmişti.

“Bu evlilik benim tercihim değil. Babamın arzu ettiği bir birleşme. Bence Steldor, iyi bir kral olmak için fazlasıyla şımarık ve düşüncesiz. Ancak babam benimle aynı fikirde değil.”

Henüz tanıştığım birine en özel düşüncelerimi ifade etmiş olmaktan dolayı utanarak hemen sustum. Neden bende böyle bir güven hissi oluşturduğunu anlamakta güçlük çekiyordum. Böyle konuları Miranna ve London dışındaki insanlarla konuşmaya hiç alışkın değildim.

“Üzgünüm,” diyerek duraksadım. “Bunlar sizinle paylaşmamam gereken konular.”

“Benden özür dilemenize gerek yok. Yaşamımın benim dışındaki insanlar tarafından planlanması bende de rahatsızlık uyandırıyor.”

Sözleri beni sarstı. Narian, hissetiklerimi bir cümleyle özetleyivermişti.

“Eğer Hytanica tahtının vârisi olarak taşımam gereken sorumluluktan rahatsız olduğumu düşünüyorsanız, böyle olmadığını bilmelisiniz,” diye kendimi savunma ihtiyacı hissettim.

“Böyle algılamamıştım,” derken yüzünde benim bilmediklerimi biliyormuşçasına kendinden emin bir gülüş vardı. “Görev önemlidir. Ama insan bazen yapması gerekenler ile yaşamak istediği hayat arasında seçim yapmak zorunda kalabilir.”

“Peki, siz bu konuda ne kadar tecrübe sahibisiniz?” diye üzerine gittim. Gerçekleri dile getirme konusundaki açıksözlülüğü şaşırtıcıydı. Bir an gözlerini şehrin yanıp sönen lambalarından gelen ışıklara çevirdi.

Sonra da bir kez daha sorumu cevapsız bırakarak, “İçeri girsek iyi olacak,” dedi. “Eminim insanlar prenses ve onur konusunun yokluğunu fark etmeye başlamışlardır.”

Bir baş hareketiyle ona katıldığımı belli ederken hayal kırıklığına uğramak gibi bir aptallık yapmamaya gayret ettim.

“Sizi ailenizin yanına götürmemi ister misiniz?”

“Belki de içeriye ayrı ayrı girmemiz daha uygun olacaktır,” dedim, Steldor’un bizi birlikte görmekten hoşlanmayacağını ve sert bir tepki verebileceğini düşünerek.

Narian yine aklımı okuyormuş gibiydi. “Steldor’dan mı çekiniyorsunuz?”

“Asla!” diye sertçe itiraz ettim. Onunla görülmekten kaçınmamın tek nedeninin Steldor olduğunu itiraf etmek istemiyordum. “Steldor beni korkutamaz.”

“Öyleyse insanların ne düşüneceğini dikkate alıyorsunuz?”

“Tabii ki hayır!”

“Bu durumda size eşlik etme onurunu bana bahşetmenizi rica ediyorum.”

Bütün itiraz noktalarını kendi kendime ortadan kaldırdığım için, bana uzattığı koluna girip eğlenen kalabalığın içine karışmaya hazırlandım.

Balo salonuna girer girmez Steldor’la yüz yüze geldik. Artık kaçış şansım kalmamıştı. Besbelli etrafta beni ararken balkondan içeri girdiğimi görmüştü. Şimdi de az ileride durmuş beni süzüyordu. Bir başka erkeğin kolunda olmamın onu kızgınlıktan deliye döndürdüğünü hissedebiliyordum. Yanımıza geldi ve sertçe belime sarılıp beni Narian’ın kolundan ayırdı.

Narian’a, kendisine ait bir malı teslim alırcasına, “Bundan sonrasıyla ben ilgilenirim. Çok teşekkürler!” demeyi de ihmal etmedi.

“Steldor, bırak beni!” diyerek ona direndim.

Bu öğleden sonra içkiyi fazla kaçırdığı belliydi. Aksi takdirde topluluk içinde bir tartışmayı göze almamak için bana sarılmaktan vazgeçerdi.

Duygularını çok iyi gizleyen biri olmasına karşın, Narian’ın yüzündeki ifade Steldor’un bana karşı tutumunu onaylamadığını açıkça belli ediyordu.

“Sanırım Prenses Alera onunla ilgilenmenizi arzu etmiyor,” derken yüzü sertti.

“Prenses adına konuşma hakkını size kim veriyor?” derken Steldor beni yolunun üzerinden çekmek istercesine arkasına doğru savurdu.

“Kendisi zaten arzusunu dile getirdi. Ama siz bunu dikkate almadınız.”

“Bu işe karışma Cokyri’li,” derken Steldor’un gözlerindeki ifade hiç iyi niyetli değildi.

Sesler yükselince, insanlar eğlenceyi bırakıp bize döndüler. Steldor’un kavgaya hazırlanması onlar için her şeyden daha ilginç olmalıydı.

“Bunu bir hakaret olarak mı almalıyım?” dedi Narian. Cokyri’li olarak anılmaya aldırış etmediği belliydi.

“Hayır, bir uyarı olarak al!”

“Öyleyse uyarıldığımdan emin olabilirsiniz!”

Steldor sıkılmış yumruklarıyla onun üzerine yürüdüğünde, Narian geri çekilme gereği duymadı. Kavga alevlenmeden birilerinin araya girmesini umuyordum ama kimsenin böyle bir eğlenceyi durdurmaya niyeti yok gibiydi. Steldor’un arkadaşları Galen, Barid ve Devant da, izleyicilerin arasında katılmış âdeta olayın büyümesini bekliyorlardı. Bir an için Tadark’ın yanımda olmayışına hayırlandım. Ama hemen bu fikrimden vazgeçtim. Özel korumamın ortalığı yatıştırmak yerine büsbütün karıştırmaya daha yatkın bir kişiliği vardı.

Narian ve Steldor aralarında beş santimlik bir mesafede durmuş birbirlerini kolluyorlardı. Steldor’un her an ani bir saldırıya geçebileceğini hissettim. Rakibinden en az dört parmak uzun, çok daha kaslı ve deneyimliydi. Bu durumda Narian tehlike altında sayılırdı. Steldor’un yaptığı dövüşlerde Hytanica’daki herkesi yenilgiye uğratmış olduğunu bilmek endişemi daha da artırıyordu.

“Steldor, bu kadar yeter,” dedim, araya girmekten başka çarem kalmadığına karar vermiştim. Koluna girip onu yatıştıracaklarını umduğum bir sesle konuştum. “Bu gerçekten gerekli değil.”

O ise beni iterek kendinden uzaklaştırdı.

“Oo, bakıyorum, parlak delikanlı için endişe ediliyor!” diye nefretle tısladı. “Anlaşılan, küçük bey kendisini korumaktan aciz! Sen de onu kanatların altına ahyorsun.”

“Prensesle bu şekilde konuşamazsın,” diye araya girdi Narian, hayal edemeyeceğim kadar otoriterdi. “Benimle kavga etme niyetindeysen benimle konuş!”

Steldor’un kızgınlığı artık dizginlenemez bir hale gelmişti.

“Bence canın yanmadan önce annen ile babanın yanına koşsan çok iyi edersin,” diye Narian’la alay etti ve onu göğsünden itmek için bir hamle yaptı. Narian ise kenara çekilerek bu darbeyi savuşturdu.

Dengesini kaybeder gibi olan Steldor, kendini toparlayınca bir daha Narian’ı itmeye çalıştı ve “Ne dediğimi duydun mu?” diye ısrar etti.

Narian’sa sakın bir sesle cevap verdi: “Söylediğini gayet iyi duydum. Ama bence babanın etrafta olup olmadığı konusunda endişelenmesi gereken kişi sensin.”

Bir an duraklayan Steldor, elinde olmadan gözlerini seyirci kalabalığının arasında gezdirdi ve babasının yerini saptamaya çalıştı. Gösterdiği zaafı fark edince de boynuna kadar kızardı. Babası tarafından uygunsuz bir durumda yakalanmak ve azarlanmak, onun en büyük korkusuydu. Narian’ın, onun bu korkuyu fark edip yüzüne vuracak kadar cüretkâr davranmasına bir kez daha hayret ettim. Bunun için ya çok aptal olmalıydı ya da kendine aşırı güveniyordu.

Batı kanadından bizim olduğumuz yere doğru gelen muhafızları görünce içim rahat etti. Tam ortalarında Destari’nin olduğunu fark edince daha da memnun oldum.

Destari, diğer muhafızları ardında bırakarak bize yaklaştı. Kalabalığın üzerinden bakabilecek kadar uzun olan boyu, onun duruma hızla müdahale etmek gerektiğini anlamasını sağlamıştı. Tam olarak neler döndüğünü bilmesi gerekmiyordu. Steldor’un kavga çıkarma konusundaki istekliliği askerler arasında iyi bilinirdi.

Muhafızların geldiğini fark etmeyen Steldor hâlâ Narian’ı kışkırtmaya çalışıyordu. “Sana söylüyorum ufaklık, YUMRUĞUNA DAVRAN!” diye kükredi. Narian da yumruklarını göğüs hizasında tutarak dövüş pozisyonu aldı ve sol ayağını sağ ayağından biraz daha ileri koyarak vücudunu dengeledi. Steldor tüm ağırlığıyla üzerine yüklen-

meye çalıştı. Ancak Narian fazla zorlanmadan bir göğüs hareketiyle onun saldırısını bertaraf etti.

Bir an için Steldor şaşkınlık içinde kalakaldı. Sonra da tekrar saldırmak üzere yumruklarını sıktı. Tam bu dakikada, Destari iki dövüşçünün arasına girdi ve bir elini Steldor'un omzuna koyarak hareketini engelledi.

"Burası böyle bir gösteri için uygun bir yer değil, beyler," diyerek onları sakinleştirmeye çalıştı. Sesi derin ve otoriterdi.

Steldor kızgınlık içinde Destari'nin elini omzundan itti ve Narian'a bir daha saldırmaya hazırlandı. Ancak Destari vazgeçmek niyetinde değildi. Onun koluna yapıştırdı.

"İşime karışma!" diye haykırdı Steldor.

"Eğer biraz mantıklı bir adamsan, bu yaptığını bir daha denemeye kalkmazsın," dedi, Destari'nin siyah gözleri tehlikeli biçimde ışılıyordu.

Destari'nin uyarısı üzerine Steldor'un hırsı geçmediyse de bir an için kararlılığı zayıfladı. O anda Komutan Cannan'ın kalabalığın arasından bize doğru geldiğini görmekse tamamen süngüsünü düşürdü. Yüzü bir anda kül rengi olmuştu. Komutan'ın oğluna müdahale etmek üzere geldiği belliydi. Ancak Destari'nin duruma el koyması onu herkesin içinde oğlunu azarlamaktan kurtarmıştı.

"Sakinleşin beyler," dedi Destari. Sonra da hırsıyla sıkılmış dişlerinin arasından mırıldandı. "Ortadan kaybol. Bu bir emirdir!"

Deneyimli korumanın son uyarısıyla birlikte gözü kara talibim Steldor, arkadaşlarını da peşinden sürükleyerek hızla balo salonunu terk etti.

Steldor'un asıl geri çekilme sebebinin babasının varlığı olduğunu tahmin edebiliyordum. Cannan da ortalığı kasıp kavuran hırsıyla biliniyordu. Ancak yok yere kavga çıkarmayacak kadar kontrollü ve kendinden emin bir adamdı. Bu krallık sınırları içinde yaşayıp da, Cannan'a karşı durmaya cesaret edecek tek insan tanımamıştım. Steldor ise herkesin çekindiği bu adama hesap vererek büyümüştü.

Üstelik yalnız babası değil, komutanı olarak da ona karşı saygısızlık etmesi mümkün değildi. İnsan sarrafı olarak nitelendirilebilecek bir kişi olan komutanın, oğlunun zayıflıklarının bildiğinden emindim ve sadece cazibesiyle onu etkilemesi mümkün değildi.

Steldor'un salonu terk etmesinin ardından, Destari ve Cannan arasında kısa bir bakışma geçti. Ardından her ikisi de dikkatlerini Narian'a çevirdiler. Sadece on altı yaşında olan bir delikanlının, Steldor'a fütursuz bir biçimde meydan okumasını sağlayan şeyin ne olduğunu ikisi de merak ediyordu. Üstelik ilk birkaç hamlede durumu pekâlâ iyi idare etmişti.

Narian ise muhafızların varlığını dikkate bile almaksızın sakince bana döndü ve hafifçe kıvrıldığı kolunu uzatarak balkondaki davetini yineledi.

"Gidelim mi?"

Artık beni taşımakta güçlük çeken bacaklarımı biraz olsun rahatlatmak istercesine koluna yaslandım. Hatta bir an için ağırlığımı onun üzerine verdim.

"İyi misin?" diye usulca sorarken nefesi yanağımı yakıyordu.

"Elbette," diye mırıldandım ve cesaretimi toplayarak gülümse-dim. "Haydi, gidelim."

Misafirler arasında ilerlerken herkesin bize yol açmak için kenara çekildiğini ve kısa bir süre için konuşmayı kestiğini görebiliyordum. Ama biz yanlarından geçer geçmez daha büyük bir hevesle hakkımızda konuşmaya devam ediyorlardı. Artık kimsenin dansla falan ilgilendiği yoktu. Balonun en büyük eğlencesi biz olmuştuk.

Annem ile babamın oturdukları kabul köşesine yaklaşırken kendimi toplayıp Narian'a yardımı için teşekkür ettim. Koranis ve Alantonya oğullarını görür görmez koluna yapışıp diğer ailelerle tanıştırmak üzere kalabalığın içine soktular. Ardından bakarken onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi düşündüm. Benden bir yaş küçük bir delikanlı, nasıl olup da herkesin çekindiği Steldor'a kafa tutmaya cesaret etmişti. Ya Steldor'un ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkında değildi ya da

kendi yeteneklerini aşırı derecede gözünde büyütüyordu. Sebebi ne olursa olsun, bu cesareti beni savunmak adına göstermişti.

Bunu bilmek bana gurur veriyordu. Yine de olayı değerlendirirken, Semari'nin Cokyri adetleri hakkında söylediklerini dikkate alıyordum. Narian, kadınların erkeklerden daha fazla saygı gördüğü bir toplumda büyümüştü ve Steldor'un bana saygısızlık edebilmesini aklı almıyordu. Dolayısıyla beni savunmasının, benimle doğrudan bir ilgisi yoktu. Bunları düşünürken, ciddiye alınmaya ne kadar ihtiyaç duyduğumu fark ettim. Bütün hayatım boyunca bana, kadınların ikinci sınıf varlıklar olduğu, nazik ve uyumlu davranmaları gerektiği öğretilmişti. Çoğu zaman uygunsuz bulunan tavırlarım olduğunu biliyor ve bunları düzeltmeye çalışıyordum. Ancak Narian'ın balkonda yaptığımız konuşma sırasında, düşünce ve tercihlerime önem vererek beni dinlemesi, bana bir insan olarak değer taşıdığımı fark ettirmiş ve çok hoşuma gitmişti.

Etrafıma göz gezdirirken, kız kardeşimin kalabalık içinden kendine yol açmaya çalışarak bana yaklaştığını gördüm. Başımın koridor yönünü işaret ederek onun yanımıza gelmesini engelledim. Annam ile babama dönüp başımın çok ağrımaya başladığını ve artık odama çekilmek istediğimi söyleyip izin istedim. Koridora çıkıp kendimi Miranna'nın kollarına attığımda, artık nefes almakta zorlanır bir haldeydim. Misafirlerin sesleri hâlâ kulaklarımda uğulduyordu.

Miranna, "Neler oldu anlat!" diye heyecanla elime sarıldı ve beni büyük merdivenlere doğru çekti. "Önce Steldor'un fırtına gibi dışarı çıktığını, ardından da senin Narian'ın koluna girip yürüdüğünü gördüm. Etrafımdaki insanlar hep bir ağızdan konuştukları için olan biteni anlamam mümkün olmadı. Ama misafirler arasında tam bir heyecan dalgası yarattığınızı söylemeliyim."

Koridorun ucuna doğru yürürken ona başıma gelenleri kısaca özetleyiverdim.

Miranna bir yandan çilek rengi buklelerini kabartırken bir yandan da olayların onu pek keyiflendirdiğini ifade etti.

“Nasıl yani?” diye hayretimi belli ettim. Ben başımdam geçenlerin keyifli bir yanını göremiyordum.

“Daha ne olsun, sevgili kız kardeşim, erkekler senin uğruna kavgaya etmiş,” diye bilmiş bilmiş sırttı.

“Ah, saçmalıyorsun!”

“Hiç de saçmalamıyorum! Neden Narian hayallerindeki ideal erkek olmasın? Sonuçta senin uğruna Steldor’la kavgaya tutuşmaya kalkmadı mı?”

“Sen aklını aşkla bozmuşsun,” diye aldırışsız bir havaya büründüm.

“Hımm olabilir... Yine de Semari’lerin kır evine bir ziyaret ayarlama niyetindeyim. Belki şövalyeni biraz daha yakından tanımak hoşuna gider!”

Miranna’nın kararlılığı ve ciddiyetsiz tavrıyla savaşmak anlamsızdı.

“Ya *sizin* talibiniz, küçük hanım?” diyerek konuyu değiştirmemi sağlayacak zekice bir manevra yaptım.

“Kim, Temerson mu?”

Hınzırca gülerek ona sataşım. “İkinizi dans ederken seyretmek epey eğlenceliydi.”

Miranna’nın mavi gözleri heyecanla parıldadı. “Bu gece üstüne basılmaktan mahvolan ayaklarımı bir tarafa bırakırsak, keyfimin tavan yaptığını söyleyebilirim, Alera.”

“Bana söylemeyi atladığın bir şey var mı, kardeşim?”

“Yok,” diyerek mahcup mahcup gülümsedi. “Ama ayrılırken onu yanağından öpünce korkunç derecede kızardığını söylemeliyim.”

“Mira!” Kıkırdayarak bu yaptığını ayıplar gibi rol yaptım. “Gecen oldukça keyifli geçmiş gibi duruyor!”

“Kesinlikle! Partiye geri döndüğümde de aynı şekilde iyi vakit geçirmeye devam edeceğim. Ayrıca annemle konuşup Semari’lere bir ziyaret yapmak için izin alma konusunda kararlıyım. Bu senin de hoşuna gitmez mi, sevgili kardeşim?”

Gülerek ona partiye geri dönmesini söyledim. Eğlenceye devam etme fikri ona oldukça cazip gelmişti. Ayak parmakları üzerinde yük-

selerek zarif bir dönüş yaptı ve keyifle sıçrayarak bana iyi geceler diledi. Balo salonunun kapısı açılırken bir eliyle de buklelerini kabartmaya çalışıyordu.

Miranna gittikten sonra dairemde içeri girdim. Tadark paldır küldür içeri gelip eşliğine daha fazla ihtiyacım olup olmadığını sordu. Gidip partinin keyfini çıkarmasını söyledim.

Onu da başımdan savdıktan sonra, rahatlayan zihnim dosdoğru Narian hakkında düşünceler üretmeye başladı. Akşam boyunca genç adam hakkında edindiğim farklı izlenimlerin hiçbirisi, onun belirsiz geçmişi hakkında bir bilgi içermiyordu. Her ne kadar Miranna gibi bir romantizm delisi olmasam da onu yeniden görebilme fikrinin beni heyecanlandığını itiraf etmeliydim.

15. BÖLÜM

MUAMMA

Baron Koranis ve ailesinin şehir dışında yaşadıkları malikâneye gitmek üzere at arabamızla bir gece önce yağan yağmurun bozduğu yolda epey sarsıntılı bir yolculuk yaptık. Miranna ile ben, manzaranın güzelliğine odaklanıp keyfimizi bozmamaya çalıştık. Atları saray muhafızlarından biri yönlendiriyordu. Özel korumalarımızsa atlarıyla bizi takip ediyorlardı. Tadark'ın atını, arabanın benim bulunduğum tarafına neredeyse yapışık şekilde sürmesi sinirlerimi bozuyordu. Bu kadar kaygılı ve titiz davranmasının sebebi, yolumuzun Cokyria sınırına en yakın topraklardan geçmesiydi.

Miranna, annem ve babamın, bu ziyareti sadece Semari'yi görmek için yaptığımızı düşünmeleri adına ne yapmak gerekiyorsa hepsini ayarlamıştı. Eğer ebeveynlerimizden biri, ziyareti bu kadar hevesle istememizin asıl sebebinden azıcık şüphelenseydi, kesinlikle bu yolculuğa izin vermezlerdi. Miranna'nın annemlere oynadığı oyunları engellemek istemediğim için az da olsa kendimi suçlu hissediyordum. Ama asıl mahcup olduğum konu, Kontes Alatonya'nın sırf biz oğlunu bir kez daha görelim diye katlanmak zorunda olduğu hazırlık telaşı ve zahmetlerdi.

Miranna ne kadar ısrar etse de ben Narian'ı bir talip olarak göremiyordum. Benden bir yaş daha gençti ve Hytanica standartlarına göre yetişkin sayılmıyordu. Ayrıca tek çekincem yaşı değildi...

Narian benim için olduğu kadar etrafındaki diğer insanlar için de tam bir muammaydı. Kişiliğinin ve geçmişinin gizemini ne kendi ailesi, ne Komutan Cannan ne de babam çözebilmişti. Hakkında ona güvenebilmek için yeterli bilgiye sahip değildim. Onuruna verilen davette yaşananlar, üstünden beş gün geçmesine rağmen az önce olmuş gibi aklımdaydı. Gençliğine rağmen masumiyetle ilgisi olmadığını anlamıştım.

Koranis Malikânesi'ne varmamız epey uzun sürdü. Bu aileyi yaşamım boyunca sadece birkaç kez ziyaret etmiştim. Çünkü aile fertleriyle aramda, Semari ile Miranna arasındaki samimiyete benzer bir yakınlık olmamıştı. Kardeşim, çocukluk yıllarında pek çok kez buraya gelmiş ama ben ona katılmamıştım.

Güçlü bir biçimde inşa edilmiş mâlikane, taş zeminin üzerine çıkılmış iki kattan oluşuyordu. Tahta bloklarla güçlendirilmiş ve soğuğa karşı yalıtılmış dış yüzeyi, pahalı camlarla kaplı pencereleri ailenin zenginliğini dışa vuruyordu. Krem rengi taşlarla döşeli girişi asmalarla süslenmişti. Bahçeyse yumuşacık, yemyeşil çimlerle kaplıydı.

Semari geldiğimizi görünce dışarı fırlayıp yanımıza geldi. Bu yüzden çevreyi inceleyecek fırsatım olmadı. Önce bize formaliteden resmî bir selam verdi. Sonra da çılginca bir sevinçle kardeşimin boyuna atıldı. Alantonya ve küçük kızlarıysa nazik bir biçimde girişin yanına dizilmiş bizi karşılamayı bekliyorlardı.

“Majesteleri,” diyerek beni içeri buyur ettiler.

Salonları oldukça zevkli ve rahat bir biçimde döşenmişti. Biz hoş ve boş bir sohbe dalmışken, hizmetkârlar içeri girip çayın hazır olduğunu haber verdiler. Alantonya, beş çayımız için arka bahçeyi hazırlattığını söyledi. Koridor boyunca gördüğümüz odalar, Koranis ailesinin zenginliğini gözler önüne seriyordu. Evi dolaşırken Narian'la karşılaşmayı umarak etrafa bakındım ama ortalıkta görünmüyordu.

Yumuşacık yeşil çimenlerin üzerine, altı kişilik yuvarlak bir masa kurulmuştu. Yakıcı ağustos güneşinin daha hafif bir hale geldiği akşamüstü saatinde çay keyfi yapmak için kocaman bir karaağacın göl-

gesinden daha güzel bir yer olamazdı. Bahçenin manzarası, Baron'un topraklarını da gözler önüne seriyordu. Sağ tarafta uçsuz bucaksız gibi görünen ekili ve dikili tarlalar, soldaysa ormana kadar uzanan çiçeklerle kaplı geniş alan konta aitti.

Nezaket kurallarına aykırı bir şey yapacaklar diye ödleri kopan Charissa ve Adalan, ağızlarını bile açmadan oturuyorlardı. Alantonya'ya evinin çok zevkli, topraklarının zenginliğini de çok etkileyici bulduğumu söyleyerek iltifat ettim.

"Buradan ormana kadar görünen alan içindeki topraklar Baron'a mı ait?"

"Evet," diyen Alantonya nazıkçe çayını yudumladı. "Lord Koranis'in arazisi yıllar içinde oldukça genişledi. Bir kısmı atalarından miras kalmış, bir kısmını babanız ona hediye etmiş bir kısmını da satın almış. Son yıllarda ormana ait olan topraklardan bazılarını da çiftçilerle birlikte temizleyip ekilir hale getirmeye çalışıyor. Toprakların nadasa ayrılması gereken kısımlar haricindeki her yeri tarım için kullanılıyor. Şimdi de Kyenn ve Zayle'yle birlikte topraklarını teftiş ediyor."

Bu sözler Narian'ın yokluğunu açıklıyordu. Yine de hayal kırıklığına uğramama mani olamadım. Ben buraya sadece *onu* görmek için gelmiştim. Tam bunları düşünürken Alantonya farklı bir teklifte bulundu.

"Semari, belki sen prensesleri alıp dere kenarında yürüyüşe çıkmak istersin. Akşamüstü orası çok güzel olur. Hem de yanaklarınıza biraz renk gelir."

"Evet!" Semari, kardeşim ve benimle baş başa kalma fikriyle pek heyecanlanmıştı. Hemen Miranna'nın eline yapışıp onu ayağa kaldırdı. "Nehir fazla uzakta değil. Hem harika bir manzarası var."

Miranna ve Semari evden dışarı fırladılar. Halias da arkalarından. Bense ev sahibemize teşekkür etmek için biraz gerilerinde kaldım.

Alantonya bütün nezaketiyle, "Sizi ağırlamak bir zevk," diye cevap verdi. Sonra da küçük kızlarını yanına alıp eve girdi.

Kızların ardından hızla yürüyüp onları yakalamaya çalıştım ama elbisem böyle bir aktivite için çok uygun değildi. Burnumun dibinden gelmekte ısrar eden Tadark'la birlikte onları takip ettim ve kısa sürede yanlarına vardım. Çünkü onlar da oyalanarak yol alıyorlardı.

İki korumamızla birlikte nehre giden patikada sallana sallana yürüyorduk. Akşamüstünün nemi, topraktan yükselen kokuyu daha belirgin hale getirmişti.

Kısa bir süre sonra, Semari bizi doğrudan Recorah Nehri'nin kenarındaki dar bir yola yönlendirdi. Girdiğimiz geçitte ağaçlar gür ve sıkı. Yaprakları âdeta birbirinin içine girmiş gibiydi. Nehrin kenarında, kayaların üzerinde duruyorduk. Tatlı bir gölge ve serinlik bizi kuşatırken çılginca akan nehrin sesi kayalarda yankılanıyordu.

Taşlara çarptıkça köpüren dalgaları izlerken suyun derinliğini tahmin etmeye çalıştım. Muhtemelen benim boyumu geçecek bir seviyedeydi. Semari ve Miranna ise, çoktan taşların arasından sekerek aşağı doğru inmeye başlamışlardı. Onların neşeli kıkırdamalarını gülümseyerek izledim ve onları yalnız bırakmamaya karar verip peşlerine takıldım.

Nehrin tam kenarında, dar ve dik kaya parçalarıyla oluşan bir çıkıntının üzerinde yan yana duruyorlardı. Aslında onların hızla akan nehre bu kadar yaklaşmamalarını tercih ederdim.

İleride, bir zamanlar Cokyri'lerin bu topraklara geçiş için kullandıkları ve savaş sırasında imha edilen eski köprünün kalıntıları görülüyordu. Nehrin karşı tarafından itibaren bitki örtüsü seyreliyor ve giderek daha kıraç ve kayalık bir hal alarak Niñeyre Dağları'nın yamacına doğru yükseliyordu. Rüzgârlı ve çorak arazi, insan yerleşimini güç hale getiriyordu. Yine de bu kesimde yaşayan göçebe gruplar vardı. Cokyri'lilerse buraların kendi toprakları olduğunu savunuyorlardı.

Kayanın tepesinde oturmaktan sıkılan Miranna'nın suya doğru hareketlendiğini fark ettim.

Semari, "Ne yapmaya çalışıyorsun, Mira?" diyerek arkadaşını kontrol etmek için yerinden kalktı.

“Balıkları görmeye çalışıyorum. Temerson güneş pullarına vurduğu zaman onların suyun içinde parıldayarak yerlerini belli ettiklerini söyledi.”

“Nehrin bu bölümünde balık falan bulamazsın,” diye kıkırdadı Semari. “Su çok hızlı aktığı için burada barınamazlar.”

“Artık kayaların tepesinde dolanmaktan vazgeçin,” diye seslendim onlara. Kardeşimin Recorah Nehri’ne düşmesini istemiyordum.

Halias ve Tadark’a baktım. Tadark, bir söğüt ağacının dibine çökmüş dinleniyordu. Halias ise, gözünü Miranna’dan ayırmıyordu.

“Emredersiniz, majesteleri,” diyen Miranna ellerini kayanın kenarına dayadı ve onlardan güç alarak aşağıya inmeye çalıştı. Tam o anda taş çarpan bir metalin ve suya düşen bir nesnenin sesini duydum.

Miranna, “Ya, olamaz!” diyerek nehre doğru eğildi. Çok üzgün görünüyordu. “Bileziğim! Nehre düştü!” Dizlerinin üstüne çöküp elini suya sokarak ona erişmeye niyetlendi.

“Çekil suyun kenarından!” Sesimin pek otoriter çıktığını biliyordum ama kardeşim için endişeleniyordum.

Miranna bana küskün gözlerle baktı ama dediğimi de yaptı.

“Bileziğimi orada mı bırakacağız? Onu görebiliyorum, iki kayanın arasına sıkışmış duruyor.”

Korumalarımıza baktım; Miranna’nın suyun kenarından çekildiğini gören Halias rahatlayıp oturmuştu. Bileziği almamıza yardım etmesi için onu çağırmayı düşündüm. Ama koskoca adamı böyle şımarıkça bir şey için rahatsız etmek bana saçma geldi.

“Belki ben uzanabilirim,” dedim sonunda.

Zarafeti falan bir yana bırakıp taşların üzerine uzandım ve elimi suyun içine soktum. Üzerine güneş ışığı vurdukça parlayan bileziği rahatça görebiliyordum. Ancak suyun yarattığı kırılma etkisiyle uzaklığını ölçmek zorlaşıyordu. Tam onu yakaladığımı zannederken, elimin boşluğu kavradığını fark ettim. İnatla sürünerek vücudumu biraz daha suya doğru uzattım ve son bir gayretle kolumu olabildiğince derine daldırdım.

Her şey bir anda oluverdi! Suyun içindeki elim, tutacak bir nokta bulamayınca ileri uzanmak için nehrin kıyısındaki taşlardan destek alan diğer elim de boşta kalıverdi ve kendimi suya yuvarlanırken buldum. Kızlar çığlık çığlığa bağırıırken suya gömüldüm.

Akıntı çok güçlüydü. Islanan ağır elbisem hareket etmemi ve tutanacak bir yer bulmak için hamle yapmamı güçleştiriyordu. Su-ların beni kıyidan uzaklaştırmaya başladığını fark ettim. Tam ağır eteğim beni suyun dibine doğru çekmeye başlarken iki güçlü kolun koltuk altlarımdan beni yakaladığını hissettim. Su yutmamaya ve beni tutan kolların çektiği yöne ilerlemeye çalışırken aklıma gelen ilk düşünce London'ın beni kurtarmaya geldiğiydi. Oysa beni suyun dışına çeken ve yeniden nefes alabilmem için başımı gövdesine yaslayıp sakinleşmeme yardım eden kişi Narian'dı!

Nereden çıkıp geldiyse Narian beni nehirde boğulmaktan kurtarmıştı. Nasıl bu kadar yakınımda olduğunu ve herkesten önce davranıp bana yardım edebildiğini aklım almıyordu.

“Nereden çıktın?..” diye şaşkınlıkla kekeledim.

“Patikadan aşağı inerken nehre eğildiğini gördüm. Düşeceğin belliydi! Olabildiğince çabuk yanma gelmeye çalıştım.”

Tam ayağa kalkmam için yardım edecekken, yukarıdan aşağıya inmeyi ancak başaran Halias onu kenara iterek beni kaldırdı. Besbelli Narian benim yanıma ulaşabilmek için onun gibi normal yolu kullanmamıştı.

“İyi misiniz, prenses?” diye soran Halias çok endişeliydi. “Canınız acıyor mu?”

“Gayet iyiyim,” diyerek onu yatıştırdım. Sadece hâlâ az önce yaşadığım korkunun ve ağustos ayında bile buz gibi soğuk olan suyun yarattığı şokun tesiriyle titriyordum.

Miranna ve Semari, âdeta nehrin onları da içine çekmesinden korkar gibi yanıma yaklaşamıyorlardı. Halias omuzlarıma sarılıp beni güvenli bir yere oturtunca kızlar da çığlık atarak yanıma geldiler. Miranna bana deli gibi sarılarak önce ağlamaya başladı, sonra da

Semari ve ikisini bir gülme krizi tuttu. Ben de sudan kurtulmuş olmanın verdiği rahatlamayla biraz kıkırdadım.

Miranna saçlarımı sıkarak sularını akıtmaya, Halias da mavi üniformasının yeleşini omuzlarıma sararak beni ısıtmaya çalıştı. Ancak o zaman üstümün başımın ne halde olduğuna bakmayı akıl ettim. Elbisem sıırıslıkladı. Etekleri kayalara takılarak yer yer yırtılmıştı. Az ilerimizde duran Narian'ın da beni kurtarmaya çalışırken gömleği ile pantolonunun ıslandığını fark ettim.

Halias da Narian'a bakıyordu. Yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı. Benim güvenliğimden sorumlu olan Tadark, düştüğümü görünce paniğe kapılarak donakalmış, onun hareketsiz kaldığını gören Halias ise olabildiğince çabuk yanıma gelmişti. Oysa on altı yaşında bir delikanlı, eğitimli ve deneyimli iki kraliyet muafızından daha atik davranıp duruma el koymuş ve beni sudan çekip çıkarmayı başarmıştı. Bu durumda yalnız benim hayatımı değil, onların onurunu da kurtarmış sayılırdı.

O sırada, "Neler oldu burada?" diyen Koranis ve Zayle de nefes nefese yanıma geldiler. Düşeceğimi tahmin ettiği için, kayaların arasından bir kestirme yol bulup yanıma gelen Narian'la birlikte yürüdükleri halde, buraya henüz ulaşabilmişlerdi.

"Prens Alera, iyi misiniz" diyen Koranis çok endişeliydi. "Nasıl oldu da düştünüz?"

Bakışları etrafıma toplanmış olan diğerlerinin aksine biraz geride duran Narian'a takıldı. Oğlunun ıslak gömleği, bana yardım ettiğini belli ediyordu.

"Kendimi suyun içinde buldum," dedim. "Nar... Kyenn beni kurtardı." İsmi kullanmakta tereddüt edince yüzüne baktım ama hiçbir ifade göremedim. "Ona minnettarım."

"Oyalandan eve gitmelisiniz," dedi Koranis. Sudan çıkmış halim pek acıklı görünüyor olmalıydı ki adamcağız kıyafetimin hali konusunda abartılı bir hassasiyet gösterdi. "Size üzerinizi değiştirmek için bir şeyler vermeliyiz." Narian'a baktı ve otoriter bir tavırla

sözlerine devam etti: “Kyenn ve ben eve kadar size eşlik edelim. O da üzerini değiştirse iyi olacak.”

“Nazik ilginiz için çok teşekkür ederim. Ama herkesin bu güzel akşamüstünü benim için berbat etmesini istemiyorum,” derken olabildiğince nazik ama kararlıydım. “Biraz ıslandım sadece, bunun dışında bir zarar görmedim. Eminim Barones eve gittiğimde bana yardımcı olmak için elinden geleni yapacaktır. Bana eşlik etmenize gerek olduğunu düşünmüyorum. Lütfen plandığınız şekilde gününüze devam edin.”

Besbelli Semari de babasının onlarla birlikte vakit geçirmesini çok arzu ediyordu. “Ah, lütfen baba! Sen ve Zayle bizimle kalm.”

Koranis kısa bir kararsızlık anı geçirdi. O zaman Semari’nin söylediklerini hatırladım. Besbelli Koranis oğlunun davranışlarından sorumlu olduğunu düşünüyor ve onu sıkı bir gözetim altında tutmaya gayret ediyordu. Onun tahtın vârisiyle baş başa ormanda bir yolculuk yapmasının uygun olup olmadığını danışmak istercesine dönüp Halias’a baktı. Deneyimli korumanın olumlu baş sallayışını görünce, kızına dönüp gülümsedi.

“Sanırım sizinle biraz vakit geçirebilirim. Kyenn, sen de prensese ve korumasına eve kadar eşlik edersin.”

Narian’ın yüzündeki ifade, sürekli otoriter bir havaya bürünen babasından emir almayı pek sevmediğini ortaya koyuyordu. Sessiz kalmayı ve orman yoluna doğru yürümeyi tercih etti. Asıl görülecek manzara ise, korumam Tadark’ın endişeli haliydi. Kahverengi gözleri, telaş ve tedirginlikten büyümüştü. Subaylar arasında, Narian’ın Steldor’la yaptığı kavgada gösterdiği sıradışı atak ve beceriyi anlatan söylentiler dolaşıyordu. Besbelli duyduğu bu hikâyeler, beni Narian’dan koruyacak kişi pozisyonunda kalmaktan çekinmesine neden oluyordu.

Bu korkuyu tek fark eden ben değildim. Koranis ve küçük oğlunun kızların yanında olmasından yararlanan Halias’ın, “Bacak kadar çocuktan korktuğunu söyleme bana, Tadark?” diye onunla dalga geçtiğini duydum.

Tadark, “Ne alakası var!” diye gösterişli bir tavırla itiraz etti. Bir kahramandan çok, göğsünü şişirerek öten bir baykuşa benziyordu.

Halias bu laflara hiç pabuç bırakmayarak devam etti: “Tanrı aşkına, Tadark! Çocuğun silahı bile yok. Senin gibi ödlele bir herifi nasıl olup da muhafız birliğine aldıklarına hâlâ inanamıyorum!”

Tadark’ın insanların sabrını taşıma konusundaki yeteneği, neredeyse kuşların uçuşma konusundaki doğal yeteneğine eşdeğerdi. İyi huylu Halias bile, onun davranışlarına tahammül edemeyip azarlama ihtiyacı hissediyordu.

“Gel, Tadark! Bir an önce yola koyulalım,” diye aralarına girmesem daha beter kapışacakları belliydi.

Orman yoluna doğru giden patikayı tırmanırken korumamın yanakları al al olmuştu. Babasının emirlerini aldıktan sonra gözden kaybolan Narian’sa hâlâ görünürde yoktu. Tam onun bizi kendi halimize bırakarak çekip gittiğini düşünmeye başlamışken patikanın başlangıcındaki ağaca sırtını vererek beklediğini gördüm. Tadark, genç adama güvensiz bir bakış fırlattı. Sonra da davranışlarını daha iyi gözlemek için arkamızdan yürümeye karar verdi. Sağ elinin, beline asılı kılıcının kabzası üzerinde durduğu da gözümünden kaçmadı.

Ağaçların arasından sessizce yürümeye başladık. Narian’la konuşmaya can atıyordum... hayatım boyunca beni bu kadar etkileyen ve kafamı karıştıran biriyle daha önce karşılaşmamıştım ancak o sessizliğini korumayı tercih ediyor gibiydi. Bu durumda duyulan tek ses, bacaklarıma dolanan ıslak eteğimin hışırtısı ve suya girince bollaşıp her adımda ayağımdan çıkacak hale gelen kuzu derisi iskarpinlerimin toprağa sürtünmesi idi.

Hafif ve esnek adımlarla yürüyen Narian’ın yanında kendimi sarsak ve beceriksiz hissediyordum. Eteklerimi toplayarak yürümeye çalışsam da etraftaki çalılara dolanmalarına ve hızımı kesmelerine engel olamıyordum. Bütün umudum bir şeye takılıp düşerek kendimi rezil etmeden bu sevimsiz yolculuğu bitirebilmektir.

Artık benden daha ileride yürümeye başlayan Narian, ara sıra durup nerede kaldığımı kontrol ediyordu. “Hep böyle mi giyinirsin?” diye sordu.

Şu ana kadar tek bir düzgün laf etmemişken içinde bulunduğum sıkıntılı hali gözüme sokan böyle bir soruyla karşılaşınca kendimi hakarete uğramış gibi hissettim.

“Hayır, genelde daha derli toplu görünmeyi beceririm!” derken bir elimle eteğimi tutuyor bir elimle de yüzüme yapışan ıslak saç tutamlarını geri itmeye çalışıyordum.

“Hep böyle işe yaramaz etekler mi giyersin demek istemiştin?” diyerek yanlış anlaşılmayı düzeltti. Beni baştan aşağı süzerken, bacaklarıma ıslak bir çadır gibi dolanan eteğime bakışları âdeta acıma doluydu.

“İşe yaramaz da ne demek?” diye üzerine gittim. Bu nasıl bir eleştiriydi?

“Hareket etmek açısından elverişsiz! Suyun dibine batmanın en önemli sebebi, etek kumaşının suyla ağırlaşıp seni aşağıya çekmesi.”

Bu saçma suçlama sabrımı taşırmıştı. “Haklısın! Gardırobumdan elbise seçerken nehre düşme riskini dikkate almayı ihmal etmişim.”

“Peki, neyi dikkate aldığını söyleyebilir misin?”

“Bilmiyorum!” Beni sorguladığı zaman kendimi aptal gibi hissediyordum. “Havayı mesela...”

“Ağustos sıcaklığında uzun yola çıkarken giymeye en uygun bulduğun kıyafet, bu üç katlı sırmalı ipek etek miydi?” diyerek alaycı bir şekilde kaşını kaldırdı.

“Peki, söylermisin lütfen, *sence* neyi dikkate almalıydım?”

“Kıyafetinin özsavunma konusunda ne kadar elverişli olduğunu elbette! Cokyri kadınları, sadece resmî toplantılara elbiseyle katılırlar ve o zaman bile üzerlerinde mutlaka hafif bir silah vardır. Sense bir silahın nasıl tutulacağını bile bilmiyorsun.”

“*Muhafızlar* bunun için vardır,” diye başımla Tadark’ı işaret ettim.

“Seni koruması için güvendiğin tek şey bu adam mı?”

“Böyle bir gezintiye çıkarken onu almam yeterli. Daha önemli olaylarda çok sayıda koruma bulunduruyorum.”

“Söyle bakalım,” diye fısıldarken birden vücudu bana yaslanacak kadar yakınımaya geliverdi. “Muhafızın şu anda seni nasıl koruyacak?”

Narian’ın davranışı, nezaket kurallarına hiç de uygun değildi. Hiç sesi çıkmayan Tadark’ın hangi gündüz hayallerine dalmış olduğunu merak ettim.

“Beni koruması gereken tehlike nedir?” derken gözlerimi bana meydan okuyan mavi gözlerinden çekmemeye çalıştım.

Söze gerek kalmadan, başımın yanında aniden beliren bir metal pırlıtsı, bana yukarı kalkan sağ elinde bir hançer olduğunu anlattı. Bıçak göğüs hizama doğru inerken, açıkça hayati bir tehlikeyle karşı karşıya olduğuma inanamıyordum. Narian ise birden yere çöküp tek bir darbeyle elbisemin dizden aşağı bölümünü kesiverdi. Serbest kalan bacaklarımda rüzgârı hissettim.

Ben şaşkınlıktan söyleyecek bir laf bulamadan, Tadark kılıcını çekerek yanımızda bitiverdi. Eğer Narian gerçekten bana zarar vermeyi istemiş olsaydı, bu hareket anlamsız ve yararsız olacaktı.

“Prenses’ten uzak dur,” diye emir verdi.

Narian üzerine doğrultulan kılıca şöyle bir baktı ve benden iki adım uzağa çekildi. Sonra da elindeki hançeri beceriyle havada döndürerek, “Herhalde şimdi de silahımı teslim etmemi isteyeceksin,” diyerek onu Tadark’a uzattı.

Tadark hiçbir şey söylemeden uzatılan hançeri Narian’ın elinden aldı.

“Yalnız, aklında bulunsun... Cokyrı’ler asla tek silah taşımakla yetinmezler.”

Söylediğiyle ilgilenmiyordum, beni çaresiz bir hale düşürmesine çok sinirlenmiştim. Eteğimi keserken bana danışmaya bile gerek görmemişti.

“Şu yaptığına bir bak! Elbisem kullanılamaz hale geldi,” diye onu azarladım.

Narian sözlerimden hiç etkilenmişe benzemiyordu.

“Ama yürümen kolaylaştı. Ayrıca zaten işe yaramaz bir elbiseydi ve nehre düştükten sonra da kullanılacak bir hali kalmamıştı.”

Onun bu dayanılmaz rahatlığı beni sözsüz bırakıyordu. Ben kendimi toparlayana kadar o çoktan yokuşun başına tırmanmıştı. Yeni etek modelimle, arkasından yürümekte hiç zorlanmadığımı fark ettim.

16. BÖLÜM

UYGUNSUZ TEKLİFLER

“**L**eydim, Lord Steldor sizi bahçede bekliyor.”
“Teşekkürler.”

Ziyaretçimi haber vermek için yollanan saray muhafızı, beni biraz kitap karıştırma niyetiyle geldiğim kütüphanede, düşüncelere dalmış bir halde bulmuştu. Muhafızın ardından homurdanarak yerimden kalktım. Şu anda görmek istediğim son kişi Steldor'du.

Aslında düşünmek, görmek ve konuşmak istediğim tek bir insan vardı; Narian. Bana hançerini kullanarak verdiği ders çok düşündürücüydü. Madem bir insanın güvenliği için en gerekli şey kendini koruma yeteneğini kazanmasıydı, neden ben bundan mahrum tutuluyordum?

Beni nehirden çekip çıkarışı hiç aklımdan gitmiyordu. Su yutmaya başlamıştım ve dibe doğru batıyordum, korumalarım bana ulaşamayacak kadar uzaktaydılar. Ama Narian hem Tadark'ı hem de –hayret verici bir şekilde– Halias'ı sollayarak tam zamanında yanıma gelmiş ve hayatımı kurtarmıştı. Kimseye görünmeden yanıma gelmeyi nasıl başarmış olabilirdi?

Tadark da ben de gezi sırasında olanların lafını etmedik. Narian'ı küçümsediği için mahcup düştüğünü tahmin edebiliyordum. Bense delikanlı hakkında kafamı meşgul eden gizemleri kendimden başkasıyla tartışmak istemiyordum.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de kabûslarımın erkeğiyle görüşmek için bahçeye çıkmam gerekiyordu. Narian'ın onuruna verilen balodan bu yana Steldor'u görmemiştim. İki erkek, birbirlerine tamamen zıt kişilikler sergiliyordu. Ve Narian'ı tanımak, Steldor'u iyice çekilmez hale getiriyordu.

Misafirimi karşılamaya giderken hiç acele etmiyordum. Narian'la yaşadığı deneyimden sonra, dikkat seviyesinde artış olan Tadark ise bu kez arkamda değil yanımda yürüyordu. Ancak babam ve Cannan tarafından 'son derece güvenilir' insan olarak atfedilen Steldor'la görüşürken yanımda olmayacaktı.

Kıyafetine bakılırsa Steldor askerî okuldaki görevinin ardından üstünü değiştirmeden buraya gelmişti. Elinde de her zamankinin aksine hançer değil bir buket çiçek vardı. Sarayın bahçesinden toplandıklarını fark edince bunun senaryoya son anda dâhil edilmiş bir ayrıntı olduğunu anladım.

"Bugün çok göz alıcısınız, Prenses Alera," diyerek, derin bir reveransla önümde eğildi ve besbelli diğer kızların çok hoşuna giden yapmacık bir zarafetle elimi öptü. Elindeki buketi uzatırken iltifatlarına devam ediyordu. "Çiçekler yanınızda sönük kalıyor."

Sıkıntıyla gözlerimi devirmek isteğimi güç bela bastırdım ve çiçekleri de reddetmedim.

"Ziyaret sebebiniz nedir, Steldor?" diye dosdoğru lafa girdim. Yaptığı kabalık hâlâ aklımdan çıkmıyordu.

"Belki de biraz yürürken konuşmak daha iyi olur," diyerek bahçeye giden patikayı işaret etmek için koluyla abartılı bir yay çizdi.

"Burada durmayı tercih ederim."

Reddedilmekten yorulmuş gibi yüzüme baktı. "Bunu benim için kolaylaştırmaya çalışmıyorsun."

"Neden bir şeyleri kolaylaştırmak zorunda olayım ki?"

"Yapma, Alera," diye söylenirken sesi boğuk çıkıyordu. "Balodaki davranışlarımda biraz olsun haklılık payı olmadığımı söyleyemezsin."

Tamam, belki tepkim biraz fazla sertti ama kışkırtma faktörünü gözardı etmemen lazım.”

“Çocuğun seni kışkırtmak için ne yaptığını bana açıklar mısın?” diye üstüne gittim. Yaptığı terbiyesizlikten başkalarını suçlayarak sıyrılmasını istemiyordum.

“Bu çocukça oyunları bir yana bırakalım artık, Alera!” diyerek kendince duruma el koymaya çalıştı. “Biz seninle resmen flört ediyoruz. Seni başka bir erkeğin kolunda gördüğümde ne tepki vermemi bekliyorsun? Bence evleneceğin erkeği sinirlendirmeyecek şekilde davranmayı öğrensen iyi edersin.”

Bir an düşüncelerimi toparlamakta güçlük çektim. İlk defa bir konuşmamızda evlilik lafı geçiyordu. Ailelerimizin bizden beklentisinin ne olduğunu ikimiz de biliyorduk ama bunu aramızda konuşmaya kalkmamıştık. Steldor’un gelecekteki evliliğimize kesin gözüyle baktığı belliydi. Bense hâlâ farklı bir seçeneğin arayışı içindeydim.

“Bu pek de hayalimdeki evlenme teklifi değildi,” diyebilirdim.

Sabrı tükenmiş bir halde iç çekti. “Dizlerimin üzerine çöküp sana aşk ilan etmemi mi istiyorsun, Alera? Eğer bu senin bana uygun şekilde davranmanı sağlayacaksa, emin ol ona da hazırım.”

“Alacağın cevaptan memnun kalacağınızı zannetmem. O yüzden bence hiç boşuna pantolonunun dizlerini kirletme.” Bu sözleri sarf ederken, benim açımdan doğuracağı sonuçları dikkate bile almıyordum. “Bu nedenle Lord Steldor, bu çocukça hayallerinizden vazgeçseniz iyi edersiniz! Evlenmemizi sağlayacak şey ne babanızın, babamın ve soylu dostlarımızın beklentileri ne de tahtın vârisi olarak taşıdığım sorumluluklardır. Bunu sağlayacak olan tek şey size ‘evet’ dememdir. Ve ben de size ‘hayır’ diyorum.”

Bana verdiği buketi göğsüne savurdum ve sırtımı dönmeden önce son sözümü söyledim.

“Bu konuşmada tek pişmanlık duyacağım şey, bahçemizdeki çiçeklerin ziyan olmasıdır!”

Önümde açılan saray kapılarından içeri girerken yüzümde mu-zaffer bir gülümseme vardı ve kendimi kuş gibi hafif hissediyordum.

Steldor'un ziyaretini bana haber vermek için kütüphaneye gelen muhafız, şimdi de Tadark'la konuşuyordu. Beni görünce heyecanlandı.

"Ekselansları," diyerek hızlıca bir selam verdi. "Komutan Cannan sizi ve korumanızı ofisinde bekliyor. Bana konunun aciliyeti olduğu söyledi."

Ona kısa bir baş hareketiyle karşılık verdim. Az önce içimi dolduran zafer hissi birden endişeye dönüştü. Komutan daha önce benimle bire bir görüşme talebinde bulunmamıştı. Neden şimdi böyle bir şeye ihtiyaç duymuş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Acaba, oğluyla aramızdakileri mi tartışmak istiyordu? Öyleyse, babam ve Steldor'dan sonra, Cannan da benden dolayı hayal kırıklığına uğrayanlar listesine girmeye adaydı.

Tadark'la birlikte, Cannan'ın, taht odasının önündeki bekleme salonuna çok yakın olan ofisine gittik. İçeri girdiğimizde Halias'ın orada olduğunu gördüm. Ama Miranna ortalarda yoktu.

Cannan'ın ofisi karanlık ve insanın üstüne üstüne gelen mobilyalarla döşenmişti. Ne kadar da kişiliğine uygun, diye düşündüm. Duvardaki camlı dolapların içinde çok çeşitli silahlar sergileniyordu. Hytanica Krallığı'nın sınırlarını detaylı biçimde gösteren harita ve Recorah Nehri'nin geçtiği yerler ile komşularımıza ait toprakları gösteren diğer harita yan yana asılmıştı. Gourhan ve Emotana Krallıkları, Recorah Nehri'nin karşı tarafında, güneyde yer alıyorlardı. Hytanica'nın batısında, birçok küçük nehir tarafından beslenen Resare Gölü vardı. Bu göl, Sarterad Krallığı'yla sınırlarımızı belirliyordu. Ülkemizin kuzeyi ve doğusunu kaplayan Nineyre Dağları'nın ötesinde Cokyria olduğunu görünce istemsizce titredim.

Cannan, Hytanica Askerî Kuvvetleri'nin başkomutanı olarak, belki de ülkenin en meşgul kişisiydi. Beş farklı askerî birimin komutanları ona rapor veriyordu. Komutan kocaman, sağlam görünümlü bir meşe masanın başında oturuyordu. Önü okunmuş ve okunmayı bekleyen

parşömenlerle doluydu. Benim girdiğimi görünce başını kaldırdı ama ayağa kalkmadı.

“Lütfen oturun, Prenses Alera,” diyerek masanın diğer tarafındaki iskemleleri işaret etti.

Ben gösterilen yere oturdum. Komutanlarının ofisinde oturmayı asla akıllarından geçirmeyen Tadark ve Halias ise iki yanımda yerlerini aldılar.

Cannan boş laflarla zaman harcamadan konuya girdi.

“Tadark bana Baron Koranis’in mâlikanesine yaptığınız ziyarette meydana gelen bazı olaylardan bahsetti. Anladığım kadarıyla Narian’la bir konuşmanız olmuş. İçeriğini öğrenebilir miyim?”

Merakı beni rahatsız etmişti. Tarzı ise son derece emrediciydi. Ona cevap vermeyi hiç istemediğimi düşündüm.

“Elbisemin yürümemi zorlaştırdığından bahsettik.”

“Lütfen konuşmanızı ayrıntılarıyla anlatın!”

“Bana kendimi korumayı öğrenmem gerektiğini... bazı durumlarda Tadark’ın...” Bunu söylemek zorunda kaldığım için üzülerek ona dönüp baktım. “...yetersiz kalabileceğini söyledi.” Tadark huzursuzca kıpırdandı ama sessiz kaldı. “Cokyrı kadınlarının, elbise gibi kendini korumaya elverişsiz kıyafetleri sadece davetlerde giydiklerini ve daima üzerlerinde silah taşıdıklarını anlattı.”

Sözlerimi ilgiyle dinleyen Cannan, bir an duraksayıp hemen konuyu değiştirdi.

“Bana hançerden söz edin. Onu nereden çıkardığınızı gördünüz mü?”

“Hayır, sadece bir anda elinde belirdiğini hatırlıyorum.”

Cannan verdiğim cevaplardan tatmin olmuş gibi duruyordu. “Benim bilmemde fayda olacak başka bir konu var mı?” Bu sözleri duyunca konuşmayı bitirmeye yaklaştığımı düşündüm.

Bir an durup zihnimi yokladım. Sonra önemli olabilecek bir şey hatırladım.

“Hançerini Tadark’a teslim ederken bir şey söyledi,” derken Tadark’ın hançeri Narian’ın ellerinden nasıl aldığı hakkında anlatmış

olabileceği saçma sapan yalanları ortaya çıkardığımdan emindim. “Cokyri’lerin asla tek silahla gezmediklerini söyledi.”

Cannan başını salladı ve Halias’a döndü.

“Peki, sizlerin bu çocuğun nasıl olup da siz farkına bile varmadan olay yerine geldiği ve prensesi kurtarmak için hepinizden önce davranabildiği hakkında bir fikriniz var mı?”

Halias’ın açık mavi gözleri bir an Tadark’a yöneldi. Besbelli, geveze korumamın olayın bu yönünü komutanla paylaştığından haberi yoktu.

“Hiçbir açıklamam yok, efendim!” diye açıksözlü ve kestirme bir yanıt verdi. “Ancak Prensesleri yakın gözlem altında tuttuğumuzu söyleyebilirim. O durumu daha iyi idare edebilecek tek bir insan tanıyorum. O da zaten Tadark’ın yerine burada durması gereken adamdı.”

Bu sözleri takip eden sessizlik, ‘kulak tırmalayıcı’ydı. Cannan, alınganlığını ifade eden bir ses çıkaran Tadark’a ‘konuşmayı aklından bile geçirme’ dercesine baktı. Sonra da yüzünde taş gibi donuk bir ifadeyle Halias’a döndü.

London’ın aksine otoriteye başkaldırma meraklısı olmayan Halias’ın yaptığı cüretkâr çıkışa şaşırmışım. Çünkü o genellikle emirleri veren kişileri sorgulamaya kalkmadan, işini iyi yapmaya gayret ederdi. Son davranışı ise bana, Destari gibi onun da London’dan yana çıkmak pahasına komutanla ilişkilerini tehlikeye atabilecek karakterde olduğunu göstermişti.

Cannan, Halias’ın gözlerinin içine uzun uzun baktı ama sözleri hakkında bir yorumda bulunmadan tekrar bana döndü.

“Prenses, siz balo gecesi Narian’la balkonda da bir süre sohbet etmişsiniz,” diye beni sorgulamaya devam etti. “O akşam neler konuştuğunuzu da anlatır mısınız?”

Benden neyi öğrenmeye çalıştığını anlamadığım için sorularından fazlasıyla tedirgin oluyordum. Narian’la yaptığımız özel konuşmalardan bahsetmemek için birçok nedenim vardı ama onu tersleyecek

kadar cesur değildim. Ve Steldor hakkındaki olumsuz düşüncelerimi Narian'la paylaştığımı anlatmam imkânsızdı.

“Hatırladığım kadarıyla...” diye kafamda cümleleri tartmaya ve neleri ayıklamam gerektiğine karar vermeye çalıştım, “görev anlayışının öneminden bahsettik.”

Cannan'ın konuyu garip bulduğu belliydi. Hangi sebepten böyle bir sohbete girdiğimizi sorguladığından emindim.

“Anladım... devam edin.”

“Bana hayatının onun rızası alınmadan planlanmasından hoşlanmadığını söyledi,” derken Cannan yerine ayakkabılarımın burunlarına bakmak daha çok işime geliyordu. Çünkü benim de tahtın vârisi olmamdan kaynaklanan bazı sorumluluklardan şikâyet ettiğimi ona anlatamazdım.

Cannan, huzursuzluğumu fark ettiyse de üstelemedi.

“İlginç! Başka neler söyledi?”

“Bana da... gün gelip görevlerim ve isteklerim arasında bir tercih yapmak zorunda kalabileceğimi söyledi.” Cannan'ın her şeyi gören gözlerine kısa bir süre için bakıp konuyu toparladım. “Ardından da içeri girmeyi önerdi.” İçeri girdikten sonra ne olduğunu, odadaki herkes gayet iyi biliyordu.

Cannan kendi içinde düşüncelere gömülünce odada yine uzun süren bir sessizlik yaşandı. Komutanın benim duygularıma aldırış etmediğinin farkındaydım. Ama ben kendimi oldukça küçük düşmüş ve hırpalanmış hissediyordum. Acaba Steldor'la evlenmemiz beklenirken, Narian'la bu kadar samimi olmamı uygunsuz mu buluyordu? Belki de az sonra bana on altı yaşındaki ne olduğu belirsiz oğlanlarla ilgilenmek yerine, beni bekleyen görevlere uygun davranmak için kendimi eğitmem gerektiğini söyleyecekti. Bu konuşmanın bir an önce bitmesi tek dileğimdi. Cannan tekrar konuşmaya başlayana kadar eteğimin pililerini düzeltmekle oyalandım.

“Prenses, sizden istediğim bir şey var; önümüzdeki birkaç aylık süre içinde Koranis ailesinin evini sık sık ziyaret edebilir misiniz?

Bu ziyaretlerde özellikle Narian’la sohbet etmeniz ve onun Cokyri hakkında bütün anlattıklarını benimle paylaşmanız gerekiyor.”

Açıksözlülükle ifade ettiği talep, daha doğrusu bana pek tartışma aralığı bırakmadan yerine getirmemi emretti, görev oldukça sevimsizdi.

“Benden sizin için casusluk yapmamı mı istiyorsunuz?” derken midem kasılıyordu.

“Hayır,” dedi, soruyu sorarkenki kaygımdan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. “Sadece onunla yakınlık kurmanızı ve size kendi arzusuyla anlattığı şeyler içinde önemli olabilecek bilgileri bana aktarmanızı istiyorum.”

Böyle de dile getirse istediği şey hoşuma gitmiyordu.

“Ben onun güvenini kötüye kullanmak istemem,” diye bir daha şansımı denedim ama Cannan’ın beni anlamasını da beklemiyordum.

Komutanın bana nasıl bir açıklama yapması gerektiğini tartar gibi bir hali vardı.

“Prenses, Narian sizinle sadece iki kez ve kısa sürelerle görüştü. Buna karşın hiç kimseyle paylaşmadığı kadar çok bilgiyi size aktardı. Ona güvenebilmek ve onu *bizden* biri olarak kabullenebilmek için yaşamı hakkında daha fazla şey öğrenmek zorundayız?”

Cannan’ın sesi artık daha ısrarcıydı ve gözlerini gözlerime dikmişti.

“Onun geçmişi hakkında bulabildiğimiz bütün bilgileri toplamak zorundayız. Size karşı, bugüne dek kimseye olmadığı kadar açık davranıyorsa bu avantajı kullanmamız gerekir.”

Anladığımı belirten bir baş hareketi yaparken kendimi büyüklerine karşı koyamayan bir çocuk gibi hissediyordum.

Cannan ayağa kalktı ve önündeki parşömenlerden bir kısmını kenara iterek masada yer açtı. Sonra da ellerinin üzerine yaslanarak bana doğru eğildi. Konuşmaya başladığında sesi son derece ciddiydi.

“Bu odada bulunanlar ve kralımız dışında hiç kimse böyle bir planın varlığından haberdar değil ve olmayacak!” Sonra özellikle beni hedef alarak devam etti: “Dikkat çekmemek için gezilerinizde

yanınıza kardeşiniz Prenses Miranna'yı da alabilirsiniz. Ama onun bu işe karıştırılmaması lazım."

Cannan'ın bakışları bir an Halias'ın kilerle buluştu. Onun da onay verdiğini anlayınca konuşmasını toparladı.

"Hepsi bu kadar," diyerek ayağa kalktı. "Artık gidebilirsiniz."

Halias ve Tadark'la birlikte odama dönerken bir yandan da Cannan'ın, oğlundan ne kadar farklı olduğunu düşündüm. Steldor gösterişçiydi, babası ise güçlü ve kararlı. Odada olduğum süre içinde, kendimi kraliyet ailesinden biri gibi değil, bana emretme yetisine sahip biriyle birlikteymişim gibi hissetmiştim. Cannan'ın karşısına çıkmak, daha önce tatmamış olan biri için yutulması ve hazmedilmesi zor bir lokmaydı.

Eylül ayının ilk günleriydi... yani annemin sarayda müzik resitalleri düzenleme zamanı. O gün de şarkı söyleyen ve bir müzik aleti çalabilen bir düzine genci ve annelerini ağırılıyordu. Miranna da arp çalmaktaki yeteneğini sergileyen gençlerden biriydi. Son bir aydır içinde yaşadığım stresin bana yettiğini düşünmüş olmalı ki bu organizasyonu kendisi üstlenmişti.

Böyle organizasyonları severdim çünkü belli bir ilgi alanına sahip kişiler, dedikodu yapmaya daha az vakit ayırırlardı. Yaklaşık on gün önce Narian ve Steldor arasında gelişen olayı konuşan ve beni sıkıştıran insanlar görmeye katlanabileceğimi sanmıyordum.

Müzik odası, doğu kanadında ve annemin ofis gibi kullandığı resim odasının hemen yanındaydı. Koridora, çalanların sıra beklerken kullanmaları için karşılıklı bakan iki tane tahta sıra konulmuştu. Bu sıralardan pencereye bakanına oturup dökülmeye başlayan yaprakları görmek istedim. Bu mevsimde bahçe, ağaç dalları arasında gezinen ve kurumaya başlayan yaprakları hışırdatan rüzgârın sesi ve havada uçuşarak yerde rengârenk bir görüntü oluşturan yaprakların görüntüsüyle hüznü bir romantizm taşırdı. Beğendiğim yere oturur

oturmaz, çok bilmiş Reveina ile koyu renk bukleli, erkek düşkünü Kalem'in bana doğru geldiklerini gördüm.

"Söyle bize," diye hemen konuya giren Reveina bana doğru eğildi. Kestane rengi saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Lord Steldor ve Cokyri'li genç arasında tam olarak neler yaşandı?"

Kalem de kendince üsteledi: "Gerçi o gece biz de balo salonundaydık ama kalabalıkta hiçbir şey göremedik. Üstelik ortalıkta o kadar fazla sayıda ve birbirinden farklı hikâye geziyor ki gerçeği ayırt etmek imkânsız..." Gri gözleri, siyah saçlarının arasında parlıyordu.

"Delikanlının ismi Narian," diye onları uyardım. "Üstelik o Hytanica'lı, bir Cokyri değil!"

Benim hassasiyetim ve uyarılarım onların umurunda bile değildi.

"Birbirlerine yumruk attılar mı? Kim kimi dövdü?" diyen Reveina işin ağız sulandıran detaylarını duymayı arzu ediyordu. "Her iki versiyonu da dinledik ve gönlümüz elbette Steldor'un üstün geldiği hikâyeden yana ama..."

"Tabii ki diğer versiyonun dedikodu değeri daha yüksek, değil mi?" diye onun yarım bıraktığı cümleyi tamamladım.

"Eh, elbette," diye kıkırdadı Kalem.

Konuşmaya başlamadan önce, müzik odasından içeri bakıp hazırlıkları kontrol ettim. İlk çalacak kişi Miranna'ydı ve o da henüz enstrümanını akort etmekle meşguldü. Söylentilerdeki spekülatif boyutu en aza indirmek için elimden geleni yapmaya karar verdim.

"Dövüş falan olmadı. Steldor besbelli o gün birayı biraz fazla kaçırdı ve gereksiz bir kıskançlık gösterisinde bulundu. Davet sahibi olarak onur konuyla ilgilenmemden doğal bir şey olamazdı. Ama Steldor, Narian'la sohbet etmemizi hoş karşılamadı." Olanları mümkün olduğunca kimseyi incitmeyecek bir şekilde aktarmaya özen gösterdim. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama kimse kimseyi dövmedi."

En azından detaylı bir anlatım beklerken, böyle tatsız tuzsuz bir hikâye duymak besbelli onların bütün keyfini kaçırmıştı. Yüzleri

asıldı, dudakları büküldü. Ben de bir anlık sessizlikten istifade edip Miranna'nın solosunu dinlemek üzere müzik odasına kaçtım.

Resital iki saat sürdü ve oldukça başarılı performanslar sergilendi. Son müzisyen sunumunu bitirmek üzereyken dinleyenlerin arasından sıyrılıp odayı terk ettim. Çünkü bir dedikodu kazanının içine daha düşmeyi göze alamazdım; annemin bu davranışımı kaba olarak nitelendireceğini bilmeme rağmen.

17. BÖLÜM

UTANILACAK BİR BAŞARI

Koranis'lerin malikânesine ikinci gidişimiz tam hasat zamanına denk geldi. Eylül ortasından ekimin sonuna kadar buğday, arpa ve mısırlar toplanıp kış için stoklanır, olgun üzümler şarap için ezilir, bal petekleri özenle yuvalardan alınır, dayanıklı meyveler –özellikle elmalar– ağaçlardan toplanıp sepet sepet mahzenlere dizilirdi. Hasat dönemi yılın en hevesle beklenen zamanıydı. İş bitince ekim festivali başlardı. Hem müsabakalar düzenlenir, hem de panayır kurulup çeşitli mallar satışa sunulurdu.

Arabayla tarlaların arasından geçerken, Narian'ın festival hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum. Krallığın diğer sakinleri kadar heyecan duyacağını zannetmiyordum. Semari'nin söylediklerine dayanarak onun Hytanica'ya özgü diğer adetleri beğenmediği gibi bu festivalden de fazla hoşlanmayacağını tahmin ediyordum. Yine de onun Hytanica'da bulunmaktan zevk aldığı bir zaman dilimi olmasını çok arzu ediyordum.

Malikâneye vardığımızda Semari dışarıdaydı. Onun heyecanlı geri dönüşüne kadar, Koranis ve Alantonya'yla bahçede oturup uzun uzun sohbet ettik. Alantonya kızının gelmesini fırsat bilerek evdeki işlerine geri döndü ve bize de nehirden uzak kalma şartıyla bir yürüyüşe çıkmamızı tavsiye etti. Genç kızların gevezeliklerinden bunalmış

olan Koranis kalkmak için izin istedi. Tam bizden ayrılacakken, at ahırlarından çıkıp bize doğru gelen Tadark onun yolunu kesti.

“Sanırım bu size ait,” dedi Tadark, ses tonu kendini ne kadar önemsediyini belli ediyordu. Tadark’ın elinde, Narian’ın beni nehir-den kurtardığı gün Tadark’a vermek zorunda kaldığı hançer vardı.

“Evet, bana ait,” diyerek hançeri aldı Koranis, tedirgin görünüyordu. “Onu kaybettiğimi sanıyordum. Nerede bulduğunuzu sorabilir miyim?”

“Kayıp değildi, efendim,” dedi Tadark, Narian’ın başına dert açmak üzere olduğunun bilincindeydi ve bundan büyük bir zevk aldığı her halinden belliydi. “Bunu geçen seferki ziyaretimiz sırasında Lord Kyenn’den teslim aldım. Onu komutanıma teslim ettim. Çünkü size ait olduğunu düşünememiştim.”

Koranis kısa bir an için Tadark’a boş boş baktı.

“Onu ata binerken yanıma aldığımı ve dönerken üzerimde olmadığını hatırlıyorum. Düşürdüğümü zannetmiştim. Ama eğer Kyenn’in elinden aldıysanız...” diye sesli düşünürken farkına vardığı gerçek yüzünün kıpkırmızı olmasına yol açtı.

“Kyenn!” diye içeriye seslendi, sesinde kontrol edilemez bir kızgınlık vardı.

Uzun süren birkaç dakika boyunca yinelenen haykırışların arkasından, Kyenn acele etmeye gerek görmeyen bir tavırla bahçede boy gösterdi.

Koranis, “Hançerim eline nasıl geçti?” diye doğrudan konuya girdi. Aldığı cevap gayet netti. “Onu kılıfından aldım.”

“Yani onu benden çaldın! Delikanlı, ben evimde hırsızlığa tahammül edemem!”

Baba oğul iki düşman gibi birbirlerinin karşısına dikildiğinde, onların güçlü vücut yapılarının yanında bir soytarı gibi duran Tadark’ın sinsice sırtığına şahit oldum.

“Belki birkaç kırbaç başkalarına ait mallara el uzatmamayı sana öğretecektir.” Koranis’in bu sözleri, kulağa bir tehditten çok meydan okuma gibi geliyordu.

Bu cümleyi bir sessizlik takip etti. Etraflarında kıyamet kopsa, susmayı akıllarına getirmeyen kardeşim ve Semari bile durup ‘neler oluyor’ diye baktılar. Aynı altın rengi saçlara sahip iki erkeğin birbirlerinin gücünü tartarak göz göze gelmeleri, seyretmeye değer bir manzaraydı. Uzun ve esnek kaslarıyla fırlamaya hazır bir oka benzeyen Narian ile ona göre fazla uzun, hantal ve kızgın görünen Baron Koranis...

Narian, babasının savurduğu tehditten hiç de etkilenmiş gibi durmuyordu.

“Yerinde olsam bunu denemeye kalkmazdım,” dedi, sesi sakın ama rahatça duyulabilir yükseklikteydi.

Bizim olan biteni izlediğimizi fark eden Koranis, oğlundan bir adım uzaklaştı.

“Eve gir ve bekle,” diye tısladı. “Seninle daha sonra ilgileneceğim.”

Narian omuzlarını silkti ve geldiği gibi telaşsız adımlarla eve döndü.

Oğlunun tavırları karşısında altüst olan Koranis, Tadark’a sertçe, “Silahımı getirdiğiniz için teşekkür ederim,” demekle yetindi. Ahırlara doğru hızlı hızlı yürürken, ardında fazlasıyla hayal kırıklığına uğrayan Tadark’ı bıraktı.

Miranna ve Semari kısa bir süre içinde sohbetlerine geri döndüler. Hytanica’da baba, ailenin tartışmasız reisi konumundaydı. Karısını, çocuklarını, parasını ve topraklarını arzusuna göre yönetir ve her tür aile işi onun bir sözüne göre düzenlenirdi. Oysa Narian babasının karşısında ikinci bir otorite gibi davranıyordu. Bunu yapabilmesinin tek nedeni, bir an bile kontrolünü kaybetmemesi ve korku belirtisi göstermemesiydi. Babası ise hırstan kontrolünü kaybediyor ve kendini oğlu karşısında güçsüz hissediyordu.

Alantonya'nın önerdiği gibi, Semar ve Miranna'yla bir gezinti yapmaya karar verdik. Gezintiden önce eve girdim ve Narian'a bizimle gelmek isteyip istemediğini sordum. Onun da benimle vakit geçirmeyi arzu edeceğini umuyordum. Bana bir yanıt vermek yerine, kaşlarını kaldırarak belirsiz bir tavır takınmayı tercih etti. Besbelli bizi sıkıcı buluyordu...

Recorah Nehri'nin kıyısına vardığımızda kızlar kıyı boyunca gezinmek istediler. Halias da peşlerinden gitti. Bense, sakın bir gölge bulup oturmayı tercih ettim.

Yaşlı bir meşenin açıkta kalmış kökü bunun için ideal görünüyordu. Tam gözüme kestirdiğim ağacın altına oturacakken, Narian'ın hemen yanımdaki kuytu bir ağaca sırtını dayamış şekilde durduğunu fark ettim. Siyahlar giydiği için ağaçların gölgeleri arasında seçilmesi güçtü. Aklıma saray bahçesine gizlice giren başrahibenin hali geldi.

Tadark da Narian'ı fark etmiş ve hemen yanıma gelmişti. "Lord Narian ile yalnız kalmak istiyorum. Bizim yanımızda durma, biraz ilerle," dedim.

Korumam bu fikirden hoşlanmasa da komutanın verdiği görev nedeniyle bunu istediğimi anladığından bana itaat etti.

Narian'ın yanma gittim ve konuşmasını beklemeden doğrudan konuya girdim.

"Geçen görüşmemizden bu yana bana söylediklerini düşünüyorum... kendimi korumayı öğrenmem gerektiği hakkında."

Sıradışı bir biçimde güvenli ve nazik girişler yapmaya ihtiyaç duymadan isteklerini ifade edebilecek bir ruh halindeydim.

"Sen haklıydın. Korumalarımın bana yardımcı olamayacakları zamanlar olabilir. Böyle durumlarda benim çaresiz kalmamak için bir şeyler öğrenmem lazım."

Konuşmama biraz ara verip bana bir şeyler söylemesini bekledim. Ama o beni dinlemeye devam etti. Boğazımı temizleyip konuşmanın can alıcı noktasına geldim.

“Böyle bir yetenek geliştirmem için Hytanica’da bana yardım etmeyi kabul edecek kimse yok... senin dışında,” diye baklayı ağzımdan çıkardım.

Başını sallayarak bana hak verdi. Ama devamında söyledikleri hiç de duymayı umduğum şeyler değildi.

“İyi de, sana yardım etmem mümkün değil.”

“Neden?” Ellerimi istem dışı bir şekilde kalçalarıma dayayarak karşısında hesap sorar gibi dikildim. “Önce Cokyri’li kadınların kendilerini koruyabildiklerini söylüyor ve aklıma aynısını yapmam gerektiği düşüncesini sokuyorsun, sonra da tam ben bunu yapacakken yardım etmeyi reddediyorsun. Neden?”

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Cokyri kadınları pantolon giyerler.”

Böyle bir şeyle karşılaşmayı hiç beklemiyordum. Şaşkınlıktan kekelemeye başladım. “Yani... benim de... pantolon giymemi mi istiyorsun?”

“En azından savunma sanatları konusunda çalışma yaparken,” diye cevap verdi. Bana meydan okuduğunun farkındaydım ama geri adım atmam söz konusu değildi.

“Öyleyse giyerim.”

Bana bir pantolon ödünç vermeyi önermesini bekledim ancak o da aklımdan geçenin farkında olduğu için bunu açıkça talep etmemi bekledi.

İnadım merakıma ağır bastı. “Bir dahaki gelişimde yanımda bir pantolon bulundururum.”

Bunu nasıl becereceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ancak Hytanica Prensesi’nin ukala bir yabancından pantolon ödünç alması söz konusu olamazdı. Bu zevki ona tattırmamaya kararlıydım!

Saraya döndüğümüzde akşam karanlığı çökmek üzereydi. Sarayın döner merdivenlerine yöneldim. Miranna’ysa araba yolculuğunun verdiği rahatsızlıktan dolayı biraz temiz hava almak istediğini söyledi.

Tam ona katılmamı isteyip istemediğini soracakken bir kapı sesi duydum. Steldor, Cannan'ın ofisine giden muhafız odasının kapısından dışarı çıkmıştı. Görünmeyi istemediğim için merdivenlerin başında duran Tadark'ın yanına doğru seğirttim. Steldor kısa bir süre girişte bekledikten sonra, Miranna'nın gittiği yöne doğru ilerledi. Hemen kardeşime katılmak fikrinden vazgeçip kütüphaneye yöneldim.

"Pantolon giymeyi falan düşünmüyorsunuz, değil mi?" diyen Tadark'ın zamanlaması olağanüstüydü.

Narian'la konuşmamızı dinlediği belliydi. Komutan Cannan'ın dövüş sanatları ve pantolon konusunda bilgi sahibi olmasını, hele de babama böyle bir haber gitmesini asla istemiyordum. Büyük ihtimalle beni pantolon giymekten men ederdi, ben de Narian'ın önünde komik duruma düşerdim. Tadark'ı geri adım atmaya zorlayacak bir kozu kullanma zamanımın geldiğine karar verdim

"Düşünüyorum," diye kestirip attım. "Üstelik seni bu konuda herhangi bir kişiye bilgi vermekten men ediyorum!"

"Bir prensesin erkek kıyafeti giymesi son derece uygunsuz bir durum," diye ısrar etti.

"Sana fikrini sormadım, Tadark! Ayrıca bu konuda komutana veya babama bilgi vermeni de yasaklıyorum." Tam o anda can alıcı cümleyi kurdum. "Yoksa onlara, piknikte Miranna'nın yaralanmasını ciddiye almayarak bizi geciktirdiğini herkese anlatırım."

Tadark'm benzi atınca bu pazarlığı kazandığımı anladım.

"Öyle olsun," demekle yetindi.

İlk engeli başarıyla aştıktan sonra geriye pantolonu elde etmek kaldı... Bu konuda becerikli bir suç ortağına ihtiyacım olduğuna karar verdim ve onu bulmak üzere harekete geçtim.

Kütüphaneden bahçeye doğru inen merdivenleri coşkuyla indim. Tadark kapıyı benim için açtı ve akşamın son ışıklarıyla loş hale gelen bahçeye çıktım. Meşaleler henüz yakılmamıştı. Halias'ı sırtını duvara yaslamış, kollarını da göğsünde kavuşturmuş olarak dinlenirken buldum. Bu görüntü bana London'ı hatırlatınca içim sızladı.

“Mira nerede?” diye sordum. Normal koşullarda Halias’ın onunla birlikte yürüyor olması gerekirdi.

“Çeşmenin yanında,” diyerek kız kardeşimin olduğu yeri parmağıyla işaret etti.

Onun işaret ettiği yöne ilerlerken, Tadark’a Halias’la birlikte kalmasını söyledim.

Miranna’nın sırtı bana dönüktü. Omzunun üzerinden bana bakarsa, Steldor’un itici ancak inanılmaz derecede yakışıklı yüzüydü. Miranna’dan en az altı parmak daha uzundu. Bu da benim gelişimi, o fark etmeden önce görmesini sağlıyordu. Benimle kozlarını paylaşmak için tıpkı piknikte yaptığı gibi Miranna’yla flört etmek oyununa başlamıştı. Beni görünce yüzünde hain bir gülümseme belirdi, sonra da benim bile tahmin edemeyeceğim kadar cüretkâr bir hareketle bir kolunu Miranna’nın beline dolayarak onu kendine çekti, diğeriyle de boynunu tutarak dudaklarına uzun, ateşli bir öpücük kondurdu.

Steldor geri çekildiğinde, ben hâlâ olduğum yerde donmuş bir vaziyette onları izliyordum. Miranna öpücüğün etkisiyle sarhoş olmuştu. Steldor’un kolları arasında gevşek gevşek duruyordu. Steldor buna hiç aldırış etmeden, kız kardeşimi öylece bırakıp bana doğru hareket etti.

Yanımdan geçerken sinsî bir gülüşle, “Prenses,” diye selam vermekle yetindi. Bu şekilde benden intikam alabileceğini düşündüğü belliydi.

Aniden terk edilmesine bir anlam veremeyen Miranna, şaşkın şaşkın arkasını döndü ve benimle karşı karşıya geldi. Yüzümde gördüğü kızgınlığın onunla hiçbir ilgisi yoktu. Hırslımın sebebi, Steldor’un zalimliğinin boyutlarına şahit olmaktı. Ama kardeşim beni görünce paniğe kapıldı.

“Alera,” diye inleyerek ellerini yüzüne kapadı. “Sen ne zaman?..”

“Seni öptüğünü gördüm,” diye konuyu uzatmasını engelledim. Ona kızmamıştım. Ayrıca Steldor’un ani hareketine engel olması söz konusu değildi. Az önce Hytanica’daki birçok genç kız gibi onun da

gözünde büyüttüğü bir erkekten ilk öpücüğünü almış ve bunun sersemliğine kapılmıştı. Ancak şu anda gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

“Çok üzgünüm! Çok çok üzgünüm! Onunla burada durup benimle flört etmesine izin vermemeliydim. Beni yanlış anlamasına neden olacak şekilde davranmış olmalıyım. Steldor senin evleneceğin kişi... benim onunla öpüşmeye hakkım yok ve bana kızmakta yerden göğe haklısın.”

Zavallı masum çocuk, Steldor'un onu öpme amacını anlamadığı için tamamen kendini suçluyordu.

“Sakin ol, Mira,” diyerek bu özürlerin gereksizliğini anlatmaya çalıştı. “Steldor benim evleneceğim erkek falan değil. İsteddiği kızı öpebilir. Ne yaptığı umurumda bile değil. Sen de benden özür dilemek zorunda değilsin.”

O hâlâ başını pişmanlıkla sallamayı sürdürüyordu. “Çok utanıyorum, Alera! Kendimi sana nasıl affettirebilirim?”

“Bak yine söylüyorum, sana kızmadım,” diyerek onu tekrar yatıştırmaya çalıştı ve ondan yardım istemek için iyi bir vakit olduğuna karar verdi. “Ama ille de benim için bir şey yapmak istiyorsan bu mümkün.”

“Tamam! Ne istersen yaparım.”

“Mira, seni affettim! Lütfen daha fazla özür dileme!” Bu konuyu sonsuza kadar kapatmak istiyordum. Asıl derdimi anlatmaya başladım. “Benim bir pantolona ihtiyacım var.”

“Pantolon mu?” diye anlamsız anlamsız yüzüme baktı. Böyle bir talep ile Steldor'un öpücüğü arasında geçiş yapmakta zorlanması normaldi. “Bu da nereden çıktı şimdi?”

“Narian bana dövüş dersi verecek.” Dürüstlük her zaman en iyi sonucu getirir diye düşünerek lafı dolandırmadım. “Eğer çalışmaya bir pantolonla gitmezsem bana ders veremeyeceğini söyledi. Bunun için yardımına ihtiyacım var.”

“Sana... dövüş dersi mi verecek? Ama senin korumaların var!”

Gülümsememe engel olamadım. Ben de Narian kendini savunmaktan bahsettiğinde, aynen bu cevabı vermiştim.

“Bana yardım etmek istiyor musun, istemiyor musun?” Eğer kararımı sorgulamaya başlarsa iş uzayacaktı. Bense bir an önce plan yapmaya başlamak istiyordum.

“Elbette yardım edeceğim,” diyerek zaten alacağımdan emin olduğum cevabı verdi.

“İyi o zaman!”

Yakınımızda bizi duyabilecek bir muhafız olup olmadığını kontrol ettikten sonra kuytu bir banka oturmayı önerdim ve konunun detaylarına girdim.

“Mesele pantolonu ele geçirmek. Çamaşırhaneden çalayım desem... muhafızların ya da babamın ölçülerinin benimkilere uymayacağı çok açık.”

“Ama Tadark’ın pantolonu olabilir,” diye bir öneride bulundu Miranna.

“Pantolonunu çıkarttırmak için ne yapmak gerekir sence?” demem üzerine ikimiz de kahkahalara boğulduk. Saygın prenseslerin böyle uygunsuz espriler yaptıklarını duysalar annemin soylu çevresi acaba ne düşünürdü!

Biraz kıkırdayıp rahatladıktan sonra gerçekten düşünmeye başladık.

“Düşündüm de,” dedi Miranna, “neden gidip bir tane satın almıyoruz.”

“Elbette bu daha iyi bir çözüm. Ama prenseslerin pantolon alışverişine çıkması biraz garip karşılanmaz mı?.. Ayrıca Tadark ve Halias’a bunun neden gerekli olduğunu nasıl açıklayabiliriz.”

Miranna, kafasını hınzırca işlere çalıştırdığı zamanlarda yaptığı gibi, saçının bir buklesiyle oynamaya başladı. Ve birden aklına bir fikir geldi.

“Bu işi bizim için yapacak birini kiralayalım!”

“Kimi mesela?”

“Bilmem ama pazar yerini düşünecek olursan, böyle bir işi yapıp biraz ekstra para kazanmaya can atacak bir sürü delikanlı olduğunu görürsün. Hytanica Pazarı’nın açılmasına üç gün var. Sence bu planı uygulamak için mükemmel bir zaman olmaz mı?”

Kız kardeşimin bu basit ve pratik çözümleri beni hep hayrete düşürürdü. Her sorunu halletmenin en hızlı ve zahmetsiz yolunu bulmak gibi bir yeteneğe sahipti. Benim gibi bu konuda yeteneksiz biri için ideal bir kardeş ve suç ortağı olduğuna bir kez daha karar verdim.

Üç gün hızla geçti. Miranna’yla planımızı mükemmel hale getirmek için kafa kafaya verip birçok ayrıntıyı düşündük. Bu arada Miranna sürekli Steldor’la aralarında geçen olaydan dolayı üzgün veya kırgın olup olmadığını kontrol ediyordu.

Pazar kurulduğu gün ikimiz de sıradan iki kadın gibi giyindik ve öğlen olmadan saraydan ayrıldık. Korumalarımız da üniforma yerine gündelik kıyafetler giymişlerdi. Bizimle ilgili oldukları belli olmasın diye biraz uzağımızdan takip ediyorlardı. Bu konuda uyarılmaya ihtiyacı olan Tadark’ı dizginleme konusunda Halias’a güveniyorduk.

Görüş mesafesi içindeki genç erkekleri taramak ve uygun olanları ayıklamak konusunda doğal bir yeteneğe sahip olan Miranna, ‘pantolon alışverişi’ için ideal olabilecek kişiyi bulmak için kalabalığı gözden geçiriyordu. Bu kişinin, muhafızlarımızı şüphelendirmeden konuşabileceğimiz birisi olması şarttı. Maalesef soylu ailelerin mensupları dışında kimselerle yapacağımız her türlü konuşma onların dikkatini çekecekti.

Birden Miranna kolumu kavrayıp beni durdurdu.

“Ne oldu, aradığımız kişiyi buldun mu yoksa?” diye hevesle sordum.

Miranna, “Şuraya bak, Steldor ve arkadaşları buradalar,” diyerek onları işaret etti.

Steldor ve tayfası pazar gezmesine çıkmışlardı. Grubun tam ortasında herkesten daha uzun ve daha yakışıklı görüntüsüyle Stel-

dor yer alıyordu. Yanında tıpkı onun gibi tabur komutanlarına özgü siyah deri ceketlerden birini giymiş olan Galen duruyordu. Barid ve Devant'ın da katılımıyla dörtlü bir çember oluşturmuşlardı. Tam ortalarına, şehir muhafızlarına özgü altın sarısı tuniklerden birini giymiş olan bir genci almış, ona işkence ederek eğleniyorlardı. Steldor yüzünde pis bir sırıtışla hem vücut hem de konum olarak kendi gücünün çok üzerinde kalan bu adamlar karşısında çaresiz kalan delikanlının omzundan tutup kulağına eğilerek bir şeyler söyledi. Arkadaşlarının attıkları kahkahalara ve delikanlının yüzünün aldığı hale bakılırsa söyledikleri benim gibi bir kızın yanında ağza alınmayacak cinsten laflardı. Galen, eli kolu bağlı birine küfür etmesi bir marifetmişçesine Steldor'un omzunu sıvazladı.

Ben Miranna'nın eline yapışıp olanları biraz daha yakından izleyebilmek için kalabalığın içinden bir yol bulmaya çalışarak onlara doğru ilerledim. Bu arada, Galen artık eğlence sırası kendisine gelmiş gibi Steldor'u hafifçe kenara itti ve zavallı delikanlının omzuna kolunu sahte bir dostluk gösterisiyle doladı. Söylediği sözlerin içeriğini tahmin etmek için duymama gerek yoktu. Muhafızın kızgınlık ve utançtan gittikçe kararan yüzü ve etraflarına toplanan yalakalar grubunun gülüşleri, durumu yeterince tarif ediyordu. Bu arada Galen elini teklifsizce, delikanlının kuşağından sarkan hançere kaydırdı ve onu kılıfından çıkarıp eline aldı. Alay edercesine inceledi ve geri vermeye niyeti olmadığını gösteren bir hareket yaptı.

Silahının elinden alınması gibi bir utanca katlanamayan delikanlı, Galen'a doğru bir hamle yapacakken Galen hançeri Steldor'a fırlattı. Steldor bu kez kendisine yönelen muhafızı sinirlendirmek için hançeriyle birtakım oyunlar sergilemeye başladı.

Miranna ve benim onu izlediğimizi de tam bu sırada fark etti. Ardından kalabalığı yarıp duruma el koymak için yanına gelen Halias'ı gördü. Steldor tek laf etmeden hançeri Halias'ın eline bıraktı ve yüzündeki hain sırıtış ciddi bir ifadeye döndü. Silahına kavuşan genç muhafız, onu alıp aceleyle kılıfına yerleştirdi. Steldor ise, arkadaşlarını

toplayıp yeni eğlencelerin tadına varabilecekleri bir yer bulmak üzere oradan ayrıldı. Bizim yanımızdan geçerken de, âdeta az önce yaptığı gösteri alkışlanması gereken bir şeymiş gibi önümüzde reverans yaptı.

“İnanılmaz bir yaratık!” diye başlayan uzun bir eleştiri tiradına kendimi kaptırmak üzereyken Miranna sözümü kesti.

“Evet, gerçekten inanılmaz! Tam aradığımız insan az ileride duruyor.”

Her şeyi gören gözleriyle kardeşim şimdi de, Steldor ve arkadaşlarının yanından geçtikleri bir grup insanın içinde duran başka bir delikanlıyı işaret ediyordu. Bela çıkarmaya meraklı bu serserileri, bir sonraki hedefi olmaktan ürkercesine izleyen kişi, Temerson’dan başkası değildi!

Miranna âdeta bir refleks olarak saçlarını kabarttı ve elimi tutup konuşmaya bile gerek görmeden beni o yöne doğru çekti. Halias’a minnettar bir gülümseme gönderecek fırsatı bile zor buldum. O ise durumu görmezden geleceğini belirten bir gülümsemeyle başını salladı.

Yanına gittiğimizde Temerson’un sırtı bize dönüktü. Miranna omuzuna vurunca endişeyle yerinde zıpladı.

Karşısında bizi görünce hepten dağılıp kekelemeye başladı. “P... Prenses Miranna, Pren... Prenses Alera, a.... aman Tanrım! Burada ne yapıyorsunuz?”

Miranna onun tepkisini tatlı bir gülümsemeyle karşıladı.

“Elbette alışveriş!”

Çocukcağz, sorduğu sorunun anlamsızlığından utanıp kıpkırmızı kesildi.

“Yani, tabii... elbette, ben sadece yani neden buradasınız? Yani... yanıma neden geldiniz?” diye hepten saçmaladı.

“Arkadaş olduğumuzu sanıyordum?” derken sesi o kadar masum ve tatlıydı ki güldüğüm belli olmasın diye başımı çevirmek zorunda kaldım.

Temerson’un kahverengi gözleri heyecanla büyüdü. Kaşları şaşkınlığını gösterircesine kalktı.

“Eh, yani, şey... elbette.”

Miranna'nın bir kahkaha patlatıp elimizdeki en uygun adayı küstürmemek için çok çaba sarfettiğini görebiliyordum.

“Bu konuda aynı fikirde olmamıza sevindim,” diye konuyu asıl derdimize getirmeye çalıştı. “Korkarım fazla vaktimiz yok. Ama bir yardıma ihtiyacımız var. Senden bir şey rica edebilir miyiz?”

Temerson başını onaylarcasına salladı.

“Elbette, ne isterseniz!” diyerek ilk hatasız cümlesini de kurmuş oldu.

Miranna elini delikanlının koluna koydu ve kulağına doğru eğilerek fısıltıyla isteğimizin ne olduğunu anlatmaya başladı. Çocukcağız dinlerken gözleri şaşkınlıktan giderek büyüyordu. Kardeşim konuşmayı bitirince duyduklarına inanamayarak tekrar sordu.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Miranna'nın isteği biraz ‘alışılmışın dışında’ olsa da Temerson'un onu reddetmeyeceğinden emindim. Miranna'ya olan hayranlığından değilse de piknikte başına açtığı dertlerin bir karşılığı olarak bunu yapması gerekirdi.

“Madem böyle istiyorsunuz... elbette,” derken Temerson'un kafasının karmakarışık olduğu belliydi.

“Evet, teşekkürler. Ve lütfen bunu kimsenin bilmemesi gerektiğini de aklından çıkarma, olur mu?” dedi Miranna, pantolon için gerekli olabilecek paranın içinde olduğu küçük keseyi de eline sıkıştırıverdi. “Pantolon, senin boylarında ama senden bir hayli ince yapılı bir kişi için alınıyor. Yarın akşama kadar kimseye sezdirmeden bize ulaştırman gerekiyor.”

“Na... nasıl? B... ben saraya mı getireceğim?” dedi Temerson, birden paniklemişti.

“Sorun çıkmayacak merak etme,” diye güvence verdi Miranna. “Beni görmek istediğini söyle ... ben de muhafızlara seni beklediğimi söylerim.”

Temerson, bizimle mi kendisiyle mi konuştuğu belli olmaksızın başını sallayarak tekrar tekrar söyledi. “Yapabilirim... yapabilirim!”

Temerson, başta kendisine pek güvenmese de tam bu işin adamı çıktı. Görüşmemizin üzerinden iki saat geçtikten sonra, Miranna karpıyı çalmaya bile sabredemeden oturma odama daldı. O sırada ben Tadark’la satranç oynayarak vakit öldürmeye çalışıyordum. Kardeşimin elinde kahverengi bir paket, yüzündeyse güneşi kaskandıracak bir gülümseme vardı. Ondaki bu ani sevince anlam veremeyen Halias şaşkın bir yüz ifadesiyle arkasından geldi.

Tadark, son hamlemlerle geri dönülmez bir yenilgi yoluna girdiğini anladığı için inlerken ben heyecanla ayağa fırladım. Miranna’yla birlikte doğruca yatak odama geçtik. Paket kâğıdını ellerimiz titreyerek açtık. Karşımıza ilk çıkan şey, uzun saplı pembe bir gül oldu. Bu sürpriz, Mira’nın yanaklarının da gülün rengini almasına neden olmuştu. Çiçeğin tatlı kokusunu içine çekerken çok mutlu görünüyordu.

İş konuşmaya gelince dili tutulan ve arkadaş olma arzusunu zorla ifade edebilen Temerson, duygularını anlatmanın pek güzel bir yolunu bulmuştu. Bu tatlı ve romantik hediyenin, Miranna ve Semari’nin konuşmalarında en az bir hafta kadar ilk sırada yer alacağına bahse girerdim.

Bu arada ben de paketin beni ilgilendiren kısmına odaklandım. Temerson’un aldığı pantolon kahverengi yünlü kumaştan yapılmıştı. Dokusu biraz kaba ama yumuşaktı. Üzerime tuttuğumda, bel kısmının çok bol geldiğini ve bacak boyunun çok uzun olduğunu fark ettim.

“Boyunu kolayca hallederiz,” dedi bu işlere daha yatkın olan Miranna. “Ama beli toplamak için de bir çözüm üretmek gerekecek.” Sonra da hınzır hınzır güldü. “Haydi üstüne giy de görelim bakalım?”

Heyecanla kabul ettim. Elbisemden kurtulmama Miranna yardımcı oldu.

18. BÖLÜM

SAVUNMA SANATI

“**B**ak!” diyerek pantolonumu gösterdim. “Artık bana savunma sanatını öğretmemen için hiçbir sebep kalmadı.”

“Pantolonu giymemiş olman dışında.”

Yanaklarımın kızardığını görmesin diye dua ettim.

“Üstümü değiştirmem gerekecek.”

Etrafıma bakınca utangaçlığım daha da arttı. Seyrek ağaçların bulunduğu açık bir alandaydık. Halias'ın sayesinde Miranna ve Semari'yi oyalayarak nehir kenarında bırakıp kaçmıştık. Çalıştığımız yerin onların gelmeyi düşünmeyeceği ve erişmekte zorlanacağı bir noktada olması gerekiyordu. Üzerimi değiştirebilmek için tek şansım, etrafımızı saran ağaçların arasına girmektir.

Ona verdiğim bütün talimatların aksine yine benden birkaç adım ötede durmakta ısrar eden Tadark, bir bana bir de Narian'a bakıyor ve durumu onaylamadığını belli ediyordu. Açıkçası benim de hikâyenin bu kısmına bayıldığım söylenemezdi. Bu derslere oda hizmetçimi getiremeyeceğime göre, Tadark veya Narian'ın elbisemin arkasını açmak için bana yardım etmesi gerekiyordu. İki beladan daha cazip görünenini seçip Narian'a sırtımı döndüm. Öncelikle kahverengi saç örgümü omzumun üzerinden öne attım.

“Gelecek defa saçlarını tepende toplamalısın,” derken bir yandan da düğmelerimi çözüyordu. “Ya da en iyisi kesmek.”

Kulaklarıma inanamayarak yüzüne baktım; ciddiydi... Asalet ve kendime hâkimiyetimi olabildiğince koruyarak ağaçların arasına doğru yürüdüm.

Yürürken omzumun üstünden seslenmeyi ihmal etmedim: “İkiniz de sırtınızı dönün çabuk!”

Ağaçların arkasına girip önce iki erkeğin duruşlarını kontrol ettim. Sonra da pantolonu üzerime geçirdim. İç elbisemi pantolonun içine yerleştirdim. Böylece pantolonun fazla bol olan kısmını da birazcık doldurmuş oldum. Kaymaması için belimi Miranna’nın verdiği saç bağlarıyla tutturdum.

Pantolon inanılmaz derecede rahat bir şeydi! Yürümeyi kolaylaştırmasıyla birlikte insanın hareket yeteneğini her anlamda artırıyordu. Yine de korumamın ve bir başka erkeğin önüne bacaklarımı kapatan bir etek olmadan çıkma fikri kendimi çıplak ve savunmasız hissettirdi.

Bu düşüncelere kendimi bırakamayacak kadar uzun bir yol gelmiştim. Bundan sonrasının da altından kalkmam gerekiyordu. Cesaretimi toplayıp ortaya çıktım. Beni uygunsuz bir kıyafetle ortalıkta gezinirken görmemesi gerektiğini düşünen Tadark, başını diğer tarafa çevirse de bu sıradışı halimi merak etmeden duramadığı belliydi. Narian için bir kadının pantolonlu olması çok doğaldı. Yine de her zaman kat kat etekler içinde görmeye alıştığı birini bu haliyle görmek farklı hissettirmiş olabilirdi.

Narian, Tadark ile benim aramda durdu. Dirseğimi tutarak sırtımı göğsüne yaslanacak hale getirdi. Böyle bir fiziksel yakınlığa alışkın değildim. Benden çok uzundu ve kaslı bedeni kendimi kırılgan hissettiriyordu.

“Bu kadar gerilmene gerek yok,” diye fısıldadı kulağıma. Oysa nefesini ensemden hissetmek beni baştan aşağı titretmişti.

Ön kollarımı, bedenimin önünde kıvrık halde duracak şekle getirdi ve bana ellerimi yumruk yapmamı söyledi. Steldor’un da dövüşe hazırlanırken aynı duruşu aldığını hatırladım.

Sonra birbiri ardına komutlar vermeye başladı. “Ayaklarını omuz genişliğinde aç. Şimdi sol ayağını biraz öne doğru getir.”

Geri çekildi ve tutuşumu kontrol ederken neredeyse dibimize giren Tadark’ın üstüne çıkacaktı. Bense onun temasından kurtulunca uzun zamandır tutmakta olduğum nefesimi rahatça koyuverdim.

“Bu, temel dövüş duruşudur. Sol elini biraz öne al ve esnemeye çalış. Kendini ne kadar kasarsan o kadar yavaş hareket edersin. Öğrenmen gereken ilk şey etrafının farkında olmaktır. Bir odaya girdiğin zaman yaptığın ilk iş, giriş ve çıkışların, temel eşyaların yerlerini saptamak olmalı. Şunu asla unutma; düşman saldırmak için daima senin boş bulunduğun bir anı kollayacaktır.”

Hiç uyarıda bulunmadan, hızla arkasına döndü ve Tadark’ı tek hamlede kalçası üstü yere düşürdü. Ani düşüşün verdiği acıyla şaşkına dönen Tadark, kalkmak yerine düştüğü yerde kaldı. Ayakları benden, kumral saçları karman çorman olmuş başıysa Narian’dan yana duruyordu.

“Sormak istediğin bir şey var mı?” diye sordu, yerde oturan Tadark’a kalkması için el uzatmak aklından bile geçmiyordu. Ona âdeta eğitimde kullanacağı bir alet gibi davranıyordu.

Tadark’ın yüzü utanç ve hırs tan kıpırmızı olmuştu. Bense genç adamın sergilediği beceriden çok etkilenmişim ve bu olayı Tadark’ın yaptığı işe uygun olmadığının bir başka kanıtı olarak gördüm. Her durumda Narian söylediklerinde tekrar haklı çıkmıştı.

Delikanlı bir an için ağaçların ardında gözden kayboldu. Sonra elinde London’ın taşıdığı çift kamayı andıran kısa bir kılıçla geri geldi.

Onun dönüşünü beklediği belli olan Tadark, kılıcını çekip bir savaş narası atarak saldırıya hazırlandı. Narian, Tadark’ın ona zarar veremeyeceğini bildiği için tepkisiz kaldı. Bunu yapabildiği için onu takdir ettim ve Tadark namına da çok memnun oldum. Ama hançeri geri verdikten sonra yeni bir silah ele geçirmiş olduğunu görmek beni endişlendirdi.

“Bunu nereden buldun?” diye sordum.

“Ödünç aldım,” diye cevap vererek kılıcı bana uzattı.

“Kimden?” diye sordum ama çok da ısrarcı görünmemeye özen gösterdim.

“Koranis’ten.”

“Herhalde o bunun farkında değil?”

Narian gözlerini kıstı ve sanki babasının tam o anda ne yapmakta olduğunu kestirmeye çalışır gibi düşündü.

“Artık farkına varmış olabilir. O yüzden fazla zaman kaybetmek iyi ederiz.” Arkama geçip kılıcı tutuş pozisyonumu düzeltmeye çalışırken sesinde en ufak bir pişmanlık ya da kaygı yoktu.

Kılıcı doğru düzgün tutmamı sağladıktan sonra, bana bazı basit hareketleri çalıştırmaya başladı. Sürekli hata yaptığım için çok sinirlendim.

Bir süre sonra bana biraz mola vermem için izni verdi. Bu serin eylül vaktinde bile bütün vücudum ter içinde kalmıştı.

“Neden sen hiç zorlanmıyorsun?” diye sorarken aptalca bir şey yaptığımı fark ettim. Onun yaşındaki Hytanica’lı delikanlılar da bu eğitimi almış oluyorlardı.

Oysa Narian soruma ciddiyetle cevap verdi. “Bana birçok silahı gereken şekilde kullanmam öğretildi.”

“Bizim gençlerimizin aldığı eğitimler de böyle mi?..” diye yüksek sesle düşünürcesine sordum. Sonra da bunun anlamlı olmadığını fark ettim. Gençlerimizin eğitimi hakkında nasıl bilgisi olabilirdi?

Onu biraz bilgilendirmeye karar verdim. “Hytanica’lı gençler, askerî akademiye on dört yaşında girerler. Yani burada yetişmiş olsan şimdi üçüncü sınıfa devam ediyor olurdun.”

Önce neden böyle bir açıklamaya gerek duyduğumu anlamak istercesine bana baktı. Sonra da bunun arkasından ne duymayı beklediğimi anladı.

“On dört yaşına geldiğimde, sekiz yıldır eğitim alıyordum.”

Bu cevaba yapılacak hiçbir yorumum yoktu. *Altı yaşında...* demek dövüşmeye başladığında Narian küçük bir çocuktuktu. Bunu duymak,

Cokyri'lerin neden korkutucu düşmanlar olduğunu biraz daha iyi anlamamı sağladı.

“Seni küçücük bir çocukken askerî okula mı yolladılar?” diyerek sohbeti bir adım ileri götürdüm. Bizim adetlerimize göre, askerî okula giden erkekler okulda kalırlardı. O kadar küçük yaşta aileden ayrılmak korkunç bir şey olmalıydı.

“Tam olarak öyle değil.”

“O halde seni baban mı eğitti?”

Elbette benim aklıma gelenler, sadece Hytanica’da uygulanabilir olan alternatiflerdi.

Narian keyifli bir kahkaha patlattı. “Beni yetiştiren kişi için baba tanımını biraz tuhaf kaçabilir.”

Belirsiz bir ifade kullanmasından, bu soruya cevap vermek istemediğini anlayıp fazla üstelemedim. Dinlenme süresinin bittiğini söyledi ve sonrasında bana bazı temel dövüş hareketlerini defalarca çalıştırdı. Eve döndüğümüzde, Miranna’nın uzattığı bir fincan çayı tutarken bile kollarım titriyordu.

Miranna ile Koranis malikânesine bir sonraki ziyaretimiz bir hafta sonra oldu. Yolumuzun üstündeki tarlalarda, birçok köylünün hasadı kaldırmak için yoğun bir gayret sarf ettiğini gördüm. Kendi adıma, kışa hazırlanmak için yapılan çalışmalara pek az katkıda bulunmuştum. Ama hasat sonunda kurulan büyük panayır ve ekim kutlamalarını ben de herkes kadar dört gözle bekliyordum.

Ne zaman Koranis'lere gelsek, savunma derslerine karşı olan Tadarık'ın suratı yere düşüyordu. Bense, bir sonraki dersi iple çekmişim ve hem bana gösterdiği temel hareketleri hem de kısa kılıçla yapılan alıştırmaları bulabildiğim aletleri kullanarak sık sık tekrarlamışım; şömine maşasıyla bile... Pantolonu elbisemin altına giyip giymeme konusunda kararsız kalmışım. Seyahat sırasında bunaltıcı olabilirdi. Ama değiştirme işini kolaylaştırmak için basit bir etek ve bluz giymiş, saçlarımı da kolayca topuz yapmak için serbest bırakmışım.

Koranis ve Alantonya'yla klasik selamlaşmamızı yaptıktan sonra Semari, Narian ve korumalarımızla birlikte günün keyfini çıkarmak için yola koyulduk. Havalarda artık serinlemeye başlamıştı. Alantonya, nehir kenarındansa ormana gitmemizi ve böğürtlen toplamamızı önerdi. Yanımıza söğüt kabuğundan yapılmış sepetler verdi. Ellerimizde meyve dolu sepetlerle onca yolu geri yürümek için de bizim atlı arabayı aldık.

Asıl sürücümüzü dinlendirmek için arabayı Halias'ın kullanmasına karar verdik. Ben de onun yanındaki boş yere oturdum. Miranna ve Semari arkaya oturup sepetleri ayaklarının dibine yerleştirdiler. Narian, Halias'm atma binerek babasından bir at ödünç almaktan kurtuldu.

Böğürtlen çalılarını, nehre giderken takip ettik; yolun sekiz yüz metre kadar içinde kalan ama aynı güzergahı takip eden bir patikanın üzerindeydiler. Renk renk yapraklar, Koranis topraklarındaki ağaçları altın, portakal ve şarap renklerinde bir güz cümbüşüne çevirmişlerdi.

Hedeflediğimiz yere varınca, Halias inmem için önce bana yardım etti. Sonra da Miranna ve Semari'nin yanına gitti ama o daha fırsat bulamadan, kızlar ellerine birer sepet alıp çalıların arasına daldılar.

Herkes gidince arabanın arka koltuğuna geçtim. Pantolon paketimi koltukların altına gizlemiştim. Aslında Narian'la konuşma fırsatımız olmadığı için, ders vermek havasında olup olmadığını da bilmiyordum. Belki öyle bir niyeti yoktur diye düşünerek, her ihtimale karşı elime bir de sepet aldım. Ama Halias'ın Narian'a söylediklerini duyunca yerimde donakaldım.

“Komutan'm emri var. Üzerinde silah olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor.”

Narian, itiraz etmeksizin gömleğinin kolunu sıvadı ve bir kol bandına yerleştirilmiş kılıfın içinde duran hançeri çıkardı.

“Hepsi bu,” diyerek Halias'a teslim etti.

Halias bir an onun gözlerinin içine baktı. Sonra da hançeri heybesine atıp kızların peşine takıldı.

Narian hiçbir şey olmamış gibi bana doğru yürüdü.

Yanımdan geçerken kimseye belli etmeden fısıldadı: “Koltukların altındaki paketini al ve korumana atını almasını emret.”

Gözlem gücü inanılmazdı! Paketi sepetin içine yerleştirdim.

Yanımda duran Tadark’a da atını alıp gelmesini söyledim.

Atı niye istediğimi anlamadığı için Tadark’ın kaşları sorgulayıcı bir biçimde havalandı. Ben de hiçbir fikrim olmadığını belli etmek için omuzlarımı silktilim. Bunun Narian’ın tuhaf fikirlerinden biri olduğunu düşünen Tadark elbette söyleneni uygulamaktan hiç hoşlanmadı.

Narian böğürtlen toplayan kızların üç metre kadar yakınında duruyordu. Sonra birden ormanın içine doğru gözden kayboluverdi. Peşinden biraz takip edip ne yöne gittiğini anlamaya çalıştım. Sonra da kızları kontrol etmek için geri geldim. Kimsenin benimle ilgilenmediğine emin olunca az önce saptadığım yolu takip etmeye başladım. Tadark ise, diğerlerinin dikkatini çekmemek için az sonra atıyla beni takip etti. Biraz ilerledikten sonra yokuşun başında bizi bekleyen Narian’ı gördüm.

“Nereye gidiyoruz?”

“Geçen sefer çalışma yaptığımız yere,” derken sorumu anlamsız bulduğunu belli eden bir vurgu yaptı. “Pantolonu giysen iyi edersin.”

Sonra da sırtını dönüp tempolu adımlara tırmanmaya devam etti. Kısa süre sonra eteğimin ağırlığından kaynaklanan dezavantajı hissetmeye başladım. Üstelik daha epeyce yolumuz vardı.

“Belki dediğin gibi üstümü değişsem daha iyi olacak.”

Çalıların arkasına girip hızla üzerimi değiştirdim. Elbise yerine etek giydiğim için bu çok kolay olmuştu. Sonra hemen onlara katıldım.

Çalışma yerimize gelince, Narian yine geçen seferki ağacın altına gitti ve elinde bir halatla geri geldi. Tadark’ın atına doğru yürüdü.

“Eğer merak ediyorsan söyleyeyim, bugün dövüş çalışmayacağız.” Sanki merakımın farkındaymış gibi açıklama yaptı.

“Ne yapacağız öyleyse?” derken atın sırtından eğeri almasını şaşkınlıkla izledim.

Tadark'ın hem gözleri büyümüş hem de burun delikleri açılıp kapanmaya başlamıştı. Narian eğeri yere koyduktan sonra atın dizginlerini Tadark'ın elinden aldı ve bana uzattı.

“Herhalde Cokyrı’lı kadınların at bindiğini söylemeyeceksin!” derken alacağım cevaptan endişeliydim.

“Beni yetiştiren kadın, tüm krallıktaki en iyi binicilerden biriydi,” dedi. Eğitimi veren kişiler hakkında ikinci kez bir ayrıntı paylaştığını fark ettim. Ama ben başıma geleceklere o kadar odaklanmışım ki sorgulayacak halim yoktu.

“Bu şeye... binmemi istemeyeceksin, değil mi?” derken ayaklarım resmen geri geri gidiyordu.

“Öğrencim olarak kalmaya niyetin var mı?” dedi ve elimdeki halatı alıp ata bağladı.

Ürkek bir şekilde olayların gelişimini izliyordum.

“El... elbette.”

“Öyleyse bu ata bineceksin.” Sesinde en ufak bir şaka belirtisi yoktu.

Kızıl-kahve tüylü, siyah yeleli, siyah kuyruklu bir attı. Oldukça sakın duruyordu ama ben gözlerinde sinsi bir bakış gördüğümünden neredeyse emindim. Üstelik durduğu yerde bir toynağını toprağa sürterek her an olmadık bir şeylere kalkışabileceği hissini veriyordu.

“Atlara özel bir sevgi duyduğum söylenemez,” dedimse de fikrinden caymayacağının farkındaydım.

Ona acıklı gözlerle baktım. O ise çelik mavisi gözlerinde kararlı bir bakışla, elini atın sırtına vurarak oraya oturmamı işaret etti. Derin bir nefes alıp atın yanında durdum. Beni atın üstüne çıkarmasını beklemeye başladım.

Böyle bir şey olmadı. Sadece bir dizi havada kalacak şekilde önümde çöktü, bacağından destek almamı sağladı. Bu arada dizginleri atın boynunun altında birleştirerek hayvanı sabit tutmayı da ihmal etmiyordu. Atın cüssesi gözümde büyüdükçe büyüyor ve içimden bir ses oradan kaçmamı söylüyordu. Ama gururum buna engel oldu.

Eğer Narian bu canavarın üstüne kendi kendime çıkabileceğimi sanıyorsa yanıldığını görecekti. Sol ayağımı onun dizine koydum ve bir an kendimi dengelemek için bekledim.

“Yelesini tutup kendini yukarı çekerken güç al,” diye beni uyardı. Dediğini yaptım ve hayretle kendimi yukarı çekmeyi başardığımı gördüm. Aşağı kaymamak için sağ bacağımı sırtından aşırarak üzerine oturmaya çalıştım ve oldu!

Başarıma sevinçle gülümserken az ileride beni seyreden Tadark’la göz göze geldik. Ama ben gözlerimi ondan kaçırıp Narian’a baktım. Keyifli bir biçimde gülümsüyordu.

Atın yularından tutarak onu yavaşça harekete geçirdi. Sonra da beni uyarmaya bile gerek görmeden, yulara bağladığı halatın büyük bölümünü serbest bırakıp hayvanın geniş daireler çizerek dolanmasını sağladı.

“Dik dur ve kendini kasma,” derken sesi ılımlı ve sakinleştiriciydi. “Artık yeleyi bırak. Söz veriyorum, düşmeyeceksin.”

Yeleyi bıraktım ve ellerimi bacaklarımın üzerine koydum. Atın üzerinde olmak hiç de sandığım gibi kötü bir duygu değildi. Daha önce neden bu kadar korktuğuma şaşırdım. Ne üstüne çıkmak ne de üzerinde durmak düşündüğüm kadar zor olmuştu. Açıkçası bu işten zevk almaya başlamıştım.

“Şimdi bacaklarını aşağı doğru serbest bırak,” diye emir veren Narian’a itaat ettim.

Kendimi böyle gevşek bırakınca vücudumun atla birlikte mükemmel bir uyum içinde hareket edebildiğini fark ettim. Yürümenin üstün bir hali gibiydi. Gülümsememe engel olamıyordum.

“İyi gidiyorsun,” dedi Narian. “Artık sana ata binmeyi öğretebilirim.”

“Daha ne öğrenmem gerekiyor?”

“Yeleyi tut. Sana göstereyim,” demesiyle birlikte korkumun yeniden yükselmeye başladığını hissettim.

Atın yelesine sıkı sıkı yapıştım. Narian, bir dil şaklatmayla hayvanı farklı bir tempoya geçirdi. Tırıs giden atın üstünde hoplayıp zıplamaya başladım.

Güçlü bir iç güdüyle vücudumu öne doğru esnetip yelesleri tuttum. Kendimi nehrin kıyısına çarpan bir balık gibi hissediyordum. O yüzden en çok istediğim şey, artık bu dersin sona ermesiydi.

“Dik otur,” diye emretti Narian. “Tıpkı daha önce yaptığın gibi, sırtını dikleştirip vücudunun atla birlikte hareket etmesine izin vermelisin.”

“Ya-pa-mam!” diye haykırmak istedim. Ama atın toynakları yere her değdiğinde benim bedenim de zıplıyor ve sesim hıçkırık tutmuş gibi çıkıyordu.

“Elbette yaparsın! Sadece kendine izin vermen lazım. Şimdi ellerinden güç alarak dik otur bakalım.”

Sözleri, beni çok iyi izlediğini gösteriyor ve güven veriyordu. Yine de kendimi bu maceraya teslim etmekten korkuyordum. Mahcup olmamak ve bana emek veren Narian’ı hayal kırıklığına uğratmamak için dediğini yapmaya çalıştım.

“Alera, beni dinlemiyorsun,” dedi, aptal olduğumu düşünmesinden korkmaya başladım.

“Yapamıyorum işte!”

Narian atı durdurdu. Halat yardımıyla hayvanı kendisine yönlendirdi. Beceriksizliğime kızıp dersi kesmesinden çekiniyordum. O kadar titrek hissediyordum ki kendi başına inmeyi bile göze alamayabilirdim.

O ise halatı çözüp bir kenara attı.

“İleri kay,” dedi.

“Ne?”

“Atın boynuna doğru kendini kaydır,” diye kafası söyleneni almayan birine anlatır gibi tane tane tekrarladı.

Dediğini dikkatle yaptım. Dersin bitmediği belliydi ama nasıl devam edeceğini kestiremiyordum. Narian, atın yelesinden tutup ken-

dini atın üzerine çekti ve arkama oturdu. Bir elini belime dolayarak beni vücuduna yasladı ve olması gereken duruşu yapmamı sağladı.

Sonra da diğer eliyle dizginleri kavradı ve yine dilini şaklatarak atı tırısı geçirdi. İşte şimdi gerilmek için birden fazla nedenim olmuştu... atın sırtında oturmak hâlâ huzursuz ediciydi ve Narian beni sımsıkı tutup bedenimi bedenine yapıştırmıştı.

Bu durum nefesimi kesse de yaptığı şeyin yarattığı şokla karşılaşırılamazdı! Dizginleri serbest bıraktı ve ellerini kalçalarımın üzerine koydu. Böyle bir temasta bulunacağını asla tahmin edemezdim.

“Çok gerginsin,” derken sesi son derece yatıştırıcıydı. “Kendini atın boynuna gömercesine aşağı doğru sal. Bırak vücudun atın hareketlerini hissetsin ve buna uyum sağlasın.”

Elleriyle kalçalarımı sıkıca kavrayıp bedenimi ata uydurabilmem için beni yönlendirmeye başladı. Avuçlarının sıcaklığı bütün bedenime dalgalar halinde yayılıyordu.

Kendimi bırakınca tırıs ritminin etkisi azaldı ve bir süre sonra bu şekilde gitmekten keyif almaya başladım. Tıpkı Narian’ın yerde durup atı halatla idare ettiği zamanki gibi daireler çizerek dolanmaya başladık. Atm, onun bacaklarıyla uyguladığı baskıya göre hareket ettiğini fark ettim. Atın dönüşlerinden paniğe kapılmamam için ellerini kalçalarımın çekmedi.

“O kadar da zor değilmiş,” diyerek yeni öğrendiklerimden duyduğum gururu ifade ettim.

“Böyle hissetmene sevindim. Bu gün için son bir dersimiz daha kaldı.”

Buna memnun mu olmalıyım, endişe mi etmeliyim, bilemedim. “Neymiş?”

Kısa bir kahkaha attıktan sonra, ellerini kalçalarımın çekti ve tek koluyla belimi kavradı. Hiç uyarıda bulunmadan bedenimi sola doğru yatırıp birlikte attan aşağı düşmemizi sağladı. Yere doğru inerken panikle bağırdım.

Bedenini üzerine düşeceğim şekilde ayarladı. Böylece çarpmanın etkisini olabildiğince azalttı. Yine de şaşkınlıktan darmadağın olmuştum. Ayağa kalkar kalkmaz, ellerimi kalçalarımaya dayayıp söylenmeye başladım.

“Bu nasıl bir dersti böyle?”

Önce bana asla düşmeyeceğime dair söz verip ardından bilerek ve isteyerek düşürmek... bu nasıl bir davranıştı? O kadar şaşkıncımdı ki tepki vermeyi bile beceremiyordum. Ama patlamaya hazır bir bombaya dönüştüğümün farkındaydım.

Ayağa kalkmak yerine dirseğine dayanıp kahkakaıyla gülmeye başladı. Mavi gözleri neşeyle parıldarken, her zamanki kontrollü ifadesinden eser kalmıyordu. Bu samimi kahkaları benim de kızgınlığımı ve şaşkınlığımı gidermişti.

“Bir de gülüyorsun...” dedim ama bana gülmediğini gayet iyi biliyordum. Aslında bu durumdan kendime pay çıkarmıştım. Kimsenin yanında duygu ve rahatlama belirtisi göstermeyen bu genç adam, benim yanımda kendini bırakabiliyor ve samimi tepkiler verebiliyordu.

Ayağa kalktığı anda alışılmış mesafeli haline geri dönmüştü. Sanki az önce kahkalar atan adam o değilmiş gibi ciddi ve kontrollüydü.

“Eh, artık düşmenin nasıl bir şey olduğunu da öğrendin,” dedi. “Bundan sonra düşmekten de daha az korkar ve başına geldiğinde ne yapman gerektiğini bilirsin.”

Bu sırada sinirle yanıma gelen Tadark’ı fark ettim. Son derece öfkeliydi ve sağ eli her an çekecekmiş gibi kılıcının üzerindeydi.

“Prenses’ten uzaklaş hemen!” diye haykırdı. Oysa ayağa kalktığımız andan itibaren Narian’la aramızdaki mesafe gayet uygun sınırlar içindeydi.

Narian’ın yüzündeki ifade değişmedi. Sadece kaşları hafif bir alayla yukarı kalktı. Tadark her zamanki gibi, her şey olup bittikten sonra kendini ortaya atıp öfke krizi geçiren çocuklar gibi bağırıp çağırıyordu.

“Burada olup bitenler tamamen uygunsuz! Pantolon giyen ve ata binen bir kadın! Üstelik herhangi bir kadın değil, bir prensesten

bahsediyoruz! Aklından neler geçtiğini bilmiyorum... ama yaralana-bilirdi! Hatta ölebilirdi! Tamamıyla sorumsuz bir insansın.” Narian’la hesabı bitince bana döndü. “Sizin de ondan aşağı kalır yanınız yok! Ne dediğiniz umurumda değil, prenses, hatta işimi kaybetmeye falan da aldırmiyorum... bu ders konusu kapanmıştır! Yaralanabilirdiniz! Soylu bir aileden gelen bir kadının... bu kıyafette ve bu şekilde yaralı bulunduğunu düşünün. Aman Tanrım!”

Bunları söylerken eliyle üstümün başımın uygunsuzluğunu gösteren bir işaret yapıyordu. Gözleri yuvalarından fırlamış, yüzü kızarmıştı. Durumu tarif edecek bir laf bulamıyor gibi sinirle elini yana savurarak konuşmayı kesti.

Son olarak işaret parmağını suçlar gibi sallar vaziyette Narian’a dönüp iki çift laf daha ediverdi. “Ayrıca... onun arkasına oturduğunda yaptığın şeyler, çok uygunsuzdu. Uygunsuz derecede yakındınız!”

Söylemek istediklerini bitirdikten sonra, durumun pek de farkında değil gibi rahat rahat ot yiyen atının yanına doğru ciddi adımlarla yürüdü. Dizginleri eline aldı ve eğeri üzerine yerleştirdi.

“Dönüyoruz,” diyerek duruma el koyduğunu bir kez daha belirtti.

Tadark’ın söylediklerine vereceği tepkiyi merak ederek öğretme-nime baktım. Ama yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Aslında beni yere düşürdüğü için ona kızmaya yeltenirken şimdi beni düşündüren tek şey, münasebetsiz korumamın araya girmesi yüzünden dersleri-mizin kesilme ihtimaliydi.

Üstümü değiştirmem için yolda kısa bir mola verdik. Ormanın bitimine vardığımızda, Miranna ve Semari böğürtlen toplamaktan bunalmış bir halde bizi bekliyorlardı.

“Oh, nihayet gelebildiniz,” dedi Miranna. Bir Narian’a bir bana bakarak aramızda neler geçtiğini anlamaya çalışıyordu. “Nerede kaldınız? Sizi merak ettik.”

“Yürüdük,” diye üstünkörü bir cevap verdim.

“Tadark’ın atı da sizinle mi yürüdü?”

Gözlerimle Tadark'ı işaret edip sanki atı yanımıza almak gibi tuhaf bir davranışta ısrar eden oymuş gibi yaptım.

Bir süreliğine oturup toplanan yemişlerden yedik. Sonra kızlar arabanın arkasına geçtiler. Sepetleri onların ayaklarının dibine yerleştirdik. Yine Halias'ın yanına oturdum. Oturma yeri oldukça sertti. Hem at sürmek hem de düşmek kaslarımı zorlamış olacak ki yüzümdeki huzursuz ifadeye engel olamadım.

“Sorun mu var, prenses?” diyen Halias endişeyle yüzüme baktı.

“Yok yok, gayet iyiyim. Ama yemiş toplamak sandığımdan daha yorucu bir işmiş doğrusu.” Tek kaşını kaldırarak bana bakışını görünce, o uzun yürüyüşten elimiz boş döndüğümüzü hatırlayıverdim.

19. BÖLÜM

ORTAYA DÖKÜLEN SIRLAR

Koranis'lerin evinde kısa bir mola verdikten sonra, ağrıyan kaslarım ve kemiklerim yüzünden benim için tam bir işken-ceye dönüşen geri dönüş yolculuğuna başladık. Miranna birkaç kez endişeyle bana baktı ama yalnız olmadığımız için fazla sorgulamaya kalkmadı. Saraya varır varmaz, oda hizmetçim Sahdienne'den banyoyu hazırlamasını istedim. Kapım vurulduğunda, sıcak suyun içine gömülmüş, sızlayan vücudumu rahatlatmakla meşguldüm.

Sahdienne'e gidebileceğini söylediğim için kapıyı ona açtırmam mümkün değildi. Tadark'a da serbest olduğunu, yatıp uyumak istediğimi söylemiştim. Dolayısıyla kapıya bakacak kimse yoktu. Misafirimin sessiz kalmam sonucunda, uyuduğumu düşünüp gitmesini diledim. Ama kapıdaki kişi ısrarcıydı. Mecburen sabahlığıma sarınıp kapıyı kendim açtım.

Miranna, telaş içinde içeri daldı ve ellerimi tutup beni hemen yatak odasına sürükledi. Yanına çöktüğümde kendimi bir enkaz gibi hissediyordum. O ise *her şeyi* öğrenme niyetindeydi...

"Haydi bakalım! Şimdi bana *gerçekten* nereye kaybolduğunuzu anlat," diyerek sırttı.

"Anlatacaklarımın gerçek olabileceğine inanmayabilirsin," diye güldüm.

"Bırak da ona ben karar vereyim."

“O zaman sıkı dur! İlk ata binme dersimi aldım.”

Gözleri büyüyen Miranna yutkundu. “Eh, bu kadarını ben bile tahmin edemezdim.”

“Ben de.”

Her hikâyede romantik bir yan olabileceğine inanan kardeşim ısrarla sordu. “Ee, Lord Narian iyi bir öğretmen miydi peki?”

Narian’ın, atın ritmine uyum sağlamayı öğrenmem için arkama oturduğu bölümü hatırlayınca yanaklarım kızardı.

“Sanırım bu dersler, ilk başta düşünüldüğünden biraz daha zevkli geçiyor,” diyerek yüzümdeki ifadeyi kaçırmadığının altını çizdi.

Daha fazla komik duruma düşmemek için konuyu geçiştirmek istedim. “Daha önce yaşadığım hiçbir tecrübe bunların yerini tutamaz diyelim...”

“Görüldüğü kadarıyla Steldor’un sağlam bir rakibi var.”

Bunları söyler söylemez, Miranna’nın yüzü birden soldu. Besbelli aklına yine Steldor’la aralarında geçenlerden dolayı üzgün olabileceğim gelmişti.

“Rakibi olsa da olmasa da, Steldor’un beni kazanmak için hiçbir şansı yoktu,” diyerek bir kez daha ona karşı hissettiğim hoşnutsuzluğu ifade ettim.

“Steldor’u bahçede olanlardan sonra... hiç gördün mü?”

“Ne gördüm, ne konuştum ne de böyle bir arzum var.”

Miranna mümkün olsa yerin dibine geçmek ister gibi başını eğdi. Steldor’a bu kadar kızgın olmamdan kendisini sorumlu tuttuğu belliydi. Bu konunun açılmış olmasından giderek rahatsız oluyordum.

“Miranna, Steldor’a karşı hislerimin bahçede olanlarla hiçbir ilgisi yok. Onunla birlikte olmak istemediğime çoktan karar vermiştim. Lütfen bunu aklından çıkarma,” diyerek bir kez daha vurguladım.

Başını kaldırdınca sırtını bir iki kez sıvazladım. Bu hareket, onu eski hınzır haline döndürmeye yetti.

“Pekâlâ, Narian’la ilgili de böyle itirazların var mı?”

Narian'ın neden benim için bir eş adayı olamayacağı konusundaki fikirlerimi şöyle bir gözden geçirdim... öncelikle yaşı küçüktü. Davranışlarıysa, yaşıyla karşılaştırılmayacak kadar olgundu. Nasıl bir eğitimin, insanı böyle erken olgunlaştıcağını düşünmeden edemedim. Bu kadar zamandır görüşmemize rağmen hâlâ onunla ilgili çok az şey biliyordum ve bu ona tam olarak güvenmeme engel oluyordu.

Oysa bugün ilk kez onun farklı bir yönüne şahit olmuşum. İletişim kurulabilir, ahbablık edilebilir birini görmüştüm karşımda. Ama bu, görüldüğü gibi kayboluvermişti. Olanları nasıl aktarabileceğimi bilmiyordum.

“Ona karşı hislerimi tam olarak anlatacak söz bulamıyorum. Kendini ortaya koymayan bir insan. Daima ciddi, kapalı ve uzak. Bugün birkaç dakikalığına, rahatlamış ve iletişim kurmaya açık bir halde gördüm onu.”

Miranna, “Bugün ne oldu?” diyerek daha fazlasını öğrenmeye çalıştı. Ama ona detay vermek istemiyordum.

“Attan düştüm,” dedim. “Ve buna çok güldü.”

Miranna'ya, attan beni düşürenin, daha doğrusu benimle birlikte attan düşenin Narian olduğunu anlatmak istemiyordum.

“Yaralanmadın, değil mi?”

“Kırılan gurumu saymazsak hayır! Ama tam o dakikada, Narian çok farklı bir tavır gösterdi. İlk defa kendini rahat bıraktı. Ve bunu görmek beni etkiledi.”

“Nasıl etkiledi?” diye sordu. Miranna belki de ilk kez, romantik bir detay duymakla değil, yaşanan olayla ilgilenmişti.

“Bilmem,” derken hislerimi çözümlemekte zorluk çektiğimi fark ettim. “Kafamı karıştırdı.”

Kız kardeşimin sesinde yine o hınzır vurguyu hissettim. “Kafanı bu kadar karıştıran başka bir genç daha var mı?”

“Hayır! Bu konuda eşsiz bir yeteneği olduğunu söylemeliyim.”

Miranna tatlı tatlı gülümsedi.

“Nolmuş?” diyerek bu gülüşün arkasında yatanı sorguladım.

“Seni bir erkek hakkında böyle şeyler söylerken hiç duymamıştım,” diye kıkırdadı. İtiraz edemedim çünkü haklıydı. “İster kabul et, ister etme ama Alera... ben yeni bir adayımız olduğu kanısındayım.”

İstedliğini öğrenen Miranna yataktan atladı ve tıpkı geldiği gibi telaşla gitmeye davrandı. Yatak odasının kapısında, omzunun üstünden iyi geceler öpücüğü gönderdi ve dairemin kapısının kapandığını duydum.

Ertesi sabah Tadark odama, Komutan Cannan’ın benimle görüşmek istediğini belirten bir mesajla geldi. Cannan’ın, Narian’la görüşmelerimizde neler öğrendiğimi sormak isteyeceğini biliyordum. Koridorda yürürken, bir yandan da hangi detayları aktarmak zorunda kalacağımı hesaplamaya çalıştım. Aramızda geçenlerin birçoğu, Miranna’ya bile aktarmak istemeyeceğim kadar özel ve kişiseldi.

Cannan’ın ofisine vardığımızda, kafamda hiçbir şey hâlâ bir netlik kazanabilmiş değildi. Geçen defa odasına çağrıldığımda, beni çok sıkı bir sorguya çekmişti. Yine benzer bir baskı altına girmeyi hiç istemiyordum. Cannan’ın ofisindeki masanın yanında bekleyen Destari’yi görünce bütün kaygılarımdan kurtuluverdim. O burada olduğuna göre, bambaşka bir konu konuşulacaktı.

Cannan beni daha önceki görüşmede oturduğum koltuğa buyur etti. Tadark, benimle birlikte içeri girmektense kapı eşiğinde bekledi. Bu sıradışı bir durum olduğu için bir an şüpheye düştüm.

“Gidebilirsin, yüzbaşı,” diyen Cannan, Tadark’ı yolladı.

Cannan dikkatini tamamen bana çevirdiğinde, kaşlarımın arasına kaygılı bir çizginin oturduğunu hissettim.

“Destari, özel korumanız olarak Tadark’ın görevini devralacak. Umarım bu düzenlemeden memnun kalırsınız.”

Bundan memnun olduğumu belirten bir baş işaretini yaptım ama yine de değişikliğin sebebinin öğrenmek istedim. “Neden Tadark’ı görevden aldınız?”

Yüzbaşı Tadark, hiç hoşlanmadığı savunma derslerime bir son vermek için elinden geleni yapacağını söylediğinde endişe etmiştim ama bunun sonucunda işten alınacağını düşünmemiştim.

“Ayrılmayı kendisi talep etti. Aranızda oluşan fikir farklılıklarının, sizi korumasını imkânsız hale getirdiğini söyledi.”

Birden koltuğumun altından bir darbe yemişcesine yerimden fırlama arzusu duydum ve şakaklarımdaki damarlara delice bir hızla kan yürüdüğünü hissettim. Tadark besbelli olanları anlatmıştı. Acaba Cannan ne kadarını biliyordu? Narian’ın bana verdiği derslerden haberdar mıydı? Eğer bu bilgiyi Cannan’a aktardıysa, ben sözünü etmeyerek onu kandırmaya çalışan biri konumuna mı düşecektim?

Rahatsız edici bir hisle yutkundum. Ne kadar kötü hissettiğimin Destari veya Cannan tarafından fark edilmemesini umdum. Neyse ki komutan beni fazla sürüncemede bırakmadı.

“Koranis malikanesine son birkaç hafta içinde birkaç kez ziyarette bulunduğunuzu biliyorum. Bu ziyaretlere dair bana neler anlatmak istersiniz?”

Biraz düşündükten sonra, suçlamaları göze alarak olabildiğince az şey paylaşmaya karar verdim. “Narian, Cokyri’ler hakkında fazla bir şey anlatmadı. Oldukça sınırlı bir bilgi alabildim.”

“Aldığınız bilgilerin önemini bırakın ben değerlendireyim. Bana sadece ne öğrendiğinizi anlatın.”

Kızgın değildi. Sadece atlatılmaya izin vermemeye kararlıydı. Ona bazı bilgiler vermek zorundaydım.

Ellerimi kavuşturup parmaklarımla oynamamaya çalıştım. “Askerî eğitimi hakkında bir şeyler anlattı. Anladığım kadarıyla eğitimlerine henüz altı yaşındayken başlanmış.”

Komutandan bir tepki bekledim ama gelmedi. Duygusuz bir biçimde, benden alabileceği bütün verilerin akmasını bekler gibi dinlemeye devam etti. Onun sarsılmaz duruşu ve insanın içini gören kara gözlerinin yarattığı güçlü etkiye bir kez daha hayret ettim.

“Verdikleri eğitimin niteliğini tam olarak bilemiyorum,” dedim. Olabildiğince az detay vererek Cannan’ı tatmin edebilmeyi umdum. “Ama bu eğitimlerin askerî bir okulda verilmediği düşüncesi uyandı bende. En azından o kadar küçük yaşta okula gönderilmemiş. Bana bir öğretmenden bahsetti. Ama bu kişi onun Cokyria’daki babası değilmiş. Aynı zamanda gelişimine katkıda bulunan bir kadının varlığından söz etti. Fakat annesiymiş gibi konuşmadı.” Biraz durup şunu ekledim: “Aslında Cokyria’da bir ailesi olduğuna dair hiçbir şey söylemedi.”

Cannan başını salladı. Başka söyleyecek bir şeyim kalmamış gibi susunca o da konuşmayı bitirmek üzere lafa girdi.

“Anlaşıldı, prenses. Bu durumda artık önceki gibi sık görüşmeler yapmanıza gerek kalmadığı ortaya çıkıyor. Elbette sosyal gereklilikler çerçevesinde görüşmeye devam edebilirsiniz.”

Bir an donakaldım. Tadark’ın olan biteni bire bir Komutan Cannan’a aktardığından hiç kuşkuym kalmamıştı. Tadark’ın verdiği bilgilerin Cannan’da nasıl bir etki uyandırdığım anlamaya çalıştım. Yaptıklarım sıradışıydı ve onaylanabilir şeyler değildi. Öte yandan, bu konuda benimle konuşmaya gerek görmemesinden, aldığı bilgileri babama da aktarmadığı sonucunu çıkardım. Sadece bana her şeyden haberdar olduğunu göstermek istemiş ve başarılı olmuştu.

Alçakgönüllü bir tavırla, “Teşekkür ederim,” deyip ayağa kalktım ve onun ne demek istediğini anlayacağını umdum.

Öğleden sonra Miranna’yla buluştuğumuzda bastırmakta güçlük çektiği bir heyecan içinde olduğunu gördüm. Çay salonuna fırtına gibi girdiğinde, camın yanındaki bir koltukta oturmuş bir bardak çay içerek ellerimi ısıtıyor ve ruh halimi bire bir yansıtan melankolik yağmuru ve sular seller altında kalan geniş bahçeyi seyrediyordum.

“Semari’nin doğum günü partisi için davet aldık! Ve hazırlanmak için sadece iki hafta vaktimiz var!” diyen Miranna, yeni geldiği belli olan bir parşömeni bana uzattı.

Bu haber karşısında hissettiğim heyecan, Miranna'nın coşkusuna denkti. Cannan'la görüşmemizden artık Narian'la samimiyetimi sürdürmeme gerek kalmadığı sonucu çıkıyordu. Sosyal nezaket çerçevesinde yapılacak görüşmeleri reddetmememi ama babamın dikkatini çekecek görüşmelerden de kaçınmam gerektiğini bana açıkça belli etmişti. Ayrıca Destari'nin sıkı gözetimi altında olacaktım. Benim son birkaç hafta içinde yaptıklarımın haberi olsun olmasın, Destari'nin uygun olmayacak her tür yakınlığa karşı tavrını tahmin edebiliyordum. Dolayısıyla tam Narian'ı uzun bir süre görme ihtimalim kalmadığını düşünürken, böyle bir davetin gelmesi beni heyecanlandırmıştı.

Davetiyeği Miranna'nın elinden alıp bütün detayları okudum. Organizasyon, 12 Ekim'de, elma yuvarlama gibi geleneksel eğlencelerle başlıyor ve akşam partiyle devam ediyordu. Semari'nin 15 yaşına basması nedeniyle, bu toplantıya ayrı bir önem verileceğini tahmin edebiliyordum. Hytanica'da evlilik için uygun görülen yaş on sekizdi ve daha küçük kızların evlenmesine iyi gözle bakılmazdı. Ama on beş yaşma giren her kızın resmen flört edebileceği düşünülür ve bunun için özel bir davet verilirdi.

Miranna sabırla davetiyeği okumamı bekledi. Sonra da onu elimden kaptığı gibi heyecan içinde koşturarak salonu terk etti.

Kapıyı kapatırken, "Heyecandan yerimde duramıyorum!" diye seslenmeyi ihmal etmedi.

Semari'nin doğum günü partisine kadar olan iki haftalık zaman çok hızlı geçmişti. Ekim Festivali'nin hazırlıkları Hytanica'yı kasıp kavuruyordu. Tüccarların bu seneki panayırdan olabildiğince çok gelir sağlayarak çıkabilmek için yaptıkları hazırlıkları seyretmek bile insanın başını döndürüyordu.

Panayır hazırlıkları, haftalık pazarın kurulduğu çayırılık alanda yapılıyordu. Tüccarlar için yeni tezgâh ve çadırlar kuruluyor, en önemlisi de gösteriler için sahneler hazırlanıyordu. Pazar yerindeki dükkânlar vitrinlerini yeniliyor, tabelalarını daha gösterişli hale getirmek için

boyuyor ve camlarına ilanlar asıyorlardı. Dışarıdan gelecek misafirleri ağırlayacak olan hanlar, misafirhaneler, barlar ve hamamlar da, kendilerini bu yoğun talebe uygun hale getirecek ön hazırlıkları yapıyorlardı.

Panayırın kurulacağı çayırdan, askerî akademinin bulunduğu tepeye kadar olan bölümde de turnuvalar düzenlenecekti. Normalde askerî tatbikatlar için kullanılan bu alanı, akademi festival bitimine kadar hazırlık komitesinin emrine veriyordu.

Saray ahalisi olarak Semari'nin doğum gününe katılmak üzere hayli şatafatlı görünen bir kafilayla yola çıktık. Miranna ve ben, bugün için hazırlanan süslü at arabasına bindik. Saltanat arabası, eğlenceyi kızlarından daha erken terk edip saraya dönmek isteyebilecek annem ve babam için hazırlandı. Kraliyet ailesine hizmet edecek kişiler için ayrı bir araba yola çıktı. İçinde Destari ve Halias'ın da bulunduğu bir düzine özel muhafız atlarıyla arabaların iki yanından ilerliyorlardı. Kafilenin önünde ise, yaklaşık yirmi kişilik bir asker grubu yer alıyordu. Kral ve kraliçe, gündüz yapılacak oyun ve eğlencelerle ilgilenmediği için kafilemiz partiye yetişmek üzere akşamüstü yola çıktı.

O sıralar havalar daha erken kararır ve rüzgâr daha kuvvetli eser olmuştu. Ağaçlardan savrulan yapraklara ve tırıs kalkan atların hızlı ritmine bakarak da bunu tahmin etmek mümkündü. Hava koşulları dikkate alınarak, arabamıza ihtiyaç halinde kullanılacak kürkler ve gece lambaları konulmuştu.

Koranis malikânesine vardığımızda bizi çok sayıda hizmetkâr karşıladı. Hem atlarımızın ve arabalarımızın yerleştirilmesi hem de ihtiyaçlarımızla ilgilendiler. Eğlenceler için rengârenk, kocaman bir çadır kurulmuş ve orta yere geniş bir dans pisti hazırlanmıştı. Çadıra girdiğimizde içeride misafirler için birkaç büyük masa, kraliyet ailesi ve ev sahiplerinin oturmaları için hazırlanan bir de platform olduğunu gördüm. Bu özel konuk masası kraliyet renklerinde örtüler ve süslerle donatılmıştı. Mutfaktakiler harıl harıl çalışarak masaların üzerine sunulacak yiyecekleri yerleştiriyorlardı. Bazı misafirler

ortalıkta gezinirken bazıları da ormana yakın açık arazideki oyunları izlemeye gitmişlerdi.

Koranis her zamanki ihtişamlı kıyafetlerine bürünmüş, Alantonya ise onunla uyumlu ancak daha mütevazı bir kıyafet tercih etmişti. Annem ve babamı karşılamak üzere bize katıldılar. Ancak Narian'ı etrafta göremedim. Koranis ya da Alantonya'ya sormaya da cesaret edemedim, zira Semari onuruna verilen bir davette öncelikle Narian'ı merak etmem uygun olmazdı. Ayrıca gösterdiğim ilgi babamın dik-katini çekebilirdi.

Miranna'yla etrafı gezmeye başladık. Kardeşim en sevdiği arkadaşını arıyordu. Bense Narian'ı görmeye çalışıyordum. Elbette ilk bulduğumuz kişi, yüzünde bizi görmüş olmanın verdiği geniş gülümsemeyle yanımıza gelen Semari'ydi.

"Nihayet gelebildiğinize çok sevindim!" diyerek Miranna'nın ellerine sarıldı. Kardeşim doğru dürüst cevap bile veremedi onu kolundan çekeleyerek, alanda başlamak üzere olan nal atma yarışmasına götürdü. Miranna'yı kolundan çekiştirip koşarken bir yandan da acelesinin sebebini dile getiriyordu. "Kimin orada olduğunu tahmin bile edemezsin!"

Oyunlar için hazırlanan alanı çevreleyen genç kız ve erkek topluluğuna bakınca, kız kardeşimin son dönemdeki gözdesi, tarçın rengi saçlı delikanlıyı fark ettim. Kardeşi olduğunu tahmin ettiğim, yarı boyunda bir oğlan çocuğu da onun koluna yapışmıştı.

Semari ve Miranna, gençler grubunun arasına karıştırlar. Miranna'nın, Temerson'la karşılaşmadan önce eteğini çekiştirdiğini ve saçlarını ensesinde toplamak için kullandığı kurdelelerden kurtularak yüzüne dökülen birkaç bukleyi düzeltmeye çalıştığını gördüm.

Ben bu davet için safir mavisi renginde, dikdörtgen yakalı, kadife bir elbise ve belimden, göğüs altıma kadar bedenimi sımsıkı saran, beyaz, brokar bir korse giymiştim. Elbisenin omuz kısımları kabarık ve büzgülüydü. Kollarıysa, dirsekten ellerimin üstüne inecek şekilde dantellerle süslenmişti. Koyu kahve saçlarım, omuzlarımin üzerinde

serbest bırakılmıştı ve başımın üzerine, safir ve yakutlarla süslü iki sıra gümüş çemberden oluşan bir taç yerleştirmiştik. Narian'ın Hytanica'lı kadınların süs düşkünlüğüne çok sıcak bakmadığımı biliyordum. Ama bu gece güzel görünmek istemiştım.

Semari ve Miranna'yı, etrafta gezinen genç erkekler hakkındaki bitmek tükenmek bilmeyen gevezelikleriyle baş başa bıraktım. Davetlilerin çadırına doğru bakınca, Cannan ve Faramay'ın annem ve babamla selamlaşmak üzere içeri girdiklerini gördüm. Besbelli onlar da eğlencelere yetişmeye çalışmamışlardı. Reddettiğim adamın ortarlarda görünmemesi beni sevindiriyordu. Anne ve babasıyla birlikte de gelmediğine göre, bugünkü eğlenceye katılmayacağı sonucuna varabilirdim.

Misafirlerin çoğu, tepenin altındaki alana doğru ilerlediler. Annem ve babam da bir süre sonra onlara katıldı. Selamlaşma formalitelerini kısa kesmeye gayret ediyordum. Çünkü gözüm sürekli etrafta Narian'ı arıyordu. O sırada Cannan'ın ailemin yanından ayrılarak bana yaklaşmakta olduğunu fark ettim. Benden ne isteyebileceğini düşünerek endişe ederken, onun aslında biraz uzağımda beni gözleyen Destari'ye yöneldiğini gördüm.

Destari Komutan'ın gelişini görünce yerini değıştirmedı. Kullandıkları alçak ses tonundan ve tavırlarından, önemli bir konuda konuştuklarını anladım. Meraklanmıştım. Ancak etraftaki insan seslerinin yoğunluğu, ne hakkında konuşulduğunu tahmin etmemi imkânsız hale getiriyordu.

Konuşması biten ikili, tepeden aşağı doğru inerek ormana yöneldiler. Etraftaki koruma sayısının fazlalığı nedeniyle, Destari'nin bütün geceyi benim burnumun dibinde geçirmesini beklemiyordum. Yine de çok özel bir durum olmasa beni tamamen bırakıp gitmezdi. Meraktan ölüyordum ve Destari ile Cannan'ın peşine takılarak olup biteni anlamaya karar verdim.

SİLAHIM OLMADAN ASLA

Destari ve Cannan'ı izlerken, olabildiğince diğer misafirlerin arasında gizlenmeye çalıştım. Ağaçların arasına doğru kararlı bir biçimde ilerliyorlardı. İyice yakınlaşınca, yine siyahlara bürünmüş olan Narian'm, ormanın sınırında duran bir ağaca yaslanmış vaziyette onları izlediğini fark ettim. Dikkatleri üzerine çekmeden insanları gözlemek Narian için çok basit bir işti. Kendisine yaklaşan Destari ve Cannan'ı görene dek, bakışlarını misafirler üzerinde gezdiriyormuş gibi bir hali vardı. Komutanı ve korumamı fark edince tamamen onlara kilitlendi.

Cannan'ın neden Narian'la görüşmeye gittiğini anlayamıyordum. Delikanlının kimseye bir zararı yoktu. Onun için endişe ediyordum. Ama o oldukça rahat görünüyordu. Misafirlerine doğru ilerledi. Ben de kalabalığın içinden sıyrılıp onları daha iyi duyabileceğim bir yere geldim.

Cannan, “İstediğin zaman silah bulma konusunda özel bir yeteneğin olduğunu duydum,” diye doğrudan lafa girdi. “Söylediklerine göre asla boş gezmiyormuşsun. Şimdi de üzerinde bir silah var mı?”

“Var,” derken Narian her zamanki gibi cesurdu.

Komutan, sorusuna verilen açık cevabı başıyla onayladı. Narian'ın bir hançer ya da kısa kılıç taşıyabileceği kemerini, sonra da botlarının konç kısmını gözleriyle taradı ama herhangi bir silah izine rastlamadı.

“Ben bir şey göremiyorum,” diye Narian’ı sorguladı. Adamlarıyla onu teslim aldıklarında, Narian’ı baştan aşağı taramış oldukları için hâlâ sakladığı silahlar olması ihtimali ona garip geliyordu. Ancak genç adamın her an farklı bir silaha erişmeyi başardığına en az üç defa şahit olmuştum.

“Ama var,” diye tekrar etti Narian.

“Beyler, umarım bir sorun yoktur?” diyen Koranis’in kendini beğenmiş sesi duyuldu. Baron endişeli görünüyordu. Seyrelmeye başlayan saçları terden kafasına yapışmıştı. Diğer iki adamın önüne geçerek oğlunun karşısına dikildi.

“Oğlunun izinsiz silah taşıdığının farkında mısınız?” diyen Cannan gözlerini Narian’dan hiç ayırmadı.

Koranis, “Sanırım durum biraz abartılıyor,” diye inkârcı bir tavra büründü. “Bildiğiniz gibi, birkaç hafta önce benim özel eşyalarımın arasından bir hançer almış ve bu nedenle cezalandırılmıştı. Bunun gibi bir olay daha sonra yaşamadık.”

Cannan başını iki yana sallayınca Koranis oğluna doğru döndü.

“Ne silahından bahsediyorlar? Onları nereden buldun?”

Narian omzunu silkip aldırılmaz bir tavırla cevap verdi. “Bazıları benim, bazıları senin.”

Koranis’in suratı daha da asıldı ve onların tepkilerini kontrol etmek istercesine Komutan ve Destari’ye baktı.

“Bu imkânsız,” dedi, oğlundan çok kendisi için endişelenen bir hali vardı. “Ben bütün silahlarımı yatak odamda kilit altında tutarım.”

“Belki de daha iyi kilitlere ihtiyacın vardır,” diyen Narian, se-sindeki saygısızlığı gizlemeye çalışmıyordu.

“Saçmalık!” diyen Koranis’in yüzü kırmızıdan mora dönüyordu. Komutan ve Destari’nin kendisine değil de bu oğlanın sözüne inan-malarına çok bozulduğu belliydi.

Narian, Baron’la daha fazla vakit kaybetmesine değmeyeceğini anlamış gibi yüzünü Cannan ve Destari’ye çevirdi.

“Tavuk kümesini gören sansar rahat durmaz,” diyerek Koranis’i fazla rahat bulduğunun bir kez daha altını çizdi.

Oğlunun lafından çok alındığı belli olan Koranis, tahammülsüzce iç çekti. Bu sırada komutanın, oğlunun sözlerine katıldığını belli eden baş işaretini gözden kaçırdı.

“Misafirlerinizin bizi duyamayacağı bir yere gitmeyi öneriyorum,” dedi. “Narian bize kullandığı silahları gösterecek.”

Narian’ın kaşları hafifçe kalktı. Bir an böyle bir söz vermediğini söylemesinden çekindim. Ama sessiz kaldı.

Baron, hem kendi topraklarında komutandan emir almaktan hem de oğlundan Narian ismiyle bahsedildiğini duymaktan hiç memnun olmamıştı.

Yine de, “Evin diğer tarafına gidebiliriz,” derken kibarlığını korumaya gayret etti ve yol göstermek için önden yürümeye başladı.

Cannan, Destari ve Narian arkasından gittiler. Ben de onları beni göremeyeceklerinden emin olduğum bir mesafeden izlemeye çalıştım. Artık beni kamufle edecek misafirler de olmadığı için çok dikkat etmem gerekiyordu. Arkalarından kimsenin gelmediğinden emin olmalarına yetecek kadar bir süre bekledim. Daha sonra ben de evin ön tarafına doğru kıvrılıp onları izleyebileceğim bir yere sığındım.

“Evde sakladığın şu silahları oldukça merak ediyorum,” dedi komutan. “Git ve getir onları.”

Narian hepsinin yüzlerini görebilecek şekilde karşılarında durdu. “Silahlarımın hiçbiri evde durmuyor. Ama isterseniz Koranis’inkileri size getirebilirim.”

“Bu gerekli değil,” diyen Cannan, delikanlının babasına yaptığı saygısızlığı görmezden geldi. “Ben diğerleriyle ilgileniyorum!..” diyerek sabırsızlığını belirtti.

“En iyisi onları nasıl kullandığımı size göstereyim,” dedi Narian. “Bana bir hedef verin.”

Cannan parmağıyla yakınındaki bir meşe ağacını işaret edince ürktüm. Onlara belli etmeden yer değiştirip kendimi güvenceye al-

mak istedim ama yeterince hızlı hareket edemediğim için varlığım fark edildi.

Beni zor durumda bırakmak istemeyen Destari duruma el koydu. “Prensesim, arzu ederseniz sizi de buraya alalım.” Cannan’ın varlığıma vereceği tepkiyi düşününce kalbim küt küt attı.

Orada bulunmamın bir tesadüf olmayacağı çok açıktı. Bu nedenle rol yapmaktansa dürüstçe aralarına katılmayı kabul etmek daha mantıklıydı. Bir işaret görmek için Cannan’ın yüzüne baktım. Neyse ki tepki vermeksizin sırtını dönmekle yetindi. Muhtemelen yanıma Destari’yi katmadan beni geri yollaması söz konusu olmayacağı ve bu durumda Destari’siz kalmak istemediği için bana ses çıkarmamıştı.

Korumamın yanında durdum. Şimdi Narian’ın karşına dikilmiş altı kişiydik. Narian, benim beklenmeyen katılıma rağmen kendisinden istenen gösteriyi yapmasını isteyip istemediğini kontrol edercesine Cannan’a baktı. Komutanın baş işaretiyle birlikte kemerine asılı olan küçük bir torbayı açtı ve eline aldığı bir tutam tozu toprağa saçtı.

Göz kamaştıran bir ışıktan başka bir şey göremedim. Ellerimi yüzüme kapadım ama dengem kaybolmuştu. Kollarıyla beni saran Destari olmasa kontrolsüzce yere yuvarlanabilirdim. Ellerimi yüzümden çekip etrafa baktığımda, yoğun ve genzimi yakan bir dumanla karşılaştım. Bacaklarım titriyordu. Yayılan kokuda hem tatlı hem de rahatsız edici bir yan vardı. Soludukça içim geçiyordu.

O tatlı baygınlık hali bir müddet devam etti ve ardından bir süre de düşüncelerimi toplayamadığımı fark ettim. Yeniden hareket edebilir hale geldiğimde, Koranis’in kendine gelmek ister gibi başını salladığını ve komutanın ayağa kalkmaya hazırlandığını gördüm. Narian ise bizim sersemlememizden faydalanıp ortadan kaybolmuştu. Sonra yüksek bir yerden atlayarak toprağa düşen bir vücudun çıkardığı tok sesi duydum ve göz hizamda bir hançer gördüm.

Beni tutan Destari’nin kolları gevşedi ve Narian’a döndü.

Delikanlı, kendisine doğru ilerleyen Cannan’ı yarı yolda elinde hançeriyle karşıladı. “Hançerimi incelemek istiyorsanız size diğeri-

nin yerini de gösterebilirim,” diyerek birden eğildi ve botunun, normalden biraz daha yüksek olduğu fark edilen tabanından bir tane daha silah çıkardı. Cannan elini uzatıp bu hançeri incelemek üzere aldı. Silah ince fakat tehlikeli görünüyordu. “Demek ki botların bu hançerleri gizlemek için yapıldığından böyle farklı görünüyordu?” derken Cannan’ın hayrete düştüğü belliydi.

Cevap vermeye gerek görmeyen Narian, her iki hançeri de Cannan’dan alarak yerlerine yerleştirdi.

“Şu toza da bakabilir miyim?” dedi Komutan.

Narian belindeki küçük kesesini de itiraz etmeden Cannan’a uzattı. Cannan keseyi açtı ve dikkatle aldığı bir miktar tozu parmaklarının arasında ufaladı. Bir kıvılcım oluştu ama miktar az olduğundan az önce yarattığı etki meydana gelmedi.

“Cokyria’daki her asker, benzer silahlarla donatılmış mıdır?” derken Cannan’ın Hytanica’daki alışılmış silah kullanımıyla karşılaştırma yaptığı belliydi.

“Hepsi değil.”

Komutan, Narian’dan biraz daha açıklama bekledi ama gelmediğini görünce keseyi Destari’ye uzattı. “Seni tutukladığımız zaman aldıklarımızın üzerine şimdi gördüklerimizi de eklersek bütün silahlarını görmüş sayılır mıyız?” diye sordu.

“Hayır.” Narian her zamanki gibi açık sözlüydü.

Komutan ilk kez sabrını yitirmiş gibi bir tepki verdi. Bu şekilde oynatılmaya tahammül edecek bir adam değildi. Karşısındakilerden tam ve kesin bir teslimiyet görmeye alışkındı.

“O zaman bize kalanları da göster,” diye emir verirken çenesi tehlikeli bir biçimde gerildi.

Narian, bir an için onu tartarcasına Cannan’ın gözlerinin içine baktı. Sonra da elini kemerine uzattı. Kemerinin üzerindeki işlemeleri eliyle yokladı ve bir tanesinin bitimindeki iplik çıkıntısını parmaklarıyla çekince ortaya incecik ve ürkütücü görünümlü bir iğne çıkıverdi.

Narian, “Zehirli iğneler,” diyerek daha iyi görmemiz için elidekini havaya kaldırdı. “Ucundaki balmumunu alıp fırlattığım zaman, bu iğne etine saplandığı kişiyi bir anda şoka sokar ve öldürür.”

İzleyenlerin gözlerinde oluşan ifadenin anlamı belliydi: “Tanrı korusun!”

“Panzehiri var mı?” diyen Cannan, iğneyi tutmak için elini uzattı.

Narian başını olumsuz anlamda salladı. “Zehirin etkisi o kadar anidir ki, böyle bir panzehir alacak zaman bırakmaz.”

“Ve sen bunları tenine böylesi yakın bir yerde taşımaktan çekinmiyorsun, öyle mi?”

“Cokyri savaşçıları tehlikeyle iç içe yaşamaya ve gerekirse ölmeye her an hazır olurlar,” derken hiçbir duygu belirtisi göstermedi.

“Sen onlardan biri misin?”

Narian, komutanın gözlerinin içine baktı ama cevap vermedi.

“Bu iğneyi ve tozu bir süre tutmak istiyorum,” dedi Cannan. “Kimyagerlerimizin bu maddeleri incelemesi lazım.”

İğneyi alan Destari, onu özenle yumuşak deri keseye yerleştirdi ve botunun arasına sıkıştırdı. Komutan ise, şaşkın şaşkın olanları izleyen Koranis’le konuşmaya gerek görmeden sırtını dönüp yürümeye başladı. Sadece bir an Narian’la konuşmak için durdu.

“İki gün içinde saraydaki ofisime gelmeni istiyorum. Ordumuz senin silahlar ve dövüş teknikleri konusundaki bilgilerinden çok yararlanabilir. Şimdi aldığım malzemeleri ve daha önce teslim aldığımız silahları da sana orada teslim edeceğim. Hepsini üzerinde taşıyabilirsin.”

Koranis’in derin bir nefes aldığını duyan Cannan ona döndü.

“Oğlun, seni, aileni, kraliyet ailesinden birçok insanı ve birçok Hytanica’lıyı rahatlıkla öldürebilecek kadar yakınınıza girdi ve hiçbirine en ufak bir zarar vermedi. Taşıdığı silahlar konusunda da bize dürüst davrandı. Bu durumda onun tamamen güvenilir biri olduğuna hükmediyorum.”

Koranis'in yüzündeki kan çekilmiş, mavi gözleri dehşetle büyümüşü. Komutan'ın kararına karşı çıkmaya hazırlanır gibi bir hali vardı.

"Bunu söylemek senin için kolay tabii. Çünkü o senin çatının değil, benimkinin altında yaşıyor. Ve ben *bu geceden* itibaren onu burada görmek istemiyorum!"

Cannan'ın gözleri Koranis'e bakarken bir alev topu halini almıştı. Bu güne kadar onu hiç hırstan gözü dönmüş bir halde görmemiştim. Eve doğru yürüyen Baron'u yakaladı ve sırtını duvara yapıştırdı. Koluyla hareket etmesine mani olduktan sonra, öfkesini üzerine bir çığ gibi boşalttı.

"Sana baba demek mümkün değil! Sen acınası, içi boş bir kuklasın," derken sesi bir kükremeye dönüşmüştü. "Narian'ın hâlâ yaşıyor olması da Hytanica'ya dönmüş olması da bir mucize. Evlatları Cokyri'ler tarafından çalınıp götürülen onca baba için, sadece senin gibi bir herifin evladının geri dönmüş olması korkunç bir haksızlık! Bizlerin uğruna ölümü göze alabileceği bir şansı küçümsüyor, sana sunulan kutsal hediye elinin tersiyle itiyorsun."

Koranis, komutanın duvara yapıştırdığı elini iterek ondan kurtulmaya çalıştı. Ama komutan, baronun ceketinin yakalarına yapışarak onu durdurdu. Bir an onu havalandırabileceğini düşündüm.

"Sana bakınca midem bulanıyor," derken sesi tükürür gibi çıkıyordu. Hâlâ kontrolünü sağlayabilmesi, onu daha ürkütücü bir hale getiriyordu. "Eğer geri dönen benim evladım olsaydı, ne kim tarafından yetiştirildiğine ne de bana nasıl davrandığına aldırırdım. Bütün yapacağım onu bağrıma basmak olurdu."

Bu son cümlemin ardından Cannan, korku içindeki adamı serbest bıraktı. Ama içindeki alev onu besbelli henüz terk etmemişti. Sözlerinin altında yatan duygular karşısında, Koranis'in, Narian'la aynı evde yaşamaktan duyduğu korku iyice anlamsız hale geliyordu.

"Korumam gereken çocuklarım ve karım var," diye aptalca sözler gevelemeye devam etti. "Yanılyor olma riskini göze alamam."

Bir yandan da Cannan'ın saldırısıyla darmadağın olan kıyafetlerini düzeltmeye çalışıyordu.

“Artık, onu askerî akademiye mi götürürsün, yanında mı barındırırın, ne yaparsın bilmiyorum. Ama ben artık onunla aynı evde yaşamak istemiyorum.”

Baron'un bu sözleri üzerine, hâlâ hırs içinde kıvranan Cannan'ın ona zarar vermesinden korktum. Olayın büyümesine engel olabilmemesini umarak Destari'nin yanına yanaştım. Ancak Cannan beni şaşırttı. Sadece başını iki yana sallamakla yetindi. Sonra da tiksindiği ve bir daha yüzünü görmek istemediği bir insana yapacağı şekilde, Koranis'e sırtını döndü.

Başıyla Narian'dan yana bir işaret yaparak konuştu: “İster hoşuna gitsin ister gitmesin... oğluna karşı bir sorumluluğun var. Onu burada istemiyorsan, o zaman şehirdeki evini kalması için ona tahsis edeceksin.”

Bir an durduktan sonra biraz daha düşünceli bir sesle devam etti.

“Dikbaşı bir oğul sahibi olmanın anlamını bilirim; benim oğlum da izinsiz olarak silahlarımı aldı, emirlerime karşı geldi, evden kaçtı ve istemediğim şeyler yaptı. Yine de onunla geçireceğim bir anı onsuz bir ömüre değişmem.”

Cannan'ın hâlâ sinirli olduğunu hissediyordum. Ama artık barona saldıracakını zannetmiyordum.

“Sen ise, ona nasıl yaklaşabileceğin konusunda kafa yorma gereği dahi duymuyorsun. Sizi onunla aynı evde bırakmaktan hiç endişe etmiyorum ama onu sana emanet etmekten pişmanlık duyuyorum.”

Cannan, Narian'a acı dolu bir bakış fırlattı. Narian'ın yüzünde ise kısa bir duygu ifadesi oluştuğunu gördüm.

“Narian seni hayal kırıklığına uğratacak bir evlat değil. Ama sen hayal kırıklığı yaratacak kadar yetersiz bir babasın.”

Cannan bu sözleri söyledikten sonra yanımdan ayrıldı. Destari'ye koluma girip beni onunla birlikte yürümeye zorladı. Onun ısrarı olmasa hareket edemeyecek bir haldeydim. Ama baba oğulun birbirleriyle

son bir yüzleşme yaşamaları gerekiyordu. Cannan'ın da Cokyri'lere bir oğul verdiğini duymak beni şoke etmişti.

Destari'yle birlikte biraz yürüyüp çadırdaki başlamak üzere olan ziyafete katılmak için harekete geçmiş misafirlerin arasına karışınca tekrar sesime kavuştum.

“Demek Canan'ın bir oğlu daha vardı?”

Destari bu sorudan memnun kalmamıştı. Cevap vermek yerine bir söylev çekmeyi tercih edencesine beni kenara çekti.

“Evet. Hytanica'daki birkaç aile gibi onların oğlu da beşiğinden alındı ve daha sonra cesedi şehir duvarlarının dibine bırakılmış olarak bulundu. Bu acı anılar artık tazelenmemeli.” Merakımın birkaç kelimeyle yatışmayacağını bildiği için ekledi: “Sakın Faramay'a bu konuda soru sormaya kalkışma. O, bu olayın etkisinden hâlâ tam olarak kurtulabilmiş değil.”

Başımı anlayışlı bir biçimde salladım. Ama çadırdan içeri girmeden biraz daha korumamın yanında durup bu duyduklarımı sindirmek istedim. Kardeşi kaçırılıp öldürüldüğünde çok küçük olduğu için Steldor'un bu konuda çok fazla anısı olduğunu sanmıyordum. Yine de bir kardeşle büyümesi halinde ne kadar farklı bir çocuk olabileceğini düşünmekten kendimi alamadım. Kendimi Miranna'nın olmadığı bir hayatı yaşarken hayal edemiyordum. Komutana, Faramay'a ve Steldor'a karşı duygularım birden değişmişti. Onları yepyeni bir gözle görüyordum.

Komutanın bütün katı görünüşüne rağmen, Narian'a başından beri neden farklı davrandığını, onu sıradan bir mahkûm gibi zor koşullarda tutmadığını, babasını küçük yaşta kaybeden Galen'a bir evlat gibi davrandığını şimdi daha iyi anlıyordum.

Ya Narian? On altı yaşına rağmen gerçek bir Cokyri savaşçısı gibi görünen ve davranan bu adam hakkında bu akşam öğrendiklerimi nasıl değerlendirmeliydim? Silahlarını nasıl da gizlediğini hatırlayınca, Hytanica'ya geldiği günden beri herkesten kimbilir neler sakladığını düşündüm. Saraya getirilirken onu nasıl gizlice izlediğimiz aklıma

geldi. O gün giydiği kıyafetler içinde sadece kemerini ve çizmelerini kendine sakladığını daha önce de fark etmiştim. Onu hiç tanımadığımı bir kez daha anladım. Bu dünyada korkulması ve sakınılması gereken şeyler içinde, aklıma bile gelmeyen daha birçok şey olabileceği gerçeği beni bir kez daha şaşırttı.

Kafamdan geçen düşüncelerle altüst olduğum yüzümden anlaşıyor olmalıydı. Destari'nin sessizce beni izlediğini gördüm. Ona gülümseyerek artık içeri girmek istediğimi belirttim.

21. BÖLÜM

BÜYÜK GÜNAHLAR

Ağzıma bir lokma koymayı düşünemeyecek bir haldeydim. Yine de bir ziyafette yemek yemeyi reddetmek büyük bir kabalık olarak görüleceğinden tabağıma bir şeyler koydurdum. Servis masasının yanından ayrılınca, Steldor ve Galen'in tüm umutlarımın aksine burada olduklarını fark ettim. Uzun yemek masalarından birinin en ucunda, önlerinde dolu vaziyette duran yemek tabakları, etrafı gözleriyle tarayarak ayakta duruyorlardı. Üzerinde sade beyaz bir gömlek olan Galen elinde bir hançer çevirip duruyordu. Diğer eliyse Steldor'un klasik pozunu taklit edercesine masanın üzerine dayanmıştı. Steldor, bir ayağını saygısızca oturma yerine koymuş ve koluyla dizine yaslanmıştı. Siyah deri ceketinin yırtmaçlı kollarından, içine giydiği beyaz gömleğin kollukları görünüyordu. Silahlara olan yeni merakım yüzünden, beline astığı kısa kılıca gözüm takıldı. Gümüş kabzasının üzeri yine el işi gümüş işlemeler ve yakut taşlarla süslüydü. Onu taşıyan kişiye sofistike bir hava verdiği kesindi. Giydiği siyah kıyafetler, esmerliğiyle bütünleşerek ona gizemli bir cazibe katıyordu. Ona beslediğim olumsuz duygulara rağmen, görüntüsünün nefes kesici olduğunu inkâr edemezdim. Tam o sırada gözleri bana takıldı ve kontrolsüzce başını diğer tarafa çevirdi. Bu tepkisi, oldukça şaşırtıcıydı. Onu böyle etkileyebildiğimi görmekten zevk almıştım.

Başımı dimdik tutarak ailemin yemek yediği özel masaya doğru yürüdüm. Annem ve babam yerlerini almış ve hizmetkârın servis ettiği yemekleri tatmaya başlamışlardı. Hedefime giden yollar içinden, Steldor ve Galen'a en uzak olanı seçip gerekesiz bir sohbetten kurtulmaya çalıştım. Ancak taktığım işe yaramadı.

Yanıma gelen Steldor değil Galen oldu. Galen'ı iyi tanı mıyordum ama Steldor'a bu kadar yakın olan birine güvenmem kolay değildi. Yine de onunla konuşmamak çok büyük bir kabalık olacaktı. Bana yaklaşırken bir eli sinirli bir biçimde kılıcının sapıyla oynuyordu. Tam önüme geldiğinde kumral saçlarını dalgalandırarak eğildi ve beni selamladı.

"Prenses Alera, size masanıza kadar eşlik edebilir miyim?"

Bu ani ilginin doğal olması mümkün değildi. Dolayısıyla arkasındaki sebebi merak ediyordum. Yine de elimdeki tabağı ona vermeyi reddederek mesafemi korudum. Masaya yaklaşmıştık. Derdini bir an önce ifade etse iyi olurdu.

"Akşamdan memnun kaldınız mı?" diye sordu güler yüzle.

"Pozisyonumun gerektirdiği davranışları yapmak zorunda kalmam daha da memnun olabiliyordum," diyerek, tercihlerimin aksine bir yakınlığa izin verdiğimin altını çizdim. "Gösteriler oldukça eğlenceliydi. *Şu ana kadar yaptığım sohbetlerden de memnun kaldım.*"

Galen imalarımın hepsini anlamıştı. Bu nedenle ses tonu ciddileşti. Babamın, oturduğu yerden bizi görebileceği bir noktada duruyorduk.

"Korkarım, Lord Steldor'un gecesi o kadar da keyifli geçmiyor, majesteleri. Siz onu affedene kadar da huzur bulamayacak."

İşte şimdi kulaklarıma inanmakta güçlük çekiyordum! Laf cambazı Lord Steldor, onun namına özür dilemesi için bana bir elçi mi göndermişti? Yoksa bu davranışın altında farklı bir hesap mı aramalıyordum? Belki de herkesin gözü önünde onunla konuşmayı reddetmemden çekinmiş ve mesajımı arkadaşıyla iletirse en azından dinlemek zorunda kalacağımı düşünmüştü. Steldor'un niyeti ne olursa olsun, Galen'ın

sözlerinin bir manipölasyondan ibaret olduğundan emindim. Kendimi çok tatsız bir durumda kalmış gibi hissettim.

Galen bir hizmetkâra elimdeki tabağı alıp masaya koyması için işaret verdi. Ardından beline asılı olan bir keseye uzandı. İçinden gümüş bir zincire takılmış, gözyaşı damlası şeklinde safir bir kolye ucu çıkardı. Kolyenin rengi ve taşın biçimi muhteşemdi. Üstelik elbisemle tam bir uyum içindeydi. Bu tesadüf olamazdı. Dolayısıyla bu gece giyeceğim kıyafet hakkında içeriden bilgi aldığını tahmin ettim. Galen ve Steldor gibi gözde erkekler için bir saray hizmetkârının başını döndürerek istediği cevapları almak hiç de zor olmamalıydı.

“Steldor bu kolyeyi size karşı hislerinin ve aranızdaki kırgınlıkları giderme arzusunun bir ifadesi olarak gönderdi.” Galen kolyeyi, taşın parıltısı bakan herkesin gözünü alacak şekilde salladı. “Eğer bu gece takmayı kabul ederseniz bundan onur duyacak. Şayet reddederseniz, kararınızı saygıyla karşılayacak.”

Galen’ın önüme koyduğu seçenekler çok açıktı. Ya kolyeyi takıp onunla barışmaya hazır olduğumu beyan edecektim ya da reddedecek ve en azından bir süre daha onu kendimden uzak tutacaktım. Kararım belliydi. Bir an bunu Galen’a değil Steldor’a söylemem gerekir diye düşündüm ve onunla göz göze gelmeye çalıştım. Hissettiklerim her zamankinden biraz farklıydı. Steldor alıştığım halinden oldukça farklı görünüyordu. Âdeta kaderinin kararlaştırılmasını bekleyen çaresiz bir adam gibi boş bakışlarla etrafı seyrediyor, bir yandan da parmaklarıyla masada tempo tutuyordu. Onu ilk kez böyle savunmasız görüyordum ve ilk defa onun da incinebileceği ihtimali aklıma geliyordu. Dikkate değer yetenekleri ve olumlu yanları olduğunu göz ardı ettiğimin farkındaydım. Kendine olan aşırı güveninin bende yarattığı hoşnutsuzluk, onu olduğu gibi görmeme engel oluyordu. Ancak duvarlarını indirmiş bir halde görünce, ona barış için bir şans vermem gerekip gerekmediğini düşünmeye başladım. Abartılı egosuna bir çare bulunsa, çok da kötü bir çift olmayabilirdik...

Dikkatimi tekrar Galen'a yönelttiğimde, babamla birbirlerine göz kırparak anlaştıklarını fark ettim. Bu sahneyi profesyonel bir biçimde tasarlamışlardı. Besbelli hediye babamın gözü önünde vererek reddetme ihtimalimi düşürmeye çalışıyorlardı. Babamın desteklediği çok belli olan bu barışma önerisini reddedersem, yalnız Steldor'u değil kralı da hayal kırıklığına uğratmış olacaktım.

Kararsızlık içinde dudağımı kemirdim. Midem yapmak üzere olduğum şeyin pişmanlığıyla yanmaya başlamıştı. Sırtımı dönüp Galen'a kolyeyi boynuma takması için izin verdim. Tekrar Steldor'a baktığımda, önce yüzünün aydınladığını ve inanılmaz bir hızla, o hiç sevmediğim kendinden emin haline büründüğünü gördüm.

Galen, "Teşekkürler, leydim," diyerek arkadaşı adına konuşmaya devam etti. "Steldor, hediyesini kabul ettiğiniz için çok mutlu olacak." Sonra da geldiği gibi masasına geri döndü.

Genç subayların bundan sonraki davranışlarını izlemek yerine annem ve babamın yanına gittim. Babam memnuniyetini belli eden bir yüzle beni karşıladı. Annemse kolyemin zarafetini övdü.

"Doğrusu çok zevkli bir erkek," diyerek nameli sesiyle Steldor hakkında olumlu konuşmalar yapmaya devam etti. "Üstelik tek zevkli olduğu konu mücevherler değil."

Başımı uysalca sallayarak yemeğimle ilgilenir gibi yaptım. Az sonra yüzü hâlâ kül rengi olan Koranis masamıza geldi. Baba ile oğul arasında geçenleri çok merak ediyordum. Görüldüğü kadarıyla, Narian eğlencelere katılmıyordu. Ben de o kadar silah ve sır ortaya dökülüp saçıldıktan sonra, onunla tekrar görüşmeyi isteyip istemediğimden emin değildim. Bu akşam herkes ve her şey kontrolden çıkmış gibiydi. Olayların gelişme hızı karşısında şaşkındım.

Birkaç lokma yemek yedikten sonra, izin isteyerek müzisyenlerin çaldığı yere doğru ilerledim. Miranna ve Semari'yi, dans pistinin kenarındaki bir sırada oturlurken buldum. Yanakları pespembe olduğuna göre, besbelli yine birilerini çekiyorlardı. Az ilerimizde duran bir grup genç adamı görünce, konuştuklarının ne olduğunu

tahmin etmem kolaylaştı. Hele bu grubun içinde Temerson da varken... Küçük kardeşi hâlâ yanındaydı ama şimdi onlara Koranis'in küçük oğlu Zayle de katılmıştı. Aynı yaşlardaki bu iki çocuğun parti sayesinde kaynaştıkları belliydi.

Gün batıyordu. Bahçedeki meşalelerin yakılmasıyla etrafa yayılan ışık, bu gece gökte ay olmasa bile, romantik bir ortamda dans edileceğinin bir kanıtıydı. Herkes, müzisyenlerin çalmasını sabırsızlıkla beklercesine dans başlar başlamaz kendisini piste atıvermişti. Tıpkı Narian'ın onuruna verilen davette yaptığım gibi, pistin yanında durup dans edenleri izledim. Annem ve babam pistin tam ortasında yerlerini almışlardı. Bu kez Temerson'un Miranna'ya dans teklif edecek cesareti bulup bulamayacağını merak ettim. Yoksa yine inisiyatif kullanmak Miranna'ya mı kalacaktı? Düşüncelerim o anda duymayı tercih etmediğim, tanıdık bir sesle bölündü.

"Bu dansı bana lütfeder misin, Alera?"

Steldor önümde hafifçe eğilerek bana elini uzattı.

Elimi vermek yerine, buz gibi gözlerle onu izlemeyi tercih ettim.

"Sanmıyorum."

Sonra da sırtımı döndüm ve yüzünde oluşan ifadeyi izlemek yerine kafamda canlandırmayı tercih ettim. Yüzündeki kendinden emin gülüş solmuş olmalıydı. Kendisi yerine özür dilemesi için bana Galen'ı göndermişti. Ona olumlu cevap verdikten sonra, neden şimdi ayak dirediğimi merak ediyor olmalıydı?

Tam da tahmin ettiğim soruyu sordu: "Cömertliğimi kabul edip teklifimi red mi ediyorsun?"

Bunun net bir cevabı yoktu. Hediyesi gerçekten göz alıcıydı ve onu geri çevirmemiştım. Ama şimdi onunla dans etmeyi istemiyordum ve nedenini tam olarak açıklayamıyordum. O da zihnimden geçenleri okumuş gibi başka bir söz etmeden elimi tutuverdi.

Mükemmel bir dansçıydı. Ona eşlik etmekte zorlanıyordum. Belki de kendimi kollarına terk edebilsem mükemmel bir çift olabilirdik.

İlk önce benimle yakınlaşmak için başlattığı bu dansın, kısa sürede insanların ilgi odağı olduğunu fark eden Steldor, olayı hemen bir flört gösterisine çevirmeye karar verdi. Beni kendine doğru çekti ve vücudum kaskatı kesildi. Onun rahatlıkla kayan adımlarına ayak uydurmakta daha fazla zorlanır hale geldim.

“Senin son zamanlarda bu malikâneye sık sık geldiğini duydum,” deyiverdi. Sesinde hissettiğim kıskançlık gölgesi, beni Narian’la birlikte balkonda gördüğü akşamı hatırlattı. Elbette ona bu ziyaretleri babamın ve babasının izniyle yaptığımı söyleyemezdim.

“Bir şeyi çok merak ediyorum,” diye isteksiz bedenimi dans pistinde gezdirmeye devam etti, “Sen zavallı oğlanlara bakıcılık yapmaktan bıkmaz mısın?”

“Sadece seninle olunca bıkiyorum,” derken kendimce Narian’a yaptığı hakaretin karşılığını veriyordum.

Yüzünde bugüne kadar görmediğim bir ifade belirdi. Buna ne kızgınlık diyebilirdim ne de alay... belki en uygun tanım, çileden çıkmak olabilirdi. Şarkı bitti ve bedenimi ondan uzaklaştırmak isterken beni vücuduna bastırdı.

“Bu kadarı yetmez. Barışmanın tadını çıkarmalıyız.”

Müzisyenler yeni bir parçaya girdiler. Onun akışkan figürleri ve benim elinin baskısına direnmekten kazık kesmiş vücudum...

Steldor, oyunu daha fazla uzatmadan tartışmaya girdi: “Seni anlamakta zorluk çekiyorum. Benim yakınlığıma bütün varlığıyla direniyor gibisin. Nefretini bu denli kazanmak için ne yapmış olabilirim?”

Duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyordum.

“Kız kardeşimi öpmüş olmana ne dersin?”

“Daha öncesinden bahsediyorum!” dedi, ifadesi bahsettiğim olayın onun açısından hiçbir önemi yokmuş gibiydi. Etrafımızda dönen çiftlerin bizi duymaması için sesini alçalttı. “Buluştuğumuz ilk günden itibaren bana teslim olmayı reddettin. Buna neden olacak ne yaptım?”

Steldor hakkındaki ilk düşüncelerimin bundan yıllar önce oluştuğu zamanı hatırladım. Onu ilk gördüğümde on yaşında falandım,

o ise on üç yaşlarındaydı. Ama o günlerde de bir tavuskuşu kadar şişkin bir egosu vardı.

“Yaptığın bir şeye değil,” diye ona olan bütün kızgınlığı kusarcasına konuşmaya devam ettim. “Aslında... olduğun şeye karşıyım!”

“Bu da ne demek?” derken tamamen şaşkın bir haldeydi. Eminim ona bu güne dek karakteri hakkında güçlü bir eleştiri yapmaya cesaret edebilecek biriyle hiç karşılaşmamıştı.

“Tutumun,” dedim, yan yana geldiğimiz farklı zamanlarda yaptığı şeylerin bende uyandırdığı hisleri kafamda canlandırıyordum. “Konuşman, yürümen, hatta... nefes alışın!”

Bu son kelimeyle, artık saçmalık sınırlarına dayandığımı ima edercesine tek kaşını kaldırdı.

“Haydi ama Alera, aldığım nefes bile seni rahatsız ediyor olamaz?”

“Şu anda bile ne kadar sinir bozucusun!” Konuşmanın tansiyonu yükseldikçe, sesimi kontrol etmekte zorlanır hale geldim. “İstisnasız herkese, seninle karşılaştırıldıklarında önemsiz varlıklarmış gibi davranıyorsun... Miranna, pazardaki muhafız, Temerson, Narian, *ben!* O kadar gururlusun ki kendin özür dilemeye bile gelemeyip arkadaşını gönderdin. Bırak da sana biraz öfkelenmiş olayım.”

Bedenimi onunkinden uzaklaştırmaya çalıştım. Beni zorla kontrol etmeye uğraşırken gözlerinden alev fışkırıyordu. Kazık gibi tuttuğu vücudumu sürüklemek zorunda kalsa bile, bu dansı yapmaya devam edecek gibi bir hali vardı.

“Lanet olsun, Alera, bir dansı bile benim idare etmeme izin vermiyorsun!” derken sesi alçaktı ama taşıdığı vurgu çok derindi.

Eliyle, inatla bedenlerimiz arasına koymaya çalıştığım mesafeyi gösterdi.

“Bu dans bütün ilişkimizi tarif ediyor! Biraz inatçı diye tanımlanabilecek bir kadın değilsin, Alera. Benim davranışlarımda, herhangi bir olumlu yan... küçücük bir iyi niyet, az da olsa bir başarı, *hiç değilse küçük bir umut* görmeyi bile reddedecek kadar inatçısın. Hiç değilse benim kendimi beğenmişliğimde bir gerçekçilik payı var...

ben yapabileceğimi iddia ettiğim şeyleri yapıyorum. Bu da kendimi beğenmemi haklı çıkarıyor. Oysa sen bana herhangi bir dayanağın olmaksızın karşı çıkıyorsun! Haklı bir kendini beğenmişlik, haksız inatçılıktan daha kabul edilebilirdir. Eğer tahta geçmek için tek yol bu olmasaydı, senin karakterinde bir kadına bir dakika bile tahammül etmezdim. Herhangi bir erkeğin de bunu yapabileceğini sanmıyorum!”

O cümlesini bitirdiğinde ikinci şarkı da bitti. Yüzünde tam anlamıyla tatmin olmuş bir ifadeyle beni serbest bıraktı.

“Ne dersin, artık gidip bir şeyler yiyelim mi?” Sesinde de zorlama bir neşe olduğunu fark ettim.

Eleştirileri beni şaşkına çevirmişti. Sözlerinde itiraz edebileceğim hiçbir yan bulamıyordum. Onunla bir savaş daha yapmak yerine boyun eğmek daha kolay geldi. Peşinden yemek masasına doğru gittim ve elime tutuşturduğu bir kadeh şarabı alıp yavaşça yudumladım. Bu ezici durumun altından nasıl kalkacağımı bilemiyordum. Tam o sırada Miranna yanımıza geldi ve eliyle Steldor’un omzuna vurdu.

“Lord Steldor, benimle dans eder misiniz?” Sesinde samimi olmayacak kadar zorlama bir sevimlilik vardı.

Miranna’nın onunla dans etmeye meraklı olmadığını, tek amacının beni onun elinden kurtarmak olduğunu pekâlâ anlamıştı. Saygısız bir şekilde sırtarak bir ona bir de bana bakmaya başladı.

“Elbette seninle dans etmekten asla kaçınmaz, Mira. Bu ona ikimizi karşılaştırması için bir fırsat daha verir,” diyerek saldırıya geçtim. “Şu ana kadar ikimizi flört ederken ve öpüşürken karşılaştırma şansı oldu. Bırakalım bir de dans edişimize göre değerlendirme yapsın.”

Ben konuşurken Steldor’un gözlerini karanlık bir hırs bürüdü. Şarabını bir yudumda içip kadehi elime bıraktı.

“Bir centilmen, kadınlardan gelen talepleri asla geri çevirmemeli. Hele de istenen şey bir karşılaştırma yapılması ise!” diyerek Miranna’nın önünde eğildi. “Bu dansta kavalyeniz olma onurunu bana lütfedin, prenses!”

Sınanmayı talep edenin biz olduğumuzu ima ederek hem beni hem de Miranna'yı aşılamıştı. Artık yapabileceklerinin bir sınırı olup olmadığını merak ediyordum. Bir anda orayı terk etmek ve bütün olanlardan uzaklaşmak istedim. Destari'yi buldum ve ondan arabayı hazırlatması istedim. Sonra Koranis ve Alantonya'nın yanına gidip onlara zarif davetleri ve bu güzel ağırlama için teşekkür ettim. Son olarak da annem ve babamı bulup onlara saraya dönmek istediğimi bildirdim. Özellikle babam şaşırmış görünüyordu ama itiraz etmedi. Kısacası, Miranna'nın kendini feda edip Steldor'u dansa kaldırması ve pistte tutmayı başarmasıyla, uzadıkça katlanılması zor hale gelen bu davetten kaçmayı başardım.

Arabamız yola çıkali kısa bir süre olmuştu ki arkamızdan yetişmeye çalışan bir atın sesini duyduk. Destari bizi takip edenin kim olduğunu anlamak için arabaya yavaşlamasını emretti ve atını ters yöne doğru sürdü. Karanlığın içinden gelen sesleri dinleyerek konuşanın kim olduğunu anlamaya çalıştım. Tek korkum, Steldor'un peşimizden gelmiş olmasıydı. Korumam yanıma geldiğinde hiç duymayı ummadığım bir isim verdi.

“Lord Narian sizinle görüşmeyi arzu ediyor, prenses.”

Şaşkın ancak memnun bir şekilde başımı sallayarak görüşmeyi kabul ettim ve arabadan inmeme yardım etmesi için Destari'ye elimi uzattım. Doru bir kısırağın yanında, arabadan yaklaşık dört metre uzakta duran Narian'ın, ona doğru yürümemi seyrederken bir yandan da muhafızların hareketlerini takip ettiğini biliyordum.

Ashında akşamüstü gördüklerimden sonra, onun beklenmedik görüşme isteğinden tedirgin olmam gerekirken, burada olması bana tuhaf bir heyecan ve mutluluk veriyordu.

“Yürüyelim mi?” diyerek beni etrafımdaki kalabalıktan uzaklaşmaya davet etti. Atın dizginlerini hâlâ elinde tutuyordu.

“Tamam,” diye fısıldayıp Destari'ye döndüm. “Lütfen bana bir kandil verir misin?”

Yolu aydınlatması için arabanın önüne asılan yağ kandillerinden birini bana verdi.

Destari'ye, "Fazla uzun sürmez," diyerek beni Narian'la yalnız bırakmasını ima ettim.

Karşı koymadı. Sanırım Cannan'ın onca silahı gördükten sonra bile ona güven duyması, Destari'yi olumlu yönde etkilemişti.

Konuşmalarımız duyulmayacak kadar uzaklaştığımızda Narian lafa girdi. "Sanırım derslerimize devam etmek artık mümkün olmayacak."

"İznim iptal edildi," derken sesimdeki hayal kırıklığı çok açıktı.

Kısa ve kesin bir kahkaha atarak durdu. "Elbette... senin bütün davranışların için izin almak mecburiyetin olduğunu unutmuşum!"

Ona döndüm ve yüzündeki ifadeyi okumak için elimdeki kandili yüzüne doğru kaldırdım. İfadesi her zaman olduğu gibi onu ele vermiyordu.

"Taşıdığım silahlar hakkında sana öncesinde bilgi vermediğimin farkındayım," diye sözlerine devam etti. Bu kez girdiği konunun onu biraz daha zorladığı belliydi. "Sana bir defasında Steldor'dan korkup korkmadığını sormuştum. Sanırım şimdi de şu soruyu sormam lazım: Benden korkuyor musun?"

Cevap verirken tereddüt etmedim. "Mantığım korkmam gerektiğini söylüyor. Ama ben korkmuyorum."

"Sana asla zarar veremem, Alera."

Bir an mavi gözlerindeki yoğun duygu beni tamamen esir aldı. Ama Narian bu uygunsuz anı bitirmek istercesine başını çevirdi.

"Sadece arada bir attan aşağı düşürürsün," diyerek durumu bir espriyle yumuşatmaya çalıştım.

Narian'ın gözlerinde de bir an, şakacı bir ışık yanıp söndü. Tam bu sırada atı huzursuz bir ses çıkardı. Narian, bu amaçsız gezinin daha fazla sürmeyeceğine onu ikna etmek ister gibi atın boynunu birkaç kez sıvazladı.

"Babanla aranız nasıl?" diyerek süreyi biraz daha uzatmak istedim.

“Koranis kendi oğlundan korkuyor,” derken Narian’ın sesinde tikslenme vardı. “Senin de duyduğun gibi komutandan beni askerî akademide barındırmasını istedi. Cannan böylesini uygun gördüğü için, bu geceden itibaren şehirdeki eve taşınıyorum. Ben eşyalarımı toplarken başımda duracağını söyledi. Ona ait olanları alıp götürmeyeceğimden emin olmak istiyormuş.” Bu tatsız açıklamaların ardından gözlerini yüzüme dikip farklı bir konuya vurgu yaptı. “Elbette bu saraya daha yakın bir yerde yaşayacağım anlamına da geliyor.”

Sözlerinde beni heyecanlandıran bir ima var gibiydi. Ama bundan emin olmak için daha fazla sorgulama yapmama fırsat tanımadı.

“Steldor’un kavaliteliğinden bu gece de pek memnun kalmadığımı fark ettim,” diyerek konuyu değiştirdi.

Beni Steldor’la dans ederken gördüğünden, üstelik de ne hissettiğimi anlayacak kadar yakına geldiğinden haberim bile yoktu.

“Steldor’la birlikte olmaktan memnun olduğum bir zamanı hatırlamıyorum,” diye sinirli sinirli güldüm.

Narian ise, her zamanki gibi can alıcı bir saptama yaparak konuyu geçiştirmeme mani oldu. “O zaman neden ona tahammül ediyorsun?”

“Bana fazla seçenek bırakmıyorlar,” derken içinde olduğum çıkmazı itiraf ediyordum.

“İnsanın her zaman başka bir seçeneği vardır.”

Sözleri sert ve acımasızdı. Neden gerek duyduğunu henüz çözümlayemediğim bu ziyaretin burada sona ereceğini hissettim ve ondan önce ben davrandım.

“Eminim Steldor artık benim daveti terk ettiğimi anlamıştır. Peşimden gelip beni bulmadan saraya dönsem iyi olacak.”

“Atı bendeyken bunu yapabileceğinden kuşkuluyum.”

“Yoksa... onun atını ödünç mü aldın?” Onun güzel aygırın sırtına tırmanışını izlerken içimden deli gibi gülmek geliyordu.

“İyi geceler, prenses,” diyerek atını Koranis malikânesine doğru süren Narian’ın yüzünde hınzır bir gülümseme vardı.

22. BÖLÜM

BÖLÜNÜMÜŞ BİR KALP

Ee... söyle bakalım, Temerson nihayet seni dansa kaldırmaya cesaret edebildi mi?”

Semari'nin doğum gününden bu yana, kız kardeşimle baş başa geçirdiğim ilk zamandı. Salonumdaki kanepeye oturmuş karşılıklı çay içiyorduk.

“Yok, neredeee...” diye kıkırdadı Miranna. “Ama Perdic, yani sekiz yaşındaki kardeşi yaptı.”

Kendisi heyecandan bir cümleyi dosdoğru söylemeyi beceremezken, sekiz yaşındaki kardeşinin prensesi dansa kaldırması karşısında Temerson'un yüzünün aldığı hali konuşarak kahkahalar attık.

Bir yandan da yakında başlayacak olan turnuvaya katılacak erkeklere vermek için her birimiz birer mendil işliyorduk. Artık ekimin ortasına geldiğimiz için gökyüzü gri ve bulutluydu. Serinliği kırması için odalardaki şömineler gürül gürül yanmaya başlamıştı.

Evlenecek çağa gelmiş her soylu genç kız, turnuva zamanı kendisine bir mendil işler ve açılış gecesinde dövüslere katılacak bir erkeğe uğur getirmesi için bu mendili verirdi. Miranna ve ben, istediğimiz deseni işlemek üzere izin aldığımızdan bu yana, daima mendilin köşesine kendi ismimi işlemekle yetinirdim. Miranna ise daima yaratıcı ve çekici bir desen bulur ve büyük bir beceriyle bunu işlerdi. Böyle el işleri onun doğasına benimkinden çok daha uygun düşüyordu.

“Perdic’le birkaç kez dans ettik,” diyerek parti anılarına devam etti Miranna. “Öyle tatlı bir çocuk ki... Üstelik ağabeyinden çok daha cesur! Zayle de bizimle birlikteydi. O da beni dansa kaldırdı. Temerson’u her zamanki gibi dayanamayıp ben davet ettim!”

“Tabii ki, o da kızardı ve kekeledi,” diye şakalaştım.

Dairemin kapısı açılıp babam içeri girince hava birden değişti.

“Görüyorum ki iki kızım da burada! Mükemmel! Umarım keyifli sohbetinizi bölmemişimdir?”

“Hiç olur mu öyle şey,” diyerek gelişinden duyduğum hoşnutluğu ifade ettim. “Lütfen bize katılın, babacığım.”

Kral kanepenin üzerine yerleştğinde, zevkten ağzının kulaklarına vardığını gördüm.

“Ah, şu mendiler! Miranna, sevgili kızım, söyle bakalım, seninkini alma mutluluğuna kim erişecek? Geçen yıl verdiğin delikanlı mı? Yanlış hatırlamıyorsam pek münasip bir beyefendiydi.”

Göz kırpınca Miranna’nın yanakları pespembe oldu.

“Hayır,” derken, babamın şimdiden onun on sekiz yaşına geldiğinde evlenebileceği damat adaylarını gözden geçirdiğinin pekâlâ farkındaydı. “Ben mendilimi Lord Temerson’a göndermeyi planlıyorum.”

“Piknikte sana eşlik etmek üzere seçtiğimiz delikanlı mı?” Keyifli bir biçimde dilini şaklattı ve başını salladı. “Mükemmel bir seçim doğrusu! İyi bir aileden geliyor. Besbelli kızımın kimden hoşlanacağını tahmin etmekte oldukça yetenekliyim!”

Ardından hemen bana dönüp dizimi sıvazladı.

“Steldor’un da dövüslere katılmaya karar verdiğini bilmen gerekir, tatlı kızım. Cannan oğlu ile Lord Kyenn arasında bir gösteri tertipleyerek seyircilere Cokyri dövüş sanatı hakkında biraz bilgi vermenin iyi olacağına karar verdi.”

“Neden Steldor?” diyerek Narian için endişelendim.

Babamsa sözlerimi niyetimin aksi yönde yorumladı.

“Merak etme, güzelim, kavalıyenden fazla uzun süre mahrum kalmayacaksın. Bütün turnuvaya katılmayacak. Topu topu tek bir

gösteri dövüşü! Cokyri dövüş ustası karşısında Hytanica'nın en iyi savaşı... izlemesi çok keyifli bir karşılaşma değil mi?"

Ona boş gözlerle baktım. Babam başıyla Miranna'ya beni sakinleştirmesi için işaret etti. Nedense Steldor'dan ayrı kalmaya dayanamayacağıma hükmetmişti!

Miranna sessiz kalıp başını salladığında babam konuyu değiştirdi.

"O zaman konuşmamız gereken son bir konu daha kaldı. Semari'nin doğum günü partisinde, Steldor'la aranızdaki sorunların hallolmasına çok sevindim. O zarif hediye kabul etmen pek güzel bir davranıştı. Dans etmenizi seyrederken annenle birlikte sizin adınıza çok mutlu olduk."

Babamın gözlerindeki parlaltı, bu konudan ne kadar zevk aldığını ortaya koyuyordu.

"Artık krallıktaki herkese Steldor'la evlenmeye karar verdiğini duyurma zamanımızın geldiğini düşünüyorum. Papazımızla konuştum ve turnuva açılışında verilecek davetin, nişanını resmen ilan etmek için uygun olduğu konusunda anlaştık."

Ağzım duyduklarım karşısında hayretle aralandı. Demek babam Steldor'la aramızın resmî bir nişan yapacak kadar düzeldiğini zannediyordu. Steldor'un bu fikre bayılacağından emindim. Bense koltuktan fırlayıp koşmayı isteyecek kadar bunalmış hissediyordum kendimi.

"Yapamam," deyiverdim.

Babam şaşırdı. "Bu da ne demek, Alera?"

"Yani... henüz resmen nişanlanmam doğru olmaz. Steldor'un evleneceğim erkek olduğundan, bu konuda ona kesin bir söz verecek kadar emin değilim."

Bir süreliğine odada yalnızca şöminede çıtırdayarak yanan odunların sesi duyuldu.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diyen babamın sabrı besbelli tükenmişti.

Ona verilecek bütün mantıklı cevaplarıma karşı, onun ileri süreceği karşı fikirler vardı. Steldor'un kişiliği hakkında taban tabana zıt

düşünüyorduk. Ona bir kral olmaya uygun olmadığını söylersem bana kızacağını biliyordum. Panik içerisinde aklıma gelen tek açıklama, belki de kız kardeşim dışında hiç kimseye ifade etmek istemeyeceğim bir şeydi.

“Kalbimde... bir başka erkek için... hisler oluşmaya başladı.”

“Başka birini mi beğeniyorsun?” derken babamın son derece gerildiğini görebiliyordum. “Kim bu genç adam?”

“Henüz açıklamaya hazır değilim. Ama bir başkasına ilgi duyabiliyorsam bu Steldor hakkında tam bir kararın oluşmadığını göstermeye yeter.”

Babamın bu açıklamamdan hiç hoşlanmadığı belliydi. Bu söylediklerimi saygısızlık kabul etmemesini diledim.

“Alera, bu söylediklerin tam bir saçmalık. Eğer ismini vermekten çekineceğin birinden hoşlanıyorsan, bunun evlenmeye uygun bir aday olmadığı ortadadır. Bu kişi, eşin olmaya layık olduğunu gösterecek nitelikler taşımıyorsa ondan hoşlanman hiçbir şeyi değiştirmez. Sen sadece kral olmaya uygun bir adamla evlenebilirsin!”

“Babacığım, sizden bana birazcık daha zaman vermenizi rica ediyorum. Sizi temin ederim, arzunuz yerine gelecek.”

Benimle ilgili endişeleri yüzünden okunuyordu. Derin derin içini çekti.

“Pekâlâ, izin verilmiştir. Ancak zamanını bu kez iyi kullanmanı diliyorum. Doğum gününe sadece altı ay kaldığına göre, artık eşinin kim olmasını istediğine kesin olarak karar vermelisin.” Son olarak da bir eleştiri yapmayı ihmal etmedi. “Steldor’a haksızlık etmemek adına da şunu belirtmem lazım. Kalbin ikiye bölünmüş durumdayken verdiği hediye kabul etmen bence pek doğru olmamış.”

Babam artık gitme vaktinin geldiğine karar verdi. Ayağa kalktığı anda son bir kez ciddi bir şekilde yüzüme baktı. O zaman ilk defa neden bu kadar acele ettiğini anladım. Eskiden benimki kadar koyu kahverengi olan saçlarının arasındaki beyaz tellerin sayısı, son yıllarda giderek artmıştı. On sekiz yaş sadece evlenmek için değil tahta çıkmak

için de uygun kabul edilir. Sanırım babamın niyeti bu geleneği tam anlamıyla uygulayıp bir an önce kenara çekilmektir.

Gitmeden önce bana son bir öğüt verdi. “Alera, diğer kişi hakkındaki görüşlerini şimdilik bir yana bırakıp turnuva açılış yemeğinde mendilini Steldor’a vermenin uygun olacağını düşünüyorum.”

Babam dairemin kapısından çıkarken odaya girdiğinde attığı neşeli adımların yerini düşünceli bir yürüyüş almıştı. Ayak sesleri uzaklaşmaya başladıkça, duyduklarım ile ilgili endişelerim de büyümeye devam etti. Steldor’un böyle bir karşılaşmaya gönüllü olması garipti! Narian hakkındaki düşüncelerinin olumlu olmadığı kimse için bir sır değildi. Cannan’ın kendi oğlunun niyetlerinden şüphe etmediği belliydi. Ama ben onun böyle bir boy ölçüşmeye heves ederken göründüğü kadar masum olmadığını adım gibi biliyordum.

Bakır rengi bukleleriyle dalgın dalgın oynayan Miranna’nın da benimle aynı fikirde olduğu belliydi.

“Bu kez iki erkek senin için gerçekten dövüşecek galiba,” dedi.

Panayırı ve turnuvayı ilan eden haberciler ve duyuru ilanları, günlerdir ortalıkta geziniyorlardı. Bu organizasyona katılmak için can atan birçok satıcı ve gösteri ustası vardı. Mallarını satmak için şehre gelen her tüccar, önce kayıt masasına uğrayıp adını ve sattığı ürünlerin cinsini bildiriyor, sonra da uygun bir katılım ücreti ödüyordu. Hanlarda yer bulmak şimdiden zorlaşmıştı. Tavernalarsa her gece dolup dolup taşıyordu. Bu kısa zaman zarfında, belki de bütün yıl boyunca kazandıklarından daha yüksek bir gelir elde ediyorlardı.

Turnuvanın ilk gününde, hava serin ama gökyüzü açık ve parlaktı. Miranna’yla birlikte turnuvanın yapıldığı çimenlik alana gittik. Askerî okuldan saraya kadar şehrin kuzey yönündeki bütün açık alanlara çadırlar kurulmuştu. Gülümseyen bir Halias ve asık yüzlü bir Destari eşliğinde insan kalabalığının içinden yürüdük. Bu kez her ikisi de askerî kıyafetlerini giymişlerdi ve son derece temkinli davranıyorlardı.

Çünkü yılın bu zamanında, eğlencenin yanı sıra kavga ve hırsızlık da oldukça artardı.

Satıcıların arasında dolanırken, görsel ve işitsel bir bombardımana uğramış gibiydik. Herkes hep bir ağızdan konuşuyor, gülüyor, pazarlık ediyor, tartışıyordu. Satıcılar mallarını öven maniler söylüyor, şarkıcılar ve çalgıcılar marifetlerini sergiliyorlardı. Etrafta duyulan birçok değişik aksan içinde, Cokyri aksanını seçer gibi oldum. Narian'ın burada olabileceğini düşünerek etrafa göz gezdirmeye başladım. Semari'nin doğum gününden bu yana şehirde yaşadığını tahmin ediyordum. Ama etrafta ondan bir ize rastlamadım.

Satıcıların oluşturdukları manzara da görülmeye değerdi. Şaşırtıcı bir mal çeşitliliğiyle karşı karşıya kalmıştım: Yün, pamuk, ipek ve keten kumaşlar her renkte ve her incelikte alıcıların beğenisine sunulmuştu. İçlerinden gümüş ve altın iplikler geçen kumaşlar dahi bulmak mümkündü. Hazır kumaşların yanı sıra kenevir ipler; kürk ve deri çeşitleri; işlenmemiş postlar da satışa sunulmuştu. Baharat tezgâhları, karanfil, tarçın, Hint cevizi, safran gibi az bulunan mallarla doluydu. Bu baharatlarla kokulandırılmış parfümler de oldukça ilgi çekiyordu. Kalabalıkla birlikte akarken, mücehherler, silah ve hançerler, yer ve duvar halıları, elde süslenmiş mumlar, mumluklar ve kandiller, fildişi ve abanozdan yapılmış küçük süs eşyaları, değerli kitaplar, egzotik kıyafetler ve daha nice akla gelmeyecek malların, tezgâhlarda alıcılarını beklediğini gördüm.

Bütün bu kargaşa içinde, ufak tefek tartışmalar, hatta itiş kakışların çıkması doğaldı. Ancak kalabalığın içinde gezen çok sayıda muhafız böyle olayların büyümesine hemen engel olurdu. Panayırın başarısı açısından alıcıların ve satıcıların can, mal ve para açısından güvenliğinin sağlanması en önemli koşullardan biriydi.

Panayırın cazibesini artıran bir faktör de bol miktarda eğlenceye yer verilmesiydi. Hokkabazlar, el çabukluğu ve denge konusunda marifet gösterisi yapanlar, alev yutanlar, yılan oynatanlar, her yanı şenlendiriyorlardı. Bunun yanı sıra alışveriş yaparken acıkanlar için

 orba, etli pide,  orek gibi yiyecekler satılan kabinler de yapılmıştı. Yiyecekler, gelip geçenlerin iştahını kabartan kokular saçıyorlardı. Değişik peynir  eşitleri, çikolata gibi farklı ve baştan çıkarıcı tatlar, aklımızı  elip başımızı d ond r yordu.

O gün ve takip eden birkaç gün boyunca zamanımızın tamamını panayırda geçirdik. Sabahın k r nde kalktık, gün boyunca gezdik, yedik, içtik, alışveriş yaptık, akşamlarıysa yorgun ama keyifli bir biçimde saraya dönüp bir sonraki günün koşturmasına dayanabilmek için kendimizi yatağa attık.

Her geçen gün, şehre gelen ziyaretçi sayısı biraz daha arttı.  nce hanlarda yer kalmadı. Sonra insanlar evlerindeki uygun odaları kiralamaya başladılar. Hatta kral, sarayın dışındaki boş alanlarda çadır kurulmasına dahi müsaade etmek zorunda kaldı. Panayırın son günü yapılacak turnuvanın ziyaretçi akınına çok fazla etkisi olduğu açıktı. Kralın ortaya koyduğu yüklü para  d l n  kazanmak ve cesaretini kanıtlamak isteyen birçok genç adam, yaşadıkları yerlerden kalkıp Hytanica'ya gelmişlerdi.

Turnuvanın başlamasından bir gün önce, annem sarayda kalmamı ve turnuva öncesinde verilecek davetin organizasyonuna başkanlık etmemi istedi. Daha önce de sorumluluğu aniden bana verdiği bir organizasyon olmuştu ve bunun altından kalkmıştım. Bu defa da yapılması gerekenler içinde yiyecek içecek listesinin hazırlanması ve davetin verileceği alanın düzenlenmesi gibi daha önce deneyim kazandığım işler vardı.

Akşam yemeği, kralın yemek salonunda, yaklaşık dört yüz konuk için verilecekti. Davetliler arasında, turnuvaya katılacak erkekler ve eşleri de yer alıyordu. Uzun yemek masalarının bin kişiyi oturtmaya yettiği dikkate alınırsa odanın büyüklüğü böyle bir davet için fazlasıyla yeterliydi.    düzine şamdan ve duvarlara asılan sayısız yağ kandili sayesinde her yer ışıl ışıl olacaktı. Salonun uzak ucunda kraliyet ailesi ve eşlikçileri için özel bir yer hazırlandı. Dekorasyonun sade olmasına karar verildi. Çünkü kralın verdiği özel davetlerin gösterişli

havası bu tip bir organizasyon için abartılı kaçardı. Böyle bir eğlence için en önemli şey, alkollü içecek stoğunun, herkesin keyiflenmesine yetecek kadar bol olması ve servis masalarındaki şişelerin sürekli dolu tutulmasıydı.

Davet akşamı, Miranna'yla birlikte yanımızda korumalarımızla kavalyelerimizi beklemeye başladık. Ben bu gece için şarap rengi kadife bir elbise tercih etmiştim. Üstüme oturan gövde kısmı dantelden yapılmıştı. Etekleriyse aşağı doğru çan şeklini alıyordu. Miranna da gözlerinin rengine uyan koyu mavi bir kadife elbise seçmişti.

Altın rengi şeritlerle süslenmiş siyah takımı içinde, kendine güven abidesi gibi duran Steldor ve fildişi rengi takımının içinde ürkek ve sıkıntılı duran Temerson da bize katıldılar. Geleneğe göre, mendili alan savaşçının bunu görünür bir yerinde taşıması uygun olurdu. Steldor benim verdiğim mendili kılıcının sapına doladı. Temerson ise kılıcını yanında getirmedeği için sol bileğine bağladı.

Steldor her zamanki gibi elimi öperek beni selamladı, nezaket konuşmalarını pas geçerek girmem için kolunu uzattı.

“Size eşlik etme onurunu bahşeder misiniz, leydim?”

İki hafta önce pek de hoş koşullarda ayrılmadığımız için bu gece ondan nasıl bir davranış beklemem gerektiğini tahmin edemiyordum. Önde biz, arkamızda Miranna ve Temerson, en arkada da korumalarımız yemek salonuna doğru yürüdük. Steldor'un her zaman yaptığı gibi, o hafta içinde yaptığı kahramanlıklardan bahseden bir konuşmaya girişmemesi ve sessiz bir gülümsemeyle yanımda yürümesi dikkatimi çekti.

Yemek salonu boyunca yerleştirilmiş masaların arasından, kralliyet ailesine ayrılan masaya yürürken misafirler bizi selamlamak için ayağa kalktılar. Bira ve şarap servisi başlamıştı ancak henüz kral ve kraliçe salona girmediği için yemek servisine geçilmemişti. Zarafet ve sevimliliğinin doruğunda olan Steldor, uysal uysal sandalyemi çekti, oturmama yardım etti, sırtıma bir yastık yerleştirdi ve bana bir bardak kırmızı şarap ikram etti.

Bu kadar kalabalık ve gürültücü bir misafir grubunu susturmaya Lanek'in sesi dahi yeterli gelmeyeceği için trompetle uyarı yapıldı. Ardından Lanek'in klasik selam çağrısıyla birlikte annem ve babam salona girdiler.

Her zamanki gibi kol kola girmişlerdi ve yüzlerinde nazik bir gülümseme vardı. Aralarında Halias ve Destari'nin de olduğu bir düzine saray muhafızı da üzerlerinde kraliyet mavisi üniformalarıyla arkalarından geliyorlardı. Cannan ve Kade, kafilenin en arkasında yürürken bir yandan da salonun durumunu ve güvenlik önlemlerinin yeterliliğini kontrol ettiler. Babam, onun için hazırlanmış sandalyenin başına geçip misafirlerini selamladı.

"Ziyafet başlasın!" diyerek koca bir kupa birayı konukların şerefine kaldırdı.

Konuklar bu selamı neşeli haykırışlarla karşıladılar ve aynı anda ellerinde yiyecek dolu tepsiler taşıyan hizmetkârlar, masaların arasında servise başladı.

Yemek faslı saatlerce sürdü. Babam hiçbir masraftan kaçınılmasını emretmişti. Çeşit çeşit etin yanı sıra, taze pişmiş sebzeler ve ekmekler sunuldu. Şekerli bisküviler, portakal, elma, armut ve peynir çeşitleri de tatlı olarak ikram edildi. Fıçılarda şarap ve bira tüketildi.

Yemeğin ardından eğlenceler başladı. Hokkabazlar, mim sanatçıları, jonglörler ve akrobatlar, masaların arasında dolaşarak gösterilerini yaptılar. Bir süre sonra onların yerini müzisyen ve şarkıcılar aldı.

Bütün gece boyunca, Steldor bana kibarca servis yaptı. Oyuncuların performansları hakkında kısa yorumlarını aktardı ve yarınki turnuvaya katılacak adaylar arasından güçlü olanları gösterip kimlikleri hakkında bilgi vererek beni oyaladı. Üstelik tüm bu zaman boyunca ağzından kendisini öven tek bir söz bile çıkmadı. Açıkçası oldukça iyi bir kavalie gibi davrandı. Şaraptan mı yoksa Steldor'un güzel arkadaşlığından mı olduğunu bilemeden çok zevkli bir akşam geçirdim.

Ancak açılan fıçılarda sayıları, misafirlerin alkole tahammül sınırını aşmış olacak ki aralarından birkaçı yarın başlaması planlanan dövüş

gösterilerine şimdiden ısınmaya karar verdiler. O zaman babam ayağa kalktı. Trompetler yeniden onun konuşmasına dikkat çekmek için çaldılar. Ve kral, gecenin bitişini ilan etti.

“Değerli konuklarım. Hepinizi yarın turnuva alanında görmeyi bekliyorum. Sizlerden bu gece erken uyumanızı ve yarınki karşılaşmalara zinde ve çevik gelmenizi rica ediyorum.”

Bu sözlerin arkasından, önce kral ve kraliçe salonu terk etti. Ardından da bizler kavalyelerimiz ve korumalarımız eşliğinde dışarı çıktık. Görevliler, konukların huzur içinde salonu terk etmeleri için gerekeni yaparlardı.

Dinlenme odasına geçtiğimizde, Temerson ayrılmak için izin istedi. Steldor’un da aynısını yapmasını diledim.

“Erken kalkacağımıza göre ben de sizlere iyi geceler diliyorum,” diyerek onu yönlendirmeye çalıştım.

“Eminim bana kısa bir süre daha katlanabilirsin,” derken sesi yumuşacık ama imalıydı.

“Yanımızda bir şaperon bile yok,” diye itiraz etmeyi denedim.

“Korumaların koridorda bekliyorlar. Birkaç dakika yalnız kalmamızda ne sakınca olabilir...”

Kız kardeşime baktım ama onun da bütün yaptığı bana ‘merak etme’ der gibi gülümsemek oldu. Sonra da bakır rengi buklelerini sallayarak odadan dışarı çıktı. Steldor bir süre gülümseyerek bana baktı. Sonra hafifçe titreyen ellerimi, beni rahatlatmak istercesine avuçlarına aldı. Elimde olmadan zıpladım.

“Seni bu kadar çok mu korkutuyorum?”

Benden cevap almayınca devam etti: “Sana Koranis malikânesindeki konuşmamızda da söyledim. Eğer bana karşı koymaktan vazgeçersen birlikte olmaktan hoşlanacağın biri olabilirim.”

Aramızdaki ilişkinin istendiği gibi gelişmemesinin bütün suçunu bana atma niyetinde miydi? Ona itiraz etmek istiyor ama doğru söz-cükleri bulmakta zorlanıyordum. O işe, omuzlarıma dökülen saçları yavaşça okşadı.

“Gitmeden önce iyi geceler öpücüğü alabilir miyim?” Yine beni savunmasız yakalamıştı. Kafam karman çorman bir haldeyken ona cevap vermem daha güçlü.

Çekimserliğimi görünce, “Söz veriyorum, bütün istediğim küçük bir buse,” diye benimle şakalaştı. “Fazla bir şey beklemeyeceğim.”

Erkeklerle ilişki konusunda deneyimsiz olmak, beni fazlasıyla ürkek hale getiriyordu. Resmen flört ettiğim bir erkeğe, basit bir iyi geceler öpücüğü vermenin çok doğal olduğunu biliyordum. Herhalde bu tür yakın davranışlara alışmam gerekiyordu...

İtiraz etmediğimi görünce yüzümü avuçlarının arasına aldı. Önce beni sarıp sarmalayan parfümünü, sonra da dudaklarıma konan yumuşacık öpüşünü hissettim.

“Güzel uyu, prenses,” diyerek ellerini çekti ve benimle vedalaştı. “Sabah erkenden seni turnuvaya götürmek için gelirim.”

Onun böyle abartısız ve tatlı davranması beni neredeyse aptallaştırmıştı. İtiraf ediyorum; hem davranışlarından hem de öpücüğünden hoşlanmıştım.

Uykudan yeni kalkmış gibi dalgın bir halde korumamla selamlaştım. “İyi geceler, Destari.”

Odama çekildiğimde hiç alışmadığım bir duygu içindeydim; Steldor’la bir gece geçirmiş ve bundan memnun kalmıştım. Ne yazık ki benimle evlenmeyi başardığı ve babam da tahttan çekildiği takdirde, bu akşam çizdiği profile sadık kalacağının garantisi olmadığını biliyordum...

23. BÖLÜM

KANAYAN AY EFSANESİ

Turnuvanın yapılacağı 29 Ekim sabahı, Kraliyet ailesi, özel korumaların ve askerlerin atlarla takip ettikleri iki arabalı bir kabileyle yarım ay şeklindeki turnuva alanına doğru yola çıktı.

Havahı güneşli ancak serin ve esintiliydi. Bu nedenle turnuvayı izlerken sırtımıza ve dizlerimize örtmek için yanımıza kürkler aldık. Böyle havalar izleyenleri kısmen zorlasa da fiziksel efor nedeniyle sürekli terleyen yarışmacılar için son derece uygundu.

Kraliyet ailesi ve özel misafirler için bir loca hazırlanmıştı. Locanın ayrı bir girişi vardı ve üstü ile yan tarafları hem soğuğa hem de etraftan atılabilecek yabancı cisimlere karşı koruma sağlamak için kraliyet renklerinde örtülerle kapatılmıştı.

Locanın kontenjanı bu yıl ağzına kadar doluydu. Kraliyet ailesi ve özel korumalarının yanı sıra Sarterad ve Gourhan Krallıklarından gelen misafirler de bizimle olacaktı. Emotana Krallığı üzülmeye katılamayacağını bildirmişti. Temerson'un ebeveynleri, Yüzbaşı Garreck ve Leydi Tanda, Koranis ve Alantonya ve her ne kadar Koranis'le aralarında bir gerilim olsa da Cannan ve Faramay da davetlilerimiz arasında yer alıyorlardı.

Faramay'ın Steldor'un annesi olduğu bir bakışta anlaşılıyordu. Barones Faramay, tartışmasız bu güne dek gördüğüm en güzel kadındı. Çikolata rengi saçları, oval yüzünü iri dalgalar halinde süslüyor ve

her hareketinde omuzlarından beline doğru tatlı tatlı salınarak tüm dikkatleri onun üzerinde topluyordu. İri ve anlamlı gözleri koyu mavi renkteydi. Açık renkli teniyse kırk yaşlarında olmasına karşın halen pürüzsüz görünüyordu. Cannan da bir erkek olarak hayli etkileyici bir görünüme sahip olmasına karşın karısı tek kelimeyle az bulunur bir afetti ve Steldor her ikisinin de en iyi özelliklerini üzerinde toplamıştı. Çarpıcı cazibesini annesinden, koyu renk gözlerini, erkeksi çene yapısını ve güçlü fiziğini babasından almıştı.

Biz locaya yerleştüğimizde, karşılaşmalara katılanların sahada ısınmaya başladıklarını gördük; sahanın kuzey tarafında, süslü giysileriyle soylu ailelerden gelen izleyiciler; sol tarafındaysa şehrin olağan sakinleri yerlerini alıyorlardı. Gün boyunca önce okçuluk, bıçak atma ve çekiç savurma müsabakaları, daha sonra çok rekabetçi geçen at yarışları ve sonuna doğru dövüş müsabakaları yapılacaktı. Yumruk yumruğa, kılıçla ve çeşitli silahlarla yapılan bu dövüşler başladığında tribünlerde oturacak tek bir yer kalmayacağını biliyordum. İzleyiciler bol miktarda içki tüketecek ve destekledikleri dövüşçüler için tezahürat yapacaklardı.

Saha, turnuvada yapılacak karşılaşmalar için özenle hazırlanmıştı. At yarışları, ok, çekiç ve bıçak atma ve bire bir dövüşler için farklı bölümler oluşturulmuştu. Katılımcıların müsabakalara hazırlanmaları ve arada dinlenmeleri için saha kenarına küçük çadırlar yerleştirilmişti. Hangi çadırın, hangi krallıktan gelen yarışmacılara ait olduğunu gösteren filamalar asılmıştı. Mavi ve altın renkte filamalar Hytanica, siyah ve gümüş filamalar Sarterad, kırmızı ve beyaz Gourhan, siyah ve zümrüt yeşiliyse Emotana Krallıklarını temsil ediyordu. Katılımcıların temizlik, bakım ve gerekirse sağlık müdahalesi için gerekli olan her tür malzeme ve ekip de bu çadırlarda mevcuttu.

Turnuvaların başlangıcı, trompetlerle duyuruldu. Sonra da babam ayağa kalkıp bütün sahayı çınlatacak bir sesle açılış konuşmasını yaptı.

“Soylu misafirler, cesur savaşçılar ve Hytanica’nın sadık halkı, hepinize hoş geldiniz diyorum. Müsabakalara katılan tüm yarışmacıların hırslı ve gözü pek olmanın yanı sıra onurlu ve dürüst davranmalarını ve hepsinin sağ ve sağlıklı bir biçimde turnuvayı tamamlamalarını diliyorum. Seyircilerimizi de tüm katılımcıları coşkulu bir biçimde desteklemeye, kazananlara olduğu kadar kaybedenlere de cesaretleri ve onurlu çabaları için saygı göstermeye ve her şeyin ötesinde çok eğlenmeye çağırıyorum.”

Tam burada *teatral* bir ara verdikten sonra tekrar gürlledi: “Turnuva başlasın!”

Seyirciler de, ‘turnuva başlasın’ çığlıklarıyla babamın çağrısını yinelerken sahaya ilk olarak okçular çıktı. İlk atışlar için yaylarını gerip oklarını yerleştirerek, başlama işaretine hazırlandılar.

Kraliyet habercisi Lanek, gün boyunca yapılacak tüm yorum ve duyurulardan sorumlu olarak sahada bulunurdu. Bu nedenle turnuva bitiminde her anlamda harap bir vaziyette olurdu. Ok atma müsabakası başlarken gür sesiyle atışı yapacakların isimlerini ve atış yapılacak mesafeyi ilan etti ve başlama işaretini verdi. Bir turdan başarıyla çıkan katılımcılar bir sonraki tura katılmaya hak kazanıyorlardı. Her turun hedefi, bir öncekinden daha zor oluyordu.

Gördüğüm kadarıyla, Steldor’un davranış biçimi dün gecedен bu yana hiç değişmemişti. Bütün zekâsı ve sevimliliğiyle locadaki misafirlerle şakalaşıyor, cazibesıyla onları büyülüyor ve eğlendiriyordu. Kendini anne ve babama beğendirme konusundaki eşsiz yeteneği sinirimi bozsa da davranışını takdir etmekten kendimi alamıyordum.

Ok atma müsabakalarını, bıçak ve çekiç atma yarışları takip etti. Öğlen yemeği için verilen aradan sonra da at yarışları başladı. At yarışları, en fazla ilgi çeken gösterilerden biriydi. Çok çekişmeli geçtiği ve arada bir attan düşen yarışmacılar da olduğu için seyirciler arasında büyük heyecan yaratırdı. Yaralanan yarışmacılar, seyircilerin elleri üzerinde taşınarak hızla sahadan çıkartılırdı.

Müسابakalar süresince locada samimi sohbetler devam etti ve ortama neşeli bir hava hâkim oldu. Ancak Cannan ve Koranis'in birbirlerinden uzak durdukları görülüyordu.

Silahlı dövüş gösterileri başladığında tribünlerdeki heyecan ve tezahürat had safhaya varmıştı. Ancak locadaki misafirler, sessiz ve dikkatliyidiler. Katılımcılar, bire bir dövüşte kullanılan farklı silah ve tekniklerdeki becerilerini sergilediler. Önce güreş sonra da yumruk yumruğa, ardından da kılıçla ve diğer silahlarla yapılan müسابakalar izlendi. Mücadeleler, yaralama veya zarar verme amacı gütmeyen, sadece beceri gösterip puan toplamak için yapılıyordu. Yine de arada istemeden de olsa alınan yaralar vardı.

Son dört müsabaka için katılımcılar sahada yerlerini almışlardı. Lanek biri Hytanica'lı diğeri Sarterad'lı olan iki yarışmacıyı çağırdığında, Steldor bu yetenekli dövüşçülerin hareketlerini kaçırmamak için dikkat kesilmişti. Ancak babası omuzuna dokunarak onu dışarı davet etti.

“Korkarım, artık sizlerden ayrılmam gerekiyor. Çünkü *Cokyria'ly* haddini bildirme zamanım geldi,” diyerek önümde eğildi. Her zamanki gibi elimi öptü ancak bırakmadan evvel Narian'dan bahsederken kullandığı ifadenin bendeki etkisini görmek ister gibi gözlerimin içine baktı.

“Merak etme, fazla uzak kalmayacağım senden,” diye alaycı bir şekilde konuştu. “Beni çok özleyeceğini biliyorum. Ama eminim yokluğumda Miranna seni oyalamayı başarır.”

Elimi bıraktıktan sonra, kraliyet ailesine resmî bir selam verdi ve annesinin yanağından öpüp gitti.

Yanımızdan ayrıldıktan sonra üzerimize bir sessizlik çökmüştü. Herkes Steldor ve Narian arasındaki mücadelenin nasıl geçeceğini merakle bekliyordu. Cokyri'ler Recorah Nehri boyunca uzanan vadinin en korkulan savaşçılarıydı. Bu gösteri, Cokyri savaş sanatının bizim en iyi askerlerimizi ne kadar zorlayacağı konusunda bir örnek oluşturunca. Dövüşün her aşamasının, ilk dakikadan son ana kadar

planlı bir biçimde hazırlandığını, bütün kraliyet ailesi biliyordu ama izleyicilerin hiçbiri bundan haberdar değildi. Heyecan hissini artıran önemli unsurlardan biri de dövüşte kullanılacak silahların seçiminin Steldor ve Narian'ın kişisel tercihlerine bırakılmış olmasıydı. Cannan dövüşün olabildiğince otantik bir havada yapılmasını ve savaşçıların saldırı kadar savunma konusunda da ne kadar etkin olduklarının ortaya çıkmasını istiyordu. Ben de dövüş nedeniyle birçok insan gibi heyecan duyuyordum ama benim duygularım meraktan çok kaygı boyutundaydı.

Destari'nin fısıltısıyla düşüncelerimden uzaklaştım. "Sakıncası yoksa benimle gelir misiniz?"

Bu sıradışı talebine şaşırarak ona baktım ama yüzünde çok ciddi bir ifade olduğunu görünce soru sormadım. Dizlerime serdiğim örtüyü bir kenara koydum ve usulen babama, kısa bir süre için onlardan ayrılmam gerektiğini bildirdim.

"İki adım atıp oturmaktan uyuşan bacaklarımı açmam lazım. Dövüş başlamadan izninizi rica ediyorum."

Aklı, meydanda devam eden kılıç dövüşünde olduğu için beni pek de dikkatli dinlemeden başını sallayarak izin verdiğini bildirdi. Tam biz dışarı çıkmak üzereyken Temerson'un annesi Leydi Tanda, Destari'nin eline yapışarak beni şaşırtan bir soru sordu.

"London'dan haber var mı?"

"London gayet iyi," diye cevap veren Destari'nin sesinde biraz kırgınlık sezdim. "Ne de olsa bundan çok daha kötü durumları atlattı."

Onu takip edip etmeğimden emin olmak için dönüp baktı ve çıkış kapısına doğru yürüdü. Kapının dışındaki merdivenlerden inerken bana yardım etti.

"Beni takip edin," diyerek aceleyle panayır alanına doğru yöneldi. Davranışları her zamankinden çok farklıydı ve acele ettiği beliydi.

Onun hızlı temposuna uyum sağlamaya çalışarak arkasından gittim. Beni pazar yerindeki sayısız mağaza, tezgâh ve serginin arasından geçirdikten sonra bir çadırın önüne getirdi. Çadırın önünde

pahalı ve nadir bulunduğu anlaşılan halılar ve hediyelik eşyalarla dolu bir tezgâh vardı. Destari'nin beni buraya getirme nedeninin alışveriş olmadığından emin olduğum için pelerininin başlığını yüzümü gizleyecek şekilde kapadım.

Çadırın içindeki masanın arkasında zayıf, patlak gözlü, orta yaşlı bir adam oturuyordu. İçeri girdiğimizi görünce uzun ve kıvrık burununun bir kazma gibi hareket etmesine neden olan bir baş hareketi yaptı. Başıyla, çadırı iki bölmeye ayırdığı belli olan, yukarıdan aşağı asılmış kilimlerin arkasına geçmemizi işaret etti.

“Destari, neden?..” diye lafa başlayacakken kilimleri aralayan Destari'nin arka tarafa geçtiğini görüp sustum. Tüccarın henüz açılmamış olan mallarını saklamak için kullandığı bu bölmede, üst üste dizilmiş halı yığına yaslanmış olarak duran bir silüet vardı. Çok iyi tanıdığım bu hatları görmeyeli aylar olmuştu.

“London!” diyerek mutluluk dolu bir çığlık attım.

Kollarının arasına uçmamak için kendime hâkim olmam gerekti. London, açıkça yapılan sevgi gösterilerini çok hoş karşılayan bir adam değildi ve koşullar çok uygun olmadığı takdirde ona fazla yakınlık göstermemden rahatsız olacağını biliyordum. İçinde bulunduğumuz koşullara ‘uygun’ demek biraz zordu!

Onu son olarak, Narian'ın saraya getirildiği gün görmüştüm. Aramızda birçok şeyin halledilmeden kaldığı o günün anısıyla çekine çekine yanına yaklaştım. Onu görmek beni son derece rahatlatmıştı ama onun bu görüşme için ne hissettiğini henüz bilmiyordum.

“Prenses Alera,” diyerek beni selamladı. “Yoğun programınızda bana da bir yer ayırabildiğiniz için mutlu oldum.”

Alayla karışık bu şakacı tavrı ne kadar özlediğimi fark etmek beni çok duygulandırdı. Ona verecek şakacı bir cevap aradım ama bulamadım. Destari'nin arkama geçip durduğunu hissettim.

“İyi görünüyorsun,” diyebildim.

“Siz de öyle, prenses”

Resmî hitapları kullanmakta ısrar etmesinden dolayı incindiğim için gözlerimi ayakkabılarıma diktim. Kendimi toparlayınca yeniden ona bakıp olabildiğince neşeli bir sesle konuşmaya çalıştım.

“Gerçekten nasılsın, London?”

“Gayet iyiyim. Bilirsin, ben kediler gibi dört ayağımın üzerine düşmenin bir yolunu daima bulurum,” diye kendiyle dalga geçti. “Duyduğuma göre, görüşmediğimiz süre içinde bir korumanın daha görevden alınmasını sağlamışsınız.”

Yaptığı şaka yanaklarımın yanmasına neden oldu.

“Acı çekmene neden olduğum için çok özür dilerim,” derken bakışlarımla gözlerini aradım. “Bana olanları arkamızda bırakmak için bir şans verir misin?”

“Prensesim nasıl isterse,” derken sesinde hissettiğim alaycı tonlama keyfimi yerine getirdi. Tam arkamda duran Destari’ye baktığında ise bu şakacı ton kayboldu. “Ama biz bunu sosyal bir faaliyet olarak planlamamıştık. Seninle konuşmamız gereken şeyler var, Alera.”

London kısa bir an durgunlaştı, parmağını halıların üstünde biriken tozda gezdirdi. Sonra aniden konuya girdi.

“Destari bana Koranis’in büyük oğluyla yakınlaştığınızı söyledi.”

O anda, on altı yıl boyunca her hareketimi gözlemiş olan bir insanın yaşamıma kayıtsız kalmasını beklememem gerektiğini anladım. İnsan alışkanlıklarından kolay vazgeçemezdi. Besbelli yıllar boyunca üstüme titremiş biri olarak, hayatımı izlemeye ve kendince tehlike gördüğü şeyler hakkında beni uyarmaya kendini mecbur hissediyordu.

“Ona karşı ne hissediyorsun?” diye beni ısrarla sorgulamasının altında ne yattığını hâlâ bilmiyordum.

Onu kandıramayacağımın farkındaydım. “Ondan etkileniyorum. Ayrıca onunla vakit geçirmek hoşuma gidiyor.”

“Temkini elden bırakmamalısın,” derken London’ın sesinde tatsız bir ton vardı.

“Neden?” diye sızlandım. “Cokyrî’ler tarafından yetiştirildiği için mi?”

“Hayır. Görüldüğü gibi bir kişi olmayabileceği için!”

“Senin için de aynı şeyi söylemek mümkün.”

London’ın tek kaşı beklemeyişi bu saldırı yüzünden havalanınca sözlerimden pişmanlık duydum. Yine ağzımdan çıkacakların etkisini düşünmeden konuşmaya başlamıştım.

Kısa bir ara verip yeniden söze başladım: “Ona neden güvenmediğini bana anlatır mısın?”

Tam olarak çözümleyemediğim bir nedenden, Narian’a şüpheyle yaklaşma sebebini benimle açıkça paylaşmadığını hissediyordum.

“Onunla ilgili kaygılarının nedenini bilmiyorum. Ama kendi görebildiklerimden hareketle ben aynı kaygıyı duymuyorum. Onun için seni anlamama... yardım etmelisin.”

London başını iki yana sallarken yüzünde acı bir gülümseme belirdi. “Yüzüne baktığında hoşlandığın bir delikanlı görüyorsun. Ama onun *kim olduğunu* bilmiyorsun.”

Zor bir konuşma olacağını bilmenin sıkıntısıyla ellerini gümüş saçlarının arasından geçirdi.

“Savaş bitmeden hemen önce Cokyri’ler kırk dokuz adet erkek bebeği beşiklerinden alıp götürdüler. Bunların kırk sekizi ölü bulundu. Sadece Narian’ı sağ bıraktılar ve yetiştirdiler. Nedenini hiç merak etmedin mi? Kaç çocuğa altı yaşından itibaren savaş sanatı eğitimi verilmeye başlanır? Kaçının özel bir eğitmeni olur?”

London’ın bana bakan gözleri delici bir alet gibiydi. Ona verecek hiçbir cevabım yoktu.

“Bu çocuk Halias ve Tadark’a hiçbir şey hissettirmeden yanlarından geçip gidebilen biri. Burada herhangi bir askerden değil, iki ya da hadi bir-buçuk diyelim, özel eğitilmiş saray muhafızından bahsediyoruz.” Bu kadar ciddi bir konuşmanın orta yerinde bile Tadark hakkında espri yapmak tam ona göre bir davranıştı. “On altı yaşında bir velet böyle bir beceriye nasıl sahip olabilir?”

Yaslandığı halı yığınınan uzaklaştı. Hareketleri sertleşmiş, sesi çatallaşmış, kesik kesik nefes almaya başlamıştı. Sözleri, havada asılı kalan buz parçacıkları gibiydi.

“Onu her türlü silahtan uzak tutmaya çalışmamıza karşın istediği anda istediği silaha rahatça ulaşabildi... elbiseni kesmek için kullandığı bıçağı, Koranis’in kilit altında tuttuğu kişisel silah koleksiyonundan aldığını biliyor muydun?”

London bu sözleri, duygularım tarafından işlemez hale gelen beynime kazımak istercesine söylüyordu. “Taşdığı silahlara şahit olmuştun... maksadını aşan boyutta donanımlı geziyor. Bir savaşçı değil de âdeta bir infazcı gibi. Benim onu tutukladığım gün öğrendiğim, seninse onuruna verilen davette şahit olduğun gibi, ne çekinme hissi ne de ölüm korkusu yok gibi davranıyor.”

Destek almak istercesine Destari’ye döndü. “Cokyrı’lerle yüzyıl boyunca savaştıktan sonra bile bu kadarını görmeyi ummazdık. Öyle değil mi?”

Çadıra tam bir suskunluk hâkimdi. Destari’nin bunların bir kısmını daha önce de dinlediğinden emindim. Yine de hepsini bir arada duymanın etkisi çok ağırdı. Yanaklarım alev alev yanıyor, bedenim ise üzerimdeki pelerinin soğuk geçirmez kumaşına rağmen tir tir titriyordu. Narian’la ilgili birçok şeyin, gerçek dışı görüldüğünün ben de farkındaydım. Ancak bunları alt alta koyduğum zaman okumam gereken hikâyeyi göremiyor ve onun nasıl olup da Hytanica’ya zarar vermek isteyeceğini anlamakta güçlük çekiyordum.

“Cokyrı’lerin çok becerikli hırsızlar olduğu hep söylenir?” diyerek beynimi zorlayan sorulara direnip basit açıklamalara sığınmak istedim.

Yanımda duran Destari, sabrını yitirmiş gibi derin bir nefes aldı. “Doğru dürüst tanımadığın insanları savunmak adına, seni korumak için defalarca hayatını ortaya koymuş birinin sözlerinden şüphe mi ediyorsun?” derken sesi alabildiğine sertti ve kaşları tek bir çizgi oluşturacak kadar birbirine yaklaşmıştı. Onunla birlikte saf tutarcasına London’a doğru yaklaştı.

Paniğe kapıldığım zamanlarda yaptığım gibi saçmalamaya başladım. “Bunları dinlemek zorunda değilim. Kendi kararlarımı alabilecek kadar büyüdüm ben!”

London beni tersledi. “Kendi kararlarını alabilecek yaşta olman, iyi kararlar alabilecek durumda olduğunu göstermiyor.”

Arkamda asılı duran yünlü kumaşı ondan güç almak istercesine avuçladım. Ama içimden onu aşağı çekmek ve lime lime etmek geliyordu. London ise sonuna kadar gitmeye kararlıydı.

“Cokyri’den son havadisleri duymak istemez misin?”

Bu sözleriyle ilgimi çekmeyi başarmıştı. “Ne demek istiyorsun?”

Destari de, benimkine benzer bir merakla yüzünü ona çevirdi.

“Güneydeki dağlara doğru yaptığım yolculuktan yeni döndüm. Orada geçirdiğim zaman içinde çok ilgi çekici gözlemlerim oldu.”

“Nasıl yani?! Sen Cokyria’da mıydın?” Destari’nin sert çıkışı beni de şaşırttı. Bugüne dek iki erkeğin birbirlerine seslerini yükselttiğini hiç duymamıştım. “Geçen zaman seni hiç akıllandırmadı mı?”

London ise, can yoldaşının kaygılı sözlerini duymazdan gelerek benimle konuşmaya devam etti. “Alera, sana kanayan ay efsanesini anlatan oldu mu?” derken sesinde ne pişmanlık ne de hüznü vardı.

Tıpkı Destari gibi ben de, London’ın *kendi isteğiyle* Cokyria’ya gittiğine inanamıyordum. On ay boyunca esir kaldığı ve kimbilir ne zorluklarla kaçıp kurtulduğu bir yere geri dönmek kimin tercihi olabilirdi? Ama London bana bunları düşünmek için fazla zaman bırakmadı.

“Narian’ı ele geçirdikten ve gerçek kimliği deşifre olduktan sonra, durumu şüphe verici buldum,” diye konuşmaya devam etti; sesi ciddi ama vücut dili rahattı. “Destari beni Narian’ın yaptıkları hakkında sürekli bilgilendiriyordu. Az önce size sorduğum soruların hepsini önce kendime sormaya başladım. Narian’ın doğduğu sene Hytanica’da tutulan kayıtları inceleme ihtiyacım duydum ve birçok ilginç olayı kaçırmış olduğumu fark ettim.”

Cokyria'da tutuklu geçirdiği döneme küçük bir gönderme yaptığı dikkatimi çekti.

“Gökte aylarca asılı kalan ‘kanayan ay’ hakkında yazılmış birçok parşömen vardı. Ancak bunların gerçek önemini anlamakta güçlük çektim.

“Aynı dönem hakkında Cokyri’ler tarafından yazılmış olanları okumadıkça, hikâyenin bir tarafının eksik kalacağını anladığım için onların ülkesine gittim. Birçok yazıyı inceledim ama hiçbirini istediğim bilgiyi vermiyordu. En sonunda, ‘kanayan ay efsanesi’nden bahseden çok eski bir yazıya rastladım.”

Sözün bu kısmına geldiğinde London sırtını dikleştirdi ve ses tonu daha bir ciddiyet kazandı. Bizim varoluşumuzun temeli de bir efsaneye dayandığından, Hytanica’da efsaneler ciddiye alınır ve saygıyla dinlenip saygıyla aktarılırdı.

“Okuduğum kayıtlarda, önce bizim de bildiğimiz Hytanica efsanesinden bahsediliyor, Hytanica toprağının korunduğu ve ele geçirilemeyeceği anlatılıyordu. Hytanica’nın bozguna uğratılmasını sağlayacak tek bir olay vardı; o da kanlı ayın işareti altında doğacak, Hytanica’lı bir çocuktu.”

Gözlerini anlattığı hikâyenin etkisini ölçmek istercesine bir benim bir de Destari’nin üzerinde gezdirdi.

“On altı yıl önce, Narian aynen efsanelerde anlatıldığı gibi kanlı ay gökte yükseldiği zaman doğdu ve ensesinde özel bir doğum izi taşıyordu.”

Kalbim âdeta göğsüme sığmakta zorluk çeker gibiydi. “Bunun anlamı nedir?” diye sorarken cevabı duymaya hazır olduğumdan emin değildim. Kaşlarımın en az Destari’ninki kadar çatık olduğu kesindi.

“Anlamı şu; Narian’ın söylediği ve yaptığı hiçbir şeyi gözden kaçırmamak gerekir. O burada bulunma nedenini nasıl tarif ederse etsin, kaderinde Hytanica’nın sonuna neden olmak vardır. Onun Hytanica topraklarındaki varlığı, kontrol edilemeyen bir silahtan farksızdır.”

London'ın anlattıkları beni âdeta fiziksel olarak rahatsız etmişti. Hepsi kulağa çok saçma ve bir o kadar da anlamlı geliyordu. Birden anlattıklarının ötesinde bir ihtimalin varlığını fark ettim.

“Narian'ın geçmişi ve kaderin ona çizdiği yol hakkında anlattıklarının doğru olabilir. Ancak bu onun her zaman için bir seçim hakkı olduğu gerçeğini değiştirmez!”

London ve Destari'nin yüzlerine bakarken, Narian'ın Semari'nin doğum günü partisinden sonra söyledikleri kulaklarımda yankılanıyordu. *“Daima bir tercih hakkın vardır,”* demişti.

“İsterse kaderini kendi seçtiği yola döndürebilir. Öyle değil mi?” diyerek âdeta çadırda oluşan ağır havayı dağıtmaya çalıştım.

“Belki öyledir.” London sözlerine devam etmeden derin bir soluk aldı. “Cokyri'ler, Narian'ın burada kalmasını değil, geri dönmesini istiyorlar. Onların kontrolünde kalmasına ihtiyaçları var. Başrahibeyi saray bahçesinde yakaladığımız günü hatırlıyor musun? İşte o zaman bile, Narian yaklaşık iki haftadır ortadan kayıpmış.”

“Yani başrahibe onu aramak için bizzat mı gelmiş?” diyerek olayın daha anlaşılır olmasını istediğimi belirtmeye çalıştım.

“Bahçede aradığı kişi Narian değildi.”

Tam bu aşamada London daha fazla açıklama yapıp yapmama konusunda bir kararsızlık yaşadı. Sonra da her şeyi olduğu gibi anlatmadığı sürece bizim ikna olmayacağımıza karar verir gibi hikâyenin tamamını dile getirdi.

“Başrahibenin sarayda bulmaya çalıştığı kişi bendim; Narian'ın yerini tespit etmek için yardımımı istiyordu. Ben ona, anlatsam da anlayamayacağınız bir nedenle yaşamımı borçluyum.”

Destari boğazını temizlese de bu hareket sesindeki gerilimi geçirmek için pek işe yaramadı.

“Bu bilginin krala ve Komutan Cannan'a iletilmesi gerekmez mi sence?”

“Bilginin kaynağı ben olduğum sürece, inanmak konusunda hep çekimser kalacaklardır,” derken London'ın sesinde belirgin bir acıma

vardı. “Onların tüm gerçeği duymaları için uygun olan bir zaman da gelecek. Ancak o vakte kadar gözümüz devamlı Narian’ın üzerinde olmalı.”

“Onun yapabileceklerinin sınırı hakkında bir fikrin var mı?” diye ısrar ederken Destari’nin asıl endişesinin, Koranis’in oğluyla baş başa geçirdiğim zamanlar olduğunun farkındaydım.

“Onun şimdi sahip olduğu yetenekler beni geceleri uykusuz bırakacak cinsten şeyler değil. Cokyri’ler onun eğitimini istedikleri gibi tamamlayamadılar. Ayrıca burada çok iyi karşılandığı için şimdilik kimseye bir zarar vermeyi düşünmez. Benim korkum, Cokyri’lerin onu zorla veya kendi isteğiyle geri götürmeyi başarmaları halinde olacaktıdır. Eğer onu elimizden kaçırırsak, Hytanica’yı bekleyen son çizilmiş olur. Onun bize bir düşman olarak geri dönmemesini sağlamak zorundayız.” London şimdi gözlerini bana dikmişti. “Sen bu işten tamamen uzak kalmalısın, Alera.”

Başımı sallayarak durumu anladığımı ifade ettim. Bacaklarım titriyordu. Durumumun farkına varan Destari, koluma girerek bana destek oldu.

“Artık Alera’nın gösterilere geri dönme vakti geldi. Daha fazla ortadan kaybolması meraka neden olur.”

Destari çadırı ikiye bölen kilimleri aralayıp beni diğer tarafa geçirecekken geri döndüm ve London’a baktım.

“Seni ne zaman tekrar göreceğim?” Ondan ayrılmak, her zamanki gibi yüreğimi hüznle dolduruyordu.

“Bilemem. Sarayda fazla bir itibarım olduğu söylenemez,” dese de gözlerinin derinliklerinde benimkine benzer bir hüznün varlığını gördüm.

24. BÖLÜM

GÖSTERİ

Destari'yle birlikte gösterilerin yapıldığı alana dönerken içim karmakarışıkta. Hızlı bir şekilde geri dönebilmemiz için Destari yol boyunca eliyle kolumdan tutup bana destek vermişti. Muhafızların arasından geçip locanın önüne geldik. Merdivenleri tırmandım ve Miranna'nın yanındaki koltuğuma otururken olabildiğince normal davranmaya çalıştım.

Ama kardeşim yüzüme bakınca bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anladı.

“Alera iyi misin? Yüzün hayalet gibi bembeyaz olmuş!”

“Gayet iyiyim,” diye onu yatıştırmaya çalıştım ama o büyük ihtimalle üşüdüğümü düşünerek dizlerimin üzerindeki örtünün kenarlarını sıkıştırdı. Benden hiç ses çıkmadığını görünce de Temerson'la gevezelik etmeye devam etti.

Sinirlerimi yatıştırmak için derin derin nefes alıp veriyordum. Kafamın içinde, Narian'la ilgili oluşturduğum bütün açıklamaları ve bahaneleri defalarca gözden geçirsem de hiçbirine bana çizilen görüntü karşısında tutulacak yeri bulamıyordum. London'ın anlattıkları, Narian'ın öyküsünde açık kalan yerleri tamamen dolduruyordu. Ama ortaya çıkan resim benim görmek istediğim gibi değildi.

Müşabakaları izlemek yerine, boş bakışlarımı yer kaplamasına diktığımı fark ettim. Kafamı şöyle bir yana çevirdiğimde ise Cannan'ın

beni izlediğini gördüm. Yüzüme yalandan bir gülümseme kondurup müsabakaları izler gibi davranmaya gayret ettim. Tam bu sırada, kızıl ve beyaz elbiseler giymiş bir dövüşçü aldığı sağlam bir darbeyle sahanın dışına uçtu. Gourhan Kralı ve Kraliçesi, kendi dövüşçülerinin yenilgisinden dolayı hayal kırıklığına uğrayıp söylenirlerken, Emotana'lı dövüşçüyü desteklediği belli olan halk, yoğun bir tezahürat yapıyordu.

Temerson'la yaptığı konuşmayı kesip neler olduğunu anlamaya çalışan Miranna, "Kazanan kimdi?" diye sordu. Sonra da, "Aa, benim adamım!" diyerek sevinçle ellerini çırpı.

Miranna'nın ne yapılan dövüşle ne de katılımcıların geldikleri yerlerle ilgili olmadığını adım gibi biliyordum. Dövüşçüyü desteklemesinin tek nedeni, onu yakışıklı bulması olabilirdi. Sebebi her ne olursa olsun, kazananı çok yoğun bir coşkuyla alkışlamayı sürdürdü. Ancak Emotana Kralı, gösterilere katılamayacağını bildirdiği için locada bu şehirden bir temsilci yoktu. Alkışlayıp bağırان tek kişinin kendisi olduğunu fark eden Miranna, uygunsuz davrandığını anlayıp kendisini toplamak zorunda kaldı.

Lanek karşılaşmaların galibini ilan etti ve herkesin görmesi için onu yüksek bir platforma çıkardı. Bütün dövüşçüler eğilerek ona selam durdular. Kalabalık da kahramanı tekrardan çılgınca alkışladı. Alkışlar dindiğinde, sabahtan beri aldığı küçük yaralardan yıpranan delikanlı, topallayarak platformdan indi. Ancak birçok rakibini sedyeyle taşınacak hale getirmiş olduğu da bir gerçektir.

Trompetler tekrar çalındı ve küçük cüssesiyle gözden kaybolmamak için platformun üzerinde duran Lanek, yeni bir anons yapmaya hazırlandı. Steldor ve Narian platformun iki yanına yerleştiklerine göre, artık sıra büyük gösteriye gelmişti. Her iki adam da beyaz gömlek, siyah pantolon ve deri bot giymiş ve ellerini içine sokarak bekledikleri, deriden hafif göğüs korumaları takmışlardı. Gösteri sırasında hareketlerinin kıvraklığına engel olabilecek metal zırhlar kullanmamayı tercih etmişlerdi. İkisi de kısa kılıçlarla dövüşmeyi seçmişti... Steldor kendisi için özel yapılan, gümüş kabzası yakutlarla

bezeli kılıcı kullanacaktı; Narian'ın kılıcınınsa daha yassı duran ve deriyle kaplanmış bir kabzası vardı. Her iki erkeğin de bellerinin iki yanından hançerler sarkıyordu.

Narian'ı incelediğimde, yüzünde veya bedeninde hiçbir gerginlik belirtisine rastlamadım. Elimde olmadan, onun rakibinden daha becerikli çıkmasını diledim. Steldor'un kendisinden birkaç yaş küçük bir insanı, bilinçli olarak yaralamaya kalkışmayacağını düşünsem de içimden bir ses bana onun beklenmedik bir şey yapabileceğini fısıldıyordu.

Lanek, seyircilerin coşkusunu artırmak için gösterişli bir anons yaptı. "Veeee... bu yılın son gösterisi! Heyecanla beklenen dövüş. Karşınızda Komutan Cannan'ın oğlu Lord Steldor ve Baron Koranis'in oğlu Lord Narian!"

Koranis, Narian'ın adı geçince şöyle bir irkildi. Kyenn yerine Narian isminin kullanılmasına mı, yoksa onun kendi oğlu olduğunun ifade edilmesine mi kızdığını anlayamadım.

"Lord Steldor, Hytanica'ya özgü klasik silahlarla dövüşecek," diye devam etti Lanek "ve Lord Narian, Cokyria'ya özgü silahları kullanacak."

Narian'ın Cokyria'da yetişmiş olması ve şimdi de Cokyri'lere özgü savaş tekniklerini sergilemeye hazırlanması tribünlerde büyük heyecan yaratmıştı. Görevini hakkıyla yapan Lanek platformu terk etti.

Steldor ve Narian, bulundukları yerde birbirlerine kısa bir baş selamı verdiler ve kılıçlarını hazırlamaya başladılar. Sahanın tam ortasında, kılıçlarını birbirine çapraz olacak şekilde tutarak dövüşe başladılar ve temel hareketleri sergileyerek ritmi artırdılar.

Klasik dövüş hareketleriyle sınırlı kaldıklarını gördükçe gerginliğim azalırken, tribünlerdeki seyircilerin daha farklı bir dövüş görmek yönündeki talebi artıyordu. Bir süre sonra, Steldor mola isteyen bir işaret yapıp silah değiştirmeye karar verdi. Narian kılıçla devam etmekte kararlıydı.

Steldor'un belindeki çift hançeri çekip sivri uçları ellerinin arka tarafından dışarı çıkacak şekilde avuçladığını gördüm. Bedenini hafifçe eğerek rakibine yakınlaştı ve göz temasını kaybetmemeye özen göstererek hançerleriyle Narian'ın göğsünü hedef alan bir hamle yaptı. Narian tahmin edebileceğimden daha hızlı bir hareketle tek dizinin üzerine çökerek bu darbeyi savuşturup kılıcını bıraktı ve üzerine çullanan Steldor'un bileklerine yapıştı. Bu savunmayla, omuzlarına saplanmak üzere olan hançerleri son anda durdurmuştu. Steldor, Narian'a doğru yaklaşarak bir şeyler söyledi ve geri çekildi.

Steldor'un Narian'dan iki adım uzakta, ağırlığını bir ayağından öbürüne vererek beklediğini gördüm. Locadaki genel havayı algılamak için oturanlara göz gezdirdim. Herkes nefesini tutmuş olacakları bekliyordu.

Tekrar ayağa kalkan Narian'sa gözlerini rakibinden ayırmadan kendi hançerlerini çekti. Hançerlerin sapları parmaklarına oturacak ve kullanımını kolaylaştıracak şekilde oyulmuştu. Sol ayağını öne koyarak dengesini sağladı ve Steldor'un göğsüne doğru bir atak yaptı. Geri çekilen Steldor, başıyla rakibinin saldırısını beğenmiş gibi bir işaret yaptı.

Şimdi dövüşçüler ellerinde hançerleriyle sahanın ortasında daireler çizmeye başlamışlardı. Steldor küstah ve her an saldırmaya hazır bir horoza benziyordu. Narian ise esnek ve çevik bir kedi gibi hareket ediyordu. Alt dudağıını ısırarak heyecanımı yatıştırmaya çalıştım. Kendi kendime, tarzlarındaki bu değişikliğin, iyi bir gösteri izlemeyi bekleyen kalabalığın iştahını kabartmayı hedefleyen planlı bir oyun olduğunu söylüyordum.

Karşılıklı dönerlerken, Narian'ın omuzu bir an için düştü. Bu fırsatı kaçırmayan Steldor, sağ elindeki hançeri havalandırarak, Narian'ın şakağını hedefleyen bir atak yaptı. Narian ise darbenin etkisini savuşturmak için eğildi ve sağa dönüp Steldor'un dizinin hemen altına hançeriyle bir çizik attı. Geri çekildiklerinde Steldor'un dizinden Narian'ın ise şakağından kan damlıyordu.

Az önce çılgınlar gibi tezahürat yapan kalabalığın üzerine birden sessizlik çökmüştü. Bu dövüş, bir gösteri olmaktan çıkmıştı.

“Kendilerini dövüşün heyecanına biraz fazla kaptırdılar herhalde,” diyen babam, pek de endişeli görünmüyordu.

Onun rahatlığına pek bir anlam veremiyordum. Ne Steldor’un saldırısı ne de Narian’ın ona verdiği karşılık hiç de kontrollü bir oyunun parçası gibi görünmüyordu. İkisi de birbirlerinin canını yakmaya kararlıydı. Cannan ayağa kalkarak kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Çene hattının gergin olduğunu gördüm. Faramay’ın yüzü de hayli tedirgindi ve Cannan’a çevirdiği gözlerinde âdeta bir şeylerin ters gittiğini vurgulamaya çalışan bir bakış vardı.

Ellerimle oturduğum koltuğun kenarlarına yapışıp Narian’ın bu dövüşten sağ salim çıkması için dua etmeye başladım. Steldor on sekiz yaşından beri katıldığı her turnuvanın galibi olarak çıkmayı başarmış bir dövüşçüydü ve namı tüm Recorah Vadisi’ne yayılmıştı. Bu nedenle benim için asıl mesele kimin galip geleceği değil Narian’ın bu dövüşten ne kadar az hasarla kurtulabileceğiydi.

Dövüşçüler, şu ana kadar sürdürdükleri kedi fare oyunundan sıkılmışçasına birbirlerine girdiler. İlk saldıran Steldor oldu. Ancak Narian her iki hançer darbesini de savuşturmayı başardı. Açık veren rakibinin göğsüne saldırarak deriden yapılmış ince korumayı baştan aşağı yırttı. Steldor, koruma iç güdüsüyle kollarını göğsüne çekince, Narian o onu omzundan yaraladı. Ancak tam geri çekilirken o da Steldor’un, sağ omzuna açtığı yaradan kendini koruyamadı.

Faramay, hançerlerin ucundan sıçrayan kanları gördükçe endişeyle zıplıyordu. Artık her iki dövüşçünün de gömleklerinde kan lekeleri vardı.

Locaya genel bir gerginlik hâkimdi. Son derece endişeli görünen Alantonya, sessizliğe bürünen Koranis’in kollarına sığınmıştı. Babam az önceki gevrek gülüşünü bir yana bırakmış, kaygılı olduğu zamanlarda yaptığı gibi armalı yüzüğüyle oynamaya başlamıştı. Diğer şehir kralıklarından gelen misafirlerimiz de olan biteni şaşkınlıkla izliyorlardı.

Miranna ellerini yanaklarına koymuştu ve onu endişelendiren bir atak olduğunda arkasını görmemek üzere hemen gözlerini kapatıyordu. Yanında oturan Temerson ise, elini onun sırtına koymuş, kardeşimi rahatlatmaya çalışıyordu. Cannan duruşunu hiç değiştirmeden bir heykel gibi pürdikkat dövüşü izliyordu.

Steldor dengesini kazanır kazanmaz, hançerleri tutan ellerini Narian'ın koltuk altlarından geçirerek onunla göğüs göğüse geldi. Hançerlerin saplarını genç adamın kürek kemiklerinin ortasına bastırarak onu kollarını gevşetmek zorunda bıraktı, ardından vücudunun orta yerine diziyle bir darbe indirerek onu yere savurdu.

Düşmek üzere olan Narian, yere sapladığı hançerlerini kullanarak yerle bir olmamayı başardı. Ancak tam anlamıyla düşme de dizlerinin üzerinden kalkmakta zorlandığı, başını önde tutarak çektiği acıyı gizlemeye çalıştığı çok belliydi.

Cannan'ın, "Kalkma, Narian," diye kendi kendine söylendiğini duydum. "Olduğun yerde kal."

Kendini toparlamak için nefeslerini düzenlemeye çalışan Narian, aniden karşısında ayakta duran Steldor'un bacağına bir çelme taktı ve ayaklarının omuz mesafesi kadar açılmasına neden oldu. Sonra da birdenbire ayağa fırlayarak rakibinin göz hizasına kadar yükseldi ve iki hançeri birden savurup Steldor'un önündeki deri korumanın omuz bantlarını kesti. Daha önce ön tarafından hasar almış olan göğüs kalkanı, sert bir sesle toprağa düştü. Locanın merdivenlerinden aşağı koşturarak inen ayakların çıkardığı gürültüye bakılırsa, Cannan bu dövüşte bir son verme zamanının geldiğini düşünüyordu.

Steldor sağ bacağına içeri doğru çevirerek ağırlığı sol ayağına verdi ve bir savrulma hareketiyle kazandığı ivmeyi kullanarak, Narian'ın göğsüne sert bir dirsek darbesi vurdu. Darbenin etkisiyle sırtüstü düşen Narian, yere değer değmez yine toparlanıp doğruldu. Steldor, sağ eli havada, sol eli ise dirsekten bükülü vaizyette, Narian'ın hamlesini bekliyordu. Her zamanki umursamaz havasından eser yoktu. Tam bir konsantrasyonla, dövüşte adapte olmuştu.

Coşmuş insan kalabalığının arasından kendine güçlkle yol açmaya çalışan Cannan'ı gördüm. Narian da hareketliliği fark etmiş gibi kalabalığı inceledi ve hançerleri elinden bıraktı. Önce onun Cannan'ın müdahalesine gerek kalmadan Steldor'a teslim olmayı plandığını düşündüm. Ancak o tam tersini yapıp yeniden saldırıya geçti. Göğsüne vurduğu bir darbeye, Steldor'un kollarının iki yana açılmasına neden oldu. Ardından rakibinin kasıklarını bir dayanak noktası gibi kullanıp kendi vücudunu yerden havalandırdı ve Steldor'un çenesine dizile sert bir darbe vurdu. Steldor, dengesini tamamen kaybedip kolları açık bir vaziyette sırtüstü yere düştü. Hançerler ellerinden fırladı. Steldor'un bedeni geri savrulduğu anda, Narian da tabanlarının üzerine gelecek şekilde yere düşmeyi başarmıştı.

Oğlunu düşerken gören Faramay elini korkuyla ağzına kapadı. Giderek sıradışı bir hale gelen dövüş, locadaki herkesi etkilemişti. Âdeta hava ağırlaşmış ve nefes almak zorlaşmıştı. Cannan'ın çok geç olmadan dövüşe el koymasını umuyordum.

Kendini sırtüstü yerde bulan Steldor bir an için sersemledi. Ancak başına geleni fark edince, büyük bir hırsla kendini kaldırdı ve yere vurduğu yumruklarından kuvvet alarak ayağa fırladı.

Gözü dönmüş bir şekilde Narian'a doğru atılırken sağ yumruğunu rakibinin çenesine öldürücü bir aparkat vurmak üzere harekete geçirdi. Darbenin gelişini fark eden Narian ise Steldor'un sağ bileğini havada yakaladı ve sağ bacağına rakibinin bacağının arkasına dolayarak, onun bir kez daha dengesini yitirip düşmesini sağladı. Steldor'un sağ kolunu sol eliyle hareketsiz tutarken, dizini de çenesine dayayıp onu herhangi bir atak yapma fırsatından yoksun bıraktı. Cannan henüz en ön sıradaki seyircilerin arasından sıyrılmayı başaramadan, Narian sağ eliyle Steldor'un nefes borusuna öldürücü bir darbe vurmaya hazırlandı. Ancak son anda duruverdi.

Elini yavaşça geri çekti, sonra da ayağa kalktı ve yanlarına gelen Komutan Cannan'a duygusuz bir ifadeyle baktı. Sonra da dizlerinin üzerinde kendine gelmeye çalışan Steldor'a baktı. Elini uzatıp ona

yardım teklif etti. Steldor, uzanan eli tutmadan önce Narian'la aralarında kısa bir bakışma geçti. Henüz tam olarak ayağa kalmadan, ne zamandır heyecanla nefesini tutan kalabalıktan korkunç bir haykırış yükseldi.

Steldor ve Narian, tezahürat yapan kalabalığa eğilerek selam verdiler. Farklı yönlerde doğru sahayı terk ederlerken ikisi de yaralarının verdiği acıyı maskeleyemeye gayret ediyorlardı. Steldor, babasıyla kısa bir an bakıştıktan sonra hafifçe topallayarak yürümeye başladı. Cannan ise başını locaya doğru kaldırdı ve bir karar vermeye çalışır gibi bekledi. Sonra da oğlunun ardından gitti. Daha önce Cannan'ı hiç korkudan sararmış bir halde görmediğimi fark ettim.

Sağ tarafımdan gelen bir inilti beni kendime getirdi. Bu, Faramay'ın sesiydi. Sanırım bir panikataak geçiriyordu. Nefes almakta zorlanır gibi çırpınmaya başlamıştı. Tanda ve Alantonya onu yelpazelemeye başladılar. Annem ise muhafızlardan acilen su getirmelerini istedi.

Benim ise aklım başımdan tamamen gitmiş gibiydi. Kimseye hesap verecek halde değildim. Tek istediğim locadan dışarı çıkmaktı. Az önce gördüklerimin etkisinden kurtulamıyordum. Recorah Vadisi'nin en büyük silahşörü Steldor, az önce on altı yaşında bir delikanlıya yenik düşmüş ve ölümden kıl payı kurtulmuştu.

Bütün bunları yapabilen birine, kendimi defalarca sorgusuz sualsiz teslim etmiş olduğumu düşünmek beni altüst ediyordu. Neyle karşı karşıya olduğumun farkına bile varmamıştım. Öyle bir şeyi kimse tahmin edemezdi.

Ben dövüşçülerin bakımını yapmak için kurulan çadırlara doğru koşarken pelerinimin başlığı arkamda sallanıyordu.

"Alera!" Destari'nin arkamdan bağırın sesini duydum.

Yavaşlama gibi bir niyetim yoktu. Ama o bana yetişti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" derken önüme geçip elleriyle omuzlarımı tuttu.

"Onu görmeye," dedim.

“Lord Narian’ı mı?” Sesinden, bana inanmakta zorluk çektiği anlaşılıyordu.

“Evet!”

Bir an durdu ve gözlerime baktı. Beni vazgeçirmeye çalışmanın anlamsızlığına karar verince, elimden tutup iri cüssesiyle yolu açmaya başladı.

Yaralıların tedavi edildiği çadırlara ulaştığımızda, önce Narian’ın hangi çadırda olduğunu saptadı. Sonra da kafasını içeri uzatıp gelişimi duyurdu.

İçeri girdiğimde Narian’ı tahta bir sıranın üzerinde otururken buldum. Ter içindeki sarı saçları omuzlarından aşağı iniyordu. Doktor, kolundaki yarayı temizleyip dikmek için üzerindeki gömleğin kolunu kesmek zorunda kalmıştı. Bizi görünce doktorun elini tutarak durdurdu ve ayağa kalktı. Ardından gömleğinin kolunu yukarı kaldırıp yarasının üzerini kapadı.

Doktor saygıyla selam verip ardından bizi yalnız bırakmak için çadırı terk ederken ben de Destari’den aynını yapmasını rica ettim.

“İhtiyacın olursa hemen girişteyim,” diye söylenerek istemeye istemeye dışarı çıktı.

Artık Narian’la baş başa kalmıştık. Ama benim sesime kavuşmam biraz zaman aldı.

“Kimsin sen?” diyerek ona yaklaştım.

Cevap vermedi ama gözleri avını izleyen bir şahin gibi üzerime dikildi. Gerginliğim arttıkça sabrım azalıyordu.

“Efsanedeki kişi misin? Hani şu Hytanica’yı yok etmeyi başabilecek tek adam?”

Duygularını saklama konusunda usta olsa da benden duymayı ummadığı bu cümleyle sarsılmış gibiydi. Yine de lafı dolandırmadan bir cevap vermeyi başardı.

“Hytanica’ya bunun için gelmedim. Ama buraya gelme kararını vermemin sebebi efsaneyi öğrenmemdir.”

Gözlerim yerinden fırlayacak gibi acıyordu. “Öyleyse anlat bana! Eğer amacın efsaneyi gerçekleştirmek değilse neden buradasın?”

Ondan tam bir açıklama alma konusundaki kararlılığım Narian’ı konuşmaya zorladı.

“Altı ay öncesine kadar, damarlarımda Hytanica kanı aktığından haberim yoktu. Bu gerçeği tesadüfen bir konuşmaya kulak misafiri olunca öğrendim. Buraya gelmemin tek nedeni, kim olduğumu anlamak ve hâlâ geride kalan birileri varsa gerçek ailemi bulmaktı. Kimseye bir zarar verme niyetinde değildim.”

Onu dinlerken gümbür gümbür atan kalbimin ritmi biraz düzene girmeye başladı. Yavaş yavaş olayları onun gözünden değerlendirebilir hale geldim. O zaman kızgınlığım dinerken şefkat hissim harekete geçti. Bütün bunları yaşamak zorunda kalan kişinin benden bir yaş küçük olduğunu hatırladım.

“Cokyri’ye dönmeyi mi planlıyorsun?”

“Hayır,” diyerek başını iki yana salladı. “Burada beni tutan bir şey var. Üstelik bu yalnızca, beni yetiştirirken kimliğim hakkında bana yalan söyleyen insanlara duyduğum kızgınlık değil.” Gözleri gözlerime değdiğinde içinde yanlış anlaşılması mümkün olmayacak kadar açık bir özlem vardı. “Ama şunu bil ki bir biçimde Cokyri’ye dönmek zorunda kalırsam, Ulubey’in iradesine karşı çıkmakta çok zorlanabilirim.”

Narian’ın ne durumda olduğunu şimdi daha iyi kavramaya başlamıştım. Geri döndüğünde hesap vereceği kişiyi düşünmek titrememe neden oldu.

“Ulubey ha?..”

Narian, kısa bir süre düşüncelere gömüldü.

“Ulubey beni eğitmiş ve aslında ayrıldığım güne kadar eğitmeye devam eden kişidir. Ona hizmet etmem için onun tarafından yetiştirildim.”

Kendimi ayakta duramayacak kadar güçsüz hissettim. London’ın Ulubey tasvirini hatırladım birden... “*Kötü kalpli ve zalim bir savaş*

ustası olması kadar, kara büyü konusundaki üstün yetenekleriyle de tanınır.

... elinin tek bir hareketiyle seni öldürebileceği ve hatta çok daha kötüsünü yapabileceği söylenir."

London'ın Cokyria'dan kaçmayı başardıktan sonra geçirdiği tuhaf hastalığı düşündüm. Narian'ın, Ulubey denilen bu adamla altı yaşından beri her gününü beraber geçirdiği geldi aklıma. Onu bilgileri kadar düşünceleri ve niyetleriyle de yoğurup şekillendirdiği...

"Ben bu kadere sahiplenme niyetinde değilim," derken Narian aklımdan geçenleri okur gibiydi. Yüzüme yansımış olan korkuyu, sesindeki yumuşak tonla geçirmek istercesine konuşuyordu. "Benden korkma, Alera."

Sinirli bir kahkaha kopuverdi boğazımdan.

"Korkmayayım öyle mi? Belki sen bana kendiliğinden zarar vermek istemeyeceksin. Ama ya Cokyrı'ler seni ele geçirirse?"

Bu sözlerim üzerine yüzü yine mermer bir zemin kadar düz ve ifadesiz bir hal aldı. Bitkin ve yılgın bir halde sırtımı dönüp çadırdan çıkmak istedim. Birden kolumu tuttu. Diğer eliyle de belimi sardı ve beni kendisine doğru çevirdi. Mavi bakışları içime işledi. Kalbimin atışları hızlanırken dudaklarını dudaklarımdan üzerinde hissettim. Öpüşü önce yumuşacık başladı, sonra giderek daha arzulu bir hale geldi ve ben kendimi tamamen ona bıraktım. Bedenim sıvılaşmış gibiydi. Sırtına sarıldım. Akıl ve mantık gibi kavramlar beni tamamen terk etti. Bir zaman sonra istemeye istemeye dudaklarımızı ayırdık ve alınlarımızı birbirine yasladık. Kendini biraz geri çekip bana baktı ve bir söz verdi.

"Ne olursa olsun, seni asla incitmeyeceğim!"

Kendimi ondan ayrılmaya zorladım ve aramızda geçenlerin içimde yarattığı fırtına gibi ben de hızla çadırı terk ettim.

Destari ani çıkışımdan şüphelenerek yüzümü inceledi. Sonra da hiçbir yorumda bulunmadan sessizce kolumu tutup beni oyunlarda derece alanlara hediyelerinin dağıtılmaya başlandığı kraliyet locasına

götürdü. Krala böyle bir seremonide eşlik etmek normal koşullarda benim görevimdi. Ancak ortada olmadığım için bu işi Miranna üstlenmişti. Babamın yokluğuma kızgın olacağını düşünerek çekine çekine yanına gittim. Ama o besbelli benim Steldor'a koştüğümü düşünmüş olacak ki anlayışlı bir biçimde gülümsedi. Ben de sesimi çıkarmadan Miranna'nın yanında yerimi aldım. Lanek ödül kazananların isimlerini ilan ettikçe katılımcılar gelip onlar için hazırlanan minik heykelcikleri teslim alıyorlardı. Abanoz kartal heykelleri okçuluk, bıçak ve çekiç atma konusunda derece alanlara verildi. Bronzdan yapılmış atlar, at yarışlarında üstünlük gösterenlerin oldu. Dövüş sanatlarında başarı elde edenlere ise altın kadehler hediye edildi.

Turnuva sona erince ailemle birlikte saraya döndük. Merakını bastırma konusunda tamamen başarısız olan Miranna bile benim sıradışı sessizliğime bakıp sorularını kendine sakladı. Babamın, turnuvanın galipleri için verdiği küçük yemeğe katılmamak için izin istedim ve odama çekildim.

Kanayan ay efsanesi aklımdan çıkmıyordu. Nasıl benim kaderimde Hytanica'nın prensesi olmak yazılı ise Narian'ın kaderinde de Hytanica'nın sonunu getirmek yazılıydı. Bize sorgusuzca dayatılan bu yazgıya direnmenin mümkün olup olamayacağını merak ettim. Narian'ın kim olduğunu artık biliyordum ve gelecek beni korkutuyordu.

Yine de iki parmağımı dudaklarımın üzerine bastırıp onun öpüşüyle uyanan tatlı hisleri hatırlamaya çalıştım. Kolları arasında olmanın verdiği doyumsuz zevki, hiç bitmemesini istediğim o kucaklamayı defalarca zihnimde yaşadım. Bütün bu duyguları bende uyandıran kişinin, Hytanica'nın sonunu getirebileceği söylenen adam olması ne büyük bir haksızlıktı...

Derin bir uykuya teslim olup kafamın içindeki soruları susturmak istedim. Ama uyku hem geç geldi hem de rüyalarım bile huzur yerine endişe doluydu.

25. BÖLÜM

KRAL OLMAK ZORDUR

Muhafızlar, bekleme odasından taht odasına geçen kapıyı açtılar ve üzerinde siyah deriden göz alıcı subay kıyafetiyle Steldor içeri girdi. Defalarca çalışılmış olduğunu tahmin ettiğim, dramatik bir yürüyüşle tahtın bulunduğu platforma doğru gelirken başı dik ve gözleri dosdoğru üzerimizdeydi. Taht odasında, onun taşlar üzerinde yankılanan adımlarından ve büyük şöminelerde yakılan odun kütüklerinin çıtırtısından başka ses duyulmuyordu. Babam, annem, Miranna ve ben korumalarımızla birlikte onun ifadesini dinlemek üzere hazır bekliyorduk.

Turnuvadan bu yana tam üç gün geçmişti. Bu, meşhur “gösteri”de aldığı yaraların geçmesi için yeterli bir süreydi. Dövüştten kalan yegâne anı, çenesinin kenarındaki bir çürük gibi duruyordu. Bunun haricinde, son derece sağlıklı bir hali vardı. Krala ve kraliyet ailesine turnuvadaki davranışları konusunda bir açıklama yapması için oğlu adına bu görüşmeyi talep eden Komutan Cannan olmuştu. Bir formaliteyi yerine getirdiğimizi hepimiz biliyorduk ama bu sahnenin ciddiyetle oynanması gerekiyordu.

Steldor tahtın önüne geldiğinde, önce tek dizinin üzerine çöktü, daha sonra da bizleri selamlamak için başını eğdi.

Babam, “Ayağa kalk,” dedi emredercesine, komutanın oğluna karşı belki de ilk kez bu kadar sertti.

Steldor ayağa kalkınca, “Konuşma iznim var mı, majesteleri?” diye sordu.

“İzin verildi.”

“Burada olma nedenim, turnuvadaki tutumumdan ötürü duyduğum pişmanlığı dile getirmektir.” Steldor’un sesi derin ve güçlüydü, gözlerini babamın gözlerine dikmişti. “Rekabetçi ruhumun ve hırslımın beni ele geçirmesine izin vererek büyük bir hata yaptığımı kabul ediyorum. Kendime hâkim olamayarak onurumun zedelenmesine neden oldum. Ancak sizin ve temsil ettiğim ülkenin onurunu zedeleyecek şekilde davranmaya hakkım yoktu. En büyük utancım budur.”

İtirafının dinleyenler üzerindeki etkisini görmek için sözlerine kısa bir ara verdi. Ardından dikkatini bana çevirdi.

“Aynı zamanda Prenses Alera’dan da af dilemeyi borç biliyorum. Zira kazadan dolayı kendisine karşı görevlerimi ihmal etmek zorunda kaldım.”

Sözlerinin bu bölümü beni zerre kadar etkilememiştir. Bu konuşmayı babasının önerisiyle yaptığı son derece belliydi. Kendi eliyle bozduğu imajını toparlamak için iyi planlanmış bir oyun sergiliyordu. Ama seçtiği yöntemin babam üzerinde etkili olduğunu görebiliyordum. Majesteleri açılışı sert yapmış olsa da hoşgörüsünün ağır basacağından adım gibi emindim.

Yine *teatral* bir suskunluk... ve ardından başka bir hassas dokunuş daha yaptı.

“Aynı zamanda Komutan Cannan adına da bir özür borçluyum. Bir baba olarak, benim için taşıdığı endişe yüzünden, sizin yanınızda olması gereken bir zamanda peşimden gelmek zorunda kaldığı için özür diliyorum.” Gözlerini hafifçe Cannan’a doğru çevirirken, tek kaşı da yapay bir üzüntüyle havalanmıştı. “Bir oğula karşı görevler önemlidir. Ama krala karşı görevler her şeyin üstündedir.”

Cannan biraz hoşnutsuz bir ifade takındı ama söylenenlere çok şaşırdığını da zannetmiyordum. Buna benzer bir şeyin gelmesini bekliyor olmalıydı.

Konuşmasının bu bölümü de bitince Steldor tekrar tek dizi üzerine çöktü. “Olanlardan duyduğum üzüntü ve utançtan dolayı, beni tabur komutanlığı görevinden almanızı rica ediyorum. Zira bu benim hak etmediğim bir onur.”

Bu performansı kimbilir kaç kez tekrarladı diye düşünmeden edemedim. Başını pişmanlıkla eğmiş vaziyette babamın önünde dururken asla kabul edilmeyecek bir istifayı sunduğunu çok iyi biliyordu. Bu jestin tek amacı, eşine az rastlanır bir onur anlayışına sahip olduğunun ve özündeki samimiyetin altını çizmekti. Benim anlamadığım şey, söz konusu Steldor olduğunda babamın neden böylesine hoşgörülü ve güvenmeye hazır davrandığıydı.

“İşte bu son derece gereksiz bir hareket olurdu genç adam. Özüñ kabul edildi ama istifanı kabul etmiyorum.”

“Size müteşekkirim, efendim,” diye cevap verirken Steldor’un sesi berrak ve son derece saygılıydı. Ama onu biraz yakından tanıyan biri, bu görüşmenin başından beri rol kestiğini rahatça anlardı.

Babam, Steldor’a kalkmasını işaret edip öpmesi için kraliyet yüküğünü taşıyan elini uzattı. Cannan’ın oğlu, suçunu ve sorumluluğunu erkekçe üstlenmeyi bildiğini ispat ederek bir olumlu puan daha kazanmıştı. Gösterisini zarif bir reveransla tamamlayarak, geldiği gibi ölçülü adımlarla taht odasını terk etti.

Bu olaydan bir hafta sonra bir akşamüstü, annem, Miranna ve ben sarayın giriş katındaki salonda çaylarımızı yudumluyorduk. Masamız, camlardan giren güneş ışığıyla yıkanıyor gibiydi. Pencereden bakınca, batı yakasındaki bahçenin, sonbaharın son günlerine özgü manzarası bütün ihtişamıyla gözler önüne seriliyordu.

Sohbet konudan konuya atlayarak keyifli bir biçimde gelişti. Turnuvayı izlemeye gelen soylu ailelerin davranışlarından, ne zamandır görüşülmeyen tanıdıklara ilişkin haberlere kadar birçok şeyden bahsettik. Tanrı’ya şükür, kimse Steldor’un adını ağzına almadı. Turnuvadan beri, üzerimden gitmeyen içe dönük hal bugün de devam ediyordu.

Konuşmaları dinlemeyi ve ucundan katılmayı tercih ediyordum. Çünkü aslında aklım hep yaşadığım sıradışı olaylardaydı.

Narian'ı öpüştüğümüzden bu yana ne görmüş ne de ona dair bir haber almıştım. Dokunuşlarına verdiğim cevap, onunla ilgili duygularımı inkâr edilmez biçimde önüme sermişti. Bu kadar derin hisler beslemeye ne zaman başladığımı farkında değildim. Öte yandan, ona tek kelime bile etmeden çadırdan çıkıp gitmişim. Aramızda geçenlerden rahatsız olduğumu zannetmiş olabilir miydi?..

Düşüncelerim, kapının çalınmasıyla bölündü. Çifte korumayla dolaştığımız dönemde, Halias'la birlikte Miranna'yı korumakla görevli olan Orsiett içeri girdi. Şimdilerde Cannan'ın yardımcılarında biri konumundaydı.

“Destari, seninle konuşmam gereken bir konu var!” derken bir hayli acelesi var gibiydi.

Destari koridora çıkıp kapıyı ardından kapatmadan önce Halias'la bakıştı. Halias bu bakışa bir omuz işaretiyle cevap verdi. Destari'nin açtığı kapının önüne, anneme eşlik etmekle görevli olan korumalardan birinin daha geldiğini gördük. Ortalığı telaşa veren bir gelişme olduğu kapımıza yığılan korumalardan belliydi. Destari az sonra tekrar içeri girdiğinde sesinde yoğun bir kaygı sezdim.

“Halias, prensesleri ve kraliçeyi vakit kaybetmeden dairelerine götürmemiz gerekiyor.”

“Sebebi nedir?” diye soran Halias anında Miranna'nın yanma sokuluvermişti.

“Saraya, kralla görüşmek istediğini söyleyen bir Cokyri gelmiş.”

“Nasıl olur?” derken annemin sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı. Elini koruma içgüdüleriyle Miranna'nın omuzuna doladı.

“Geliş sebebini henüz bilmiyoruz,” diye devam etti Destari. “Ama elinde beyaz barış bayrağıyla gelmiş. Ziyaret sebebi tam olarak anlaşılan kadar üçünüzün de odalarınızda kalması gerekiyor.”

Halias'ın bütün yüz hatları gerildi. Miranna teselli istercesine bir Halias'a bir bana bakıyordu. Ancak ona söyleyebileceğim hiçbir

yatıştırıcı söz yoktu, benim kalbim de kafesinden fırlayacakmışcasına atıyordu. Cokyri'ler hakkında bu güne dek öğrendiğim en önemli şey, saldırmak için uyardıya ihtiyaç duymadıklarıydı. Neden böyle bir ziyarete gerek duyduklarını anlamıyordum. Acaba London'ın tahmin ettiği gibi Narian'ı geri istemek için mi gelmişlerdi? Bu doğru olduğu takdirde onun güvenliğini sağlamayı nasıl başaracaktık?

Miranna ve benim kalmamıza izin verdiler ama annemin kendi odasına gitmesinde ısrar ettiler. Ani bir Cokyri saldırısında, hepimizin farklı mekanlarda olması riski azaltırdı.

Geçmek bilmeyen iki saatlik bir bekleme süresi sonunda, Orsiett gelerek babamın bizi çalışma odasına çağırdığını söyledi. Korumalarımızla birlikte döner merdivenlerden aşağı indik, kralın resim odasının içindeki kestirme geçişi kullanarak babamın çalışma odasına ulaştık.

Annem kanepede oturuyordu. Babam da onun yanındaki koltuğa yerleşmişti. Bir eliyle annemin elini onu sakinleştirmek istercesine tutuyordu. Bize de oturmamızı işaret etti. Miranna kanepenin boş tarafına geçti. Ben ise bir sandalyeye oturmayı tercih ettim. Destari ve Halias elleri arkalarında birleşmiş vaziyette ayakta durdular.

“Annenizle az önce konuştuk,” derken babamın tarzında her zamankinden farklı bir yan vardı. “Cokyri elçisinin bizlerden bir talebi var. Cokyri Başrahibesi, Kraliyet ailesiyle bir görüşme yapmayı istemiş. Ben de bu talebi kabul ettim. Yarın sabah hepinizin uygun şekilde giyinmiş olarak taht odasında bulunmanızı istiyorum.”

Miranna'nın derin soluk alışını hepimiz duyduk.

“Korkulacak bir şey yok,” diye bizi rahatlatmaya çalıştı babam. “Cokyri elçisi barış bayrağı altında gelmiş ve yarın taht odasında çok sayıda muhafız olacak.”

“Acaba... Narian için mi geldiler?” diye kekeledim.

“Eğer ziyaretlerinin sebebi buysa Lord Nar... Kyenn güvende olacaktır. Cannan'la konuştuk ve onu buraya getirmesine karar verdik. Gerekli olduğu sürece burada, bizim çatımız altında ve saray muhafızlarının korumasında kalacak.”

İçimdeki fırtınaya rağmen sakince başımı salladım. Yine de küçük bir detay hakkında babamı düzeltme cesaretini gösterdim.

“Narian diye çağırılmayı tercih ediyor.”

Babam kısa bir süre beni inceledi. Bunu söyleme gereğini neden hissettiğimi anlamaz gibi bir hali vardı.

“Yarın ben sizi taht odasına çağırana kadar dairelerinizden çıkmayın.” Destari ve Halias’a da ayrıca tembih etti: “Ek güvenlik önlemi olarak bu gece görevde kalmanızı istiyorum.”

Korumalarımız bir baş hareketiyle emri anladıklarını belirtti. Annem ve babamı baş başa bırakarak korumalarımız eşliğinde çalışma odasını terk ettik.

Destari daireme döndüğümüzde bana güven vermeye çalıştı.

“Kral doğru söylüyor, Alera. Ortada sizlere yönelik bir tehlike yok.”

Kaygıyla, “Ya Narian?” derken ellerimle oynamaktan kendimi alamıyordum.

“Komutan onun güvenliğini sağlar. Ancak gelecekte neler olacağını elbette bilemeyiz.”

Taht odasının girişinde yan yana dizilmiş saray muhafızları, mavi ve altın renkli üniformaları içinde birbirleriyle garip bir benzerlik gösteriyorlardı. Özenle giyinmiş ve taçlarını takmış olan annem ve babam tahtlarında dimdik oturuyorlardı. Miranna ve ben, annemin yanındaki koltuklara yerleştik. İkimiz de altın rengi elbiseler giymiş, saçlarımızı gevşek bir topuz halinde toplamış ve inci takılar kullanmıştık. Çift şömine ağzına kadar kor halinde yanan odunla dolu olduğu halde o sabah taht odası soğuktu. Ellerimi dizlerime örttüğüm tilki kürkünün altına sokarak ısınmaya çalışıyordum. Annem ve babamı koyuran on iki özel muhafız, altılı iki grup halinde tahtın iki yanına yerleşmişlerdi. Destari ve Halias benim ve Miranna’nın arkasında duruyordu. Cannan ve Kade de her zamanki gibi babamın arkasındaki yerlerini aldılar.

Bekleme salonunun kapıları açılınca kraliyet mavisi elbiselere bürünmüş babam, ihtişam içinde ayağa kalktı. Saray muhafızlarının tam anlamıyla tetikte oldukları görölüyordu. Ardından bir zamanlar esirimiz olan gizemli kadının başını çektiği Cokyri delegasyonu içeri girdi.

İkisi sağ, ikisi sol ve ikisi arkada olmak üzere altı muhafızıyla birlikte yürüyen Başrahibe'nin çarpıcı yeşil gözleri, babamın yüzüne dikilmişti. Ön tarafında kırmızı bir işleme olan siyah bir tunik ve tayt giymişti. Omuzlarına da siyah bir pelerin almıştı. Sağ elinde gümüş bir yüzük ve boynunda, içinde zehirli bir hançer taşıdığını bildiğimiz o kolye takılıydı. Başında herhangi bir taç yoktu.

Bütün korumaları kadındı. Siyahlar giymişlerdi. Tuniklerinin ön tarafı, tıpkı Narian'ın kendi onuruna verilen gecede kullandığı ceket-teki gibi asimetrik düğmelerle kapatılmıştı. Kıyafetlerinin, süslenmek değil hareket kabiliyetini artırma amacıyla tasarlandığı belliydi.

Başrahibe, tahttan on beş adım kadar geride durarak ülkesinin ezeli düşmanı olan krallığı yöneten adama baktı. Davranışlarında ne hakaret ne de saygı vardı. Eş konumda olan iki insan, bir süre susup birbirlerini tarttılar.

Odadaki gerilim dayanılmaz bir hal alınca babam söze girdi. "Ziyaret amacınızı açıklayın!" Buz gibi sözleri havada asılı kaldı.

Başrahibe hemen konuya girmekten çekinmedi. Konuşurken yaydığı gücü iliklerimde hissettim.

"Hytanica'da alıkonulan Cokyri'li bir genç var. Onu geri almaya geldik. Sanırım kimden bahsettiğimi biliyorsunuz..."

Babamın cevabı sert oldu. "Ben sadece, henüz bebekken Hytanica'dan kaçırılan ve Cokyria'da tutulan, şimdi de kendi arzusuyla yurduna geri dönen bir genç tanıyorum."

Başrahibenin bu yaklaşımdan hoşlanmadığını görebiliyordum.

Sesinin tonunun kontrolünü sağlayarak, "Sonuçta aynı kişiden bahsediyoruz," dedi. Ancak sesindeki sabırsızlığı hissettim.

Babam taktik değiştirdi. “Cokyri Başrahibesi, sadece kaçak bir delikanlıyı almak için neden buralara gelmek istesin?”

“Hytanica’da tutulan her Cokyri’yi geri almak isterim.” Cevabının kaçamak olduğu belliydi.

Onun iddiasını ürütürcesine, “Biz hiç kimseyi burada zorla tutmuyoruz,” dedi babam. “Burada kalmak onun kendi arzusu.”

“Öyleyse fikrini değiştirdiği takdirde bize teslim edeceğinizi düşünebilir miyim?”

Kısa bir duraksamanın ardından babam net bir cevap verdi. “Elbette.”

Başrahibenin sesinin tekrar gür ve kararlı çıktığını duydum.

“Bu durumda Narian’la görüşmeyi talep ediyorum.”

Babam, görüşmenin başından beri ilk kez Cannan’a baktı. Cannan bir adım öne çıkarak bekledi. Başrahibenin, bu iki adamı incelerken, aralarındaki güç dengesini çözümlemeye çalıştığını fark ettim.

Cannan, babamın ondan sessizce yapmasını istediği şeyi yerine getirdi. “Buraya getirilmesini sağlıyorum.” Sesi donuk, yüzü taş kadar sert ve ifadesizdi. Ardında onca acı bırakmış bir savaşa şahit olan bir komutanın, karşı tarafın yöneticisi olan bir kişiye nasıl hisler besleyeceğini tahmin edebiliyordum.

“Muhafızlarım size bekleme odasına kadar eşlik etsinler. Görüşmenin en kısa sürede olmasını sağlayacağız,” dedi babam, nefretini bastırıp nezaket kurallarının gereğini yerine getirmeye çalıştığını görebiliyordum. Muhafızların komutanına emir verdi. “Kade, Başrahibe’ye eşlik edecek ekibi hazırla. Ayrıca bekleme odasında misafirlerimize mutfaktan yiyecek ve içecek servisi yapılmasını sağla.”

Babamın emirleri hızla yerine getirildi. Yedi kişilik Cokyri delegasyonu, sayılarının iki katı muhafızla birlikte, bekleme odasına götürüldü. Taht odasının kapıları arkalarından kapandığında üzerimize bir sessizlik çöktü.

Cannan ve saray muhafızları, Narian’ı odasından almak üzere misafir bölümüne giderken biz de ailece babamın çalışma odasına

geçtik. Bu sabah hiçbir şekilde odasından çıkmaması için Narian'a kesin talimat verilmişti. Böylece Cokyria'dan gelen elçiyle görüşmesi gerektiğinde hemen ulaşılabilir olacak, ayrıca ortalıkta görünme gibi bir riske girmeyecekti.

Destari, Halias ve babamın özel muhafızlarından bazıları, çalışma odasına girdiğimizde kapının önüne dizildiler. Kalan muhafızlar ise, Başrahibe ve adamlarının oturdukları bekleme odasını korumaya gittiler. Ateş gürül gürül yanmasına rağmen çalışma odası bana çok soğuk gelmişti. Şömineye olabildiğince yakın oturdum. Miranna ve annem her zaman olduğu gibi yan yana kanepeye oturdular. Babam ise ayakta kalmayı tercih etti. Baş başa olmamıza karşın, Cannan yanında Narian'la birlikte içeri girene kadar, hiçbirimizin ağzından tek bir söz dahi çıkmadı. Steldor'la yaptıkları mücadelenin izlerini Narian'ın şakağında ve çenesine doğru inen bir hat halinde yanağında görmek mümkündü.

Narian, savunma dersinde bana öğrettiği gibi önce hızla odayı inceledi. Hangi koşul altında olursa olsun, ilk hareketinin bu olmasının ne kadar sağlam bir öz disiplin gerektireceğini düşünmeden edemedim.

Cannan kapıyı kapatırken, "Narian'a Başrahibe'nin talebi hakkında bilgi verdim," dedi.

Babam başını salladı ve genç adama dönerek sordu.

"Onunla konuşmak istiyor musun?"

Narian'ın gözleri çelik gibi donuk ve ifadesizdi.

"Hayır majesteleri, istemiyorum."

"Pekâlâ! Başrahibe'nin bir talebi daha vardı... Cokyria'ya dönmek istiyor musun?"

Narian'ın ne ifadesinde ne de ses tonunda bir değişiklik oldu.

"Hayır!"

"Öyleyse burada kalıyorsun demektir," dedi babam, Narian'ın gösterdiği tepkisizliği, kendini yapayalnız ortada kalmış hissetmesine ve korkmasına bağladığını tahmin ediyordum. Bense, Narian'ın

korktuğunu sanmıyordum. Sadece her kritik durumda yaptığı gibi duygularını dışa vurmamayı ve tahmin edilemez olmayı tercih ediyordu.

Cannan, Narian'ı odasına geri götürmek üzere çalışma odasından çıkarırken babam da muhafızlara Cokyri delegasyonunu taht odasına getirmelerini emretti. Kraliyet ailesi olarak taht platformundaki yerlerimizi aldık, muhafızlarımız da arkamıza yerleştiler. Cannan, Narian'ı kendi ofisine götürüp geri geldiğinde, taht odasının kapıları da açıldı.

Başrahibe ve adamları aynı yerleşim düzeniyle içeri girdiler. Tek farkla; bu kez Kade ve on altı adamı da onların arkasından geliyordu. Başrahibe tahta doğru yaklaştı.

Babam, lafı dolandırmadan sonucu söyledi. "Narian sizinle görüşmek istemediğini söyledi. Ayrıca Cokyri'ye dönmeyi de düşünmüyor."

Başrahibe'nin yüzünde hiçbir ifade belirmedi. Ancak yeşil gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

"Şunu anlamalısın, Hytanica Kralı! Narian'ın hemen benim himayeme geri verilmesi gerekiyor," derken sesinde hiçbir yılgınlık belirtisi yoktu. "Ya onu kendi elinle bana teslim edersin ya da biz gelip zorla alırız. Sana iyi düşünmeni tavsiye ediyorum. Kararını yarın sabah bana bildir!"

Bu sözlerin ardından, altı kişilik ekibine verdiği bir işaretle hep birlikte salonu terk ettiler. Onlar çıkana kadar, ayak seslerinin mermer zeminde çınlayışı dışında hiçbir ses duyulmadı.

Taht odasında biz bize kaldığımızdaysa her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Ne demek "*zorla alırız*?" Cokyri'liler yeniden savaş mı istiyorlar? Narian'ı korumak, tüm krallığı riske atmak mı olur? Başrahibe'ye yarın sabah ne söylemeliyiz?

Babam odadaki tek soğukkanlı insandı. Kade ve Cannan'la birlikte durumu çözmeye çalışıyorlardı.

Ben hem kendi endişemi bastırmaya hem de Miranna'yı yatıştırmaya çalışıyordum. Narian'sa tartışmaları izliyordu.

"SESSİZLİK!!" Cannan gökgürültüsü gibi bir haykırıyla kargaşaya son verdi. Birden herkes sus pus oldu. "Böyle daha iyi," dedi

ve düşüncelerini toplamaya çalışırcasına burnunun alnıyla birleştiği noktayı ovaladı.

Sonra kararlı bir ses sessizliği bozdu. "London'dan yardım istemeliyiz, efendim."

Bir an herkes, çakmak çakmak mavi gözlerini Cannan'a dikmiş olan Halias'a döndü. Cannan cevap vermeden önce uzun uzun düşündü. Sonra Destari'ye sordu.

"London'ı bulabilir misin?"

"Evet, efendim."

"Bul ve hemen onu buraya getir. Yolda durumu anlat."

Destari selam verip denileni yapmak üzere hızla yola koyuldu.

Taht odası yine tartışmalara boğulduğunda Narian'a baktım. Ama onunla göz göze gelmemiz mümkün olmadı. Bundan bilerek kaçındığını düşündüm.

Destari gidince babam, ailenin kadınlarına artık odalarına çekilmelerini önerdi.

"Bundan sonrasını biz aramızda hallederiz. Sizler odalarınıza gidip dinlenin artık."

Annem solgun yüzü başını salladı. Babam da onu elini okşayarak yatıştırdı.

"Cokyrı'lerle daha önce de uğraştık. Onların usullerine yabancı değiliz. Bu defa da başa çıkabiliriz."

Miranna ve annem yanlarında birçok muhafızla odalarına doğru yola koyuldular. Ancak Halias, odada kalıp London'ı beklemeye karar verdi. Yerimden kıpırdamadığımı gören babam meraklı bakışlarını yüzüme çevirdi.

"Kalmak istiyorum. Narian'la ilgili kararlar alınırken burada olacağım," dedim.

Besbelli babamın benimle tartışacak hali yoktu. Koltuğuma iyice gömülüp sessiz bir gözlemci olarak odadaki varlığımı garantiye almaya karar verdim. Cannan ve babam aralarında geçen sessiz bir karar

anından sonra Narian'ı yanlarına çağırdılar. Narian tahta yaklaştı ve babama saygıyla selam verdi.

Cannan'la aralarında uzun bir bakışma yaşandı. En sonunda Cannan konuşmaya başladı.

“Başrahibe'nin herhangi bir Cokyri'li genç için buralara kadar gelmeye kalkacağını hiç sanmıyorum. Artık bize onlarla arandaki ilişkiyi açıklamanın zamanı geldi.”

Cannan'ın sözleri göğsümün sıkışmasına neden oldu. Dizlerimdeki tilki kürkünden güç almak ister gibi tüyleri avuçladım. Babamın bana baktığım görüncce daha sakın bir tavır takınmaya başladım. Çünkü Cannan'ın ve babamın, konuya ilişkin bir şey bilip bilmediğimi sorgulamalarına neden olacak şekilde dikkatlerini çekmek istemiyordum. Narian'ın ne kadar dürüst davranacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama ben bildiklerimi açıklama niyetinde değildim.

“Belki de bir kaçaksın,” dedi Cannan, Narian'ın üstüne gidercesine. Sonra da babama döndü. “Eğer konu buysa kaçak bir oğlan onu yetiştirenlerden ceza almasın diye, Hytanica'yı tehlikeye atmamız gerekmediğini söyleyebilirim.”

Cannan'ın, Narian'ı Başrahibe'ye teslim etme konusunda ciddi olup olmadığını anlamıyordum. Ama bu ihtimal bile beni titretiyordu. Bu konuşmanın bir an önce bitmesi için London ve Destari'nin gecikmeden gelmelerini umarak gözlerimi taht odasının kapısına diktim.

“Bebekken kaçırılma nedenim hakkında bir şey söyleyemem,” derken Narian her zamankinin aksine teslimiyetçi bir tutum içindeydi.

“Daha önce de söylediğim gibi, geçen yaza kadar Hytanica'lı olduğumdan bile haberim yoktu. Bunu öğrendiğim zaman, köklerimi araştırmak için kalkıp buraya geldim. Başrahibe ise kendisine hizmet etmek üzere yetiştirdiği insanların çekip gitmelerinden hoşlanacak biri değildir.” Duraksayıp başını bir süre öne eğdi. “Beni ona geri verdiğiniz takdirde yaşayacağım şeyin bir kaçağa verilen basit bir ceza olmayacağını söyleyebilirim.”

Kısa bir sessizlikten sonra, Narian karmakarışık duygularla yüklü mavi gözlerini babama çevirdi. Besbelli kararı istediği yöne çevirecek kişinin kral olduğunu anlamıştı.

“Cokyria’ya herhangi bir bağlılık duymuyorum, majesteleri. Benim hakkımda vereceğiniz karara saygı göstereceğim ve eğer bu beni Hytanica’da tutmak yönünde olursa burayı vatanım olarak kabul etmekten mutluluk duyacağım.” Sesinde merhamet uyandıran bir yan vardı. Ama ben bunun bilinçli bir tercih olduğuna inanma eğilimindeydim.

Ve elbette bu işe yaradı! Babam gibi merhametli birinin Narian’ı geri çevirmesi söz konusu olamazdı.

“Cañnan, önceki kararım değişmedi. Hytanica’nın bir evladı olarak onu teslim etmemiz söz konusu değildir.”

Komutan son kez Narian’ı inceledi. Delikanlının gizlediği bilgiler ve paylaşmadığı bir amaç olduğundan şüphelendiğini görebiliyordum. Ancak konuyu daha fazla uzatmadı.

“Ofisime dönebilirsin,” demekle yetindi.

“Teşekkürler, efendim,” diyen Narian son olarak da babamı selamladı. “Teşekkürler, majesteleri.”

Bu kez gösterdiği rahatlama belirtisinin samimi olduğunu fark ettim. Söylendiği gibi Komutan’ın ofisine doğru gitti ama içeri girmektense kapısının önünde durup bara dayanmayı tercih etti.

Destari ve London’ın gelişini beklerken, Narian’ın yaptığı açıklamada, bazı sözcükleri özenle seçtiğini fark ettim. “Cokyri’lerin beni bebekken kaçırmaları hakkında konuşamam,” dediğinde herkes onun kaçırılma nedenimi bilmiyorum dediğini zannetmişti. Tabii bu sözleri ‘biliyorum ama söyleyemem’ gibi yorumlamak da mümkündü.

Destari ve London’ın taht odasına gelmeleri yarım saat kadar sürdü. İçeri girdiklerinde tüm muhafızlar arasında bir sessizlik oldu. Hain olarak görülen ve görevden alınan bir kişinin elini kolunu sallaya sallaya buraya gelmesini anlamlandıramadıkları belliydi. Oysa ben Cannan başta olmak üzere, London’ı gerçekten tanıyan kişilerin,

onun böyle bir suç işlemeyeceğini düşündüklerini biliyordum. Cannan aksini düşünüyor olsaydı, London şu anda taht odasında değil, zindanda olurdu.

London içeri girdiğinde hiçbir şey söylemeden kendisini çağırtan Cannan'ın konuşmasını bekledi. Durum herkes için hayli tuhaftı. Birkaç kez çenesini sıvazlayarak vakit kazanmaya çalışan Cannan nihayet konuştu.

"London, sen Cokyri'leri hepimizden daha iyi tanırsın. Sence Başrahibe'ye nasıl cevap vermeliyiz?"

London ise tek kaşını kaldırarak manidar bir cevap verdi. "Benim gibi sıradan bir vatandaş, sizin gibi bir komutana böyle stratejik bir konuda nasıl akıl öğretebilir?"

Cannan bir an eski subayına öldürecekmiş gibi baktı. Ardından hızlı bir kararla şöyle söyledi:

"Hytanica Silahlı Kuvvetler Komutanı olmamın verdiği yetkiyle, seni yeniden Özel Muhafızlar Birliği'ne alıyor ve eski rütben olan binbaşı unvanını iade ediyorum."

Âdeta sihirli bir el gelip berbat ettiğim bir resmi tek fırça darbesiyle düzeltilmiş gibi hissettim. Artık London'la aramızda duygusal ve fiziksel hiçbir engel kalmayacaktı. Koşup ona sarılmamak için kendimi zor tuttum. London ise sadece bir baş hareketiyle Cannan'a teşekkür etti ama yüzündeki ifadeyi değiştirmede.

Komutan'ın, London'a bu anın tadını çıkarması için verecek fazla zamanı yoktu.

"Şimdi önerilerini bekliyorum?"

"Yapılacak iş belli," dedi London. Babama dönüp bir soru sordu: "Delikanlıyı geri verme gibi bir seçeneğimiz var mı, majesteleri?"

Babam, "Hayır," dedi. "O bir Hytanica'lı ve her vatandaş gibi o da krallığımızın koruması altında."

"Öyleyse," diye söze girdiğinde London'ın söylediklerinden emin olduğu belliydi. "Cokyri'lere Narian'ı geri vereceğimizi ancak delikanlının hazırlanmak ve ailesine veda etmek için birkaç güne ihtiyacı

olduğunu söyleyin. Beş gün izin isteyin. Bu süre içinde, Hytanica'nın bir Cokyri saldırısı olması halinde hazırlıklı olabilmesi için gereken bütün önlemleri alalım. Savunmamızı güçlendirelim. Beş gün sonunda Narian'ı köprü girişinde onlara teslim edeceğimizi söyleyin."

"Eee, sonra ne olacak peki?" diye sordu kral. "Böyle bir buluşma yokmuş gibi mi davranacağız?"

"Cokyri'lerle verilen toplantı saatinde bir araya geleceğim ve onlara durumun değiştiğini bizzat söyleyeceğim." Bu fikir salondaki bazı kişiler tarafından pek hoş karşılanmasa da London'ın umurunda değildi. "Narian'ın Hytanica doğumlu olması nedeniyle geri verilmesinin mümkün olmadığını ifade edeceğim."

Cannan ve babam bu fikri onayladılar. Babam, tüm muhafızlara taht salonunu terk etmelerini emretti. Ardından Cannan, babam ve London, planın ayrıntılarını konuşmak için çalışma odasına geçtiler. Yanından geçtikleri sırada, Narian'm çelik mavisi gözlerini bir an bile London'dan ayıramadığını fark ettim.

26. BÖLÜM

İÇİMİZDEKİ DÜŞMAN

Başrahibe beş günlük süre sonunda Narian'ı teslim almayı kabul edince, Cannan elimizdeki zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye gayret etti. Bize bağlı olan köylere haber yollanıp herhangi bir olağanüstü hal karşısında tetikte olmalarını ve saldırı ihtimali doğarsa şehir surları içine taşınabilecek şekilde hazırlık yapmalarını bildirdi. Yiyecek stoğu yapmak için ava çıkıldı. Zor geçmesi beklenen bir kış öncesinde yapılması gereken hazırlıkların hepsi hızla tamamlandı. Halihazırdaki silah stoğu incelendi, tamir ve bakımları yapıldı. Eli silah tutan kişilerin silahsız kalmaması için gereken önlemler alındı.

Beşinci günün sabahında, London'ı buluşma öncesi görmek için erkenden kalktım. Yanında otuz adamla birlikte atlarına binmiş, buluşma yeri olan köprüye doğru yola çıkıyorlardı. Muhafız Birliği'nde London'dan sonraki en yüksek rütbeli subay olan Destari de kafileye katıldı. Onun görevi, London, Başrahibe'ye kralın mesajını iletirken oluşabilecek Cokyri tehlikesinin büyüklüğü hakkında fikir edinmek için etrafı incelemektir.

Destari'nin yokluğunda, Tadark korumam olarak bana eşlik etti. Cannan'a Narian'la görüşmelerimizin detayı hakkında bilgi verdiğinden bu yana, bebek suratlı, mızımız adamla hiç konuşmamıştım. Bu nedenle benim emrime verilmiş olmak onu biraz tedirgin ediyordu. Oysa benim kafamda onunla ilgilenemeyecek kadar büyük sorunlar

vardı. Ters bir tavır göstermemem, Tadark'da aramızda geçenlerin unutulduğu ya da önemsenmediği gibi bir fikir oluşturmuş olacak ki kısa süre içinde geçmişteki rahatsız edici tutumlarına geri döndü.

Tadark'ın rahatsız edici yakın takibi eşliğinde merkez avluya indim. London, Destari, Cannan ve babam büyük kapının önünde duruyorlardı. Destari, Hytanica'yı temsil ettiğini gösterir şekilde üniformalıydı. Başına buyruk bir asi olan London ise, her zamanki gibi deri yelek ve botlarını giymişti. Kapının dış tarafında, üniformalarını giyip zırhlarını kuşanmış olan otuz asker hazır bekliyordu.

Sabah nemi, soğuğun etkisini bir kat daha artırıyor ve iliklerime kadar titrememe neden oluyordu. Bu, kısa bir mesajın iletilmesi gibi düşünülecek basit bir buluşma değildi. Çünkü Hytanica Kralı'nın yeni kararı, Başrahibe'nin hiç hoşuna gitmeyecekti. Bu durumda, giden askerler içinden geri dönmeyecekler olabilirdi.

Erkeklerden birkaç metre geride durdum. Çünkü orada olmamın babam tarafından hoş karşılanmayacağını biliyordum. Yine de Destari ve London'ın onlara iyi şans dilemek için yanlarına gittiğimi fark etmelerini istedim. London saraya döndüğünden bu yana hiç görüşme fırsatımız olmamıştı. Ama aramızda olumsuz duygular kalmadığını tahmin ediyordum.

London bana baktı ve atına binmeden önce yanıma geldi.

"Burada olman uygun değil, biliyorsun değil mi?" diye bana sataştı. "Öte yandan tanıdığım insanlar içinde yapmaman gerekenleri yapmakta en ısrarcı olanlardan birisin."

"Kimbilir, belki de yaşamımın uzun bir dönemini senin etkin altında geçirdiğim içindir," diyerek şakayla cevap verdim. Eski, samimi konuşmamıza döndüğümüzü görmek beni mutlu etmişti.

"Merak etme, yaralanmadan dönersin," diye söz verdi. "Ama bana bir şey olması halinde şunu bilmeni isterim; aramızda ne geçmiş olursa olsun, kalbimdeki yerin asla değişmedi."

Gözlerim dolduğu için konuşmak yerine başımı sallamakla yetindim. Destari'yle birlikte atlarına atlayıp birliğin başına geçtiler. Onları

gözden kayboluncaya kadar seyrettim. Sonra da odama dönmeden, bir süreliğine şapelin sakinliğine sığınıp sağ salim geri gelmeleri için Tanrı'ya yakardım.

Onları beklerken zaman geçmek bilmedi. Aklımdan tahminler yürüttüm. Artık köprüye varmış ve Başrahibe'yle buluşmuş olmaları gerekiyordu. Acaba karşılırlına kaç kişilik bir grupla çıkmıştı, Cokyrî'ler? Mesajımız nasıl bir karşılık almıştı? En önemlisi gidenlerin içinden kaç tanesi bu buluşmadan geri dönecek?

Gün boyunca, zaman zaman balkona çıkıp surlar ve evlerin ötesinden görünen yolları gözleyip kafilenin geri dönüşüne dair bir hareket aradım. Şehir surlarına yaklaşan atlıları görebildiğimde, artık solgun kasım güneşi ufukta batmaya yüz tutmuştu. Gelenlerin başında iki atlı olması gerektiğini biliyordum. Oysa benim gördüğüm ekibin başını sadece bir kişi çekiyordu. London veya Destari'den birinin ekiple birlikte olmadığına işaret eden bu manzara, midemde kasılmalara neden olmuştu.

Giriş katına inen merdivenlerin başında bekledim. Az sonra kafilemizin dönüşünü haber alan Cannan ve babamın da taht odasından çıktıklarını gördüm.

Yanlarına gidip bir an önce olanları öğrenmeye can atıyordum ama kendime mani oldum. Çünkü babamın, muhafızlardan ilk raporu alırken beni orada istemeyeceğini biliyordum. Boğazıma öyle bir yumru takılmıştı ki nefes almakta bile güçlük çekiyordum. Halimi gören Tadark dahi biraz geride durup beni rahatsız etmemeye gayret gösterdi.

Derin sessizlik tatsız bir şaka gibi saraya çökmüştü. Geçmek bilmeyen saniyeler sonunda hem London hem de Destari saray girişinde belirdiler. Göğüsleri soluk alırken körük gibi inip kalkıyordu. O an kendimi bayılacak gibi hissettim.

London ter içinde ve asık yüzlüydü. Destari'nin ise pazusunun üzerinde bir yara ve uzun bir süre akıp kendi kendine dinmiş gibi

görünen kandan izler vardı. Görüntü beni endişelendirse de ses çıkarmamak ve gidip bakmamak için kendimi tuttum.

“Raporunuzu verin,” derken Cannan’ın iki değerli subayının görüntüsünden sarsıldığı belliydi.

“Cokyri’lerin haberi iyi karşıladıklarını söyleyemem,” derken London her zamanki alaycı tavrını korumaya çalışıyordu. Elini ağrıyan bir kası rahatlatmaya çalışır gibi ensesine götürdüğünü gördüm. “Arkamızdan oklarla saldırıya geçtiler. Atım yara alınca yere düştüm. Destari de beni orada bırakmamak için geri dönünce omzundan vuruldu.”

Destari endişeleri yatıştırmak için, “Ok sıyrıp geçti,” dedi. “Olduğundan daha kötü görünüyor.”

Babam, “Hemen temizlenip sarılmalı,” derken benden bile daha endişeli görünüyordu. “Çok kan kaybettiğine göre derin bir yara olmalı. Belki de dikilmesi gerekir.”

“Bundan çok daha kötülerini sorunsuz atlattım, majesteleri. Şu anda benim yaramdan daha önemli dertlerimiz var.”

Cannan, “Yaralı ve kayıp durumu nedir?” diye sordu.

Destari’yle bakışan London, kötü haberi verenin kendisi olması gerektiğine karar verdi. “Sadece yirmi dört askerimiz geri dönebildi.” Olayın duygusal boyutunu göz ardı etmeye çalışırcasma soğuk bir ifadeyle aktarıyordu. “Gelenlerin içinden dokuz tanesi, revire uğradılar, şu anda bakımları yapılıyor. Orada kalan altı tanesinin ise ölü olduklarını tahmin ediyoruz.”

Duyduklarım beni darmadağın etmişti. Çenemi öyle bir sıkışım ki bir süre sonra acıdığını fark ettim. Ölen altı askerin, arkalarında kalan ailelerini düşündüm. Herhangi bir göreve gittiklerini ve akşam yemeğine geleceklerini düşünürken ölüm haberlerini almak kimbilir onları ne hale getirecekti. Cokyri oklarıyla vurulmuş bir şekilde nehir kenarında yattıklarını nasıl kabulleneceklerdi? Gözyaşlarıma zorlukla hâkim olabiliyordum. Geçtiğimiz hafta buraya gelen dimdik ve gururlu Cokyri muhafızları, şimdi gözüme acımasız birer katil gibi görünüyordular.

Cannan'ın sorusuyla düşüncelerimden sıyrıldım. "Düşmanların sayısı, ciddi bir tehdit oluşturabilecek seviyede miydi?"

Destari yanıtladı. "Şehrin güvenliğini tehdit edecek bir sayı yoktu, efendim. Bizi takip etmeye de kalkışmadılar. Sadece aldıkları cevap karşısında küçük bir intikam peşindeydiler. Ayrıca onların içinden de yararlanan hatta hayatını kaybeden olmuştur."

"Revire gidip yaralıların durumlarına bak. Kendi yarayı da tedavi ettir," derken Cannan'ın yüzünde on altı yıl önce yaşanmış bir savaştan arta kalan yaraları gösteren acı bir ifade vardı. "Ben de nehir kenarına birilerini yollayıp ölülerimizi buraya getirteyim."

London ve Destari selam verip ana kapıya doğru ilerlediler. Babam ve Cannan da Komutan'ın ofisine girdiler.

Nehir kenarındaki çatışmayı takip eden günlerde, Cannan şehir içindeki güvenlik önlemlerini iki katına çıkardı. Cokyri'lerden gelebilecek bir saldırıyı erken tespit etmek amacıyla da aramızdaki doğal sınır sayılan Nineyre Dağları'na kadar olan bölgede, sürekli olarak devriyeler gezdirmeye başladı. Her an beklenmedik bir saldırıyla karşı karşıya kalabileceğimiz düşüncesi, tüm krallığı alarma geçirmişti. Ancak beklenen saldırı bir türlü gerçekleşmedi. Yarası iyileştiği için bir hafta içinde korumam olarak görevine geri dönen Destari, Cokyri'lerin aynen on altı yıl önce aniden mevzileri boşaltıp ülkelerine geri çekildikleri zamanki gibi davrandıklarını söylüyordu.

Temkinlilik ve olumsuz beklentilerin getirdiği asık yüzlü hal, günler boyu tüm şehir halkına hâkim oldu. Ancak her yeni gün, gerginliği biraz daha azalttı. Aralık ayına girdiğimizde, köprüde yaşanan küçük çatışmanın üzerinden iki hafta geçmesine rağmen hiçbir yeni saldırı gerçekleşmemişti. Bu durum, insanların yavaş yavaş yeni bir savaş ihtimalini daha az düşünmelerine neden olmaya başladı. Cokyri'lerin benimseyecekleri tutum hâlâ belirsizliğini korusa da yaklaşan Noel kutlaması, ruh halinin olumlu yönde değişmesini sağlıyordu. Cannan, devriye sıklığını azaltmamakta kararlıydı. Ancak Hytanica sakinleri,

on altı yaşındaki sıradan bir oğlan yüzünden Cokyri'lerle yeniden savaşa girmeyeceğimize giderek daha fazla inanıyorlardı.

Tüm bu stresli ancak durgun zamanlar boyunca Narian'ı hiç görmedim. Sarayın misafirlere ayrılan bölümünde kalıyordu. Ama yollarımız hiç kesişmiyordu. Cannan'ın sarayın belli bölümlerine girmemesi konusunda uyarı yaptığını varsayıyordum. Büyük olasılıkla Başrahibe'nin Narian'dan olabildiğince az haber alabilmesi için bir önlem olarak hareket alanını kısıtlıyordu. Öte yandan London'ı sık sık görme fırsatım oluyordu. Çoğunlukla da Destari'yle birlikte oldukları için ben yine iki korumayla geziyor gibi hissediyordum. Bu yüzden kütüphaneye gitmek üzere dairemenden çıktığımda, ikisini birden kapının önünde beklerken bulmak beni hiç şaşırtmadı.

Ben koridor boyunca yürürken iki erkek de bir yandan benim peşim sıra geliyor bir yandan da çok kısık bir sesle sohbet ediyorlardı. Eskiden arkamda birileri olduğunu hissetmek beni rahatsız ederdi. Oysa şimdi ikisinin birden varlığını hissetmekten mutlu oluyordum. Gün ışığının giderek azaldığı bir dönemden geçtiğimizden gündüz saatlerinde de koridorlardaki kandiller yanık tutuluyordu. Dışarıyı öyle soğuktu ki bütün şömineler gürül gürül yansa bile, koridorlarda yürürken omuzlarımın serin havadan ürperdiğini hissediyordum.

Kütüphaneye girdiğimde, şöminenin yanındaki koltuğa oturmuş Narian'ı görmek beni şaşırttı. Elindeki kitaba tamamen dalmış, şöminenin kızılığ, sarı saçlarına parlak bir turuncu ışık katmıştı. Başını kaldırıp beni görünce yüzünde neredeyse çaresiz bir ifadeyle ayağa kalktı. Ancak arkamdan gelen Destari ve London'ın varlığı, yüz ifadesinin hemen değişmesine neden oldu.

"Prenses Alera," diyerek saygılı bir selam vermekle yetindi.

Onu birkaç kez doğal haliyle gördükten sonra, bu uzak tavrı takınmasına katlanmak benim için daha güçleşmişti. Yine de yanımda yabancılar (özellikle de benim korumalarım) olduğu zaman hareketlerine dikkat etmesini doğru buluyordum.

“İyi akşamlar, Lord Narian,” derken çok doğal davranmaya gayret etsem de bütün sözcükler bana yapay geliyordu. “Saray hayatına alıştığınızı umarım.”

“Ağırlanma şeklimden hiçbir şikâyetim yok. Sadece kendimi sınırlanmış hissediyorum.”

Sınırlanmışlıkla ne kastettiğini anlamamakla birlikte kibar sorulara devam ettim. “Ailenizi özlediniz mi?”

“Ailemi turnuvadan beri görmedim. Ama açıkçası benim asıl özlemim, dışarıda olmak ve hareket etmek.”

Bunları duyunca aklıma onunla biraz daha az gözetim altında vakit geçirebilmek için bir fikir geldi.

“Öyleyse, belki de bize Noel hazırlıkları için yardım etmek istersiniz. Odaları ve kapıların üstlerini bahçeden toplayacağımız çam dalları, ökse otları ve sarmaşıklarla süslememiz gerekiyor.”

Sırtını kitapla dolu rafların hemen yanındaki duvara yaslayan London lafa girme gereğini duydu. “Onun özlediği aktivite biraz daha farklı bir şey, Alera. Bir insan her gün düzenli olarak belli fiziksel çalışmaları yapmaya alıştıysa bundan uzun süre mahrum kaldığı takdirde gergin ve huzursuz olmaya başlar.”

Narian, London’ın yüzüne sakince bakmaya devam etse de tek kaşını kaldırdığını gördüm. İçimden London’ın lafı daha fazla uzatmamasını diledim. Ama elbette onun söyleyecekleri henüz bitmemişti.

“İstersen çalışmana benimle devam edebilirsin,” derken Narian’ın tepkisini ölçer gibi bir hali vardı. “Sonuçta seni eğiten kişinin metodları hakkında oldukça deneyim sahibiyim.”

Nefesimi tutup öylece kalakaldım. Destari de olağanüstü bir durumla karşılaşmışçasına yüzünü pencereden çevirip London’a baktı. Narian önce bizi inceledikten sonra London’a döndü.

Narian’ın cevapsız kalması karşısında London, “Hımm, pekâlâ,” diyerek aldırışsız bir tavırla eline bir kitap alıp sayfalarını çevirmeye başladı. “Benimki sadece bir fıkirdi.”

Odadaki herkes onu izlemesine rağmen, London'ın hiç istifini bozmadan kitap okumaya devam etmesini hayretle izledim. Daha önce London'ın hiç Cokyrı'de geçirdiği günlerden bu kadar açıkça bahsettiğini duymamıştım. Hele de Ulubey tarafından eğitildiğini söyleyip Narian'la birlikte çalışmayı önermesi hiç akla gelmeyecek bir şeydi. Bu odada Narian'ın güvenip Ulubey'le ilişkisi hakkında bilgi verdiği tek kişi bendim. London gibi zeki birisi için bazı parçaları biraraya getirerek bu sonuca varmak güç olmamalıydı. Ancak ben yine de kendimi zor durumda hissettim.

"Noelde kalmıştık, yanlış hatırlamıyorsam," dedim, kurumuş boğazımla normal tonda bir konuşma yapmak için kendimi zorladım. "Bize yardım edecek misin?"

Narian beni hiç duymamış gibi davranıyordu. Gözleri London'ın üzerine âdeta kilitlenmişti.

Aniden, "O yüzük sana ait değil," diye bir yorumda bulundu.

London sağ elini, ayası yüzüne dönük duracak şekilde kaldırarak parmaklarını açtı. İşaret parmağında takılı olan yüzüğü hepimiz bütün ayrıntısıyla görebiliyorduk. Geniş, gümüş bir bantın üzerine üst üste yerleştirilmiş iki gümüş halka ve onları birbirine bağlayan bir şeritten oluşan bir deseni vardı. Yıllardır bu yüzüğü parmağından çıkardığına hiç şahit olmamıştım.

"Ah, bence bu yüzük tamamen bana ait," derken London'ın tek kaşı havada duruyordu. "Bunun bedelini on altı yıl önce fazlasıyla ödedim."

London ve Narian birbirlerini şüphe dolu bakışlarla tartarlarken, odada bir fırtına öncesi sessizlik hüküm sürüyordu. Bakışlarını ilk kaçıran Narian oldu.

Az önce sorduğum soruya aniden cevap verme gereğini duymuştu. "Eğer ihtiyacınız varsa size yardım etmekten memnun olurum."

Teklifinde samimi olduğunun farkındaydım ama akli kesinlikle bende değildi. Narian'ın çelik zırhını, o istemedikçe aralayacak bir

insan olmadığını sanırdım. Oysa London bunu tek cümleyle başarmış gibiydi.

Bir mücevherci dükkânının vitrinine bakan Miranna, Noel sarhoşluğuna kendini kaptırmıştı. “Son olarak Ailith için de bir şey bulmam lazım. O zaman alışveriş listemdeki bütün hediyeleri tamamlamış olacağım.”

İki kız, sabahtan beri pazar yerini altüst etmekle meşguldük. Saraydaki hizmetkârlara, küçük ama onları mutlu edecek hediyeler seçiyorduk. Korumalarımıza hediye almamız uygun görülmediği için hep üzülürdüm. Onlar bizim kaprislerimize hizmetkârlardan çok daha fazla katlanıyor ve her anlarını bizimle geçiriyorlardı. London ve Destari’nin bir hediye beklentisi içinde olmadan, işlerine duydukları sadakatle çalıştıklarını biliyordum ama ben onlara duyduğum minneti gösteren küçücük bir şey yapabilmeyi çok arzu ederdim.

Hytanica kışa teslim olmuştu. Ama o gün hava o kadar da sert değildi. Kışın gökyüzünün griliğine ve her an bir yağmurun boşalivermesine alışkındık. Zaman zaman da kar yağar ve ufkumuzu çevreleyen dağların tepeleri uzun süre beyaz kalırdı. Ancak Recorah Nehri’nin tamamen donması az rastlanan bir durumdu.

Miranna mücevher dükkânından çıkıp karşıdaki kumaşçıya girmişti. Bense savunma derslerimden kalan bir merakla, kabzaları özenle süslenmiş hançerleri incelemek istiyordum. Son zamanlarda, saray muhafızlarının taşıdıkları silahlar çok daha fazla ilgimi çeker olmuştu. Bu dükkânda satılan hançerleri neye göre değerlendirmem gerektiğini bilmiyordum. Bütün bildiğim, bir kadının hançerlerle ilgilenmesinin, sıradışı ve uygunsuz bulunduğuydı. Dikkatimi süs eşyalarına yöneltmeye çalıştım ve arkamda açılıp kapanan kapının sesini umursamadım.

Gözlerimi satışa sunulan ilginç takılar üzerinde gezdirirken birinin aniden koluyla belimi sarıp beni göğsüne yasladığını hissettim. Bana sarılan kolu kavrayıp kendimden uzaklaştırmaya çalışırken bir

yandan da Destari'nin durumu fark edip acilen yardımına gelmesini diledim. Saldırgan, beni kollarının çemberi içinden salıverirken hınzırca güldü. Hırsla geri dönünce Steldor'la burun buruna geldim.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” derken yanaklarım yanıyordu ve gözlerimden ateş fışkırdığından emindim. “Savunmasız kadınlara arkadan saldırmak da nereden çıktı?”

Steldor'un kaşı alayla kalktı. “Aslında önden saldırmayı tercih ederdim,” diyerek gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. “Ayrıca ben senin savunma dersleri aldığını zannediyordum. Ama gördüğüm kadarıyla pek işe yaramamış. Daha iyi bir öğretmen bulman lazım.”

Bakışlarımda bir yıldırım daha çaktı. Hem onun Koranis malikânesine yaptığım ziyaretlerin gerçek mahiyeti hakkındaki imasına hem de bu konudan haberdar olmasına son derece kızmıştım. Besbelli Tadark olacak adam yine çenesini tutmayı becerememişti.

İntikamımın biraz sert olmasını istedim. “Beni eğiten adamın Hytanica'nın en iyi dövüşçüsü olduğu yakın zamanda kanıtlandı.”

Steldor ise tepkimden keyif aldı ve bana istediği itirafı yaptırmış gibi güldü.

“Prenses sözcükleri silah gibi kullanmakta çok usta. Acaba silahlar konusunda da bu kadar yetenekli olabilir mi?”

Söyledikleri beni şaşırtıyordu. Acaba gerçekten neler öğrendiğimi mi görmek istiyordu?

“Bu seni ilgilendirmez,” diyerek ondan uzaklaşıp bir an önce Miranna'ya yetişmek istedim.

Ama Steldor'un beni rahat bırakmaya hiç niyeti yoktu. “Babanın bir öğretmen olarak Narian'ı pek onaylayacağını sanmıyorum,” diye peşimden geldi. “Belki de bu konudaki düşüncesini almakta fayda olabilir.”

Beni tehdit mi ediyordu? Hızla ona doğru döndüm ve hınzırca sırıttığımı gördüm. Besbelli bu bilgisini kendi leyhine kullanma niyetindeydi.

Saçımdan bir bukleyi parmağına dolayarak konuştu. “Eğer savaş sanatlarında ilerlemeye niyetin varsa, maalesef bu konuda sana en uygun öğretmenim.”

“Etrafta kendimi korumam gereken tek insan da sen olduğunu göre, bu biraz garip bir tercih olabilir. Şimdi izin verirsen alışverişe devam etmek zorundayım...”

Onun vücuduyla kapattığı dükkân kapısından dışarı çıkabilmek için ona sürtünerek geçmek zorunda kaldım. Ama kızgınlığım onu teşvik etmiş gibi peşimden gelmeye devam etti.

“Bugün serbest olduğuma göre, ben de seninle gezmeye karar verdim,” derken reddedilme gibi bir seçeneği kabul etmeyeceği ve halime bakıp benimle eğlendiği belliydi.

“Bu hiç de gerekli değil,” diyerek onu baştan aşağı süzdüm ve cesaretini kırmaya çalıştım.

“Gerekli olmayabilir ama eğlenceli olacağı kesin.”

Sırtımı dönüp kardeşimi aramaya karar verdim. Anlaşılan bu akşamüstünü, bana bulaşmadan yanımdan geçip gitmesini en çok arzu edeceğim insanla birlikte geçirmem gerekecekti.

27. BÖLÜM

TARİH DERSİ

Pazar yerindeki karşılaşmamızdan sonra Steldor'u çok az gördüm. Narian'laysa neredeyse hiç konuşamadık. Sarayda uzaktan birbirimizi gördüğümüz zamanlarda da hiç yan yana gelmek için çaba göstermedik. London'ın yanımdaki varlığının onu çekimserleştirdiğini tahmin ediyordum. Onun tercihi uzak durmak olunca ben de ısrarcı davranmayı arzu etmiyordum.

Sonra bir gün biz Miranna'yla büyük girişi Noel için süslerken Narian da bize katılıverdi. O gün biraz sohbet fırsatı bulabileceğimi düşünüp çok umutlandım. Ama etrafımızda o kadar çok insan vardı ki aramızda tek bir kişisel konuşma geçmedi. Akşam odama döndüğümde hayalkırıklığı içindeydim. Hatta Destari'yi de, erken yatmak istediğimi söyleyip gönderdim. Aslında kafam uyuyamayacağım kadar doluydu. Sadece yalnız kalmak ve elimde bir kitapla, kanepemin sıcaklığına gömülüp düşüncelere dalmak istemiştim.

Bir süre sonra yatak odamda küçük bir hayvanın ayak sesini andıran hafif bir tıkırtı işittim. Kulak kabarttığımda, sesin arkası kesildiği için üzerinde durmadım.

Bir süre sonra gözlerim kapanmaya başladı ve ben esneyerek elimdeki kitabı bırakıp tatlı bir sersemlik hali içinde odama gittim. Tam içeri girdiğimde hafif bir hareket hisseder gibi oldum. Pencerenin perdesi açıktı. Dolunay gökte yükseliyor ve ışığı odama doluyordu. Ay

ışığını arkasına alarak bana doğru yürüyen erkek silüetiye, korkudan nefesimin kesilmesine neden oldu.

Ben bağırarak kadar kendimi toplayamadan o konuştu.

“Korkma, Alera. Sadece seni görmek istedim.”

“Narian! İçeri nasıl girdin?”

“Balkon kapısından.”

Hayretler içinde ona baktım.

“Ciddi olamazsın... Avludaki muhafızları nasıl atlattın?”

“Çok zor olmadı,” diyerek başıyla balkon kapısını işaret etti. “Bu arada kapını sürgülemeye başlasan iyi edersin.”

İkimizi de sözsüz bırakan bir an boyunca birbirimize bakakaldık. Sonra o iyice yakınımaya geldi ve ben nabzımın hızla yükseldiğini fark ettim. Onunla yeniden baş başa kalmak için can attığımı biliyordum. Ama böyle bir görüşmenin bende uyandırdığı yoğun duygularla nasıl başa çıkacağımı hiç bilmiyordum.

Narian masmavi gözlerini gözlerimden ayırmadan elini uzattı ve yüzümü kavradı. Sonra da dudaklarıma eğilip yavaşça beni öpmeye başladı. Ona direnmediğimi görünce diğer eliyle belime sarıldı ve bedenimi iyice kendi bedenine yapıştırdı. Gözlerimi kapayıp kollarımı boynuna dolarken tamamen içimden geldiği gibi hareket ediyordum. Öpüşüne karşılık verirken parmaklarımı sarı saçlarının arasına daldırdım.

Birkaç dakikayı birbirimizin kollarında geçirdik. Dudaklarını dudaklarımdan isteksizce ayırıp alnımı öptü.

“Neredeyse daha önce olanları hayal ettiğimi düşünmeye başlamıştım,” diye fısıldadı kulağıma.

Bana sımsıkı sarılınca mutlulukla göğsüne sığındım. Sonra durumumuzun ne kadar uygunsuz olduğunu fark ettim. Gecenin yarısı, odamda, yanımda bir koruma dahi olmadan genç bir adamla baş başaydım. Kendimi zorlayarak biraz geri çekildim. Narian beni saran kollarını çözdü ve parmaklarını parmaklarıma geçirdi.

Neden geri çekilme ihtiyacı duyduğumu hiç sorgulamadı. Onun yerine beni balkon penceresinin önüne götürdü ve sonra gizemli bir gülüşle bana baktı.

“Birlikte gidelim mi?”

“Nasıl yani?” diye sorarken heyecan ve merak içimde birbirine karışmıştı.

“Benimle birlikte buradan çıkmak ister misin?”

Her ne kadar sağduyum bana bu teklifi reddetmemi söylese de bir yasağı delmek ve daha önce tatmadığım bir maceraya atılma düşüncesi beni büyülüyordu. Hele de bu macerada kiminle yan yana olacağım dikkate alındığında, evet demek hayır demekten çok daha kolaydı. Onaylarcasına başımı salladım.

Narian yanında getirip balkon kapısının dibine bıraktığı bir torbayı yerden aldı. İçinden siyah bir kıyafet çıkardı.

“Haydi, bunu üzerine giy. Sonra da yanımıza almak için kendine basit bir kıyafet seç ki dönerken bununla değiştirebilesin.”

Önce ona sade ve kalınca elbiselerimden birini verdim. Sonra da getirdiği kıyafeti üstüme geçirdim. Beraber çalıştığımız zaman süresince erkek kıyafetleri giymek bana doğal gelmeye başlamıştı. Özellikle onun yanında olduğum zaman böyle görünmeyi hiç yadırgamıyordum. Ama başka birinin beni o şekilde görmesi ihtimalini düşünmek istemezdim.

Kıyafetimi değiştirip balkon kapısının yanına gittiğimde, gecenin soğüğundan beni korumak için üzerindeki siyah deri ceketi çıkarıp benim üzerime geçirdi. Sonra kendi üzerine siyah bir pelerin giydi. Sarı saçlarının ay ışığı altında parlamasını önlemek için pelerinin başlığını iyice örttü. Benim saçlarım zaten koyu renk olduğu için böyle bir şeye ihtiyaç yoktu.

Beraberinde getirdiği torbadan uzun bir halat çıkardı. Balkon kapısını açtı ve birlikte dışarı çıktık. Sonra halatı balkonun kenarına bağladı.

Halatı kıvrıp büyükçe bir ilmek oluşturdu. “Ayağını buraya geçir,” dedi.

Söyleneni yaptım. Sonra halatı bedenime doladı ve bana balkonun kenarına tırmanmamı söyledi.

“Seni aşağı indireceğim ama önce biraz beklememiz gerekiyor.”

Köşeden dönmekte olan devriyeyi parmağıyla gösterdi. Bahçenin batı yönünden kuzeye doğru yürüyordu. Aşağı inmeden önce onların geçmesini beklemeliydik.

Muhafızların gittiğinden emin olunca Narian vakit kaybetmeden beni iple aşağı doğru kaydırmaya başladı. Ellerim titriyor, kalbim deli gibi atıyordu. Ayaklarım yere değmeden kendimi güvende hissedemeyeceğimi biliyordum. Aşağı iner inmez, aynen Narian’ın söylediği gibi yapıp duvarın dibine sindim. Nasıl bir ruh haliyle bu maceraya atıldığımı kendime açıklamam mümkün değildi. O da aşağı indikten sonra halatı bedenimden çözdü ve ipi başkaları tarafından görünmeyecek bir şekilde balkonun yan tarafına çekti.

Muhafızlar yeni bir tura başlamak üzereydiler. O yüzden hareket etmeden önce tekrar önümüzden geçmelerini bekledik. Arada oluşan boşluktan faydalanan Narian, elimi sıkıca tuttu ve duvar diplerinden ilerleyerek saray avlusuna doğru yürüdük. Kulenin üstüne çıkan merdivenleri, önümüzden yürüyen muhafızı birkaç adım geriden izleyerek tırmandık.

Kulenin üstüne tırmandığımızda, hem soğuktan hem de heyecandan titriyordum. Narian ise, hiçbir şeyden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Hiç vakit kaybetmeden, halatla beni kulenin batı tarafından aşağıya sarkıttı. Bu tarafta muhafız kulübesi olmadığı için daha rahat hareket edebildik. Aşağı indiğimde zifîrî karnalıktan hiçbir şey göremiyordum. Ancak Narian’ın da yanıma gelmesi fazla zaman almadı.

“Halatı burada asılı bırakamayız,” diye yüksek sesle düşündü.

O kaçışımızın incelikleriyle uğraşırken, ben nasıl olup da böyle bir macera yaşadığıma hayret ediyordum. Önce gizlice balkonuma tırmanmış, sonra beni halatlarla aşağı indirerek muhafızların gözü

önünden kaçırmıştı. Şimdi de elimi tutmuş, saray ile kışla arasında kalan elma bahçesine doğru yokuş aşağı hızla yürüyorduk. Bir süre yürüdükten sonra, ağacın altında bizi bekleyen atı gördüm.

“Bir gece gezintisine ne dersiniz, prenses?” derken aslında soru sormuyor, beni sorgusuz sualsiz bir maceranın derinliklerine sürük-lüyordu.

Ben onu bir baş hareketiyle onaylarken o çoktan atı çözmeye başlamıştı. Neyse ki bu defa seçtiği at eğerliydi. Bu benim için üzerine tırmanmayı daha kolay hale getiriyordu. Çıkışıma yardım etmek için yere çöküp bir dizini bana merdiven yaptı.

Ben atın üzerine yerleştikten sonra, Narian da tıpkı at binme dersimizde yaptığı gibi arkama bindi ve kollarını belimin iki yanından geçirip dizginleri eline aldı. Diliyle çıkardığı küçük bir ses, atın tatlı bir tırnsa geçmesine yetti.

Karanlığa gömülen şehre ulaştığımızda, ikimiz de tek kelime bile etme ihtiyacı hissetmemiştik. Ama bu huzursuz bir suskunluk değildi. Onunla olmaktan mutluydum. Üzerine bindiğimiz atın sıcaklığı kadar Narian'ın vücudumu saran bedeni de soğuğu hissetmeme engel oluyordu.

Gece şehirde olmak, daha önce hiç görmediğim bir yere gitmeye benziyordu. Sokaklar, olağan devriyeler dışında bomboştu. Kimsenin beni takip etmediği ve davranışlarıma karışamayacağı bir ortamda Narian'la başbaşa olmak çok güzeldi.

Atımızın nalları parke taşları üzerinde tıkırdayarak sokaklar arasında gezindik. Bazen de patika yolların çamuru içinde usul usul yürüdük. Yanından geçtiğimiz evlerdeki insanlar derin uykudaydılar. Hafifçe yağan karla örtülmeye başlayan yolları aydınlatan tek ışık, gökteki ay ve yer yer kapıların önünde yanmakta olan meşalelerden yükselen alevlerdi. Derin sessizliğin içinde hem kendi nefesimi hem de Narian'm benimkiyle uyumlu soluk alıp verişlerini duyabiliyordum. Onu çok az tanımama karşın kendimi onunla bütünleşmeye

hazır hissediyor ve London'm şüphelerinin aksine Narian'a tamamen güven duyuyordum.

Bir süre sonra zaman kavramımı kaybettim ve birden saray ahırlarının yakınına geldiğimizi fark ettim. Acaba kimin atını ödünç almıştık diye düşünüp gülümsedim. Narian attan indi. Sonra da bana bacağıma diğerinin olduğu tarafa geçirmemi ve aşağıya kaymamı söyledi. Kollarının arasına doğru yumuşak bir iniş yaptım.

Gecenin bu saatinde hiçbir seyis ayakta olmazdı. Narian'ın atı kolayca geçirmesi için ahırın kapısını tuttum. Tahta sütunların üzerine asılmış kandilleri yakıp dikkat çekmek istemediğimiz için ay ışığının yardımıyla hayvanların yerleştirildiği bölmeler arasında ilerledik.

Narian, aygırı aldığı yere geri koyduktan sonra beni bir saman yığınının yanına götürdü. Önce kendisi oturdu ve eliyle yanma yerleşmemi işaret etti. Söylediğini yapınca da pelerinini ikimizin etrafına sardı. Kollarının arasına sığınıp başımı omzuna yasladım. Kendimi yorgun ama ısınmış ve mutlu hissettim.

Ancak bir süre sonra geri kaykılıp sırtını duvara yasladı. Ruh halindeki değişikliği rahatlıkla hissedebiliyordum.

"Bana London'dan söz et," deyip beni de yanma çekti ve üzerimizdeki pelerini düzeltti.

"Neyi bilmek istiyorsun?" derken biraz tedirgin hissediyordum.

"Ne zamandan beri senin korumalığını yapıyor?"

"Kendimi bildiğimden beri."

"Savaşa katılmış mı?"

"Evet. Askerî kariyerine kolluk kuvvetlerinde başlamış. Sonra savaş sırasında bölük komutanlığına terfi etmiş." İşte yine o tanıdık pişmanlık hissi içimi sarmaya başlamıştı. Benim korumam olarak çalıştığı onca yıl boyunca, özel hayatı hakkında hiçbir bilgi edinme ihtiyacı duymamıştım.

"Kaç yaşında bu adam?"

"Destari ve Halias'la aynı yaşlarda... sanırım otuz dokuz veya kırk."

Narian anladığını belirten bir ses çıkardı ama yaş konusuna biraz şaşırdığını tahmin ediyordum. London yaşını asla göstermeyen bir fiziğe sahipti.

“Cokyria hakkında bu kadar bilgiyi nereden edinmiş peki?”

“Savaşın bitimine yakın, on ay boyunca Cokyria’da esir olarak tutulmuş,” dememle birlikte bedeninin kasıldığını hissettim.

“On ay?” diye söylediklerimi kendi kendine yavaşça tekrar ederken inanmakta zorluk çektiğini de görebiliyordum. “Ulubey’in elinde on günden fazla dayanabilen bir tutsağa hiç rastlamadım.”

“Onun bu dönemi nasıl atlatmayı başardığını hiçbirimiz bilmiyoruz,” dedim. Aklıma London’ın çekmiş olabileceği acılar geldikçe moralim bozuluyordu.

Narian ise şaşkındı. “İyi ama burada bir terslik var! Ulubey savaş esirlerini asla özgür bırakmaz. Buraya nasıl dönebilmiş? Ellerinden nasıl kurtulmuş?”

“London kaçmış. Tam senin Cokyria’ya götürüldüğün ve ordunun geri çekilmeye karar verdiği zamanda oluşan karmaşa ortamından faydalanmış ve Hytanica’ya gelmeyi başarmış. Ancak buraya geldiğinde çok uzun bir süre kendini bilmediğini ve çok garip bir hastalığın pençesinde kıvrandığını anlatıyorlar. İyileşince de sadakatini ispat etmiş bir asker olarak Özel Saray Muhafızları arasına alınmış ve onu korumam olarak görevlendirmişler.”

Narian suskunlaştı. Sanırım benden duydukları onu tatmin etmeye yetmişti. Ancak bu kez merakı kabaran bendim.

“Neden London’a o yüzüğü nereden bulduğunu sordun?”

“Cokyri yapımı bir yüzük de ondan,” derken temkinli bir hali vardı. “Aslında o yüzük çift olarak yapılmıştır. Birisi Başrahibe, diğeri ise Ulubey için. Ulubey’dekinin savaş esnasında kaybolduğu söylenirdi. Öyle değilmiş...”

Yani London bir tutsakken Ulubey’in yüzüğünü çalıp kaçmayı mı başarmıştı? Bu ne kadar inanılması güç bir hikâye gibi görünse de

yüzüğün London'ın savaş meydanından topladığı bir ganimet olması kulağıma daha da garip geliyordu.

Bütün duyduklarımı sindirmeye çalışırken, bir kez daha Hytanica ve Cokyria arasında olanlar hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim.

"Narian," derken bakışlarımı kucağıma dikmiştim. Sorularımı cevaplamak isteyebilecek başka hiç kimsem yoktu. "İki ülke arasındaki düşmanlığın nasıl başladığını biliyor musun? Savaş hakkında çok şey duydum ama bütün bu anlaşmazlığın nasıl başladığını bana anlatan kimse olmadı."

Sorum Narian'ı güldürdü. Besbelli böyle bir soru sormanın Hytanica'lı bir kadın için ne kadar uygunsuz olduğu aklına gelmişti. Bana yönelttiği bakışlarında derin bir şefkat ve anlayış olduğunu fark ettim. O anda sanki ruhuna dokunabilirmişim gibi geldi.

"Sana ancak Cokyri'deki insanların savaşın başlangıcı hakkında anlattıkları hikâyeleri aktarabilirim," derken sesi biraz alaycıydı.

İstekli bir biçimde başımı salladım. Sonra anlatacaklarını dinlemek için kendimi onun göğsüne yaslayıp rahat bir pozisyon aldım.

"Bundan yüz yıl kadar önce Hytanica Kralı, oğlunun yönetimindeki bir elçi kafilesini Cokyria'ya yollar ve ticari ilişkileri geliştirmek için bir anlaşma yapmak arzusunda olduklarını bildirir. Hytanica'da bol miktarda bulunan tarım ürünleriyle Cokyria'daki değerli maden ve metallerin değiş tokuşunu yapmak isterler. Ancak Hytanica elçisinin, kadınları küçük gören ve erkeğin üstünlüğüne inanan tavrı anlaşma zeminini ortadan kaldırır. Kendisini hakarete uğramış hisseden başrahibe, kralın oğlunu öldürtür. Bunun üzerine Hytanica Kralı tüm ordusunu Cokyria üzerine yollar. Böylece kan davası başlar."

"Yani yüzyıldır birbirimizi öldürmemizin sebebi, bir erkeğin bir kadını küçük görmüş olması mı?" Bu bana inanılmaz geliyordu. "Neden basit bir hakaretin cezası ölümle verilmiş?"

Narian sesimdeki suçlayıcı tonu fark etmişti. Bakış açımı değiştirmem için açıklamaya devam etti.

“Cokyria’da imparatoriçe ve başrahibe konumundaki kişi ulusunun gururunu temsil eder. Ona edilmiş bir hakaret, tüm Cokyri’lere edilmiş sayılır. Hytanica elçisinin görüşmeye gelmeden önce, Cokyri adetlerini ve saray protokolünü araştırması gerekirdi. Bunu yapmaya gerek görmemiş olması da bir tür hakarettir. Eşit koşullarda görüşme yapması gereken bir ulusun temsilcisine saygısızca ve kibirli bir biçimde davranmanın cezası da ölümle verilmiştir.”

“Ve o günden bu güne hiç kimse bir barış anlaşması yapmaya çalışmamış, öyle mi?” Duyduklarım beni hayrete düşürüyordu.

“İmparatoriçe ölürken, Hytanica’ya karşı nefretini oğlu Ulubey ve kızı Başrahibe’ye miras bırakmış. Ulubey, bir barış anlaşmasına sıcak bakmak şöyle dursun, Hytanica topraklarını ele geçirme konusunda son derece kararlı.”

Bu söylediklerine verecek bir cevap bulamadım. Bir saman çöpünü elime alıp oynamaya başladım. Ahırda, hayvanların uykuda çıkardıkları seslerden başka bir şey duyulmuyordu. Ta ki Narian kafasını kurcalayan diğer soruyu sorana kadar.

“Tünel nereye çıkıyor?”

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. “Sen tüneli nereden biliyorsun?”

“Aslında şimdiye kadar, bir tünelin varlığından tam olarak emin değildim. Sadece ahırdaki bölmelerden birinin zemininde bir sıradışılık olduğunu fark etmiştim ve bunun saraya varan bir tünelin çıkış noktası olabileceğini varsaymışım. Şimdi sen bu söylediklerinle tahminlerimi doğrulamış oldun.”

Böyle bir ayak oyunuyla benden onay alması biraz sinirimi bozmuştu. Kendimi aptal yerine konmuş gibi hissettim.

“Peki tünelin ucu sarayın neresine kadar gidiyor?”

Kafam biraz karışmıştı. Bu tünelin varlığını çok az sayıda insan bilirdi. Çünkü bir tehlike anında Kraliyet ailesinin saraydan güvenle kaçabilmesi için pek çok kişiden saklanırdı. Öte yandan eğer Narian bir tünel olduğunu fark edecek kadar dikkatliyse, sarayda bu tünelin

girişinin nerede olduğunu keşfetme konusunda da fazla zorlanmazdı. Kararsızlık içinde kıvrılırken onun beni izlediğini fark ettim.

“Alera,” diye beni sakinleştirdi. “Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Eğer bu konuda bilgi vermek seni rahatsız edecekse bu soruyu hemen unutabiliriz.”

Gülümseyerek kolunu omzuma doladı ve ben yüzümü göğsüne gömdüm. Bir süre sonra güvensizlik ve panik hissim geçmişti.

“Ben hiç dağlara gitmedim,” diye mırıldandım. “Bana dağlardan bahsetsene...”

Narian içinde tuhaf bir özlemle bütün hayatını geçirdiği ülkenin vahşi doğasını ve kendine has güzelliğini anlatmaya başladı. Sesinin dingin ritmi ve samanların tatlı kokusu, gözkapaklarımın ağırlaşmasına ve bütün bedenimin gevşemesine neden oluyordu. Tam uykuya teslim olmadan önce, dudaklarımın arasından neredeyse bilinçsiz bir fısıltı çıktı.

“Tünel, şapele kadar gidiyor.”

“Alera. Alera, uyan.”

Narian'ın sesi çok derinlerden geliyor gibiydi. Gözlerimi açınca bir an nerede olduğumu ve ne yaptığımı hatırlayamadım. Sonra Narian'ın ahırın penceresinden aydınlanmaya yüz tutan gökyüzünü seyrettiğini gördüm.

“Üstünü değiştirsen iyi olacak,” diyerek bana yanımıza aldığımız elbiseyi uzattı. “Seyisler kalkıp gelmeden burayı terk etmemiz lazım.”

Başımı sallayıp üzerimi değiştirecek bir yer aradım. Sonra en uygun olanın boş bir ahır bölmesi olduğuna karar verdim. Krem rengi, sade elbiseyi hızla üzerime geçirdim. Narian ona verdiğim siyah giysileri çıkına yerleştirdi.

Dışarı çıktığımızda, ufukta güneşin doğmak üzere olduğunu gösteren belirtiler vardı.

“Saraya nasıl gireceğiz?” derken hafif bir panik hissettim.

“Ön kapıdan!”

Elbette en iyi ve rahat alternatif buydu! Ama elimizi kolumuzu sallaya sallaya, hiç bozuntuya vermeden nasıl ön kapıdan geçecektik? Elini uzatıp saçımdaki bir saman çöpünü alınca utandığımı hissettim.

“Çok muazzam görünmediğim kesin!”

Şefkatle güldü ve elimi tutup beni kendine çekti.

“Bence pantolonla daha ihtişamlısın,” diye benimle şakalaştı ve dudağıma hafif bir öpücük kondurdu. “Ancak bunun ötesinde gayet iyi görünüyorsun.”

Soğuktan titrediğimi görünce yünlü pelerini omuzlarıma sardı. Kendisi de siyah deri ceketini giydi. Ahır kapısından çıkıp saray avlusuna doğru yürüdük. Otların üzerindeki çiy, kırağıya dönmüştü.

“Dur! Amacın ne, söyle!”

Devriye gezen saray muhafızlarından biri bizi durdurup sorgulamak istedi. Ancak beni görünce hayretten neredeyse dili tutuldu.

“Prenses Alera! Siz?.. İyi ama nasıl?.. Yani nereden?..”

“Yürüyüş yapmak için güzel bir sabah, sence de öyle değil mi asker?” diyen Narian nazikçe konuyu toparladı.

“Evet, elbette!” diyen devriyenin bakışları benim ve Narian arasında gidip geldi. Sonra da kapıların açılması için mesai arkadaşlarına seslendi.

Avlu kapıları açıldığında, içerideki muhafızların da bize aynı şaşkınlıkla baktıklarını gördüm. Durumun uygunsuzluğu ortadaydı. Sırttığımı görmemeleri için muhafızların yanından geçerken başımı öne eğdim.

Beyaz taş yolu yürüyerek sarayın ön kapısına vardığımızda benzer bir sahneyi orada da yaşadık. Saraya girdiğimiz zaman, kraliyet ailsenin özel muhafızlarından biriyle karşılaşmamayı diledim. Çünkü onlar diğerlerinden çok daha meraklı ve nasıl olup da kimse görmeden dışarı çıkabildiğimizi anlamaya çok daha istekli olurlardı. Üst koridora çıktığımızda öylesine vedalaştık ve ben kendi daireme, o da üçüncü kattaki misafir odasına yöneldik.

Dairemden içeri girdiğimde dizlerim titriyordu. Heyecan, macera, yorgunluk, Narian'la geçirilen zamanın verdiği haz birbirine geçmişti. Uyuyabileceğimi zannetmiyordum ama oda hizmetçimin ve korumamın, rutinimde bir değişiklik olduğunu anlamamaları için yatakta kalmayı tercih ettim. Kapıdaki muhafızlar, Kade ya da Cannan'a bu sıradışı sabah gezintisi hakkında bir bilgi vermedikleri sürece, kimse yaşadıklarımızdan haberdar olmayacaktı. Narian'ın da benim kadar hoşnut olup olmadığını merak ettim.

Noel'den önce bir kez daha balkon kapımı kullanarak beni ziyaret etti. Bu defa sokaklarda macera yaşamak yerine, salondaki şömine ateşinin keyfini birlikte çıkarmayı tercih ettik. Bana tam doğum gününü bilmemekle birlikte aralık geçtiğine göre artık on yedi yaşını doldurmuş olması gerektiğini söyledi. Annesinin onun doğum gününü bildiğinden emindim. Ama Koranis yüzünden ailesiyle bağları tamamen kopmuş gibiydi. Onun ne Hytanica'da ne de Cokyria'da ailem diyebileceği birileri olmadığını düşününce içimi bir hüznün kapladı. Ona mutlu yaşlar diledim. Duygularını pek göstermese de yanımdan ayrılırken gözlerinin daha donuk ve hüzünlü olduğunu fark ettim.

28. BÖLÜM

AKILLARA ZARAR BİR NOEL

Noel arifesindeydik. Yılın en uzun gecesi idi. O akşam saray duvarlarının hemen dışındaki arazide, yakın evlerde oturan soylu ailelerin katıldığı bir eğlence düzenlendi. Tam geceyarısı olduğunda Hytanica'lılar kiliselere doluşup dua edecek ve sonra evlerine dönüp Noel'i kutlamaya hazırlanacaklardı.

Hytanica'lıların düzenledikleri sokak eğlencelerine katılmak gibi bir adetimiz yoktu. Ancak bu defa Miranna ile Narian'ı da aramıza katıp en uzun gece kutlamalarını izlemeye karar verdik. Elbette korumalarımız ve gözünü Narian'ın üzerinden ayırmamaya kararlı olan London da bizimle birlikteydi.

Hava kararmaya başladığında saraydan çıktık. Saray avlusu tarifi imkânsız bir güzellikteydi. Ay ışığının aydınlattığı ağaçlar, hafif hafif yağan kar tarafından pudra şekeriyle kaplanmış gibi görünüyordular. Şehre doğru ilerledikçe manzara değişti. Kocaman kocaman ateşler yakılmış, halk da bu ateşlerin etrafına toplanmıştı. Zencefil birası, et ve puding sunulan tezgâhların etrafına ellerinde tabaklarıyla insanlar yığılmıştı. Herkes yiyip içiyor ve kadehlerini birbirlerine vurarak şakalaşıyordu.

Şehirdeki hemen hemen bütün evlerin kapılarına, çoban püskülü, sarmaşık ve ökse otlarından oluşan çelenkler asılmıştı. Ayrıca şehir sakinlerinin bir çoğu da başlarına yeşil bitkilerden yapılmış

taçlar takmışlardı. Sokaklarda şarkı söyleyip dans eden neşeli insan kalabalığı, akan bir nehri andırıyordu. Şehir muhafızları, içkiyi fazla kaçıranların olay çıkarmalarına engel olmak için devriye geziyorlardı.

Sarayın resmî üniformalarını giyen Halias ve Destari, Miranna, ben ve Narian'ı ortalarına almışlardı. London her zamanki gibi kaba dokunmuş beyaz gömleğin üzerine giydiği deri yeleğiyle grubun başını çekiyordu. Miranna ve ben soğuktan korunmak için kürklere bürünmüştük. Narian, geçen gece yaptığımız gezide kullandığı siyah pelerine sarınmıştı.

Ben ve kız kardeşim halkın arasına karışıp eğlencelere katılmayı istiyorduk. Ancak korumalarımız bu konuda oldukça endişeliydiler. Etrafımızdaki insan kalabalığını bizden uzak tutmaya çalışıyorlardı. Fakat o kadar çok sayıda neşeli insanı kontrol etmek neredeyse imkânsızdı. Narian iletişime kapalı görünüyordu. Bunun yanımdaki kişilerin varlığıyla ilgisi olduğunu düşünsem de aklımdan geçenleri bilememek beni rahatsız ediyordu.

Sokaklarda gösteri yapan birçok hokkabaz ve mim sanatçısı vardı. Hytanica Prenseslerinin etrafta olduğunu duyunca marifetlerini bize göstermek için yanımıza gelmeye can atıyorlardı. Bütün gösterilerin keyfine varsam da mim sanatçılarından çok hoşlanmadığımı itiraf etmeliydim. Maskelerin arkasındaki kişiyi görmemek ve mim sanatçılarının tam bir sessizlik içinde hareket etmeleri beni hep ürkütürdü. Miranna ise oldu olası onlara bayılır, onların her hareketlerine güler ve onlarla iletişim kurmaya çalışırdı. Narian da mim sanatçılarını ilgiyle izliyor ve onların davranışlarını taklit etmeye çalışıyordu. Ona Cokyri aksanıyla mim yapmasının mümkün olup olmadığını sorduğumda bana gülümseyerek cevap verdi.

Tam ben Narian'la şakalaşırken, düzensizce oradan oraya savrulan insan yığınlarının aksine çok bilinçli bir rota izledikleri belli olan maskeli oyuncular yanımıza geldiler. Maskelerindeki ifadeler ürkütücü ve karanlıktı. Onların varlığı beni fazlasıyla rahatsız ettiği için yardım istercesine Destari'ye baktım. Tam bu sırada, karşımda

duran maskeli mim sanatçısının yüzünde dudakları acıyla kıvrılmış bir maskeyle, elleriyle bazı hareketler yaptığını gördüm.

Destari, “Prensesten uzak dur,” diye emretti. “Git kendine şaklabanlık yapacak başka birilerini bul.”

Destari’nin koluna girip oyuncudan uzaklaşırken omzumun üstünden baktım ve onun bu defa da Narian’a doğru gittiğini gördüm. İçimdeki tuhaf huzursuzluğu bastırmaya çalışırken duyduğum çığlıkla sıçradım. London, gözlerinde acı dolu bir ifadeyle Destari’nin omzuna tutunmuş, yere düşmemeye çalışıyordu. Destari ona destek olmak için kolumu bıraktığında ben de Narian’ı kontrol etme gereğini hissettim. Birkaç kişinin, onun ağzına bir mendil kapatarak kollarına girip kalabalığın arasına doğru sürüklemeye çalıştıklarını görünce aklım başımdan gitti.

“Muhafızlar!” diye bağırarak Destari, London’ı yere yatırdı. Halias ise, hemen Miranna’yı kendine doğru çekerek güvenceye aldı. Yere uzanmış haldeki London’ın görüntüsü içimde çok kötü bir his uyandırdı.

Destari’den güç alan London eliyle omzuna batırılmış olan incecik bir iğneyi çekip çıkardığında, bunun tıpkı Narian’ın kemerindeki gizli bölmede taşıdığı zehirli iğnelere benzediğini fark ettim. Narian onların bir insanı anında öldürecek güçte olduklarını ve bu nedenle panzehirlerinin dahi bulunmadığını söylemişti. London ayağa kalkmak için güç bulmaya çalışırken, Destari’nin de benimle aynı şeyleri düşündüğünü ve yüzünün karmakarışık olduğunu gördüm.

London’ın son sözleri, “Cokyrı’ler... Narian’ı götürüyorlar...” oldu. Bunları söyler söylemez başı geri düştü ve kendinden geçmiş bir halde Destari’nin kollarına yığıldı. Kendimi yere atıp kolunu tuttum ve nabzını bulmaya çalıştım. Son derece yavaş atıyordu ve göğsü nefes almakta zorlanırcasına inip kalkıyordu.

Bir bölük komutanı olan Halias, etraftaki askerleri kontrol altına alıp harekete geçerken, Destari de bakışlarını sevgili dostundan zorlukla ayırıp bir subay olarak yapması gerekenlere odaklanmaya çalıştı.

“Bir an önce saraya gidip şehir kapılarının kapatılması için emir vermem lazım,” dedi.

Halias da en az onun kadar üzgündü. “Git! Muhafızlar, Prenses’i ve London’ı saraya götürürler.”

Destari istemeye istemeye kolunu London’ın başının altından çekti ve saray gitmek üzere ayağa kalktı.

Halias, London’ı saraya taşıyabilmemiz için gerekli ayarlamaları yaparken, ben yere çökmüş sevgili korumamın kendinden geçmiş bedenini seyrediyordum. Onu böyle görmek çok zordu.

Halias kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı.

“Saray dönmemiz gerekiyor, Alera.”

Miranna ve Halias, kollarıma girdiler. London’ı ise birkaç asker sedyeye koyup taşımaya başladılar. Etrafımızda da bizi koruyan bir çok asker vardı. Henüz birkaç adım atmıştık ki şehir kapılarının kapatılması konusunda uyarı yapan boruların çalındığını duyduk. Bu önlemi almak için gecikmemiş olmamızı ve Narian’ın hâlâ onu kaçıranlarla birlikte şehir sınırları içinde olmasını diledim. Yine de Narian için duyduğum endişe, London’ı bekleyen kaderin bende yarattığı korkunç duyguyla karşılaştırılmazdı. Saraya varamadan onu kaybetmiş olabileceğimiz ihtimalini aklıma bile getirmek istemiyordum.

Sokaklardaki sevinçli kutlamalar yerini sessizlik ve endişeye bırakmıştı. Ben de etrafıma, her yanıma görünmez düşmanlarla sarılıymış gibi endişeyle bakıyordum.

Saraya kadar yürümemiz gereken kısa yol âdeta bitmek bilmedi. Endişeleri her hallerinden belli olan Cannan, Destari ve Cade bizi karşıladılar.

Cannan yanımıza gelerek, “Alera, Miranna, iyi misiniz?” diye sordu.

Biz başımızı sallamakla yetindik. Cannan’ın gözleri endişe verici bir görüntüsü olan London’a çevrildi.

Cannan askerlere emir verdi: “Kade’le birlikte resim odasına gidin. Doktor orada sizi bekliyor.”

Hizmetkârlar, Miranna ile benim üzerimizdeki kürkleri alırken Cannan, Halias ve Destari'yle Narian'ın bulunması konusunda yapılacakları konuşuyordu.

“Şehrin her köşesine arama için çok sayıda muhafız gönderdim. Destari, Halias, ikiniz... dostunuzun başında kalın. Ben bir süre tek başına idare ederim.”

Cannan bu kadar anlayışlı ve resmîyetten uzak konuştuğuna göre London'ın öleceğine kesin gözüyle bakıyor olmalıydı.

London'ı resim odasına taşıyan askerlerin peşine takılıp merdivenlere yöneldik. Saray hekimi Bhadran, kanepeye yatırılan London'ı muayene ediyordu. Destari olanları Bhadran'a anlatırken, Kade muhafızlarla birlikte görevinin başına dönmek üzere odadan çıktı.

Kendimi bildim bileli bizimle olan saray doktorumuzun yüzü çok endişeliydi. Bana söylemek zorunda olduğu şeylerden hiç hoşnut değil gibi boğazını temizledi.

“Nabzını zor duyabiliyorum. Nefes alış da son derece zayıflamış durumda. Maalesef bu Cokyri zehrini tanımlayamıyoruz ve çaresini de bilmiyoruz. Etkisini azaltmak için vücuttan biraz kan boşaltmayı deneyebilirdik ama artık bunun da bir faydası olacağını sanmıyorum.”

“Yapmayın o zaman,” dedim. Kimsenin London'a daha fazla eziyet etmesini istemiyordum.

“Ne kadar zamanı var?” diye soran Destari titreyen sesini kontrol edemeyecek kadar üzüntülüydü.

“Çok az! Sanırım yapabileceğiniz tek şey, rahat etmesini sağlamak.” Sonra benim darmadağın halime bakıp nazik bir öneride bulundu. “Bir katkım olmadığına göre, arzu ederseniz ben de odadan çıkıp sizi onunla baş başa bırakabilirim.”

Halias deri bir iskemleyi London'ın yattığı kanepenin yanına getirip beni üzerine oturttu. Ancak o zaman bacaklarımın artık beni taşımakta zorlanmaya başladığını fark ettim. Destari ve Halias, kanepenin başında beklemeyi tercih ettiler. Bunca zaman hiç

ses çıkarmayan Miranna ise yanıma gelip beni avutmak istercesine omuzlarıma sarıldı.

“İhtiyacın olur diye burada kalmak istiyorum,” dedi. Sonra da odanın diğer ucunda, erkeklerin genellikle sohbet edip satranç oynamak için kullandıkları kösedeki koltuklardan birine oturdu.

London’a bakarken, aklıma Narian’ın bize elindeki sıradışı silahları gösterdiği akşam olanlar geldi. Cannan’ın zehirli iğnelerin bir tanesini incelenmek üzere saray simyacısına gönderttiğini hatırladım.

“Destari! Acaba iğnedeki zehrin ne olduğunu çözüp bir panzehir bulmuş olabilirler mi?”

Destari umutsuzca başını salladı. “Bunu Cannan’la çoktan konuştuk. Maalesef herhangi bir ilerleme sağlanamamış. Üzgünüm Alera!”

Tüm umutlar tükenmiş gibiydi. Elimi London’ın yüzüne doğru uzattım. Alnındaki gümüş rengi perçemleri geriye taradım.

“Teni çok soğumuş,” dedim.

Destari ve Halias üzerlerindeki pelerinleri, bir bebeği örtercesine şefkatle London’ın üzerine sardılar. Onların bu duygusal halleri beni hepten mahvetti. Hıçkırıklar bedenimi sarsmaya başladığında kapı açıldı ve babam içeri girdi.

Girer girmez Destari ve Halias’a, “Kızlarım iyiler mi?” diye sordu. Ayağa kalktığımı görünce bana sımsıkı sarıldı.

“Evet,” dedi Destari. “Ama Cokyrı’ler Narian’ı kaçırdılar.”

Babamın kolları arasından sıyrılıp tekrar koltuğa yığıldım.

“London, görevini her şeyin üstünde tutan onurlu bir insandı,” dedi babam. “Asker gibi yaşayıp asker gibi ölmeyi tercih ederdi. Onun seçimine saygılı olmalı ve üzülmemeliyiz.” Destari ve Halias’a dönerek ilave etti: “Cannan’ın yanına gidiyorum. Beni durumdan haberdar edin.” Son bir kez omuzlarımı sıvazladıktan sonra, bizi ölmek üzere olan London’ın başında bırakıp gitti.

Gece sabaha dönmeye başladığında, London hâlâ yaşama veda etmemekte ısrar ediyordu. Destari ve Halias yere çökmüş ve sırtlarını duvara dayamış, gerginlik içinde bekliyorlardı. Miranna ise, yarı

uyur bir halde bir koltuğa kıvrılmıştı. Ben, yanan kandillerin ışığında London'ın dirayet abidesi yüzünü izliyordum. Ömrü boyunca, baş edilmesi imkânsız denilebilecek tehlikelerin içinden sıyrılmayı nasıl da başarmıştı? Şimdi de ölüme teslim olmayı kolay sineye çekmeyen bir hali vardı. Sağ elini elime alıp yalnız olmadığını hissettirmek istedim.

Arada bir gözlerim kapanıp başım önüme düşer gibi oluyordu. Ama elini bırakmıyordum. Sonra birden avucumdaki elin hareketlendiğini hissettim.

“Destari!” diye haykırdım. “London kıpırdanıyor!”

Destari bir anda yerinden fırlayıp kanepenin başına geldi. Tam o sırada London'm gözleri açıldı.

“London,” diyerek elimi sevinçle elinin üstüne koydum. “Beni duyabiliyor musun?”

Gözlerini kırptırıyor. Ama tam olarak ayılamamış gibiydi.

“Bu mümkün mü? Bhadran'ı çağırsak mı?” diyen Destari'nin sesi bir mucizeye şahit olan şaşkın bir insanınki gibi çıkıyordu.

Halias'ın yıldırım hızıyla kapıdan dışarı fırladığını ve az sonra yanında saray doktoruyla geri geldiğini gördüm. Bhadran, London'ı tekrar muayene ederken yanından uzaklaşırsam bir şey olacaktı gibi korku içindeydim.

“Durumu iyiye gidiyor,” diyen deneyimli doktor şaşkın görünüyordu. “Bunu açıklamak çok güç. Ama daha iyi olduğu kesin. Yine de tam anlamıyla iyileşip iyileşmediğini söyleyemem.”

Destari şaşkın ama umutlu bir haldeydi.

“Belki de gömleğin kalın kumaşı zehrin bir kısmını emdi ve vücudunu sadece bir süre için felce uğratacak kadar zehir alabildi,” diye fikir yürüttü.

“Bazı zehirler o kadar güçlüdür ki minicik bir doz dahi ölüme sebebiyet verebilir. Bazılarıysa güçsüz bırakır ama yeterli miktarda almadıkça öldürmez,” diyen Bhadran belli ki temkinli konuşma gereği duyuyordu. “Ancak her zehir insanda belli bir hasar bırakır. Dolayısıyla durumun gelişimini takip etmekte fayda var.”

“Teşekkür ederim,” derken hıçkırıklara boğuldum. Halias, kafası iyice karışmış görünen doktoru aceleyle odadan dışarı çıkardı.

London’ın kendine geldikten sonra ne halde olacağı bile umurumda değildi. Şu anda sadece hayatta olmasını umursuyordum.

Olan bitenin gürültüsüne uyanan Miranna da kalkıp yanıma geldi ve sevinçle bana sarıldı. Halias da bize katılınca yüzünün rengi normale dönmeye başlayan hastanın etrafında bir sevgi halkası oluşturduk. Adını mırıldanarak dakikalarca başında bekleyip onun yavaş yavaş kendine gelmesini izledim. Çivit rengi gözlerini tam olarak açar hale gelmesi yarım saat kadar sürdü. Ardından da hemen toparlanıp oturmak istedi.

“Dur! Acele etme, saatlerdir baygındın.”

London yine yığılıverdi. Ama boğazından güç bela birkaç kelime çıkarmayı başardı.

“Niye herkes tepeme toplandı?”

Her zamanki gibi fazla ilgi görünce terslendiğini duymak mutluluk gözyaşlarına boğulmama sebep oldu. Odadaki herkes sevinçten kahkahalar atarken ben hüngür hüngür ağladım.

“Seni kaybettiğimizi sandık,” deyip ellerini dudaklarıma ve ıslak yanaklarıma bastırırken protokol falan umurumda değildi.

Zaten onun da bana engel olma gibi bir niyeti yoktu. Kendini bırakmış bir biçimde gülümsediğini fark ettim. Ama bir sonraki dakikada yine asker yaradılışının gereğini yapıp hepimizi gerçek dünyaya davet eden o oldu.

“Narian’dan haber var mı?”

“Henüz yok,” dedi Destari. “Komutanla konuşacak halin var mı? Senden rapor almak isteyecektir.”

London onaylarcasına başını sallayınca Destari, Cannan’a haber vermek, Halias ise hastanın kuruyan boğazını ıslatacak bir içecek getirmek için odayı terk ettiler. Tam Halias elinde bir bardak zencefil birasıyla geri döndüğünde, Cannan da Destari’yle içeri girdi. Koca komutanı hiç bu kadar şaşkın ve memnun görmemiştim. Öleceğine

kesin gözüyle baktığı subayını capcanlı karşısında bulmak onun için mucize gibi bir şeydi.

“Aramızda olduğuna sevindim. Anlat bakalım, neler oldu?” diyerek hemen konuyu kaçırma hadisesine getirdi.

“Üç dört adam Narian’a yaklaşıp onu zapt etmeye çalışırken müdahale ettim. Birden omuzumda bir acı hissettim. Sonrasını hatırlamıyorum,” diyen London aklına başka bir düşünce takılmış gibi alnını ovuşturdu. “Muhtemelen öncesinde Alera’nın yanına gelen mim sanatçıları da Cokyri’ydiler ya da bizim dikkatimizi dağıtmak üzere onlarla işbirliği yapıyorlardı.”

Nihayet kendisini yeterince güçlü hissetmiş olacak ki dirsekleri üzerinde doğruldu ve oturdu. Ardından Destari’yi soru yağmuruna tutmaya başladı.

“Kapılar kapatıldı mı? Cokyri’lerin eşgali hakkında bir şeyler var mı elimizde? Oğlanı kaçırılırken gören halktan birileri var mı?”

“Hemen alarm verip şehrin kapılarını kapattırdım,” dedi Destari. “Cokyri’lerin bizden önce davranıp şehri terk etmiş olmaları imkânsız.”

“Şehrin her tarafında devriyeler var. Karış karış arama yapıyorlar,” diye ekledi Cannan. “Ama şu ana kadar ne delikanlıya ne de onu kaçıranlara ait bir iz bulabildik.”

London bu kez de ayaklarını kanepeden indirmeye davranınca, Destari azarlar gibi ona bakmaya başladı.

“İyiyim ben,” diye homurdandı London. “Bana karışmayın! Atımı eğerlesinler. Ben de aramaya katılacağım.”

“Merak etme, London! Birkaç saatliğine sensiz de yaşayabiliriz!” diye söylendi Destari. “Biraz kendine gel be adam!”

“Ben yeterince güçlüyüm. Atımı hazırlatmazsanız aramaya yürüyerek giderim. Ona göre!”

Destari onun yüzündeki kararlılığı görünce kızgınlıkla içini çekti. “Öyleyse iki at birden eğerlesinler, inatçı herif! Biri senin için biri de sen düşüğünde yanında olmam için.”

İki adam bir an göz göze geldiler. O zaman aralarındaki dostluk ve güvenin ne kadar derin olduğunu bir kez daha anladım. Destari, Cannan'ın onay işaretini de alır almaz hazırlıkları yapmak için odayı terk etti.

Cannan bana döndü ve "Destari'nin yokluğunda seninle ilgilenmesi için Tadark'ı görevlendireceğim," dedi. "Şimdi gidip krala rapor vermem lazım."

London'a bir kez daha göz attıktan sonra tatmin olmuş bir şekilde çıkıp gitti.

Destari geri geldiğinde, London, Cannan'ın onun için yollattığı çorba ve ekmeği yemekle meşguldü.

"Atlar hazır," derken endişeyle London'ın hareketlerini izleyip ne durumda olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu.

London çorba kâsesini bir kenara bırakıp ayağa kalktı. Hafifçe sendeledi ama hemen toparlandı.

Yüzlerimizdeki soru ifadesini görünce, "İyiyim," diye sertçe söylendi. "Haydi! Yola koyulalım artık."

London her zamankinden biraz daha yavaş da olsa sağlıklı görünen adımlarla odayı terk etti. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Eğer gözümle görmüş olmasam onun birkaç saat önce ölümden döndüğünü söyleyenlerin abarttığını düşünebilirdim. Sonra annemin bir akşamüzeri bana London'ın Cokyria'dan döndükten sonraki hali hakkında anlattıklarını hatırladım. O zaman da doktorlar öleceğine kesin gözüyle bakmışlardı. Ama London hayata dönerek hepsini şaşırtmıştı. Özel muhafızımın tıp ilmini haksız çıkarma konusunda bir ısrarı olduğunu düşünüp gülümsedim.

Az sonra Tadark, damdan düşercesine resim odasına daldı. Halias'la birlikte Miranna ve beni dairelerimize götürdüler. Salona girer girmez kendimi kanepeye attım. Hemen uyuyamayacak kadar gergin, yatağa gidemeyecek kadar bitkindim. Oda hizmetçim üzerimi kürklerle örttü. Az sonra farkında olmadan rüyasız bir uykuya daldım.

Sonraki birkaç gün bir koşuşturma içinde geçti. Narian'ın yeri hâlâ tespit edilememiştir. Destari beni koruma görevini devraldı ama London, Narian'ın Cokyria'ya geri götürülmesi halinde meydana gelebilecek tehlikeyi tahmin ederek aramalara devam etti. Umutsuzluk ve panik arasında gidip geliyordum. London'ın anlattığı efsane kafamın içinde dönüp duruyordu. Narian, Cokyria'ya geri gitmesi halinde Ulubey'in ona başka şans tanımayacağını ima etmişti. Hytanica'yı mahvetme planları için Narian'ı kullanacağından ve boyun eğmesi ona için eziyet edeceğinden korkuyordum. London ise Narian'ın şehir dışına çıkarılmadığından emin görünüyordu. Haklı çıkmasını ummaktan başka çarem yoktu.

Narian'ın kaçırılmasını takip eden üçüncü gün London daireme geldi. Şömineyi karıştıran Destari'ye onunla konuşmak istediğini söyledi. İki erkek koridora çıkıp baş başa konuşma niyetindeydiler. Ama ben konu dışında bırakılmamak için ısrar ettim.

“Narian hakkında konuşacaksanız ben de neler olduğunu bilmek istiyorum.”

London bir an tereddüt ettikten sonra omuzunu silkti.

“Bence Cokyri'ler Narian'ı duvarın üzerinden kaçıracaklar,” diye Destari'ye fikrini söyledi. “Çünkü kapılardaki sıkı kontrol, onların başka bir kimlik altında şehir dışına çıkmalarına imkân vermiyor. Öte yandan şehirde risk altına girmeden daha fazla saklanmaları da çok zor. Cannan devriyeleri hiç eksik etmiyor ve şehir halkı her an uyarılıyor.”

“Sanırım haklısın,” diye başını salladı Destari. “Tek sorun, bilinci yerinde olmayan bir tutsağı duvarın üzerinden aşırıp öbür tarafa geçirmek. Çok hızlı hareket edip yakalanmamaları lazım.” London'ın söylediklerini bir kez daha aklından geçirip devam etti. “Bu durumda ne yapmamızı öneriyorsun?”

“Cokyri'lerin devriyeleri gözleyip, belli noktalardaki geçiş saatlerini ve aralıkları saptadıklarından eminim. Ben onların yerinde olsam, güney duvarını tercih ederdim. Çünkü bu yol onları en kestirme şekilde

Cokyria'ya götürecektir. Eğer biz de onların yaptığı gibi nöbetçilerin devir teslim saatlerini takip edersek onların kaçışına en uygun yer ve zamanları öğrenebiliriz. Duvarın üzerinden geçmek için en az on-on beş dakikaya ihtiyaçları olacaktır. Duvarın diğer tarafında pusuya yatıp geçişlerinin ardından onları tuzığa düşürmemiz daha uygun olur.”

“Neden olmasın,” diyen Destari'nin kömür karası gözlerinde ikna olduğunu gösteren bir parlıltı vardı. “Planını komutanla konuştun mu?”

“Önce sana danışmak istedim. Şimdi ona da anlatırım. Yalnız çok hızlı davranmamız lazım. Aksi takdirde düşman bizi atlatabilir.” Farkında olmadan, sol omzunda iğneyle saldırıya uğradığı yeri ovuşturdu. O an hayatı tehlikeye girecek tek kişinin Narian olmayacağını bir kez daha fark ettim.

“Cannan'la görüşüp hemen buraya geleceğim. Sen de bu arada detayları düşün. Komutanın ne diyeceğini zaten biliyorsun.”

London gittikten sonra, Destari şömine ateşini karıştırmaya devam etti ama bu kez çok daha düşünceliydi. Bir saat kadar sonra London yanında Tadark'la daireme gelince Cannan'ın planı onayladığı anladım. İki asker yola koyulurken bana düşen her zaman olduğu gibi sabırla beklemekti.

29. BÖLÜM

COKYRI'LERDEN BİR İŞARET

İki koca günün sonunda, bir sabah Tadark'ın henüz ben yataktayken kapımı kıracakmış gibi çalarak getirdiği haberle, bekleyişim nihayet sona erdi.

“Alera, getirdiler!” Tadark hem çok heyecanlı hem de haberi veren kişi olmaktan dolayı çok mutlu görünüyordu.

“Kim, neyi getirdi?”

“London ve Destari... dün gece Cokyri'leri yakalamışlar! Lord Narian da yanlarında!”

“Sağlıkları yerinde mi?” derken müthiş bir heyecan içindeydim.

“London ve Destari yorgun görünüyorlar ama ikisi de sapasağlam!” Tadark âdeta bu başarıda kendisinin de bir payı varmışçasına övünç ve mutluluk içindeydi. “Lord Narian ise doktor kontrolünden geçirilmek üzere dairesine götürülmüş ama anladığım kadarıyla hiçbir yarası yok.”

“Teşekkür ederim,” derken ne kadar rahatladığım sesimden belliydi. “Birazdan gidip Narian'ı ziyaret etmek istiyorum.” İyi olduğunu kendim görmek istiyorum.

Sahdienne yatak odama girdi ve giyinmeme yardım etti. Kahvaltı etmeyi düşünecek halim yoktu. Bir an önce Narian'ı görmek için misafir odalarının olduğu kata doğru yola çıktım. Elbette peşimde Tadark'la birlikte...

Narian, daha önce tutsak olarak kaldığı odanın çaprazında bulunan geniş misafir odalarından birinde yatıyordu. Kapıyı sertçe vurup London'dan onay alana kadar içeri girmeden bekledim. London'la birlikte Destari de Narian'ın başucundaydı. Beni gördüklerine şaşır-mış gibi bir halleri yoktu. Elbiselerini çıkarıp onu yatırmış ve üzerini örtmüşlerdi. Kendinde değildi ama yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Yüzünü okşamak için dayanılmaz bir istek duymama karşın duygularımı dışa vurmamak adına kendimi dizginledim.

London, Narian'ın durumunu açıkladı: "Uyutmuşlar. Doktor bir süre sonra kendiliğinden aylacağını söyledi. Zaten varlığı Cokyriler için o kadar önemli ki ona herhangi bir fiziksel zarar vermeyi göze alamazlar." Biraz durduktan sonra duygusuz bir sesle devam etti. "Doğrusu böyle bir hataya düşecek Cokyri'nin haline çok acırdım."

"Bana onu nasıl kurtardığınızı anlatın," diye London'ı sıkıştırdım.

"Tam planladığımız gibi oldu. Narian'ı duvarın üzerinden kaçırmaya çalıştıkları sırada onları enseledik. Şimdi zindanda üç tane Cokyri tutsağımız var," diye anlatırken ifadesi biraz tatsızlaştı. "Ancak bu sırada bir tanesini elimizden kaçırdık. Dolayısıyla Ulubey ve Başrahibe, Narian'ı tekrar ele geçirdiğimizi öğrenecekler." Yatağın ayakucunda duran Destari'ye bakarak devam etti: "Tepkilerinin nasıl olacağını merak ediyorum."

Konuşmanın bu aşamasında kapı açıldı ve Cannan odaya geldi.

"Nasıl?" diye sorunca, London az önce bana aktardıklarının ay-nısını ona da ifade etti. Cannan, iki deneyimli subayını bir el hareke-tiyle yanına çağırdı. "Düşmanın bir sonraki hamlesinin ne olacağını düşünüyorsunuz?"

"Hızlı ve haince bir atak bekliyorum," derken London'ın sesinde acı bir gerçekçilik vardı. "Şehrin dışında yaşayan halkı bir an önce surların içine aktarmalıyız."

Komutan kısa bir süre derin derin düşündü. Ardından London ve Destari'ye onunla birlikte gelmelerini işaret etti. London kapıdan

çıkarken bir kenarda bekleyen Tadark'a, "Narian uyanır uyanmaz bizi bilgilendir," dedi.

İşte kendimi yine bir yatağın başında, çok sevdiğim bir adamın kendine gelmesini beklerken bulmuştum. Aynı haftada iki benzer olay fazla gelmişti doğrusu...

Bir ara acıktığımı hissettim ve Tadark'tan mutfağa gidip bana biraz çorba ve ekmek getirmesini istedim. Narian'la baş başa kalmıştım. Nihayet içimden gelen derin şefkati gösterebilme şansını bulmuştum. Yüzü yana dönüktü. Altın rengi perçemlerini elimle okşayarak yüzünden kaldırdım. O anda mavi gözleriyle bana baktığını görmek istedim. Ama bunun için kendine gelene kadar sabretmem gerekecekti. Huzur içinde yatışını seyrederken aklıma ne zamandır merak ettiğim bir şey geldi: "kanayan ayın işareti". Kendime hâkim olamayıp kanepenin yanına dizüstü çöktüm. Kulağının arkasından boynuna doğru giden bölümdeki saçları geri iterek bahsedilen doğum izini aradım. Gerçekten de gözümün önünde duruyordu! Büyük olmayan ama belirgin bir işaretti. Hilal şeklindeki ayın alt tarafı, ucu iki parçalı bir hançere benziyordu. Ve bu uçtan çıkan ince kırmızı bir çizgi, insanın aklına damlayan kanı getiriyordu. Sanki birisi gökteki ayı hançerle parçalamış ve bu kutsal nesne kanını aktmış gibiydi. İçimi ürperten doğum lekesini, geriye attığım saç tutamıyla örttüm. Kimse, Narian'ın efsanede anlatılanla böylesine örtüşen bir iz taşıdığını bilmemeliydi.

İçimde dalga dalga kabaran bastırılmış endişelerin etkisiyle, az sayıda eşya bulunan odada volta atmaya başladım. Yattığı kanepede, soğuktan buzlanmış pencerenin yanındaydı. Birkaç ay önce muhteşem bir manzaraya sahip olan bahçenin şimdi ne kadar çıplak ve terk edilmiş görüldüğünü düşündüm. Şöminenin önünde iki sandalye vardı. Birinin yanına bol miktarda kütük stoklanmıştı. Diğerinin yanındaysa üzerinde kitaplar olan bir sehpa vardı.

Karmakarışık bir zevke hitap eden kitapları şöyle bir elden geçirdim. Bir adet Hytanica tarihi, şifalı bitkiler hakkında bir çalışma ve

iki tane coğrafya incelemesi. Bir felsefe makalesi, şahin yetiştirmek hakkında bir çalışma ve nihayet benim zevkime de hitap edecek bir şiir kitabı. Tadark yemeğimle birlikte gelene kadar, sandalyeye oturup şiir kitabını karıştırdım. Çok acıktığım için tepsidekileri hızla bitirdim ve tekrar kitabıma dönmek istedim.

Ancak Tadark'ın farklı bir önerisi oldu. "Satranç oynayalım mı? Kitaplıkta bir oyun seti gördüm."

Narian derin derin uyuduğu için aklımı tamamen verebileceğim bir oyun zaman geçirmek açısından daha uygun olabilir diye düşündüm ve teklifi kabul ettim. Tadark, şöminenin karşısındaki iki koltuğun arasına küçük bir sehpa yerleştirdi ve oyun setini bunun üzerine kurdu. Çok geçmeden kendimizi sıkı bir mücadelenin içinde bulduk.

"Kim kazanıyor?"

"Narian!" Ona doğru dönerken yüzümdeki gülümsemeyi gizlemeye hiç gerek duymadım. "Nasılsın?"

Elini başının üzerine koyup gözlerini kapadı.

"Başım ağrıyor ve çok susadım. Bunun dışında iyi hissediyorum."

Tadark, "Ben yiyecek, içecek bir şeyler getireyim," diyerek ayağa kalktı. "Ve tabii kendine geldiğini komutana bildireyim."

Tadark gidince Narian merakını gidermeye girişti. "Nasıl oldu da buraya getirildim?"

"Cannan gelir gelmez detayları sana anlatır," dedim.

"Ne kadar oldu ben ortadan kaybolalı?"

"Beş gün."

Başını salları sallamaz bu hareketi yaptığına pişman oldu. Sanırım baş ağrısı her hareketinde artıyordu.

"Dinlen biraz," dedim. Zaten o da gözlerini kapayıp hareketsiz yatmayı tercih etti.

Onu öylece yatariken görünce bedenine sarılmayı ne kadar özlediğimi fark ettim. Ancak bulunduğumuz durum bunun için son derece uygunsuzdu. Bunun yerine böyle arzularımın tatminini imkânsız hale getirmesi için Tadark'ın bir an önce gelmesini diledim.

Narian o kadar sessizce yatıyordu ki yeniden uykuya dalmış olabileceğinden şüphelendim. Sonra kapı açıldı ve Cannan yanında Destari ve London'la birlikte içeri girdi. Elinde buharı tüten bir et yemeği, ekmek ve bira olan Tadark da arkalarından geliyordu. Narian gelenleri fark edince doğrulup oturmaya çalıştı. Ancak gözleri kendisine yaklaşan grubun içinde tek bir kişiye takılı kaldı.

London'ı kastederek, "Sana zehirli ok isabet ettiğini hatırlıyorum. Nasıl oluyor da hâlâ hayattasın?" dedi.

London ise her zamanki iğneli sözleriyle, "Seni hayal kırıklığına uğrattım galiba," diye cevap verdi.

İki erkek arasındaki gerilimin tırmanmasını önlemek için cevap vermeyi üzerime aldım.

"London'ın üzerindeki deri yeleğin zehrin büyük bir kısmını emdiğini ve pek az bir miktarın bedeniyle temas edebildiğini düşünüyoruz. Yine de o kadarı bile saatlerce baygın kalmasına ve neredeyse tüm yaşam belirtilerinin sönüp gitmesine yetti. Beni gerçekten çok korkuttu o gün." Cümlelerin tam burasında, derin bir nefes almak için durdum, yoksa yine hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayacağımı hissettim. "London ve Destari sayesinde seni bulabildik. Onlar..."

Cannan, "Bu orduyu ilgilendiren bir konu," diyerek sözümü kesti.

Narian'a soru sormaya başladı. "Pekâlâ, anlat bakalım, neler hatırlıyorsun?"

Narian bacaklarını yavaşça yataktan aşağı indirdi ve başını ellerinin arasında alıp biraz durdu. Ardından Tadark'ın getirdiği yemekten bir lokma ve biradan bir yudum aldı. Sonra konuşmaya başladı:

"Beni ele geçirdiklerinde Noel arefesiydi. London'ın yere düştüğünü gördükten hemen sonra ben de bayıldım. Beni kaçırانlar sürekli içkime uyku ilacı karıştırdılar. Yer değiştirmek için geceyi tercih ettiklerini hatırlıyorum."

Biraz daha yemek yiyip konuşmaya öyle devam etti.

"Beni kaçırانların dört kişi olduklarını hatırlıyorum. İki erkek ve iki kadın. Yarı baygın halde konuşmaları dinlerken sesleri birbi-

rinden ayırt edebilmeye başlamıştım. Konuşmalarından anladığım kadarıyla yerimi turnuva sırasında tesbit etmişler. Ancak Başrahibe bir süre boyunca Cokyria'ya kendi isteğimle dönmemi beklemiş.”

Daha fazlasını hatırlamak için kendini zorlar gibiydi. Ama başarılı olamadı.

“Bütün hatırlayabildiğim bunlar. Şimdi beni buraya nasıl getirdiğinizi söyleyin.”

“Duvarların dibine tuzak kurduk. London, Destari ve kumanda altındaki birkaç asker, seni duvarın öteki tarafına geçirdikleri anda baskın yaptılar,” dedi Cannan. “Şimdi seni kaçıran dört kişiden üçü zindanda. Ancak korkarım dördüncü çoktan Cokyria'ya varmıştır.”

Narian, tam yemeğin suyuna bandığı bir ekmek parçasını ağzına götürmek üzereyken durdu.

“Köylüler tehlike altındalar,” diye uyarı yaptı. “Cokyri’ler beni barışçıl bir biçimde alamadıklarına göre, artık saldırmaktan çekinmeyeceklerdir.”

“London da böyle düşünüyor,” dedi Cannan. “Ama böyle yaparlarsa tutsaklarını tehlikeye atmış olmazlar mı? Bir saldırı halinde onları infaz ederiz.”

“Görevini yerine getirememiş Cokyri, zaten ölü bir Cokyri sayılır,” dedi Narian acı bir sesle.

Cannan devam etmeden önce bu bilgiyi bir an için sindirmeye çalıştı. “Bir katliama mani olmak için evini şehre taşımak üzere hazırlanan tüm köylüleri, zaten surlardan içeri aldım. Buluşma salonları ve kiliseleri, onları barındırmak için kullanacağız. Gelen sayısı artarsa çadır da kurabiliriz.”

“Şu anda taşınmaya hazır olup olmamaları önemli değil. Gece olmadan bütün köylüler, şehir duvarlarının ardında güvenceye alınmalı,” diyen London endişenin getirdiği bir tavizsizlikle konuşuyordu.

Cannan, kimsenin düşüncesine göre karar almamaya yatkın olduğundan, London’ı sadece dinlemekle yetindi.

Narian'ın da çekinceleri vardı. "Tutsakların elbiselerini değiş-tirttiğinizi varsayıyorum. Umarım botlar, kemerler ve mücevherleri de almayı ihmal etmemişsinizdir?" Bu sorular Cannan'ın dikkatini London'la aralarında oluşan gerginlikten uzaklaştırmıştı.

"Emirlerim böyleydi. Uygulanıp uygulanmadıklarını da kontrol ederim. Odanın önünde yirmi dört saat muhafız olacak. Ayrıca dışarı çıkabilir hale geldiğinde, yanında sürekli bir koruma olmasını da sağlayacağım."

Narian başını salladı ama yorumda bulunmadı.

"şimdi yemek ye ve dinlen. Kral bugün ziyaretine gelecek."

Bu sözlerin ardından Cannan bana doğru döndü. "Destari koruman olarak görevine devam edecek. Sen de artık Narian'ı biraz toparlanması için yalnız bıraksan iyi edersin."

Sonra da Tadark'ı ve hâlâ gergin görünen London'ı yanına alarak odayı terk etti.

Cannan bana başka seçenek bırakmadığı için ben de Narian'la üstünkörü vedalaştım ve Destari'yle birlikte daireme döndüm. Yatak odama gidince bir süre için balkona çıkıp serin havayı tenimde hissetmek istedim. Gözlerim, saray duvarı dışındaki hareketliliğe takıldı. şehir, olası bir Cokyri zulmünden korunmak için gelen insanlara hazırlanıyordu. şehir duvarlarına yaklaşmakta olan insan kabileleri olduğunu gördüm. Ürpererek içeri girdim.

O akşamüstü babam beni odamda ziyaret etti.

Selamlaşmak için yanağımdan öptü. "Narian'ı ziyarete gidiyorum. Belki sen de benimle gelmek istersin diye düşündüm," dedi.

"Evet, elbette isterim," diye cevap verirken sesimdeki heyecanı bastıramadım. Bu da babamın dikkatinden kaçmadı.

"Anlıyorum ki... ikiniz arasında... hoşlanma benzeri hisler gelişmiş," dedi ve benden onay beklercesine duraksadı.

Bu pek de açılmasını beklediğim bir konu değildi. Eminim yüzümdeki ifade ona beklediği onayı fazlasıyla verdi.

“Bu hoşlanmanın, arkadaşlık sınırları dışına taşmayacağını varsayıyorum! Narian çok genç... deneyimsiz... dolayısıyla sana uygun bir aday olması mümkün değil.”

Sözlerinin iyice düşünülmüş ve özenle seçilmiş olduğu belliydi. Narian’la ilgili çekincelerinin, ifade ettiklerinin ötesinde olduğunu tahmin edebiliyordum. Ses tonumu kontrol edeceğime güvenemediğim için sadece başımı sallamakla yetindim.

“Pekâlâ,” diyen babam kolunu omzuma attı. Sanki böyle bir konuşmayı yapmış olmak, onun açısından konunun kapanmasına yetmişti. “Gidelim mi?”

Odadan çıktığımızda, gidip başka işlerle ilgilenmesi için Destari’ye izin verdi.

Birlikte Narian’ın yanına gittik ve yaklaşık yarım saati onunla geçirdik. Narian’a olan hislerimi gizlemekte zorlandığım için oldukça sessiz kalmama rağmen babam oldukça hoşsohbeti. Şehrimizin başında gezen Cokyri tehdidine rağmen oldukça yüksek bir moral sergiliyordu. Bu durumu, London’ın iyileşmesine ve Narian’ın yeniden aramıza dönmesine mi bağlamalıyım?

Narian’la geçirmeyi plandığı süre dolunca, babam bana birlikte çay içmeyi teklif etti. Bu biraz da onun ikimizi yalnız bırakmayı uygun bulmadığını belli etme şekliydi. Merdivenlerden alt kata doğru inerken, çarpan kapılar ve tartışan erkek sesleri duyarak irkildik. Sesler bizi ön girişe yöneltti. Cannan’ın ofisinin önünde London ve Komutan’ı sert bir münakaşaya tutuşmuş halde bulduk.

London, kendine güçlkle engel oluyormuş gibi sıkı yumruklarını bedeninin iki yanında tutuyordu. Duruşu ne kadar sinirli olduğunu belli eder şekildeydi. “Eğer gece olmadan civar köylerdeki evleri boşaltmaz ve herkesi şehre yerleştirmezsek, sabah geride kalanların cesetlerini topluyor olacağız!”

Yaşanan olaydan sıkıntı duyan babam kolumdan çıktı. Tartışan ikilinin ortasına girerken, bana da eliyle gitmemin iyi olacağını işaret etti.

Cannan, “Gözcüler ve kolcu birlikler, civarda hiçbir Cokyri izine rastlamamışlar,” diye ısrar ediyordu. London’ın ona karşı gelmesine tahammül edemediği belliydi. Konuşurken aralarında çok az bir mesafe olmasına rağmen göğsünü diklenen bir horoz gibi London’a doğru kabartıyordu. “Otoritemi sorgulamana izin veremem.”

“Otoriteni nasıl sorguluyorum? Gerçekleri söyleyerek mi?” diyen London’m geri adım atmaya niyeti olmadığı belliydi.

“Benimle konuşurken ‘komutanım’ ya da ‘efendim’ diye hitap etmek zorundasın. Aksi takdirde sana itaatsizlik suçundan odanda gözaltı cezası veririm.”

Belli ki London’ın emir komuta zincirini umursamazcasına davranması ve kendi düşüncelerini savunmaktaki ısrarı, bu defa Cannan’ın tahammül sınırını aşmıştı.

“O zaman ben de odamda oturup kitap okur ve olaylar yönetilemeyecek bir hale geldiğinde benden yardım istemeni beklerim. Ama bu kez ne kadar istekli olacağımın...”

London henüz cümlesini bitiremeden babamın varlığının farkına vardı. O zaman da tartışmayı yarıda bırakıp sırtını döndü ve büyük avluya çıkan kapıya doğru yürüdü.

Babam ve Cannan kısa bir konuşma yaptılar ama duyamayacağım kadar uzakta duruyorlardı. Komutan benim olduğum yöne doğru bakınca, ister istemez irkildim ve varlığımın sorun olup olmayacağım düşünmeye başladım. Tam o sırada babam bir açıklama yaparak düşüncelerimi böldü.

“Tatlım, korkarım olaylar seninle çay içme keyfinden beni alıkoyacak kadar önemli.”

“Sorun değil,” diyerek duruma rıza gösterdiğimi belirttim. Cannan’ın da sarayın büyük çıkışına doğru gidip babamı orada beklediğini gördüm.

“Sana bir eşlikçi bulmamı ister misin?”

“Teşekkürler, babacığım. Daireme dönmeyi planlıyorum. Dolaşısıyla kimseye ihtiyacım yok.”

Babama sevimli bir gülümseme gönderip merdivenlere yöneldim. Ancak London'ın Cannan'la tartışmasında dile getirdiği o olumsuz beklenti aklımdan bir türlü çıkmadı.

Ertesi sabah birinci kattaki çay odasında çayımı yudumluyordum, dışarıda kuruyan yaprak örtüsünün üzerine çiseleyen yağmur, bana o günü değerlendirmek için pek seçenek tanımıyordu. Öğleden sonra Narian'ı ziyaret etmeyi ve Miranna'yı da refakatçim olarak yanımda götürmeyi planladım. Destari'nin bu anlamda oldukça yeterli bir korunma sağlayacağını bilmeme karşın, tercihim onu koridorda bırakıp Narian'ın rahatça konuşması için engel oluşturmayacak bir kişiyle içeri girmektir. Miranna bunun için en iyi seçenektir.

Çayımı içerken aklıma yine London ile Cannan arasında geçen tartışma geldi. Tam Destari'ye bu konudaki fikrini sormayı düşünürken, London telaş içinde çay salonuna girdi.

“Bu sabah şehre giriş yapan hiç kimse olmamış. Hiçbir devriye geri dönmemiş ve toplanmasını bitirip şehre sığınmak için gelen yeni bir aile de yok.” Sesinde çok yoğun bir endişe vardı. “Dışarıda kalan hiç kimsenin dün gecedan sağ çıktığını sanmıyorum.”

Destari, benim odadaki varlığımı hatırlatırcasına başıyla bir işaret yaptı. London ise bunu dikkate alamayacak kadar olayın vehametini kapılmıştı.

Destari, “Dün şehre sığınanların sayısı hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu.

London cevapladı: “Yaklaşık iki bin kişinin geldiğini biliyorum. Buna göre birkaç yüz kişi dışarıda kalmıştı. En iyisi atımla yola koyulup çevreyi bir kolaçan etmek.” Karşılaşacağı manzarayı düşündükçe Cannan'a olan hırsının büyüdüğü belliydi.

“Beraber gidelim,” dedi Destari.

“Tehlikeli bir yolculuk olacak. İkimizin birden risk almasına gerek yok.”

Yüreğim tek kelimeyle ağzıma gelmişti.

“Döner dönmez seni bulurum,” diyen London geldiği gibi hızla odayı terk etti.

Konuşulanlardan dolayı o kadar sinirlerim bozuldu ki koşup daireme kapandım. On, on beş dakikada bir balkona çıkıp gözle-
rimle uzakları taramaya ve olup bitenler hakkında bir iz görmeye ya
da şehir surlarının dışındaki evlerin bacalarında hâlâ duman tütüp
tütmediğini anlamaya çalıştım.

Kimbilir kaçınıcı balkon ziyaretimde, nihayet uzaktan hızla gelen
bir atlı gördüm. Hemen Destari’ye bilgi verdim.

“London dönüyor!”

Onunla birlikte merdivenlere atıldığımı görünce Destari kolum-
dan tutup, “Bu konunun seni ilgilendirdiğinden emin değilim,” dedi.
Bense daha fazla böyle bir muameleye katlanma niyetinde değildim.

“Ben dahil Hytanica’daki herkesin olan biteni bilmeye hakkı var.
Şu anda hayatı tehlikede olanlar sadece askerlerimiz değil.”

Üzerimdeki kontrolünün giderek azaldığını görmenin onu ra-
hatsız ettiği belliydi. Yine de merdivenlerden onunla birlikte inmeme
ses çıkarmadı.

London, “Cannan!” diye haykırarak içeri girdi. Kapıda duran as-
kerlerden birine ters bir şekilde emretti. “Bana Cannan’ı bul. Hemen!”

“Buradayım,” diyerek ofisinden çıkan Cannan’ın sesinde ürkütücü
bir sakinlik vardı. Az sonra şahit olacağım tartışmanın düşüncesiyle
titredim.

“Bu sabahtan beri şehre giren kimsenin olmadığı dikkatini çekti
mi?” diyerek lafa girdi London. “Sebebini bilmek istersen söyleyeyim!
Hepsi ölü! Askerler, köylüler, çocuklar, kadınlar, hatta hayvanlar bile,
hepsi dün gece katledilmişler! Nehir boyunca da düşman askerleri
kaynıyor.” London’ın gözleri Cannan’ın kara gözlerine kilitlenmişti. “Ne
dersin, sence bunu Cokyri’lerden bir iz olarak kabul edebilir miyiz?”

“Bu konuşmaya burada devam etmeyelim,” derken Cannan’ın
sakinliğini korumakta zorlandığı belliydi. “Birlikte krala rapor verelim.”

“Ben hâlâ fırsatımız varken, birkaç adamla ölülerimizi toplamaya çıkıyorum. Sen de burada kalıp krala ‘strateji’nin ne kadar fevkalade işlediğini anlatan raporu ver!”

London, komutana sırtını dönüp yürümek istedi ancak Cannan hırsıyla atılıp ceketinin koluna yapıştı.

“Benimle *geliyorsun*,” diye emretti. Kapıda duran muhafızlara da London’ın çıkışını engellemeleri için bir işaret verdi.

London ise cevap vermek yerine, belinden aşağı sarkan kılıçların saplarını iki eliyle tuttu. Destari tam bu aşamada olayın büyümesini engellemek için devreye girdi.

“London, komutanın *talebi* mantıklı görünüyor,” diyerek elini arkadaşının omzuna koydu. Destari hemen arkasından Cannan’a yöneldi. “Efendim, izin verirseniz ben kayıplarımızı belirlemek ve ölüleri şehre getirmek için kurulacak ekibi hazırlayabilirim.”

Erkekler arasındaki uzun ve sert bakışmalar birkaç saniye daha devam etti.

Nihayet Cannan, “İzin verilmiştir,” diyerek gerilime son verdi.

Aralarındaki göz kontağı kesilince London da dikkatini Cannan’dan uzaklaştırdı ve saldırmaya hazır duruşunu gevşetti. Ardından komutanı beklemeden taht odasına yöneldi. Muhafızları uyaran Cannan da peşinden gitti.

Destari bana doğru geldi ve ellerimi tutup nazikçe merdiven trabzanlarından ayırdı. Ancak o zaman tahta süslemeleri ne kadar sıkıca kavramış olduğumu fark ettim.

“Hadi gel de seni odana götüreyim,” diyerek koluna girdi. Olayların aldığı yön hayal edebileceğimin de ötesindeydi. Yapacak bir şey bulamayarak ona boyun eğdim.

30. BÖLÜM

KATI ÖNLEMLER

Birkaç saat sonra Miranna'nın odasına gittim. Halias onunla birlikteydi. Ancak Destari ölenlerin şehre taşınması için kurulan ekibi yönettiğinden yanımda korumam yoktu. Yüzümdeki mutsuz ifadeyi gören Miranna sordu:

“Kötü bir şey mi oldu?”

“Dün gece köylerde kalan herkes katledilmiş,” derken içimden bir öfke dalgası yükseliyordu. “Cokyri’ler bizden intikamlarını alabilmek için çocuk, kadın demeden bulabildikleri tüm masumları öldürmüşler.”

“Bu nasıl olabilir?” diyen Miranna'nın sesi alabildiğine üzgündü.

“Nasıl bu kadar vahşileşebilirler?” diye devam ederken hırsım da büyüyordu. “Nasıl masum bir çocuğun gözlerine bakıp da acıma duymadan öldürebilirler? Hayvanlar bile böylesi bir kıyım yapmazken bunlara hayvan demek ayıp!”

Miranna beni hayretle izliyordu. Sesimde daha önce hiç şahit olmadığı bir kızgınlık ve nefret vardı.

Birlikte Narian'ın odasına giderken içimdeki taşkın duyguları dizginlemeye gayret ettim. Ancak ona bakar bakmaz aklıma ilk gelen, onun da bu zulmü yapan insanlar tarafından büyütüldüğü oldu. Kızgınlığım bir kez daha patlak verdi.

“Ülkenden gelen askerlerin dün gece neler yaptığını biliyor musun? Surların dışında bulabildikleri her canlıyı tek tek katletmişler! Bunun tek nedeni, seni bizden alamamış olmaları.”

Söylediklerimi duyunca Narian’ın yüzü karardı. Ayağa kalkarken elindeki kitap gürültüyle yere yuvarlandı.

“Cokyria benim ülkem değil,” derken sesi acı doluydu. “Ayrıca London da ben de komutanı bu konuda uyardık.” Bir süre susup kelimelerin havada asılı kalmasına izin verdikten sonra devam etti:

“Bu savaş, Alera. Savaşta adalet ve zarafet yoktur.”

Bir süre daha susup sonra gözlerini gözlerime çevirdi.

“Eğer istediğin buysa hemen Hytanica’yı terk etmeye hazırım. Söylemen yeter!” Sesi son derece kararlıydı.

Uzun uzun baktık. Duygularımın şiddetinden bütün bedenim titriyordu. En sonunda kendimi salıverdim.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. “İstedğim senin buradan gitmen değil.”

Samimi olup olmadığımı anlamak istercesine eliyle çenemi tutup gözlerimin içine baktı. “Haydi oturun. İkiniz de...”

Yatağının üzerinde bağdaş kurdu. Miranna ve ben de ona yakın sandalyelere yerleştik. Ancak aramıza çöken sessizliği aşmak mümkün değil gibiydi.

“Belki de kalksak daha iyi olacak,” dedim nihayet.

“Yarın odamdan çıkmayı düşünüyorum. Belki daha az stresli koşullarda görüşmek için bir şansımız olur,” derken Narian bana gizli bir görüşme daha ayarlamak için çalışacağını ima ediyor gibiydi.

“Belki,” deyip Miranna’yla birlikte odayı terk ettik. Halias bize eşlik etti.

“Dün gece Cokyri’lerin yaptığı vahşet için Narian’ı suçlayamazsın,” diye beni uyardı Miranna. “Yine de, onların Narian’ı almayı neden bu kadar önemsediklerini hâlâ anlayabilmiş değilim.” Parmaklarıyla omuzlarındaki kürkü okşarken düşünceli görünüyordu.

Aniden durdu ve Halias’a döndü.

“Cokyri’lerin neden kafayı Narian’a böylesine takdıkları konusunda bir fikrin var mı?”

“Yok,” diyen Halias omuzlarını silktilti.

“Bundan bize ne?..” diye araya girip kardeşimin merakını törpülemeye çalıştım.

Halias, bu cevabım üzerine kaşlarını hayretle yukarı kaldırdı. Ne meraklı bir yapım olduğunu bildiğinden konunun üzerine gitmemem dikkatini çekmişti. Odalarımıza dönmenin en iyisi olacağına karar verdim ve Miranna’yı kolundan tutup yürümeye başladım. Miranna ise o gün tatmin olmayan bir ruh halindeydi. Tam dairesinin kapısına geldiğimizde beni içeri çekti ve hiçbir girizgah yapmaksızın yeni bir soru sordu.

“Narian’la aranızda neler oluyor?”

“O da ne demek?” diyerek konuyu geçiştirmeye çalıştım ama yanaklarım yanmaya başlamıştı bile.

“Haydi kardeşim,” dedi ısrarcı bir gülüşle. “Herkesi kandırabilirsin ama beni asla!” Sözlerine devam ederken ciddileşti. “O ortadan kaybolduğunda fazla sinirli, döndüğünde fazla mutluydun. Şimdiyse birbirinize fazla tepki gösterdiniz. Bence neler olduğunu söylemenin zamanı geldi.”

Düşüncelerim karmakarışık... ona güvenebileceğimi bilsem de paylaştığımız bazı şeyleri açıklamak istemiyordum. Sanki onunla baş başa geçirdiğimiz özel zamanları birisi bilirse değerinden bir şeyler kaybedecekmiş gibi hissediyordum.

“Onunla zaman geçirmekten hoşlanıyorum.”

Miranna, “Öpüştünüz mü?” diye ısrarla sormaya devam etti.

Ben inkâr etsem de yanaklarımın rengi beni yine ele verecekti.

“Ev-vet,” diye kekeledim ve içimden daha fazla soru sormamasını diledim.

“Birden fazla kez?”

“Evet,” derken artık bu konuyu geçiştiremeyeceğimin farkındaydım. Miranna gerçek sohbet talep ediyordu. “Çok ince düşünceli ve

yumuşak. Bana bu güne kadar hiçbir erkeğin davranmadığı kadar ilgili ve saygılı davranıyor. Hele Steldor'la kıyas kabul etmez.”

“Steldor'dan bu kadar farklı olan özelliği ne?”

“Beni dinliyor, açıklamalarda bulunuyor. Benim düşünce ve duygularıma önem veriyor. Bana akıl danışıyor.”

“Eh, bu anlattıklarını Steldor'da bulamayacağın kesin,” diye güldü Miranna. “Öyleyse babamla konuşup bu durumu açıklığa kavuşturman lazım. Çünkü o hâlâ sizin Steldor'la resmen flört ettiğinizi düşünüyor. Bir başkasıyla gizlice görüşüğünü öğrenirse kızacaktır.”

“Bunu yapmayı düşünüyordum. Ama babam dün Narian hakkındaki düşüncesini kendiliğinden bana bildirdi.”

Miranna ne demek istediğini anlamamıştı.

“Dün öğleden sonra odama geldi ve Narian'ı birlikte ziyarete gitmeyi önerdi. Bu arada da aramızdaki samimiyetin farkında olduğunu ve bunun arkadaşlık sınırları içinde kalmasını istediğini açıkça söyledi. Narian'ın uygun bir eş adayı olmadığını düşünüyor.” Devam etmeden önce derin derin iç çekti. “Ben bile Narian'ın babamın koyduğu hiçbir kriteri uymadığını kabul ediyorum. Genç, parasız ve herhangi bir askerî geçmişi yok.”

Alışkanlığı olduğu üzere, Miranna bir cevap vermeden önce bir süre saçıyla oynadı. Sonra da düşüncesini söyledi.

“Bunu duymaktan hoşlanmayacağını biliyorum ama söylemek zorundayım. Eğer babam kesin olarak bu konudaki görüşünü bildirdiyse sonradan bir kalp kırıklığı yaşamamak için yapacağın en iyi şey bir an önce bu hevesten vazgeçmek olur.” Sesi nazık de olsa tavrı alışılmışın dışında ciddiydi.

“Haklısın! Ama bunu yapabileceğimden hiç emin değilim.”

“Hiç değilse öpüşmeyi bırakın!” dedi. “Yalnız kalmak için pek fazla fırsatınız olacağını sanmıyorum. Ondan uzak durman çok zor olmasa gerek.”

Elimde olmadan gülümsedim. Elbette Miranna, Narian'ın hangi koşullarda benimle baş başa kalabildiğini tahmin edemezdi. Tehlikeli

sulara doğru gitmeye başlıyordu. Bana nasıl olup da öpüştüğümüzü sormadan hemen başka bir konuya geçmeye karar verdim.

“Haydi bu tatsız konuyu bir yana bırak da bana Temerson’la aranızın nasıl olduğundan bahset.”

Kız kardeşimin aklını dünyadaki her şeyden uzaklaştıracak tek bir konu vardı: hayatındaki erkek.

Miranna’nın odasından çıkınca eskortsuz olmanın keyfini çıkaracak bir şeyler yapmak için büyük bir arzu duydum ama yağın yağmur bahçeye çıkmayı zevksiz bir hale getiriyordu. Yine de, odama dönmek istemiyordum. Kütüphaneye gitmeyi tercih ettim. Rafların arasında amaçsızca dolanırken, orada yalnız olmadığımı fark ettim ve London ile Destari’nin konuşmalarını duydum.

London’ın sesi endişeliydi. “Narian şimdilik burada kalmayı istiyor olabilir. Ancak Alera’yla beraberliğinin devam etmeyeceğini anlar anlamaz, fikrini değiştirip Cokyria’ya dönmesi mümkündür.”

“Sanırım ona güvenemiyorsun,” dedi Destari.

“Hayır! Açıkçası onun şu anda Hytanica’da kalmak için Alera’dan başka hiçbir sebebi olmadığını düşünüyorum. Ailesiyle ilişkilerini kopardı. Cannan’ın askerî akademide ders verme teklifini de geri çevirdi.”

“Eğer geri dönmeye karar verirse ne yapmayı planlıyorsun?”

London, “Eğer Cokyria’ya geri dönmek isterse...” dedikten sonra uzun bir duraksama oldu. Sonra kararlı bir sesle devam etti: “Akla gelebilecek en katı önlemleri almak zorundayız. Ne olursa olsun, Cokyri’lerle işbirliği yapmamalı. Bunun için onu zorla durdurmamız bile gerekebilir. Destari, bir karar alamamız lazım! Eğer onunla dövüşmemiz, hatta öldürmemiz gerekirse bunu yapabilir misin? Cinayetle suçlanmayı dahi göze alabilir misin?”

“Benim ilk amacım Hytanica’nın güvenliğini sağlamaktır. Bunun için ne gerekiyorsa yaparım. Ölmek ve öldürmek de buna dâhil,” derken Destari’nin sesinde en küçük bir çekince yoktu.

“Öyleyse dua edelim de olaylar bu seviyeye gelmesin.”

İki erkek, birbirlerinden ayrılmadan önce el sıkışıp kütüphaneyi terk ettiler. Bense bitkin bir vaziyette koltuklardan birine çöktüm. Az önce duyduklarımdan dehşete düşmüştüm. Öte yandan, Destari'nin korumasız olduğumu duyup beni aramaya kalkması an meselesiydi. Kütüphanede olduğumu bilmemesi gerekiyordu. Kendimi toparlayıp ayağa kalktım. Kütüphaneden çıkıp koridorda yürümeye başlamıştım ki bana doğru gelen Destari'yi gördüm.

"Alera," derken beni bulduğuna sevinmiş gibiydi. "Ben de seni arıyordum." Yüzümün solgunluğunu fark edince sorma ihtiyacı hissetti. "Bir sorun mu var?"

"Yok, gayet iyiyim. Sadece annemin odasına uğramam gerekti," diyerek dışarıda olmam konusunda bir bahane uydururdum.

Duraksamadan odama doğru yürümeye başladım. O da peşime takıldı.

"Aslında bugün sana daha fazla ihtiyacım olacağını sanmıyorum," derken sesimin sinirli çıktığının farkındaydım. Daireme gelince de kapıyı şaşkın yüzüne kapatıverdim.

Daireme girer girmez gözlerimden yaşlar boşaldı. Aklımdan geçenler beni, hareket etmeden durmama bile izin vermeyecek kadar germişti. London ve Destari'ye olan kızgınlığım, Narian için duyduğum korkuyla iç içe girmişti. Kalbim göğüs kafesine dar geliyordu. Sinir krizi geçirdiğimin farkındaydım. Şakaklarımdaki damarlar patlayacak gibiydi.

Hayatımda ilk kez hırstan bir şeyleri kıracak hale geldiğimi fark ettim. Ama kırmak istediğim şey bir eşya değil, London'ın kafasındaki ön yargıydı. Onun düşünce biçimini değiştirmemin imkânsız olduğunu bilmek ise beni umutsuzluğa düşürüyordu. Çaresizliğim beni teslim aldı. Gözyaşları içinde yastıklara gömüldüm.

O gece çok huzursuz bir uyku uyudum. Sabah kalktığımda daha fazla bu düşüncelerle yaşayamayacağıma karar verdim. Haber yollayıp London'la görüşmek istediğimi bildirdim. Az sonra şaşkın bir şe-

kilde dairemden içeri girdi. O bir şey sormaya fırsat bulamadan ben saldırıya geçtim.

“Dün tesadüfen kütüphaneye girdim ve Destari’yle konuşmalarınıza şahit oldum. Nasıl olur da onu öldürmeyi aklınızdan geçirirsiniz?”

Bir isteri krizinin eşiğinde olduğumun farkındaydım, bütün vücudum titriyordu.

“Otur ve sakın ol, Alera,” derken London, her zamanki gibi olayları kontrol altına alma alışkanlığıyla davranıyordu.

Onu şiddetle reddettim. Titreyen vücudumla ayakta kalıp konuşmayı sürdürdüm.

“Onun bütün bunlarda hiçbir suçu yok. Ne o öyle bir işaretle doğmayı seçti ne de ben tahtın vârisi olmak istedim. İçinde bulunduğumuz durum, bir doğum kazasından başka bir şey değil!” Konuşurken ses tellerim âdeta cızırdıyordu. “Ve şunu iyi bil! Narian, bizim düşmanımız değil. O asla Hytanica’ya zarar verecek bir şey yapmak istemez. Onun Cokyria’ya dönmeyeceğinden son derece eminim.”

“Belki de haklısın,” derken London’ın beni yatıştırmaya çalıştığı belliydi. “Şimdi lütfen otur da şu konuyu sakince konuşalım.”

Sözlerimi bitirince kanepeye oturdum. O da yanıma yerleşti. Bana bakan gözlerinde endişe vardı. Bense ona karşı hiç de dostça hisler içinde değildim.

London açıklamaya başladı. “Destari’yle konuştuklarımız, her şeyin beklenenin aksine gelişmesi halinde yapılması gerekenlerden ibaret. Ben de Narian’ın yanlış bir karar almamasını ve böyle bir konunun gündeme asla gelmemesini diliyorum.”

London konuşurken isteri nöbetim geçti ama içimdeki acı olduğu gibi duruyordu. Birkaç dakika sonra London düşüncesini gayet açık bir biçimde ifade etti.

“Anlaman gereken bir şey var, Alera; ben her şeyden önce bir Hytanica askeri ve Özel Muhafız Birliği’nin subayıyım. Bu ülkeyi ve insanlarını korumaya yeminliyim. Bu yemin beni gerektiğinde, her türlü davranışa hazır olmaya mecbur eder.”

Ona bakarken yutkunmakta güçlük çektiğimi fark ettim. Karşımdaki insanı hiç tanıımıyormuşum gibi hissettim.

Soğuk bir sesle, “Konuşacak bir şeyimiz kalmadı,” dedim. Bu ona gitmesini emretmekti.

London başını umutsuzca iki yana salladı. Sonra da tek laf etmeden ayağa kalktı ve odayı terk etti.

Cokyri zulmü hakkındaki haberler yayıldıkça şehrin üstüne bir matem havası çöktü. Taşınan cesetlerin toplu mezarlara gömülmesi gerekti. Balkonumdan baktığımda gördüğüm soğuk, yağmurlu ve sisli görüntüye artık bir de Cokyri kamplarındaki askerlerin yaktıkları ateşin dumanları eklenmişti. Cokyri’lerin şehrin dışındaki varlığı, Hytanica’da askerler dâhil kimsenin güvenli bir biçimde yolculuk edemeyeceğinin göstergesiydi. Bu durumda, Hytanica’nın dışarıyla bağlantısı azalmış ve belirli ihtiyaç maddeleri ve hatta yiyecek konusunda sıkıntı yaşanması ihtimali doğmuştu. Bu da şehir sakinlerinde paniğe yol açıyordu.

Şehirdeki yiyecek ve malzeme stoklarının kullanımına bir düzenleme getirilmesi gerektiği açıktı. Kralın emriyle stoklar saptandı ve dağıtım planları yapıldı. Cannan’sa kurmaylarıyla toplantılar yaparak Recorah Nehri’ne kadar olan araziye nasıl düşmandan temizleyip güvenli hale getirebileceğimizi tartışıyordu. Çünkü bahar geldiğinde, dış dünyayla alışveriş ihtiyacı doruk noktasına çıkacaktı. Elbette şehir Cokyria saldırısı karşısında o kadar ayakta kalabilirse...

Saraydaki güvenlik önlemleri artırıldı ve sosyal faaliyetler minimuma indirildi.

Narian ise tüm bu gerginlik içerisinde, yine bazı geceler odasının penceresinden kaçıp damlardan yürüyerek benim balkonuma gelmeye devam etti. İlk başlarda rahat bir sohbet yapabileceğimiz kadar odamda oturup süreyi fazla uzatmadan geri dönüyordu. Ancak bir süre sonra ziyaret süresini uzatmaya ve ocak ikliminin doğal bir

uzantısı olan yağmur camları döverken şöminenin karşısındaki kanepede benimle birlikte oturup saatler boyu sohbet etmeye başladı.

Kafamın içinden bir ses, bu gizli gece buluşmalarının tehlikeli olduğunu ve artık buna bir son vermemiz gerektiğini söylese de kendime engel olamıyordum. Çünkü beni Narian'la birlikte geçirdiğim saatler kadar mutlu eden başka hiçbir şey yoktu. Onunla fiziksel kontağı kesme düşüncesine dayanamıyordum. Hızla yaklaşan on sekizinci yaş günümü ve beraberinde getireceği kaçınılmaz mecburiyetleri kafamın bir kenarına itip günü ve anı yaşamaya, elimde olanın tadını çıkarmaya odaklandım.

Ayın sonuna doğru havanın durgun ve aydınlık olduğu güzel bir gecede, Narian yine beni balkondan aşağı indirerek saraydan dışarıya kaçırdı. Askerî talimlerin yapıldığı tepeye tırmanıp gökyüzünde yakılmış ışıklar gibi görünen yıldızları ve şehrin belli belirsiz seçilen silüetini izledik.

Kaçmak sorun oluşturmasa da geri dönmek ciddi bir tehlikeydi. Narian beni kapıdan geçirmeye çalışmak yerine, halatla duvarın tepesine çekmeyi ve bahçeye sallandırmayı tercih etti.

Yatak odama döndüğümüzde, üzerimi değiştirip benim için getirdiği siyah giysileri ona geri verdim. Odamda onun varlığına ve birlikte yaptıklarımıza dair herhangi bir iz kalmamasına çok dikkat ediyorduk. Oda hizmetçim bir şeyler anlarsa, anneme veya babama bilgi verebilirdi.

“Gitmeliyim,” dedi Narian. “Birazdan gün aydınlanır. O zaman damdan dama geçmem çok zor olur.”

Başımı sallayarak kendimi kollarına bıraktım. Öpüştük. Ellerini saçlarımın arasından omuzlarıma ve sırtıma kaydırdı. Sonra da bedenimi kendisinininkine doğru çekip bana sımsıkı sarıldı. Artık aramızdaki duygular, birbirimizden uzak kalmayı giderek güçleştirmeye başlamıştı. Yine de kendini ilk toplayan ve geri çekilen o oldu. Balkona çıktık. Her zamanki gibi bıraktığı halatı almak üzere eğildi.

“Eşyalarım,” diye panik içinde haykırdı. “Koyduğum yerde değiller.”

Ben de balkona göz gezdirdim ve söylediği gibi hiçbir şey göremedim.

“Bunları mı aramıştınız?” diye bir ses geldi tam arkamızdan.

Sıçrayarak geri döndüğümde, London’ın, elinde Narian’a ait eşyalarla bize baktığını gördüm. Kalbim ağzımdan çıkacak gibi atmaya başladı. Başımızın belada olduğu gün gibi açıktı. Durumla ilgili yapabileceğimiz hiçbir uygun açıklama yoktu.

“İçeri girin,” dedi London.

Biz içeri girince balkon kapılarını sıkı sıkı kapadı.

“Yarın bu kapıların kullanılamaz hale gelmesi için önlem alacağım. Aksi takdirde geceleri üşütüp hasta olmandan korkuyorum.”

“London, bunun çok garip görüldüğünün farkındayım...”

“Yapma!” diyerek anlamsız bir açıklama uydurma çabamı yarıda kesti.

Şonra sıkılmış dişlerinin arasından Narian’a hitap etti. “Sen benimle geliyorsun. Bu defa normal yollardan odana gidelim.” Çok kızgın olduğunu belli eden bir ifadeyle bana döndü. “Alera, sen burada kalıyorsun. Seninle sonra konuşacağız.”

Narian’ı yatak odamdan çıkarıp kapıyı hırsla kapattı. Ardından sertçe duvara çarpılan bir insan bedeninden çıkacak türde bir ses duydum. Narian’ın, böyle bir davranışa katlanamayacağı çok açıktı. London’a karşılık vermeme konusunda kendisine hâkim olabilmesini diledim.

London, “Alera’dan uzak durmazsan karşında beni bulacaksın,” diye gürlledi.

“Senden çekinmem gerektiğinden emin misin?” diye cevap veren Narian’ın sesi kısık ama tonlaması net ve sertti.

London, “Benim Hytanica’da karşılaşabileceğin herkesten daha tehlikeli olduğumu anladığında... çok şaşırabilirsin,” diyerek Narian’a gözdağı verdi.

Sonra bir sessizlik oldu. İkisinin birbirlerini tartarak bakıştıklarından emindim.

Yine London konuştu. “Şimdi bu kapıdan çıkıp kendi odana gideceksin. Bu aralar pek gözüme görünmesen iyi edersin.”

Sonra birlikte koridora çıktılar ve arkalarından çarpan kapının tok sesini işittim. Yine üzüntüm ve kaygılarımla yapayalnız kalmıştım.

London, suç üstü yakalandığım durumla ilgili konuşma yapmak için akşamüstüne kadar bekledi. Bunun bir tür ceza olduğunu düşündüm. Balkon kapılarının açılmasına engel olacak bir düzenek kurması için yanında bir grup marangoz getirmişti. Adamlar işlerini yaparken London da beni izledi. Ben ise kanepenin bir köşesine çekilip marangozların çekiçle yaptığı tekdüze vuruşları seyrettim. Kalbim de öyle gümbür gümbür atıyordu.

Marangozlar gittikten sonra aramızda uzun bir sessizlik oldu. Ardından London lafa girdi.

“Şimdi seni dinliyorum. Bakalım, nasıl bir açıklama yapacaksın.”

Önce, “Herhangi bir açıklama borçlu olduğumu sanmıyorum,” diyerek dıklendim.

London, “O zaman belki de bu konuyu babanla konuşmalıyız,” der demez yelkenleri suya indiriverdim.

“London! Bu konuyu babama aktarma da ne yaparsan yap. Lütfen!”

London konuşmamı bekler gibi kollarım kavuşturdu ve arkasına yaslandı.

“Yaptığım şeyin bir açıklaması yok aslında,” derken acınacak bir haldeydim. “Sadece... sadece onunla baş başa olmak istedim. Bu gece buluşmaları... öylesine başladı ve devam etti.”

Söylediklerimin hiçbir anlamı olmadığını gayet iyi biliyordum.

“Seni anlayamıyorum,” dedi London. “Destari de ben de seni ondan uzak durman konusunda uyardık. Sağduyuna, ülkeneye karşı görev ve sadakat duyguna ne oldu? Neden böyle aptalca şeyler yapıyorsun? On yedi yaşına gelmiş biri için bunlar kabul edilemez hatalar.”

London’ın sözleri beni derinden yaraladı. Onun yüzüne bakmaya bile cesaretim kalmamıştı. Gözlerimi kucağıma koyduğum ellerime

diktim. Ancak o beni rahat bırakmak niyetinde değildi. Sırtını duvardan ayırıp yanı başımda dikildi.

“Yüzüme bak, Alera.”

Başımı kaldırdım. Gözlerim akmayı bekleyen yaşlarla doluydu.

“Aşık mısın?” diye sorarken sesinde daha fazla anlayış vardı.

“Evet,” derken gözyaşlarım dökülüyordu.

Yanıma diz çöktü. Gözleri kaygı doluydu.

“Kalbimizi kontrol edemeyiz, Alera. Ama aklımızı ve bedenimizi edebiliriz. Onunla evlenmen mümkün değil. Ondan uzak kalmaya ve duygularının yavaş yavaş sönmesini beklemeye mecbursun.”

“Anlamıyorsun,” diye hıçkırdım. “Başka türlü mutlu olmam mümkün değil. Babam bu evliliğe izin vermek zorunda.”

“Bu konuyu babanla konuşmayı aklından bile geçirme. İnan bana, her şeyi daha da kötüleştirmekten başka işe yaramayacaktır. Hytanica’nın sadece ona sadık bir krala ihtiyacı var. Bu ülkeyi Cokyrı’lerden korumak için çok uzun zaman mücadele ettik ve çok fazla şey feda ettik. Şimdi başımıza geçecek bir lider sayesinde zahmetsizce her şeyi teslim almalarına göz yumamayız.”

“Bunlar senin düşüncelerin... benim değil,” deyip gözyaşlarımı sildim. Ama içimden bir ses onun haklı olduğunu söyleyip duruyordu.

London ayağa kalktı ve sıkıntı içinde ellerini gümüş saçlarının arasından geçirdi.

“Öyleyse kararı babana bırakmanın zamanı geldi. Narian’la ilgili efsaneyi ona aktarmak zorundayım.”

“Babam onu geçmişiyse değil, bugün sahip olduğu kişiliğe ve tercihlere bakarak değerlendirecektir.”

Söylediklerimin doğru olduğuna kendimi inandırmak istiyordum. Ama London bu konuda benimle aynı kanıda değil gibi görünüyordu.

“Hiçbirimiz geçmişimizden tam anlamıyla kurtulamayız,” demekle yetindi.

“O zaman ben de tahttaki hakkımdan feragat ederim. Bu durumda Narian’la birlikte olmam için hiçbir engel kalmaz,” dedim cesaretle.

“Böyle bile olsa, baban evlenmenize izin vermeyecektir.”

London’ın tamamen haklı olduğunu biliyordum. Gözyaşlarım sel gibi akmaya başladı. Hiçbir umudum kalmamıştı. London’ın sırtını dönüp odadan çıkmaya yeltendiğini görünce sordum:

“Nasıl anladın?”

Bir an durakladı, sonra da bana açık davranmaya karar verdi.

“İkinizin de aynı zamanlarda yorgun ve uykusuz göründüğünüzü fark ettim. Birbirinize bakışlarınız da pek arkadaşça değildi. Narian’ın geceleri damlarda yolculuk yaptığını fark etmek için sadece biraz gözlem ve takip yapmam yeterli oldu.”

Dinlerken bir kez daha dikkatine ve hassasiyetine hayran kaldım. London’ı hem iyi bir dost hem de tehlikeli bir düşman yapan bu özellikleriydi.

“Zaten böyle bir şeyler karıştırmasa şaşardım,” diye sözlerini tamamladı.

London gittikten sonra kanepeye uzandım ve kendimi tutma gereği hissetmeden doyasıya ağladım, ağladım...

31. BÖLÜM

BEKLENMEDİK BİR DESTEKÇİ

Narian'ı bir hafta boyunca hiç görmedim. Besbelli London ve Destari, onunla karşılaşmamamız için gereken önlemleri alıyordu. Geçen zaman ona karşı duygularımın ne kadar yoğun olduğunu daha iyi anlamamı sağladı. Onsuz bir yaşamı düşünemiyordum.

Onun bana uygun bir aday olmadığına dair iddiaları çürütecek bir sürü şey geliyordu aklıma. Örneğin yaşı küçük olsa da olgunluk seviyesi yaşının çok üzerindeydi. Kişisel serveti olmayabilirdi ama Koranis'in oğluydu. Baron, oğlunun Hytanica tahtının vârisiyle evlenmesi karşısında kayıtsız kalacak bir adam değildi. Hytanica'da askerî eğitim almamış olabilirdi ama bizim askerlerimize bile bir şeyler öğretecek kadar güçlü bir askerlik bilgisi vardı. İçimi ferahlatmayı başaramadığım tek konu, onun Hytanica'ya olan sadakatini koruyup koruyamayacağıydı. Steldor'un bana uygun bir eş olmadığını defalarca söyleyen ve onu Hytanica Kralı olarak görmek istemediğini çok iyi bildiğim London dahi, Narian'la arasında bir tercih yapması gerekse Steldor'un tarafını tutardı.

Tam bu sırada, sanki hayatım yeterince kötü gitmezmiş gibi bir de Steldor'la ilgili konular yeniden gündeme geldi. Babam beni odasına çağırdı ve Cannan ile ailesini, Steldor'un yirmi birinci yaş gününü kutlamak üzere saraya davet etmek istediklerini söyledi. Steldor'la baş başa bir doğum günü kutlamasına mecbur bırakılmayacağım için

sevinsem de onunla görüşme fikri hiç cazip değildi. Noel alışverişi sırasında beni dükkânda sıkıştırdığı günden bu yana ondan haber almıyordum. Çünkü Cokyri tehdidi bütün subayları aşırı derecede meşgul ediyordu.

Babam beni duruma uygun davranmam konusunda uyardı. “Senin Steldor için küçük bir hediye seçmen uygun olacaktır.”

“Elbette, babacığım,” dedim.

“Bu arada, Cannan’la nişan hazırlıkları konusunda konuşmayı planlıyorum. On sekiz yaşma sadece üç ay kaldı ve bana farklı bir aday getirmedi. Bu durumda Steldor’la evlenmeniz uygun olacaktır.”

Nabzım deli gibi atmaya başladı. Demek ki Narian’la yaşadığım tatlı kalp çarpıntılarının yerini çok yakında boşluk ve acı alacaktı. Babamı aksine ikna etmenin mümkün olmayacağı çok açıktı. Kaçınılmaz olana alışmalıydım.

Miranna’ya eşlik etmesi için Temerson’u da davet ettim. Elbette Steldor’un en yakın arkadaşı olan Galen de gelecek.”

“Anladım, babacığım,” diyerek bir an önce bu tatsız durumdan uzaklaşmak istedim. Ama babamın benimle işi henüz bitmemişti.

“Annen de ben de senin mutlu olmanı çok istiyoruz, Alera,” derken kendi de buna inanmakta güçlük çekiyordu. “Ama mutlu olmayı önce senin istemen gerekiyor. Bazen kalbimizin bizi götürdüğü yön uzun vadede mutluluk getirmez. O zaman kalbimizin değil mantığımızın sesini ön plana almak gerekir. Başta üzülssek de sonuçta mutlu oluruz.”

Ses çıkarmaya cesaret edemediğim için başımı sallamakla yetindim. Babamın söyledikleri ile kalbimden geçenler tamamen aynıydı.

Ertesi sabah erkenden kalkıp pazar yerine doğru yola koyuldum. Neyse ki ocak ayıyla gelen yağmurların yerini şubatın soğuk ancak açık göğü almıştı. Steldor’a uygun olabilecek hediye kafamda aşağı yukarı netleşmiş gibiydi. Bana hediye ettiği o pahalı safir kolyenin karşılığı olacak bir şey vermek istiyordum. Seçtiğim hediyeyle Destari’yi

şoka soktum. Yine de bana seçme konusunda yardımda bulunmaktan kendini alamadı ve bir saat içinde saraya döndük.

Akşamüstü çoktan giyinip süslenmiş olan Miranna, telaş ve heyecan içinde odama geldi. O sırada Sahdienne saçlarımı tarayıp topuz yapmakla uğraşıyordu.

“Temerson da bizimle birlikte olacağı için mi telaşlısın?” diye sordum.

“Çok mu belli ediyorum?” derken yerinde durmakta güçlük çekiyor gibiydi.

“Evet! Ama dert etme. Eminim şimdi o senden daha heyecanlıdır.”

“Daha önce hiç annem ve babamın olduğu bir ortamda yan yana gelmedik.”

“Biliyorum. Ama merak etme, Temerson bu testi başarıyla geçecektir.”

“Yapar değil mi?” Gözlerindeki ifade ve yanaklarının aldığı renk, genç adama ne kadar değer verdiğini belli ediyordu.

Krem rengi brokar bir iç elbise üzerine giydiği zümrüt yeşili tuvalet, bütün güzelliğini ortaya çıkarmıştı. Saçlarını serbestçe omuzlarına bırakıp üstüne zümrütlerle süslü, altın bir taç takmıştı. Benim beyaz tuvaletim de bedenime oturuyordu. Kollarına ve eteklerine konulan yırtmaçlardan, koyu mavi iç elbisem görünüyordu. Saçlarım tepeden toplandı ve üzerlerine safirlerle süslü gümüş taç yerleştirildi. Boynuma Steldor’un hediye ettiği safir taşlı kolyeyi taktım.

Misafirlerin geldiği haberini alana kadar Miranna’yla gevezelik ettik. Halias ve Destari bize kabul salonuna kadar eşlik ettiler.

Miranna tam salona girmeden beni durdurdu ve yanaklarını çimdikleyip dudaklarını ıslattı. Tacının duruşundan sızlanmaya başladı.

Onu sakinleştirmek için dalga geçtim. “Hadi ama tatlım! Biraz olsun kusurun olmalı. Güzelliğin böyle de benimkinin ötesine geçiyor zaten.”

Kıkırdadı ve beni beklemeden odaya giriverdi.

Steldor yemek masasının yanında duruyordu. Bir elini sandalyenin arkasına koymuş, diğer eline de bir bardak şarap almıştı. Siyah takımının içinde, zarafet ve kendine güvenin canlı bir örneği gibiydi. Altın rengi bir takım giyen Temerson ise Steldor'un yanında duruyor ve bu yakınlığın başına bir iş açmasından korkar gibi arada ona göz atıyordu.

Steldor, odaya girdiğini görünce şarap bardağını bırakıp yanıma doğru yürüdü. Başını elimi öpmek için eğerken gözleri boynumdaki safir kolyeye takıldı ve yüzünde memnun bir gülümseme oluştu.

Bana uzattığı koluna girdim ve aperatif masasına doğru ilerledik. Miranna, Temerson yanma gelebilsin diye arkada kaldı. İki genç, misafirlerin arasına karışmadan önce biraz konuştular. Sanırım ortama ısınmak için buna ihtiyaçları vardı.

Steldor bana bir bardak şarap doldurdu. Tam o sırada Cannan ve Faramay bize katıldılar. Temerson'un ailesiyle kısa bir selamlaşmanın ardından Faramay hemen Steldor'un yanına geldi. Oğlunu gördüğünde, yüzünde güneşi görmüş gibi bir ifade oluşuyordu. Steldor'un yakasında bir şey görüp eliyle siler gibi yaptı.

Steldor gözlerini devirerek annesinin ilgisinden rahatsız olduğunu belli etti. Ben ise duruma güldüğümü belli etmemek için mendilimin arkasına saklandım. Cannan'ın da karısının aşırı ilgisinden hoşlanmadığı belliydi.

Anne-oğul yan yana durdukları zaman aralarındaki benzerlik daha çarpıcı bir hal alıyordu. Oval bir yüz, mükemmel bir burun, belirgin elmacık kemikleri ve güzel dudaklar... Sohbetimiz devam ederken, Galen de Tiersia isminde hoş bir kızla birlikte aramıza katıldı. Ufak tefek ve keskin hatlara sahip bir kızdı. Ancak yeşil gözleri ve bronz renkli saçları olmasa yüz çizgileri sıradan sayılabilirdi. Benden iki yaş büyük ve oldukça mesafeli bir kız olduğu için daha önce hiç sohbetimiz olmamıştı.

Steldor, "Ah, Galen! Her zamanki gibi biraz gecikmeyle aramıza katılmış," diyerek arkadaşına sataştı.

Galen, “Pek de geç kalmam aslında,” diye iyi niyetli bir cevap verdi. “Hem zaten ben gelmeden hiçbir parti başlamaz ki.”

Galen, Tiersia’yı grubun içine dâhil edince Steldor’un gözlerinde sinsi bir parıltı oluştuğunu gördüm. Hisleri sözlerine de yansdı.

“Acaba bu gece sana eşlik etmesi için ikna ettiğin bu güzel hanım kim?”

“Sabırlı ol, dostum! Tanıştırma faslına geçeceğiz.” Galen de tıpkı Steldor gibi şakacı ruh halini asla elden bırakmayan biriydi. “Prenses Alera, sizi Leydi Tiersia’yla tanıştırmak isterim. Baron Rapheth ve Barones Kalena’nın büyük kızları.”

Ben bir baş selamıyla cevap verdim. Galen ise, Steldor gibi eğilerek elimi öptü. Ardından ikinci bir baba gibi gördüğü Cannan ve Faramay’e doğru yöneldi.

“Leydi Tiersia, sizi Hytanica Kumandanı Baron Cannan ve eşi Barones Faramay’la tanıştırayım.” Resmî tavrını korumaya dikkat ettiğini fark ettim.

“Sizi tanımak bir zevk,” diyen Cannan’ın tavrı oldukça içtendi. Tiersia’nın ona hem hayranlık hem de çekinceyle baktığını gördüm. Komutan onu ilk kez gören insanlar üzerinde çok ezici bir etki bırakırdı.

Galen, tanıştırma faslını bir şakayla tamamladı. “Ve bu da oğulları Steldor! Bazen en iyi arkadaşım olduğunu düşünüyorum.”

Steldor, Tiersia’yı başıyla selamladı ve kolunu Galen’in omuzlarına doladı.

“Haydi sana şarap alalım,” diyerek arkadaşını içki masasının başına doğru yürüttü.

Genç erkekler bizi bırakınca Cannan da eşini alıp şöminenin yanındaki koltuklara yöneldi. Ben de Tiersia’yla baş başa kaldım.

“Galen’la ne zamandır tanışıyorsunuz?” diyerek biraz rahatlamasını sağlamaya çalıştım.

“Bir tatil partisinde tanıştık. O zamandan beri iki kez görüştük.”

Yumuşak tabiatlı bir kıza benziyordu. Galen’in kendisine iyi gelecek bir seçim yaptığını düşünmeden edemedim.

İki erkek bizim için de ellerinde birer kadeh şarapla geri geldiler. Steldor, Tiersia'yı hedef alarak sataşmalarına bıraktığı yerden devam etti.

“Evet, şimdi söyle bakalım, senin kadar heyecan verici bir hanımı, bu gece buraya Galen’la birlikte gelmeye ikna etmek için nasıl bir rüşvet teklif ettiler?”

Tiersia cevap vermek yerine, gözlerini kavalyesine çevirdi. Yanakları hemen pembeleşivermişti. Galen ise, kolunu hafifçe kız arkadaşının beline dolayarak nazik bir cevap verdi.

“Dostum, sana eşlik etmeleri için hanımlara rüşvet teklif etmek senin alışkanlığın. Benim böyle bir şeye hiç ihtiyacım olmadı.”

“Yok, yok, sevgili Galen. Hafızan seni yanıltıyor. Genellikle rüşvet teklif edilen ben olurum.”

“Peki, verdiklerini geri istemeden kaç dakika bir arada kalıyorlar seninle?” diye şakayı sürdüren Galen, bu atışmadan belli ki çok keyif alıyordu.

Steldor, tekrar Tiersia’ya dönerek sataşmaya devam etti: “Seni Galen hakkında uyarmalıyım. Cazibesi... nasıl desem biraz yüzeyseldir. Kısa bir süre sonra ondan sıkılmaya başladığını fark edeceksin.” Bu sözlerin ardından aperatif masasına yönelirken omzunun üzerinden şeytani bir gülümseme gönderdi ve son atışını yaptı. “Dolayısıyla bu gece onun arkadaşlığına, biraz da şarap yardımıyla katlanabildiğin kadar katlan. Sonra da can sıkıntısını atmak isteyen bütün kadınların yaptığı gibi bana gel.”

Galen’in kaşları kalktı ve endişeyle Tiersia’ya baktı. Belli ki Steldor alışılmış şaka sınırlarını aşmıştı.

“Dostum, bu gece Prenses Alera’ya kavalyelik ettiğini sana hatırlatmak isterim. Leydi Tiersia ise benim sorumluluğum altında.”

“Hatırlatmana gerek yok!” diyen Steldor, Galen’in sırtına birkaç kez dostça vurdu. Sonra da, “Hanımlar, izninizle, konuşmamız gereken bazı askerî mevzular var,” diyerek arkadaşıyla yanımızdan uzaklaştı.

Tiersia ve ben, ne yapacağımızı bilmez bir halde sessizliğe gömüldük. Onun daha önce böyle bir dostluk ilişkisine şahit olmadığı belliydi. Ben ise Steldor'un skandal konusu olabilecek flört tarzına gülmek için kendimi güç tutuyordum. Neyse ki Lanek tam bu sırada, kral ve kraliçenin gelişini anons etti de Tiersia'yla birbirimize anlamsız gülümsemeler göndermekten kurtulduk.

Bir süre sonra Steldor ve Galen yanımıza geldiler ve büyüklerin arasına katılıp onlarla sohbet etmeye başladık. Kralın işareti üzerine yemek masasına geçildi.

Steldor, yemek boyunca tüm masayı zekâsı ve zarafetiyle büyülerken ben sessiz ve uzak kalmayı tercih ettim.

Yemekten sonra daha küçük masalarda, samimi sohbetlerin yapılabileceği çay odasına geçilirken, babam yanımıza geldi ve kısa bir süre için Steldor'u ödünç almak istediğini söyledi. Ben de Galen ve Tiersia'yla sohbet ederek vakit geçirmeye karar verdim. Ancak Cannan, yemek odasından çay odasına geçilen kapıya yaslanmış beni izliyordu.

Yanıma gelerek niyetini ifade etti. "Prenses Alera, biraz zamanınızı alabilir miyim?"

Cevabımı beklemeden koluma girip beni yemek odasının en uzak köşesindeki pencerenin önüne doğru götürdü. Besbelli kimsenin duymasını istemediği bir konuşma yapacaktı.

Konuşmaya başlamadan önce bir süre batı kanadının ay ışığıyla yıkanan bahçesini seyretti.

"Bir zamanlar ben de oğlum gibiydim," dedi. Bana döndüğünde, yüzünde her zamankinden daha yaşlı ve yorgun bir ifade vardı. "Ama savaş, hırsımı törpüledi, egomu dengeledi ve kendime güvenimi sorgulamamı sağladı. Steldor henüz bu tür sarsıntıları yaşamadı. Ama yaşayacak ve o da değişecek."

Biraz durduktan sonra düşünceli bir sesle devam etti.

"Ona âşık olmadığının farkındayım. Ama onun seni sevdiğini biliyorum. İtiraf etmekten korksa da bu böyle! Elbette bu sana onu değiştirmek için belli bir güç veriyor."

Yüzünü tekrar pencereye çevirdi ve bir süre daha karanlığın içinde kayboldu. Gözlem gücünden ve açıksözlülüğünden çok etkilenmişim. Söyleyecek söz bulamadığım için aramızdaki sessizlik uzadı. Söze giren yine Cannan oldu ve bu kez söyledikleriyle beni daha da çok şaşırttı.

“Zamanla kalbini Steldor’a açmanın mümkün olacağını düşünüyorum. Ancak böyle bir evliliğe zorlanmanı istemiyorum. Bana bu evliliği istediğini bildirene kadar herhangi bir adım atılmasına engel olacağım.”

Bana yapacağı bu inanılmaz iyilik karşısında müteşekkirci hissettim ama yine de babamın tepkisi beni ürkütüyordu.

“İyi ama babam...”

Cannan beni rahatlattı. “Baban erteleme sebebimi bilmek zorunda değil.” Hatta benim bir sonraki kaygıma bile kendiliğinden cevap verdi: “Oğlumu da ben idare ederim.”

Teşekkürlerimi ifade edecek sözleri bulmakta zorlanıyordum. “Bu Steldor’un doğum günü olabilir. Ama siz bugün bana paha biçilmeyecek bir hediye verdiniz. Bunun için size minnettarım. Ayrıca Steldor konusundaki öğüdünüzü de dikkate alacağımı bilmenizi isterim.”

“Haydi artık diğerlerine katılalım,” derken hüzünlüydü. Kimseye göstermediği bir yanını gördüğümü fark ettim.

Babamla sohbeti bitmiş olan Steldor, Galen ve Tiersia’yla birlikteydi. Tiersia’nın yanaklarının rengine bakılacak olursa, aynı satışmaları devam ettiriyor olmalıydı. Babasıyla birlikte çay odasına girdiğimizi görünce tek kaşı merakla havalandı. Cannan yanımdan uzaklaşınca da hemen bana yaklaştı.

Koluna girip biraz gizemli bir gülümsemeyle onu şaşırttım. “Sana vermek istediğim bir şey var. Benimle gel.”

Sık sık rastlamadığı bir ilgi ve cilve gösterisiyle karşılaşmak, babasıyla neler konuştuğumuzu merak etmesine engel oldu. Sol elini kavradım ve onu çizim odasına doğru götürdüm. El ele yürürken avucunun içinde bir pürüz olduğunu fark ettim.

Hediye paketini önceden bu odaya koymuştum. Babamın çalışma odasına oldukça benzer şekilde döşenmiş olan bu odada, deri koltuklar ve kanepelerin yanı sıra birçok da kitap rafı vardı. Ancak söminede ateş yanmadığından girer girmez tüm vücudumun ürperdiğini hissettim.

Hediyesini almak için bana sol elini uzattı. Tuhaf bir içgüdüyle, az önce hissettiğim pürüzü kontrol etmek ihtiyacı duydum. Avucunu çaprazlama kesen uzun, ince kabartının üstünde parmağımı gezdirdim.

“Çocukken kesmişim,” diye açıkladı.

“İze bakılırsa kötü bir kesik olmalı,” dedim. “Hançerlerle oynamak kötü bir alışkanlık olsa gerek.”

Sözlerimin etkisini ölçmek için yüzüne baktım. Gülümsemekle yetindi ve hediyesine odaklandı. Paketi açınca önce deri kını gördü, ardından siyah deri sap üzerine kırmızı yakutlar işlenmiş olan sapı tutup yavaşça çekerek hançeri ortaya çıkardı.

“Silahlarıma bu kadar dikkat ettiğinin farkında değildim,” derken sesinde hayret ve beğeni olduğunu fark ettim.

Belindeki kılıcı çıkarıp hançerin kabzasındaki süslerle karşılaştırdı. Sonra da hediyesinin ağırlığını elinde tarttı.

“Muhteşem bir hediye... hatta biraz fazla gösterişli,” derken bu kadar özen göstermemi sorgular gibiydi. “Açıkçası neden böyle zahmet ettiğini merak ettim.”

“Senin gösterdiğin cömertliğe denk bir hediye olsun istedim,” demek beni memnun etti. “Sanırım artık eşitiz.”

“Anlaşıldı,” diye cevap vermesinden biraz rahatsız olduğu beliydi. “Benimle boy ölçüşmek istediğin başka konular var mı?” Birden konumunu değiştirip kapıyla arama geçiverdi. “Baş başa kaldığımıza göre bana istediğini yapabilirsin.”

“Artık içeriye gitsek iyi olacak,” diye kekeledim. “Babam burada yalnız kalmamızı hoş karşılamayacaktır.”

“Hiç kimse, özellikle de kral, seninle biraz baş başa kalmamıza ses çıkarmayacaktır. İlişkimizin gelişmesini ne kadar istediğini bana kendi ağzıyla söyledi.”

Gözleriyle bedenimi baştan aşağı okşadı. Kılıcını ve hançeri belindeki kemere yerleştirirken yüzümden başlayan yanma hissi bütün vücuduma yayıldı.

“Madem benim doğum günüm ve bugün cömert bir ruh halindesin, öyleyse senden bir arzum daha olacak.”

“Ne gibi?” derken altından hoşuma gitmeyecek bir şey çıkacağından emindim.

Gülümsedi. “Yaklaş da sana beni nasıl memnun edeceğini göstereyim.”

Ellerini bana doğru uzatmıştı. Çekinerek tuttum. Ensemdeki tüyler dimdik oldu. Nefesimi kontrol etmekte güçlük çekiyordum. Beni kendisine doğru çekti. Önce bir elinin tersiyle yanağımı okşadı, sonra da saçlarımdaki tokaları çıkarmaya başladı.

“Onları böyle görmeyi daha çok seviyorum,” derken aşağı dökülen son bukleyi parmağına dolayıp oynadı. Sonra da girmem için kolunu uzattı.

“Diğerlerine katılmak istediğinizi söylemişsiniz sanırım, prensesim.”

Nutkum tutulduğu için sadece başımı sallayabildim. Saçlarımdan halini gören herkes, odada neler yaptığımız hakkında farklı fikirlere kapılacaktı. Yanaklarım bu kez hıristan kıpkırmızı oldu. Kolunu itip kapıya doğru atak yaptım ama kolumu tutup beni engelledi.

“Dur bakalım! Önce söyle bana, babamla ne konuştunuz?”

“Havadan bahsettik,” dedim. “Bana bu sene ekinlerin iyi olmasını beklediğini söyledi.”

Steldor kahkahayla güldü ve kolumu serbest bıraktı.

“Eğer babamla aranızda küçük bir sır olmasını bu kadar istiyorsan şimdilik bunu olduğu gibi bırakalım.”

Hiç vakit kaybetmeden çay odasına doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Steldor peşimden geldi. Kapıdan girmeden önce yanıma gelmesini

bekledim. İçeri girdiğimize, annemlerin Steldor'un ailesiyle birlikte şöminenin yanında oturduklarını gördüm. Temerson ve Miranna biraz daha uzak bir masada sohbet ediyorlardı. Kardeşimin ilek rengi bukleleri ile delikanlının tarçın rengi başının yan yana duruşunu görmek çok hoşuma gitti. En azından onların bu ortamda rahat hissetmeye başlamalarına sevindim.

Faramay, içeri girdiğimizi görür görmez oğluna el salladı.

"Steldor, tatlım! Annenin yanına gel! Ortadan kaybolduğunu görünce endişelenmeye başlamıştım!"

Steldor'un tüm bedeninin gerildiğini ve ters bir cevap vermemek için zoraki bir gülümseme takındığını fark ettim. Gerçekten de annesinin yüksek sesle yaptığı bu şefkat gösterisi biraz yersiz ve abartılıydı. Faramay'ın oğluna aşırı düşkün olmasını anlayabilirdim ama yanından her uzaklaştığında başına bir şey geldiğini düşünmesi acayıpti.

"Sadece, Alera'yla biraz baş başa kalmak istedik, anne!" dedi.

Faramay ise, tamamen kendini kaybetmiş gibi konuşmaya devam etti. "Odadan çıktığınızı bana haber vermeliydin."

"Anne, Alera bana hediyesini vermek istedi, hepsi bu. İyiyim! Merak etme!"

Steldor, yardım ister gibi babasından yana baktı.

"Annen hoşça kal demeden saraydan gittiğini zannettiği için endişelendi," diye basitçe açıkladı Cannan. "Ve sen normal koşullarda böyle bir şeyi asla yapmayacağın için başına sıradışı bir şey gelmiş olabileceğini düşündü." Cannan'ın ses tonunda gizleyemediği bir alay vardı.

Steldor, hediyesini babasına uzatarak konuyu değıştirdi.

"Sanırım bunu hepiniz çok beğeneceksiniz," derken gururlu görünüyordu.

Cannan, muhteşem görünen hançeri eline aldığında, babamın da bana ilgiyle baktığını gördüm. O bana 'küçük' bir hediye için uygun olacağını söylemişti. Hoşgörölmei bekler gibi gülümseyerek kirpilerimi indirdim. Babam da anlayışla göz kırptı ve gülümsedi.

Steldor'a gösterdiğim hiçbir cömertliğin onu rahatsız etmeyeceği belliydi. Hatta dağınık saçlarımın ima ettiği türden bir yakınlığı bile hoş karşıladığından artık iyice emindim.

Hançer, büyüklerin ellerinden geçtikten ve takdirlerini aldıktan sonra, Steldor onu Galen'a verdi. Galen da aynen Steldor'un yapacağı gibi onu havaya atıp tutarak oynamaya başladı. Bir kez daha iki adamın ne kadar birbirine benzer davranışları olduğunu fark ettim. Ardından Steldor belirsiz bir baş işaretiyle Galen'ı gruptan uzaklaşmaya davet etti. Ama yanımdan ayrılmadan önce annesini haberdar etmeyi ihmal etmedi.

"Annecim, biz odanın öbür tarafında oturan Miranna ve Temerson'a katılmayı düşünüyoruz. İstersen arada bir bakıp orada olup olmadığımı da rahatça kontrol edebilirsin." Besbelli annesinin aşırı ilgisi onu rahatsız ediyor ve utandırıyordu.

Bana sadece ona katılmamı istediğini belirten bir bakış göndermekle yetindi. Koluna girerken manidar bir biçimde gülümsedim.

"Soru sorma," diye homurdandı.

Galen hançeri Temerson'a gösterirken Steldor bana odaklandı.

"Sana bir kadeh şarap getirmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim.

"O zaman ben de iki tane getirir ve ikisini de kendim içerim," derken Steldor'un sesinde acı bir mizah vardı.

Kısa bir süre sonra, babam ayağa kalkıp herkese iyi geceler dileyerek, toplantının sona erdiğini belirtti. Galen, Tiersia'yı, onu eve götürmek için gelen büyük abisine teslim etmek için saray kapısına doğru seyirtti. Steldor ise, annesine onu beklememelerini söyleyip iyi geceler diledi. Biz merdivenlere yönelen Miranna ve Temerson'a katıldık. Miranna, Temerson'a iyi geceler derken, Steldor benim de aynısını yapmamı engelledi.

"Doğum günü hediyeme yeterince teşekkür ettiğimi düşünmüyorum," diye şakalaştı.

Beni kurtarmasını ümit ederek Miranna'ya baktım ama o yüzünde şapşal bir gülümsemeyle merdivenlerden çıkıyor ve arada dönüp merdivenlerin dibinde duran ve benzer bir gülümsemeyle onu seyreden Temerson'a bakıyordu. Kardeşim merdivenin tepesine varınca Temerson da rüyada yürür gibi saray kapısından çıktı gitti.

Yalnız kalmıştık. Steldor elini uzatıp yanağımı okşadı.

"Seninle her öpücük, ilk kez gibi oluyor," dedi, "çünkü araya çok fazla zaman giriyor."

Acelesi yokmuş gibi saçımla oynamaya başladı.

"Cömert hediyene tekrar teşekkürler, prenses."

Sonra da bir eliyle boynumdan kavrayıp yüzümü kendisine yaklaştırdı ve yumuşak bir şekilde beni öpmeye başladı. Parfümü, tüm duyularımı esir aldı. Elimde olmadan ona cevap verdim. Olumlu tepkim onu daha ileri gitmeye teşvik etti ve belime sarılıp beni kendisine doğru çekti. O an ne yaptığımı fark edip geri çekildim. O da ısrar etmedi.

Bana bakarken kahverengi gözlerinde arzu vardı. "Sana sabırlı davranacağım, Alera çünkü sabretmeye değersin."

O derin bir reveransla arkasını dönüp kapıya doğru yürürken ellerimi bana ihanet eden dudaklarımda gezdirdim. Hoşlanmadığım bir erkeğin öpüşü, nasıl olur da böyle hoşuma gidebilirdi?

32. BÖLÜM

ÜLTİMATOM

Sonraki birkaç günü, babamla yapmayı düşündüğüm konuşmayı planlayarak geçirdim. Narian'dan başkasıyla evlenmeyi düşünemiyordum. Ama onu seviyor olmamın onun Hytanica Kralı olması için haklı ve geçerli bir neden oluşturmadığının da bilincindeydim.

London ve Destari ise, Narian'ı benden uzak tutmak için hâlâ ellerinden geleni yapıyorlardı. Onu görememek beni çok üzüyordu. Üstelik düşüncelerimi onunla paylaşmam gerekliydi. Özlem ve endişe içinde kendimi oyalamak için sürekli eliş ve nakış yaparak rahatlamaya çalışıyordum.

Nihayet aklıma bir fikir geldi. Bir hizmetkâr aracılığıyla Narian'a onunla konuşmak istediğimi bildiren bir not göndermeye karar verdim.

Tam ben bu notu yazarken London fırtına gibi odama girdi.

"Narian nerede?" diye sorarken çok telaşlı görünüyordu.

"Ne? Narian mı? Onun nerede olduğunu nereden bileyim?"

"Eğer bildiğin bir şey varsa mutlaka bana söylemelisin."

"London, senin de bildiğin gibi ben onu iki haftadır görmüyorum."

Topukları üzerinde dönüp dışarı çıkmaya yeltendiğini görünce onu durdurdum.

"Ona ne oldu?" diye haykırdım. Sesimdeki korku ve ısrar London'ı cevap vermeye mecbur etti.

“Cannan onunla konuşmak istemiş. Muhafızları odasına göndermiş. Ama onu yerinde bulamamışlar.”

“Şehre inmiştir belki. Sonuçta o bir tutsak değil.”

“Elbette! Ama şehirde kısa bir gezinti için bütün dolabını boşaltma ihtiyacı duyacağını zannetmiyorum.”

London’ın sözleri beynimde alarm zilleri çalmasına neden oldu.

“Böyle birdenbire gitmiş olamaz!” dedim. Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyordum.

Ayakta sallandığımı gören London yanıma gelip beni koltuğa oturttu.

“Cannan’ın efsaneden haberi var mı?”

“Evet! Ama Narian’ın gidiş sebebi bu olamaz. Çünkü bu konuda konuştuğumuzu bilmiyordu.”

“Cannan’ın tepkisi ne oldu?” diye ısrar ettim.

“İyi bir tepki verdiğini söyleyemem. Bu konuda dürüst olmaması onu kızdırdı. Cannan kendisiyle oyun oynanmasını sevmez.”

“İyi ama neden muhafızları gönderdi? Sonuçta odasına gidip özel olarak konuşmak isteyebilirdi.”

“Cannan ona durumun ciddi olduğunu göstermek istemiştir. Bir daha böyle oyunlarla hafife alınmaya tahammül etmeyeceğini bu şekilde anlatmaya çalışmıştır.”

Bütün bunlar elbette Narian’ım aniden çekip gitmesinin açıklaması değildi.

“Alera, gitmem lazım. Cannan şehir kapılarını kapattırdı. Narian şehir sınırları dışına çıkmadan onu bulmam gerekli.”

“Ona zarar verme lütfen, London...” diye fısıldadım.

“Buna mecbur kalmamayı isterim.”

London gittikten sonra, Narian’ın muhafızının üçüncü kattaki odalardan birinde elleri ve ağzı bağlı olarak bulunduğunu öğrendim. Besbelli Narian bir kaçış planı yapmıştı.

Onun böyle aniden ve bana hiçbir haber vermeden ortadan kaybolmasına çok şaşırmışım. Karakterini ve niyetlerini değerlen-

dirememiş olmaktan endişe ettim. London'ın şüphelerinde haklı olabileceği düşüncesi beni mahvediyordu. Onun Hytanica'ya ihanet etme ihtimali kadar, bana olan sevgisinin bir yalandan ibaret olma ihtimali de içimi altüst ediyordu.

Aklıma gelen bir başka ihtimal ise, onun benim odamda yakalandıktan sonra, hayatının güvende olmayacağı konusunda endişe etmeye başlamış olmasıydı. Belki de olabilecek tahmin etmeye çalışmış ve bir sorun çıkmadan ortadan kaybolmanın en iyi çözüm olacağına karar vermişti.

Narian kaçmış olmasına rağmen Cokyri'lerin kuşatması olduğu gibi kaldı. Bu hem London hem benim için Narian'ın onlara katılmadığının bir göstergesiydi. Sonuçta şehri kuşatmalarının ardındaki tek neden Narian'ı onlara teslim etmemizi istemeleri idi ve onun şehri terk ettiğinden haberdar olmadıkları açıkça görülüyordu.

Mart ayı biterken, şehirde kuşatma hakkındaki gerginlik giderek artmaya başlamıştı. Yiyecek stokları azalan insanlar, şehir dışına çıkmak için tek yolun, Cokyri'lere bir saldırı düzenleyip onları geri püskürtmek olduğunu konuşuyorlardı.

Bense hâlâ Narian'ın kaçışının arkasındaki nedenleri sorguluyor ve ona olan özlemimden dolayı acı çekiyordum.

Martın sonunda bir gece vakti Cokyri'lere saldırı gerçekleştirildi. Ancak bu saldırıda kullanılan taktik doğrudan bir atakla başlamadı. Önce London'ın da içlerinde olduğu bir grup gizlice Cokyri kampına girip askerlerin sularına ve yiyeceklerine zehir karıştırdı. Bu şekilde bazılarının öleceği bazılarının da güçten düşeceği hesaplanmıştı. Birlikler, saldırıya avantajlı başlamak istiyorlardı.

Birkaç saat sonra, karanlığın içinde altı meşalenin yandığını gördük. Bunu bir işaret olarak kabul eden Hytanica birlikleri atlarının sırtında Cokyri kamplarına doğru saldırıya geçtiler.

Olan biteni Destari'yle birlikte takip ediyordum. Onun, zehirlenen askerlere karşı hiçbir merhamet duymadığını fark ettim. Cokyri'ler

tarafından haince öldürülen birçok arkadaşını görmek onu katılaştırmıştı.

“Bu gece uyusan iyi edersin,” dedi bana. “Sabaha kadar herhangi bir haber alabileceğimizi sanmıyorum.”

“Tamam ama eğer bir haber gelirse beni uyandırıp söylemelisin.”
“Anlaştık.”

Nihayet askerlerden bir haber geldiğinde, oturmuş kahvaltımı ediyordum. Destari’yle, sarayın girişinden gelen sevinçli sesler duyduk. İkimiz de yerimizden fırlayıp girişe yöneldik.

Askerler yanlarında elleri bağlı birçok Cokyri esiriyle gelmişlerdi. Esirler, seramik zeminde dizüstü çökmüş vaziyette bekletiliyordu. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Cannan odasından çıktığında, bütün konuşmaların bıçakla kesilmiş gibi bittiğini gördüm. Kumandan esirlerin hemen zindana götürülmelerini emretti.

“Kaide onların sorguya çekilmelerini sağla. Belki ölmeden önce birinin ağzından işe yarar bir şeyler almak mümkün olur.”

Bu sözleri duyunca, bundan önce alınmış olan esirlerin işkenceyle öldürüldüklerini idrak ettim. Esirlerin arasında kadınlar da olduğunu düşünmek beni altüst etti. Savaş zalim bir şeydi ve ben onun getirdiği zorunlulukları göğüsleyecek kadar cesur ve katı değildim.

O sırada London geldi. Yorgun ve bitkin bir haldeydi.

Cannan raporunu vermesini emretti.

“Zehir etkisini hızla gösterdi. Askerlerin üçte birinin hemen öldüğünü, kalanlarınsa hastalandığını ve büyük bir panik yaşandığını gördüm. Saldırıda birçoğu Recorah Nehri’nin suları arasında kayboldu. Karanlık olduğu için ne kadarının kaçabildiğini tahmin etmekte güçlük çekiyorum. Ama nehir kenarında birçok ceset olduğundan eminim.” London’ın böyle bir başarıdan dolayı memnun olduğunu görebiliyordum. “Yaralılarımızı revire sevk ettim. Birliklerimizin bir kısmını da Recorah Nehri’nin yanında bıraktım. Ancak hepsinin çok yorgun olduğunu söylemeliyim.”

“Bu konuyla ilgileneceğim,” dedi Cannan. “Bizim kaybımız ne seviyede?”

“Kayıplar oldu. Sayı yüksek değil ama şu anda kesin bir şey söyleyemem.”

“Cesetlerin alınması için birilerini gönderirim,” derken Cannan’ın sesi gergindi. “Başka bir şey var mı?”

“Cokyri’lerin ölüleri konusunda ne yapmamızı önerirsiniz?”

“Toplayın ve yakın,” derken Cannan’ın sesinde hiç duygu yoktu.

“İzin verirseniz ben topladığımız cesetleri, orman sınırına bırakmayı öneririm. Dün gece gücümüzü gösterdik. Belki bu gün de merhametimizi göstermenin zamanıdır,” derken London’ın ustaca bir ikna yöntemi kullandığına dikkat ettim.

Cannan da bu öneriyi olumlu karşıladı.

“Ben gerekenlerin yapılmasını sağlarım,” dedi London. Cannan bunu da uygun bulduğunu belirtti.

London tam çıkmak üzereyken geri döndü.

“Steldor’u, bu sabah Cokyri’lerin arkasından giden birliklerin başında gördüm. Gayet iyiydi. Galen’ı görmedim ama sağlıklı olduğu bilgisini aldım.”

Cannan’ın gözlerinde bir minnet ifadesi belirdi. Başını teşekkür eder gibi salladı ve babama rapor vermek üzere taht odasına doğru ilerledi.

Cokyri kampı dağıtılmıştı ama çatışmalar devam ediyordu. Yine de şehir halkı bu fırsatı değerlendirip tarlarındaki ekinlerle ilgilenmeye ve bol miktarda domuz, ördek ve keklik avlayarak kurumuş et stoklarını güçlendirmeye koyuldular. Yaz gelip Recorah Nehri çekildiğinde, Cokyri’leri kontrol etmek daha da güçleşecekti.

Doğum günüm yaklaşıyordu. Babam bir sabah bana haber yollayıp görüşmek istediğini bildirdi. Konuyu merak etmeme gerek yoktu. Evliliğim hakkında konuşacağımızı adım gibi biliyordum.

Kendimden emin bir şekilde taht odasına girdim. Ona doğru yürürken babam beni dikkatle izliyordu. Destari dâhil bütün muhafızlara dışarı çıkmalarını emretti. Belli ki bu hassas konuyu benimle baş başa konuşmak istiyordu.

Tahtın önünde bir reverans yapıp konuşmasını bekledim.

“Alera, artık yaşlı ve yorgunum,” diye çabucak lafa girdi babam. “Otuz yıldır bu tahtta oturuyorum. Herhangi bir kralın ömründe görebileceğinden daha fazla savaş gördüm. Bir başka savaşı daha yönetecek gücüm yok.”

Bana bakarken gözlerinde endişe okunuyordu. Sol eliyle sağ elindeki kraliyet yüzüğünü çevirdiğini de görebiliyordum.

“Aslında ben yönetmek için doğmamıştım. Ağabeyim savaş meydanında ölünce mecburen onun görevini devraldım. Oysa yaşamım için daha farklı planlarım vardı. Yine de görev duygum ağır bastı. Ben bir vâris olarak görevlerimi kişisel tercihlerimin önünde tuttum. Şimdi sizden de aynı şekilde davranmanızı bekliyorum. Belki bu bir baba için hata sayılabilir. Ama kral olarak buna mecburum.” İçindeki duyguların ağırlığını dışa vuran derin bir nefes aldı. “Sana böyle davranmak hoşuma gitmiyor ama evliliğin konusunda bazı yaptırımlar uygulama zamanımın geldiğini görüyorum.”

Normalde şefkat dolu olan gözlerinde şimdi hayal kırıklığı ve hüznü vardı. Kötü bir talihin beni beklediğini görebiliyordum.

“Lord Steldor’u Hytanica Kralı olarak ilan etmeye karar verdim. Doğum gününe ister onun eşi ve kraliçesi olarak girersin, ister talibini bekleyen bir genç kız olarak.”

Ne demek istediğini anlamakta zorluk çekerek ona baktım.

“Eğer sen Steldor’u eşin olarak kabul etmezsen, senden tahttaki hakkından feragat etmeni isteyeceğim. Senin yerine kardeşin Miranna onunla evlenecek.”

Bir an sanki farklı bir dil konuşuyormuş gibi söylenenleri anlamlandıramadığımı fark ettim.

“Miranna’yla konuşabilir miyim?” dedim.

“Hayır. O bu konuda rızasını bana bildirdi. Sen de kararını bildirmek zorundasın. Doğum gününe sadece yedi hafta kaldığına göre sana yarın sabaha kadar vakit veriyorum.” Sesinde en ufak bir merhamet belirtisi yoktu.

“Ama baba, benim on sekiz yaşında evlenmeye zorunlu olduğumu gösteren hiçbir kanun yok. Üstelik Steldor kral olmak için çok genç.”

Babamın, henüz yirmili yaşlarının ortasına varmamış bir delikanlıyı tahta geçirerek geleneklere aykırı davrandığını hatırlatmak istiyordum. Ama babam bu konuda Komutan Cannan’a güveniyor olmalıydı.

“Ben senin baban ve kralınım. Sen benim kararlarımı sorgulamazsın,” diyerek hiddetle ayağa kalktı. “Kararını yarın sabah bana bildir.”

Görüşmemizin bittiğini biliyordum. Ama bacaklarım beni taşıyacak halde olmadığı için hareket edemiyordum.

“Alera, artık gidebilirsin,” dedi babam. Bu sözler hareket etmeme engel olan büyüyü çözmüş gibiydi.

Ona hayatımda ilk kez başkaldıran bir ifadeyle baktım. Sonra da sertçe dönüp taht salonunu terk ettim. Kapıdan çıkarken gözümünden yaşlar dökülmeye başlamıştı. Destari beni görünce telaşa kapıldı ve koluma girdiği gibi odama çıkmamı sağladı. Yürürken saray duvarlarının üzerime yürüdüğünü ve altında ezileceğim bir kadere doğru sürüklendiğimi hissediyordum.

Dakikalar boyunca kanepeye uzanıp ağladım. Bir süre sonra odaya Destari dışında birinin girdiğini ve kanepenin yanına gelip sabırla başımı kaldırmamı beklediğini fark ettim. Gelen London’dı.

“London, bana yardım et,” diyerek ona doğru atıldım. London kanepeye oturdu ve beni kollarının arasına aldı.

Başımı omzuna gömdüm ve deri yeleşinin tanıdık kokusunu içime çekerek bir süre daha ağladım. Omuzuma sardığı kolunun verdiği güven hissi, bir süre sonra sakinleşmemi sağladı.

“Ne olduğunu bana anlatacak mısın?” derken sesi o kadar şefkatliydi ki eğer dökecek bir damla yaşım kalmış olsa tekrar ağlamaya başladım.

“Babam bana ya on sekizinci yaş gününe kadar Steldor’la evlenmem ya da Miranna adına tahttaki hakkımdan vazgeçmem için emir verdi. Miranna’yla konuşmuş ve onu Steldor’la evlenmeye ikna etmiş. Sanırım onun için önemli olan kızları değil, Steldor’un kral olması,” diye kısaca aktardım.

London yorumda bulunmadan beni dinlemeyi tercih etti.

“Bana sadece yarın sabaha kadar düşünme zamanı verdi. Bugüne kadar onun karşısına uygun bir adayla çıkmadığıma göre bundan fazla beklemek için bir sebep görmüyormuş. Sanki onun verdiği uygun aday tanımına Steldor’dan başkası uyabilirmiş gibi...”

Sinirim hüznüme galip gelmişti. Dimdik oturup gözlerimdeki yaşları sildim.

“Babam nasıl olur da benim mutluluğumu böylesine az önemseyebilir? Bütün ömrümü Steldor’la geçirmek istemediğimi neden anlamıyor? Ya Miranna! Sevdiği başka bir erkek varken, Steldor’la onu evlenmeye zorlanması doğru mu?”

Tüm bedenime bir titreme hâkim oldu. Odamda yanan şömineye rağmen donuyordum. London ayağa kalktı ve pelerinini omzuma sardı.

“Şimdi ben gidiyorum. Odana biraz çorba göndermelerini söyleyeceğim. Sahdienne’e de haber yollayacağım, yatmana yardım etsin. Sabah görüşürüz. Kimbilir belki de gün doğmadan yeni bir umut doğmuş olur.”

Acele etmesini istemedim. “Nereye gidiyorsun? Biraz daha be-nilme kalamaz mısın?”

“Babanla konuşma vaktimin geldiğini düşünüyorum!”

O odadan çıkarken, gözlerimden London’a duyduğum minneti anlatan yaşların aktığını fark ettim. Beni böylesi düşünen biri olduğu için şükrediyordum.

London babamın kalbini yumuşatabileceği konusunda yanılmıştı. Sabah uzun bir bekleyişten sonra odama geldiğinde, onun da umudunun tükenmiş olduğunu gözlerinde gördüm.

Yanıma oturup anlatmaya başladı.

“Baban, Cokyri tehdidinin bu kadar büyük olduğu bir zamanda, taht konusunda hiçbir endişenin kalmamasını çok önemsiyor. Steldor ve Cannan’ın baba ve oğul olarak mükemmel bir ikili oluşturacaklarını ve Hytanica’yı en iyi şekilde koruyacaklarını düşünüyor. Böyle bir durumla karşı karşıyayken, tahta senin seçeceğin bir erkeğin çıkması gibi bir alternatifi doğru bulmuyor ve kral olarak, kızının eşini seçme hakkını kullanmaya kararlı görünüyor. Ben de, onun bakış açısını dikkate alarak, Steldor’un en uygun seçenek olduğunu kabul ediyorum.”

Gözlerimin yaşla dolduğunu görünce biraz durdu. Sonra konuşmasını sürdürdü. “O, Steldor’u gerçekten istemiyorsan tahtan çekilme fırsatı vererek, yeterince cömert ve anlayışlı davrandığını düşünüyor.”

“Yardım et bana, London! Söyle bana, bu durumda ne yapmalıyım?..” derken acınası görüldüğümü biliyordum.

“Korkarım bu durumda karar sana ait,” derken o da üzgün görünüyordu.

Başımı eğip ellerimi tutan ellerine baktım ve aslında aylardır aradığım çözümün yanı başımda oturduğunu fark ettim.

“London!” diye sevinçle haykırdım.

“Ne oldu?” derken tepkime şaşırmış gibiydi.

“Acaba... yani sen, hımm... Benimle sen... evlensen, acaba nasıl olur diyorum. Babamın kriterlerinin hepsine uygunsun. Üstelik tahta geçmek için Steldor’dan çok daha fazla deneyime sahipsin.”

London önce şoka girmiş gibi bana baktı, sonra kahkahayı patlattı. “Bana evlenme mi teklif ediyorsun?”

“Evet, sanırım öyle,” dedim. Kendimi kuşlar gibi rahatlamış hissediyordum. “Görmüyor musun, bu harika bir çözüm! Birbirimizi

çok seviyor ve güveniyoruz. Sen deneyimli bir asker ve Hytanica'ya sonuna kadar bağlı bir insansın. Ordular Cannan kadar sana da güven duyar ve sözünden çıkmazlar. Mükemmel bir kral olacağından eminim.”

Büyük bir ciddiyetle bana baktı ve tane tane konuşmaya başladı.

“Beni onurlandıryorsun, Alera ama ben seninle evlenemem. Seni çok sevdiğim doğru ama duygularım bir erkeğin bir kadına beslediği türden değil. Ayrıca ben kral olmak istemiyorum. Ben özgür olmak ve bu güne kadar nasıl yaşadıysam bundan sonra da öyle devam etmek istiyorum.”

Ama ben London'ın Steldor'dan daha iyi bir kral olacağını bildiğim için bundan vazgeçme niyetinde değildim.

Yarı şaka yarı ciddi bir ifadeyle devam ettim: “Tahtın vârisi ve Hytanica'nın gelecekteki kraliçesi olarak sana benimle evlenmeni emretmeye hakkım olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Birden yerinde doğrulduğunu ve ciddileştiğini gördüm.

“Elbette bana emretmen halinde seninle evlenmeye mecbur kırım. Ama bunu yapmanı tavsiye etmem.”

O zaman Steldor'dan kaçmak için London'ı benimle evlenmeye mecbur ederek babamın bana yaptığı şeyin aynısını ona yapmış olacağımı fark ettim.

Pişmanlık içinde, “Tamam, anladım,” dedim.

London uzun uzun bana baktı.

“Seni mutlu etmeyi çok isterim, Alera. Ama bunun için kendimi değiştiremem,” dedi sonra. “Eğer Steldor'la evlenmek sana bu kadar kötü geliyorsa belki de taht hakkından feragat etmeyi düşünmelisin.”

O zaman alt dudağımı ısırma ve ellerimi sıkma başladı. Bunu düşünmek beni çok tedirgin ediyordu.

“Kardeşime böyle bir haksızlık yapamam. Steldor'un beni sevdiğini bile bile onun karısı olmak, onurunu kıracaktır.”

“Kimbilir, belki de Steldor zamanla sana karşı duygularını törpülemeyi ve Miranna'yı sevmeyi öğrenir!”

“Sürekli aynı ortamda yaşayacağımız için bu mümkün değil. Üstelik Miranna onun sert kişiliğiyle baş edemez.”

“Hepsi bu mu, Alera?” dedi London. “Senin kraliyet işlerine meraklı olman ve siyasetten uzak durmaya gönlünün razı olmaması bu konudaki kararını hiç etkilemeyecek mi?”

London’ın beni herkesten daha iyi tanımasına bir kez daha hayret ettim.

“Mira devlet işleriyle ilgilenmez! Steldor’u başıboş bırakacaktır. Oysa ben onu etkileyebilir ve farklı davranmasını sağlayabilirim. Tahtın vârisi olmak benim kaderim. Bu sorumluluğu Miranna’ya yüklemek haksızlık olacaktır.”

“Seni daha önce yanlış değerlendirmişim. Bunun için senden özür dilemeliyim. Sen gerçekten büyümüşsün Alera,” diyen London’ın sesinde alay yoktu.

O anda kararımı verdiğimi fark ettim. Bunu bilmek iyiydi ama daha az acı vermiyordu.

“Babamla benim adıma konuştuğun için sana çok teşekkür ederim. Sanırım şimdi ona kararımı bildirmem gerekiyor. Bunun için biraz yalnız kalıp gücümü toplamak istiyorum.”

London saygılı bir gülümsemeyle odayı terk etti. O gittikten sonra biraz yemek yedim ve düşündüm. Babama kararımı bildirmeden önce görüşmem gereken bir kişi daha olduğunu fark ettim.

“Destari, Cannan’a onunla görüşmek istediğimi bildir.”

Bu isteğim onu oldukça şaşırtmış olmalıydı. Bugüne kadar Cannan’la yüz yüze gelmekten kaçınan ben, şimdi onu yanıma çağırıyordum. Cannan’la konuşmak için bahçeyi tercih ettim. Bir bankın üzerinde oturup yanıma gelmesini bekledim.

Cannan, “Prenses Alera, benimle konuşmayı arzu etmişsiniz,” diyerek yanıma oturdu.

Kibar girişleri bir yana bırakıp konuyu açtım.

“Babamın bana verdiği ultimatomdan haberin var mı?”

“Evet, babanızla bu konuyu konuştuk. Olay bu raddeye geldiği için üzgünüm.”

“Ben evlenmeyi kabul etmediğim takdirde Miranna’yı buna zorlamasına razı geliyor musun?”

Cannan bir süre yüzümü inceledi. Sonra cevabını bildirdi.

“Babanız ve ben, Steldor’un taht için en uygun aday olduğu konusunda hemfikiriz. Size, Steldor’u sevmek için zamana ihtiyacınız varsa bunu sağlayacağıma dair söz vermiştim. Ama şimdi onunla evlenmeyi reddedecekseniz, kardeşiniz bunu kabul ettiği takdirde oğlumun tahta geçmesini engelleyecek değilim.”

Sözlerini sindirmek için yüzümü başka yöne çevirip sustum. O ise sabırla benim fikrimi söylememi bekledi.

“Bu durumda evlenmeyi kabul ediyorum,” dedim. “Lütfen babama kararımı siz bildirin. Şu anda onunla yüz yüze gelmek için bir neden görmüyorum.”

“Nasıl arzu ederseniz,” diye cevap verdi.

Ayağa kalkıp selam verdikten sonra son bir cümle ekleme ihtiyacını hissetti: “Bu kararın sizin için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum. Kardeşinizi koruma güdünüz kadar, ülkenize karşı duyduğunuz sorumluluk hissini de takdir ettiğimi bilmenizi isterim.”

33. BÖLÜM

O YÜZÜK

Ertesi gün nişan törenimiz yapıldı. Babam törenin bir an önce olması konusunda ısrar etmişti. Çünkü nişan ilan edildikten sonraki üç pazar boyunca, bu düğünün yapılmasına engel olacak bir şey bilen varsa ortaya çıkması için beklemek gerekiyordu.

Törene katılan tek şahitler ailelerimizdi. Ben on yedinci yaş günüm için dikilen beyaz tuvaleti giydim. Steldor'sa, siyah subay kıyafetleriyle geldi. Nişandan önce hiç konuşmadık ve beyaz saçlı rahibin karşısında yan yana durduğumuzda kendimi çok ama çok garip hissettim.

Tören oldukça sadeydi. Önce bize evlenme niyetinde olup olmadığımız soruldu. Ardından rahip damada yöneldi: “Kutsal kilisenin izniyle bu kadını eşin olarak almayı kabul ediyor musun?”

“Evet...”

Rahip aynı soruyu bana da yöneltti.

“Evet,” derken boğazım kupkuruydu, kalbim ise yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Rahip, “Bu yüzük, bağlılığımızın bir ifadesi olsun,” diyerek altın halkayı Steldor'un avucuna bıraktı.

Steldor, sağ elimi tutup parmağıma yüzüğü geçirdi. Rahip aynı şekilde benim avucuma da bir yüzük bıraktı ve ben de onu Steldor'un parmağına taktım.

Bizi kutsadıktan sonra rahip töreni şu sözlerle bitirdi: “Şimdi birbirinizi öperek bağlılık yemininizi tamamlayın.”

Steldor bana döndü. Eliyle çenemi tuttu ve dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu.

Ailelerimiz bizi kutladılar. Babam ve Cannan, evlilik akdini hazırlamak için çalışma odasına, Faramay ve annem de düğün planlarını yapmak için çay salonuna geçtiler. Rahip de dinî prosedürleri tamamlamak için kendi odasına çekildi ve biz Steldor’la baş başa kaldık. Bana sarıldı ve beni bir kez daha öptü. Bu kez temasından yayılan tutku beni ürküttü.

Dudaklarını benimkinden ayırırken, “Nişan töreninde verilen öpücük, evlendikten sonra olacaklar hakkında fikir vermeli,” diye fısıldadı. Kahverengi gözlerinde derin bir arzu vardı.

Geri çekilmek istedim ama beni kollarına alıp sıktı.

“Şunu aklında tut, Alera. Kral olmayı istedim. Ama karım olarak *tercih ettiğim* prenses daima sen oldun.”

Sonra da elimi tutup beni kapıya doğru götürdü.

“Bu gece seni yemek için ziyaret ederim,” diyerek güldü. “Nişanlı bir çiftin resmen evlenmeden önce biraz birlikte zaman geçirmeleri gerekir.”

O askerî okula doğru yola çıktığında, bundan sonra bütün akşam yemeklerimi onunla yemek zorunda kalacağımı düşündüm. Özgürlüğümü yitirme korkusu bütün düşüncelerimi felç etmişti. Bir an için Narian’ın yaptığı gibi saraydan kaçıp dağlarda izimi kaybettirmeyi bile düşündüm.

Düğünümüze kadar geçen altı hafta boyunca, Steldor konusunda endişelenmem hiç gerekmedi. Cokyrı’lerin kamplarındaki hareketlilik nedeniyle birliklerimiz sürekli olarak göreve gittiler ve bütün subayların izinleri iptal edildi. Steldor’un saraya gelip beni ziyaret etme fırsatı bulduğu zamanlarda ise aile büyüklerimizden biri mutlaka yemekte bize eşlik etti. Çünkü kilisenin bu konuda çok katı kuralları vardı.

Benim günlerim de sıradışı bir biçimde dolu geçiyordu. Ülkemizin üzerinde kara bulutların gezdiği bir dönemde, bizim düğünümüz bütün Hytanica'lılar için büyük bir umut ve sevinç vesilesi olacaktı. Hytanica soylularına davetiyeler gönderildi. Saray her anlamda, bu büyük olayı karşılamak üzere hazırlandı. Cokyri tehlikesi nedeniyle, civar ülkelerdeki soyluların düğüne davet edilmeleri ne yazık ki mümkün olmadı.

Düğün hazırlıkları sırasında bana düşen en önemli görev, elbiseimin kumaşını ve modelini seçmektir. Her zamanki gibi bu konuda Miranna'nın desteğini almayı arzu ediyordum. Üstelik bu Steldor'un onunla evlenmesi konusundaki alternatifi kabul ettiğini öğrendiğimden bu yana yapacağımız ilk konuşma olacaktı. Aramızdaki soru işaretlerini ortadan kaldırmak için iyi bir fırsat olacağını düşünüyordum.

Önüme bir sürü güzel kumaş yığıldılar. Benim bu kadar alternatif arasından bir seçim yapmamın mümkün olmayacağını biliyordum. Yalvaran bir sesle annemden yardım istedim.

"Bu işi basit bir hale getiremez miyiz?"

Gülümseyerek bej rengi bir ipek ile koyu, altın renkli bir taftayı üst üste koydu.

"Bu ikisi bir arada hem ağır hem de sade görünüyorlar," dedi.

Üzerimden bir ağırlık kalktığı için mutlu olup keyifle başımı salladım.

Elbise modelinin çıkartılması işi akşama kadar sürdü. Bu arada anneme ve Miranna'ya da kıyafet seçildi.

Annem akşamüstü olunca, güzellik uykusunu almak için odasına çekildi. Nihayet Miranna'yla yalnız kalmıştık.

Söze girip onu rahatlatmaya karar verdim. "Sana kızgın değilim, Mira," diyerek ona kanepenin üzerine oturmasını işaret ettim. "Haydi biraz sohbet edelim."

Miranna gözlerime bakmaktan korkar gibi çekingen bir tavırla yanıma oturdu.

“Sadece bana şunu söyle,” deyip ellerini avucuma aldım. “Babam seni Steldor’la evlenmeye ikna etmek için ne yaptı?”

Cevap alamayınca başka bir yöntem denedim.

“Senin Temerson’dan, bir başkasını düşünemeyecek kadar hoşlandığını sanıyordum.”

Yüzünde oluşan gülümsemeyi görmek beni rahatlattı.

“Ben senin gibi biri değilim, Alera,” dedi sonunda kafasını kaldırmaya cesaret ederek. “Babam benden bir şeyi yapmamı istediğinde, ona karşı duracak gücü kendimde bulamıyorum. Babam, Steldor’un kral olması konusunda kararlı olduğunu söyleyince onunla evlenmeyi kabul etmenin, sana da istediğin seçimi yapman konusunda bir şans vereceğini düşündüm. Ayrıca Steldor’un bu konumu hak ettiğini ve onunla evlenmenin kabullenilmesi çok zor bir seçenek olmadığını düşündüğümü söylemeliyim.”

“Seni suçlamıyorum, Miranna. Sen en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Ayrıca hatırlarsan, on yedinci yaş günümde Steldor’u beğeniyorsan onunla evlenmene itiraz etmeyeceğimi bizzat söylemiştim.”

“Öyle yapmıştın değil mi?” derken biraz daha rahatlamış gibiydi.

Konuyu değiştirip Temerson’a getirdim. Uzun bir süre daha birlikte oturup güldük ve gevezelik ettik.

Gelinliğimin tam olarak hazırlanabilmesi için birkaç prova daha gerekti. Ama beni en fazla sıkıntıya sokan seçim, gelin odasının belirlenmesiydi. Bunun için üçüncü kattaki misafir odalarından birini seçmem gerektiği söylendi. En büyük ve güzel dairenin, Narian’a verilen bölüm olması işimi zorlaştırıyordu. Seçimimi yaparken tek kaygım, bu daire dışındaki en uygun alternatifi değerlendirmektir.

Nisanın son günlerine girerken, annem düğünden önce sarayda genç hanımlara yönelik bir davet vermenin uygun olacağını düşündü. Böyle bir davetin misafirler için tek anlamı vardı; bitmez tükenmez bir dedikodu kazanını kaynatmaya yetecek kadar malzeme çıkarmak.

Ben ne kadar annemle ve olgun hanımlarla vakit geçirmeye dikkat etsem de genç kızlardan sonsuza kadar kaçmam olanaksızdı. En

sonunda kendimi Steldor'un hayranlarından oluşan bir grubun tam ortasında buluverdim.

Israrcı ve çekinmek nedir bilmeyen karakteriyle Reveina yine başroldeydi. "Evlenen ben olsaydım, düğün gecesini düşünmekten başka bir şey yapamazdım," derken kahverengi gözleri hülyalıydı. "Lord Steldor beni bir kez öptü. Ama bu bile bacaklarımdan titremesi için yetmişti. Şimdi Alera bütün hazineye tek başına sahip oluyor."

Bütün kızlar onunla aynı fikirde olduklarını belirterek başlarını salladılar.

Reveina, "Çok deneyimli bir erkek olduğuna hiç şüphe yok," diye konuşmaya devam etti. "Bana söylenenlere göre, gelini mutlu etmesi için bir damadın deneyimli olması gerekiyor."

Bu konuşmaların sanki ben orada değilmişim gibi yapılmasına hayret ediyordum. Onların eğlencesi benim kabûsumdu. Steldor'la birlikte geçirilecek mahrem geceleri düşündükçe ürperiyordum.

Derken Kalem konuyu başka bir yere getirdi. "Peki Lord Narian hakkında ne düşünüyorsunuz? Onun da çok yakışıklı ve etkileyici olduğu kanısındayım. Turnuvadaki başarısını gördükten sonra onunla tanışmak için can atıyordum."

Kızlar bu görüşe de katıldılar.

"Güçlü, farklı... ve gizemli. Kesinlikle Steldor'dan sonraki en iyi alternatif!" dedi Kalem. Sonra da kalın, siyah kirpiklerinin arasından beni süzerek sorguya çekti. "Söylentilere göre, onun da size karşı kayıtsız olmadığı anlaşılıyor! Leydi Alera, nasıl oluyor da krallıktaki en iyi iki erkeği birden tekelinize alıyorsunuz?"

Reveina ise her zamanki gibi işi bir adım ileri götürdü. "Eğer hâlâ burada olsaydı ve ikisinden birini seçme şansına sahip olsaydınız hangisinde karar kıldınız?"

Herkes sus pus olmuş cevabımı bekliyordu. Kendimi köşeye kısıtılmış gibi hissediyordum. Miranna yardımına yetişmese, ne yapardım bilmiyorum.

“Narian, hepinizin bildiği gibi benim en yakın arkadaşımın abisiydi. Evlerini sık sık ziyaret ettiğimiz için onunla biraz fazla vakit geçirmemiz kadar doğal bir şey olamazdı. Alera’yla özel bir yakınlaşma söz konusu değil.”

Ben de desteklercesine bir şeyler söyledim. “Ayrıca onun mace-rayı Hytanica’ya tercih ettiğini dikkate almak lazım. Sonuçta burada kalmaktan sıkılıp farklı yerleri keşfetmek için yolculuk etmeye karar verdi.”

Kızların konuyu uzatmasına mani olmak isteyen Miranna, becerikli bir manevrayla beni aralarından çekip aldı.

“Gel, Alera. Annem yerine oturdu ve çay servisini başlatmak için bizi bekliyor.” Elimden çekip beni masaya götürmeden kızlara da son kez takıldı. “Siz de masada gözünüzü kulağınızı iyi açın. Düğünden önce kendinize çekidüzen vermek için başka şansınız olmayacak bayanlar!”

Kızlardan kurtulduğum için memnundum. Ancak Narian’la ilgili soruları içimdeki yaraları kanatmış gibiydi. Ben de Narian’ın nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ediyordum. Yokluğu bazen içimi acıtan bir boşluk gibiydi. Buna nasıl alışacağımı bilmiyordum.

Düğün gününden önceki gece şiddetli yağmur yağdı. Sel yollardaki bütün tozu toprağı yıkadı. Kalbimdeki hüznün de bu yağmurla akıp gitmiş olmasını diledim. Bu yağmur bana iyi şansın bir göstergesi gibi geldi.

Düğün günü hızlı bir şekilde başlayıp fırtına gibi devam etti. Elbisemin giydirilmesi, saçlarımın yapılması, aksesuarlarımın yerleştirilmesi gibi birçok ayrıntının içinde kaybolmuş gibiydim.

Odamın kapısı hafifçe vuruldu ve annem içeri girdi. Mavi kadife tuvaleti içinde muhteşem görünüyordu. Sarı saçları, gösterişli bir topuz haline getirilmişti ve yakut, safir ve pırlantalardan oluşan bir taç takmıştı.

“Baban bize katılmadan önce seninle biraz baş başa kalmak istedim,” diyerek bana sarıldı. Mavi gözlerini gözlerime dikti. “Bütün

gelinler, düğün gecelerinde biraz heyecanlı olurlar. Ama evlendiğin erkeğin, özel biri olduğunu bilmeni ve ona güvenmeni isterim. Sana iyi davranacağından eminim.”

“Ben iyiyim, anne...” Onu yatıştırmaya çalıştım. Kendimi heyecanlı bir gelinden çok, ejderhalarla savaşa giden bir silahşör gibi hissettiğimi anneme nasıl anlatabilirdim.

“Misafirler gelmeye başladılar, hayatım. Törenden önce benden istediğin bir şey var mı?”

“Hayır, her şey yolunda,” derken sesimin bana ihanet eder gibi çatlak çıktığını fark ettim.

“Öyleyse artık babanla buluşabiliriz.”

Kraliyet mavisi takımı içinde çok şık ve ihtişamlı görünen babamın, yüzünde uzun süredir görmediğim bir mutluluk ışığı olduğunu fark ettim.

“Şahane görünüyorsun, hayatım! Damadın yanına gitmeye hazır mısın?” diyerek ellerimi tuttu.

Başımı sallayarak koluna girdim ve onunla birlikte düğünün yapılacağı salona giden koridor boyunca yürüdüm. Salonun kapısına geldiğimizde annem sol, babamsa sağ yanıma geçip kollarıma girdiler. Altın rengi bir halı önümüzde uzanıyordu. Miranna da nedimem olarak arkamızdan yürüyecekti.

“Gidelim mi?” diyen babama başımla karşılık vermeden önce derin bir nefes aldım.

Ağır adımlarla, halının iki yanına yerleştirilmiş sıralarda oturan soylu konukların arasından yürüdük.

Rahibin yanında duran Steldor, siyah takımının içinde göz alıcı bir yakışıklılığa sahipti. Faramay ve Cannan da onun iki yanına yerleşmiş olarak bekliyorlardı. İkisinin zümrüt yeşili kıyafetler içinde olduklarını gördüm. Bu, Cannan’ı resmî kılığı dışında bir kıyafetle ilk görüşümdü.

Damadın sağdııcı olan Galen da onların hemen arkasında duruyordu. Küllü kahverengi saçlarını arkaya doğru taramıştı. Siyah kıyafeti içinde o da oldukça yakışıklı görünüyordu.

Trompetler gelişimizi duyururken bütün davetliler ayağa kalktı. Yaşlı rahip düğün seremonisini başlattı.

“Bu evliliğin gerçekleşmesine kanunen engel olabilecek bir şey var mı?” diye soran sesinin, nezleli bir insanınki gibi genzinden çıktığını duymak tuhaf hissettirdi.

Steldor ve ben bir ağızdan, “Hayır,” diye cevap verdik.

“Evlilik için uygun yaşta mısınız?”

“Evet”

“Evliliğinizi kimler onaylıyor?”

Ebeveynlerimiz bir ağızdan cevap verdiler: “Bütün aile büyükleri.”

Faramay ve Cannan, Steldor’un kollarından çıktılar ve babam ikimizin ellerini birleştirdi.

“Duyurularınız yapıldı mı?”

“Evet, üç pazar boyunca evlilik niyetimizi ilan ettik,” diye cevap verdi Steldor.

Son ve en can alıcı soru geldi. “Bu evliliğe herhangi bir zorlama olmaksızın rıza gösteriyor musunuz?”

Birbirimize baktık. Steldor da en az benim kadar gergindi.

“Evet, kendi isteğimle buradayım,” dedim. Steldor da aynı cümleyi tekrar ederken elimin üzerindeki elinin gevşediğini fark ettim.

Ailelerimiz yerlerini aldılar. Sağdıç ve nedime de iki yanımıza geçtiler. Çiçeğimi Miranna’ya verdim ve törene devam ettik.

Rahip ellerimizi birleştirdi ve yemin kısmına geçti.

“Bu kadını eşin olarak kabul ediyor musun?”

“Seni kendime eş olarak alıyor ve kocan olmayı kabul ediyorum,” derken Steldor gözlerimin içine baktı. “Sana bedenimle sadık kalmaya, hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde, ömrümüzün sonuna kadar seninle birlikte olmaya söz veriyorum.” Sesi kararlı ve güçlüydü.

Rahip bana doğru döndü. “Bu adamı kocan olarak kabul ediyormusun?”

Derin bir nefes alıp kendimi Steldor’un gözlerine bakmaya zorladım.

“Seni kendime koca olarak alıyor ve karın olmayı kabul ediyorum,” derken titredim. “Sana bedenimle sadık kalmaya, hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde, ömrümüzün sonuna kadar seninle birlikte olmaya söz veriyorum.”

Steldor yüzünde bir gülümsemeyle beni dinledi. Sonra da Galen’ın uzattığı evlilik yüzüklerini alan rahibe döndü.

Sol elimi kaldırdı ve yüzüğü her bir parmağıma tek tek değdirerek yüzük parmağıma geçirdi. Bu arada geleneksel yemini tekrarladı.

“Bu yüzükle seninle evleniyorum ve bu altın halkayla birlikte bedenimi ve sahip olduğum tüm dünyevî zenginlikleri sana teslim ediyorum.”

Sonra ikimiz birlikte rahibin önünde diz çöktük ve karı koca olarak ilk komünyonumuzu onun elinden aldık. Rahip üzerimize sonsuz birleşmeyi temsil eden kutsamayı yaptıktan sonra ayağa kalkmamızı işaret etti. Steldor duvağını açtı ve saçlarını tutan tokaları çözerek üzerimdeki hâkimiyetini herkese ilan etti. Elleriyle omuzlarımdan tuttu ve beni kendisine çekip uzun uzun öptü.

Bütün salon, sevinç haykırırları ve alkışlarla inledi. Tören bitmişti. Ama bitmeyecek bir mücadalenin önümde uzandığını biliyordum.

34. BÖLÜM

İYİ DİLEKLER

Evlilik töreninin ardından verilen yemek tek kelimeyle muhteşimdi. Yemek çeşitlerini saymak mümkün değildi. Ardından gelen meyveli tatlılar ve keklerse tek kelimeyle nefisti. Konuklar, ellerini taslar içinde dağıtılan gül yapraklı sularla temizleyerek yeni servis edilen lezzetleri denemeye devam ettiler.

Düğünlerin sonunda, çiftin pastanın üzerinde öpüşmeleri bir adetti. Ancak bizim için hazırlanan pasta devasa boyutlardaydı. Steldor bu işi yapmak için uygun olup olmadığını kontrol etti. Benden daha uzundu ama onun boyu dahi, pastanın tepesine ulaşmak için yeterli olmayacak gibiydi. Birbirimizin gözlerine sorar gibi baktık. Sonra da Galen, Temerson ve Miranna'nın önümüzde eğilerek oluşturdukları insan basamağının üzerine çıkmaya karar verdik. Steldor iki elimden tutarak ayakta durmama yardım etti. Başlarımızı birbirine yaklaştırıp birbirimize küçük bir öpücük verdik. Ancak benim daha fazla dengemi koruyacak halim kalmamıştı. Başını sağa doğru eğen Steldor, o yana inmemizi ima etti. Önce o atladı ve beni de sıkıca tutarak düşmemi engelledi. Bütün konuklar bizi alkışlarken belime sarılıp beni kendisine çekti. Gülerek gözlerime baktı ve ben de ona içtenlikle cevap verdim.

Steldor elimi tutup beni kalabalıktan kurtardı. Misafirler için hazırlanan yiyecek masalarının arasından geçtik. Beni dans pistine doğru götürürken bir önceki deneyimimizi hatırlatmadan edemedi.

“Bu kez dansı yönetmeme izin vermeni umuyorum.”

Onun kolları arasında gevşeyip kendimi yönetimine bıraktım. Çok iyi bir dansçıydı. Mükemmel figürlerle beni pistte kaydırırken gözlerinde aşk dolu bir bakış belirdi.

“Danstaki uyumumuzun, başka konularda da devam edeceğini düşünmek istiyorum,” diye fısıldarken neden bahsettiği çok belliydi.

İkinci danstan sonra, beni bırakıp içecek bir şeyler almaya gitti. Yalnız olduğumu gören London, bu fırsatı yanıma gelmek için değerlendirdi. Varlığı her zamanki gibi beni sevindirdi.

“Umarım mutlu olursun,” derken dileği içtendi. “Ama ben bunu görme fırsatını bulamayabilirim. Korkarım, bana verilen görevler sarayda olmama izin vermeyecek.”

Bu habere hazır değildim. Onu yine kaybetme düşüncesiyle sarsıldım.

“Ama bizim dostluğumuz asla bitmeyecek, değil mi?”

“Elbette,” derken samimiydi ancak bundan şüphe eden bir hali de vardı. “Yarın Narian’ı bulmak üzere yola çıkıyorum. Cannan düşmana karşı güçlü olmamız gereken bu dönemde ondan yararlanmamız gerektiğini düşünüyor,” dedi.

Steldor elinde bir şarap kadehiyle yanımıza gelince London uzaklaştı. Onunla doğru düzgün vedalaşmaya bile fırsat bulamadım.

Bizi kutlamak için etfamıza biriken kalabalık biraz dağılınca, Cannan yanında erkek kardeşi Baelic’le birlikte bize doğru geldi. Baelic’in eşini ve kızlarını oldukça iyi tanıyordum. Ancak orduda üst düzey bir görevi olduğunu bildiğim bu adamla tanışma fırsatım hiç olmamıştı.

Baelic kardeşinden ve Steldor’dan biraz daha kısaydı. Yine de dikkat çekici bir fiziği olduğu tartışılmazdı. Siyah saçları ve keskin çene hatları, soyunu açıkça belli ediyordu. Ancak Cannan’dan en

önemli farkı, komutanın ciddi duruşuna karşın, sıcak ve sevimli bir hava yayıyor olmasıydı.

Steldor bizi tanıştıırken, Baelic çoktan eğilip elimi öpmeye başlamıştı bile.

“Kutlarım sizi, Lord Steldor; Prenses Alera, lütfen güzelliğinize duyduğum hayranlığı ifade etmeme izin verin.”

Steldor’un hoşnutsuz homurdanmalarına aldırmadan gözlerinin içi gülerек benimle konuşmaya devam etti.

“Onun tepesine çıkmanızı sağlayacak bir bilgiye ihtiyaç duyduğunuz her an bana başvurmayı unutmayın. Babasının bilmesini istemeyeceği her türlü sırrını ben saklıyorum.” Bir an sevgiyle Steldor’a baktıktan sonra devam etti. “İşte bu benim size evlilik hediyem.”

“Bir hediyeı reddetmek her zaman kabalık sayılır mı?” diye söylendi Steldor.

“Hediyesine göre değişir,” diyen Baelic hınzırca gülüyordu. “Ben böyle özel bir hediyeın kıymetinin bilineceğinden çok eminim.”

Steldor’a fırsat bırakmadan ben cevap verdim. “Bu teklifi değerlendirmeye son derece kararlıyım.”

“Yanında kaldığım her an, bu genç hanımdan biraz daha büyüleniyorum,” dedi Baelic. “Ve senin gibi bir serseride ne bulduğunu anlamakta biraz daha zorluk çekiyorum.”

Baelic’in tatlı sataşmalarına yüksek sesle gülmek için kendimi zor tuttum. İçten gelen bir ışığı ve karşı konulmaz bir neşesi vardı.

Steldor amcasının sözlerini büyük bir keyifle dinledikten sonra lafa girdi.

“Kırk üç yaşına gelmiş eski çapkınların başka kadınlar tarafından kapılmış olduklarını anlayınca, yirmi bir yaşındaki bir serseriyle yetinmeye karar verdi,” diyerek onunla şakalaştı.

“Bu kaldıramayacağım kadar derin bir yaraydı, yeğenim.”

“O zaman seni hanedan soytarısı olarak işe alıp bu suçumu he-men affettireyim, amcacığım.”

Tatlı bir kahkaha atıp ve nazik bir reveransla bana selam veren Baelic, “Sizi tanımak bir zevkti, leydim. Tam bir umutsuz vaka olan yeğenimi maharetli ellerinize terk ediyor ve ondan iyi bir adam çıkarmanız için size şans diliyorum,” dedi.

Steldor’un omzuna dostça bir şaplak atıp gitti. Arkasından baskarken kocamın sosyal cazibesini kimin genlerine borçlu olduğunu artık biliyordum.

Baelic yanımdan ayrılınca, babam Steldor’un koluna girip onu götürdü. Miranna’yı görmek için etrafa bakınırken, Galen’in yanıma yaklaştığını gördüm.

“Sizinle dans etme zevkini bana bahşeder misiniz?” diyerek önümde eğildi.

Biraz duraksayarak cevap verdim. “Sanırım dans etmek yerine seyretmeyi tercih ediyorum.”

Aslında onu tanımiyordum ama Steldor’la birbirlerine bu kadar benzemeleri, ona da çekimser yaklaşmama neden oluyordu.

Sözcüklerini dikkatle seçerek beni sorguladı. “Dans etmek mi ilginizi çekmiyor, yoksa benimle dans etmek mi?”

Sorusunu geçiştirecek bir şeyler söylemek için ağzımı açtığımda parmaklarını yavaşça dudaklarıma yaklaştırdı ve beni susturdu.

“Kısa bir tereddüt, bazen sayfalarca yazıya bedeldir. Ben cevabımı aldım,” dedi. Başını kibarca eğip selam verdi. “Sizi rahat bırakayım, leydim.”

Kendimi suçlu hissederek elimi uzattım ve kolundan tutup onu durdurdum.

“Rica ederim. Sizinle dans etmek beni memnun eder.”

“Onur duyarım,” diyerek zarif bir reverans yaptı ve beni dans pistine götürdü.

Galen’in da tıpkı Steldor gibi çok iyi bir dansçı olduğunu, diğer çiftlerin arasından keyifle kayıp geçerken fark ettim.

Şarkı bitince Galen, “O kadar da kötü bir çift değildik?” diyerek beni pistin yanına götürdü.

“Aksine oldukça iyi bir çift olduğumuzu söyleyebilirim.”

Steldor’un nerede olduğunu gözlerimle araştırdım ve etrafının her zamanki gibi sarılı olduğunu gördüm. Böyle bir gruba katılmayı ne ben isterdim ne de onların beni hoş karşılayacağını düşünüyordum.

“Daha fazla hoşlandığınız biri yerimi alana kadar, size eşlik etmeme izin verin öyleyse,” diyen Galen, içindeki çatışmadan haberdar olduğunu açığa vurdu.

Bu sözlerini nasıl karşılamam gerektiğini düşünürken, dudaklarının kenarındaki çizgilerden şaka yaptığını anladım.

“Sizin arkadaşlığınız benim için yeterince hoş, lordum,” diye cevap verirken samimiydim.

Ancak daha fazla sohbet etmeye fırsatımız olmadı. Bir genç kız grubunun bize doğru geldiğini gören Galen dansımıza bir son vermemiz gerektiğini anladı.

“Bu kadar kadın sadece benim için buraya geliyor olamazlar. Özellikle içinde kız kardeşlerim de varken,” diye şakalaştı.

Eğilerek selam verdi ve Steldor’un da içinde olduğu erkek grubuna doğru yürüdü.

Ben yine akıllı fikri zengin bir soyluyla evlenmek olan kızlarla çevrelenmiş vaziyette kalakaldım.

Gevezeliklerinden bunalmam fazla uzun sürmedi. Annemin az ileride durmasını bahane edip onların yanından uzaklaştım. Annem, Faramay, Galen’in annesi Leydi Hauna ve Galen’a tekrar eşlik etmekte olan Tiersia ile birlikteydi.

Ben kadınlarla sohbet ederken, arada bir Steldor’un beni gözleriyle yokladığını fark ettim. Garsonlar boşalan tabakların yerine yenilerini getirmeye devam ediyorlardı. Konukların bu eğlenceye veda etme niyetinde olmadıklarını görebiliyordum.

Arkadaşlarının çemberinden kurtulan Steldor yanıma geldi ve bana sarıldı. Annesinin yanına doğru yürüdük. İyi bir evlat gibi onu öpüp iyi geceler diledi.

“Sanırım sevgili eşim bütün bu heyecandan ve kutlamalardan dolayı güçsüz düştü. Düğün gecemin iyiliği için artık onu odamıza götürmek zorundayım,” diyerek güldü.

Kolunu omzuna atıp babamdan ve tüm misafirlerden artık odamıza çekilmek için izin istedi.

Merdivenleri Steldor ve odamızı kutsamak üzere gelen rahiple birlikte tırmandık. Gelin odası olarak hazırlandığını düşündüğüm odayı pas geçtiğimizi fark ettim ve şaşırdım. Steldor, daha önce Narian’ın kaldığı odanın kapısını açınca bir an durup girmekte tereddüt ettim.

“Burası bizim için daha uygundur,” dedi Steldor. Sonra da kulağıma eğilip benim çekinmemi gözden kaçırmadığını ima etti. “Merak etme, benim yatağıma hayaletler giremez!”

Kendimi sinirli ve aşışılanmış hissederek bundan böyle evliliğimin hapisane hücresi olacak odaya girdim. Annem odayı bu gece için özel olarak hazırlatmıştı. Mumlar, çiçekler, yastıklar gibi ortamı daha rahat ve romantik hale getiren bütün detaylar ince ince düşünölmüşüü.

Rahip bizi yatağın yanına çağırdu. Steldor’u, beni ve evlilik yatağımızı kutsadı. Bize mutlu ve bereketli bir evlilik yaşamı diledi.

Bu seremoni de bitince Steldor’la baş başa kaldım. Kocam olarak bütün haklarını benden talep edeceği anın geldiğinin farkındaydım.

Steldor, ceketini bir sandalyeye savurdu ve gömleğinin birkaç düğmesini açtı. Açılan düğmelerin arasından göğsündeki gümüş kol-yeyi görebiliyordum. Yanıma geldi ve tek söz etmeden sarılıp beni öpmeye başladı. Parfümü burun deliklerimden içeri dolarken elleri de bedenim boyunca hareket etti ve beni kalçalarımından kavradı. Bu kez sonuna kadar gitmeye niyetli olduğıu belliydi.

“Dön arkana,” diye emretti. “Seni şu elbiseden kurtaralım.”

Gözlerinde bir merhamet ışığı arayarak ona baktım ama kararlı olduğunu görünce sırtımı dönüp beklemeye başladım. Tuvaletimin bağıcıklarını gevşetirken bir yandan da boynumu ve sırtımı öpmeye başladı. Kasılıp kaldım. O zaman duraksadı.

“Ben seninle nasıl baş edeceğim?” dedi. “Şu anda senden daha çok istediğim hiçbir şey yok. Ama sen kendini gönüllü olarak bana teslim etme niyetinde değilsin.”

Gözlerimi yere çevirip cevap vermekten kaçındım. O ise bana yaklaştı ve saçlarımı omuzlarıma dağıttı. Sonra da belimden kavrayarak bedenimi kendisine yapıştırdı ve beni arzuyla öpmeye başladı. Talepkâr dokunuşu karşısında gerildim. Tepkisizliğim karşısında öpüşünü yarıda kesip yüzüme baktı.

“Bu bizim düğün gecemiz, Alera. Olması gerekenleri bildiğini sanıyorum.”

“Lordum, benden eşiniz olarak bekleneni biliyorum. Ama... fiziksel olarak buna tam bir uyum göstermem için... biraz anlayış ve zamana ihtiyacım olacak.”

Beni şaşırtarak güldü.

“Tam bir şeytansın, biliyor musun?” dedi gülerek. “Tamam öyleyse, sen hazır olana kadar ben tam anlamıyla karım olmam istemeyeceğim. Ama unutma, bizden taht için bir vâris bekleyecekler.”

Bana sırtını dönüp yatağa doğru gitti. Gömleğini üzerinden sıyrıp atınca muntazam kasları ortaya çıktı. Gözlerimi bedeninin güzelliğinden alamadım. O da bu zaaf anını kaçırmadı.

“Bakmak istiyorsan biraz daha bekleyebilirim.”

Utançla başımı çevirdim.

“Burada tek bir yatak olduğuna göre, ya benim yanımda yatacak ya da kanepede uyuyacaksın,” derken halinden memnun görünüyordu.

Bana omzu üzerinden son bir bakış fırlatıp kandili söndürdü. Çarşafların arasına gömüldü ve beni üzerimde gelinliğimle karanlıkta öylece bıraktı. Arzusuna baş eğmeyen bir kadının, hiçbir konforu hak etmediğini düşündüğü belliydi.

Sersemlemiş bir şekilde, kocamın sandalyenin üzerine attığı ceket elime aldım. Karanlıkta içerideki kanepeye doğru yavaş yavaş yürüdüm. Steldor’un açmaya başladığı elbiseyi üzerimden güçlkle

sıyırıp yere attım. Kanepeye uzanıp ceketini üzerime örttüm ve evliliğimin ilk gecesini karşılamaya hazırlandım.

Rüyamda Narian'ın beni almak için geldiğini gördüm. O kadar gerçekçi bir rüyaydı ki kaba pamuklu gömleğinin cildimde bıraktığı hissi ve teninin topraksı kokusunu duyabiliyordum. Mavi gözleri bana aşk dolu bakıyordu. Gözyaşları içinde uyandım ve karanlık odada sessizce yatıp düşündüm. Kimbilir nerede ve ne haldeydi? Düşüncelerimi susturup bana onu tekrar göreceğimi fısıldayan kalbimin sesine kulak verdim. Gözlerimi tekrar kapadığımda, onun bana olan aşkının nabzımın atışı kadar gerçek olduğundan emindim.

*Hikâyeye kısa bir ara verdiğimiz için üzgünüz...
Ancak devam edeceğimizden emin olabilirsiniz.*

BİRBİRİNE DÜŞMAN İKİ KRALLIK YAKLAŞMAKTA OLAN BİR SAVAŞ TUTKULARI İLE GÖREVLERİ ARASINDA KALMIŞ İNATÇI BİR PRENSES

Hytanica Prensesi, on yedi yaşındaki Alera'nın tek bir görevi vardır: Ülkesinin müstakbel kralıyla evlenmek. Ancak babasının seçtiği damat adayı, genç kızı umutsuzluğa sürüklemiştir.

Krallığının en büyük düşmanı olan ülkeden gelen mavi gözlü genç adamın, saray muhafızları tarafından tutuklanması, Alera'yı hem korkutur hem de meraklandırır. Ancak genç kız, gizlice buluşmalarının iki ülkenin de üzerine bir gölge gibi çöken karanlık mirası ortaya çıkaracağından habersizdir.

Saray entrikalarıyla dolu bu büyülü dünyada sadakat sınanacak ve cesaret yeterli olmayacaktır. Alera'nın değer verdiği her şey savaşa sürüklenirken, aşk belki de krallığın sonunu getirecektir...

"Alera'nın duygusallığı ve inatçılığı ilginizi çekecek, o zor seçimler yaparken empati kuracaksınız. Yaklaşan savaşın kara bulutları, gizemli geçmişlere sahip karakterler ve hüznü son, bir devam kitabına göz kırpmıyor."

Booklist

"Kluver'in ilk romanında aşk üçgeni ve saray entrikalarıyla süslü bir romantik fantezi işleniyor. Fantastik okurları çok beğenecek."

Publishers Weekly

